

БАРБАРА ЪРСКИН

ПО-СИЛНА ОТ ВРЕМЕТО

Превод от английски: Мариана Димитрова, 1999

chitanka.info

*„Символът съдържа тайната и нейното
разкритие“.*

Томас Карлайл

Глендауър: *Аз духовете мога
да викам от незнайните им
бездни!*

Хотспър: *И аз, и всеки може да
ги вика,
но идват ли, когато ги зове?*

У.

Шекспир,
„Хенри IV“,
част I, I
действие, V
сцена

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

От всички герои в тази книга единствено Броихан, върховният друид на крал Бруд, е историческа личност. Той се явява в „Житието на Св. Колумба“ от Адамнан, в което се описват опитите му да се противопостави на покръстването на пиктите. В повествованието на Адамнан силата на езичника не достига да се пребори със светеца и Броихан напуска сцената победен. Историческите сведения свидетелстват обаче, че приемането на християнството по тези земи е било един спокоен и практически безболезнен процес. Ако се окаже, че Броихан е бил в действителност кротък и миролюбив човек, се надявам той да ми прости, че ползвах името му за своя герой — не бих искала да предизвиквам гнева му.

Мерин също е действителна личност. Запознах се с него през детските си години — беше лечител и мистик, и не живееше в родните си уелски хълмове, а в Кенсингтън. Той ме научи да обичам природата и ме запозна с мистерията на битието — за това ще го помня винаги с обич и благодарност.

Когато започнеш да пишеш книга, неминуемо ползваш помощта и съветите на много хора, но има някои, които трябва задължително да спомена с благодарност. Д-р Джон Уолър отдели много време, за да ми разказва за времето, което е прекарал в Единбург по време на войната като студент по медицина. Маршалът от Кралските ВВС Сенди Джонстън ми даде много информация за събитията и бойните действия в началото на Втората световна война — за операциите, свързани с Британия и най-вече с Шотландия, дължа благодарност и на баща си, който ми разказваше спомени от онова време. Синът ми Ейдриън ме запозна с техниките на планинското спасяване, а Джо и Иън Макдоналд ми оказаха помощ и гостоприемство по време на безбройните ми обиколки на пиктските паметници. Специални благодарности и на Дайана Кърант за компанията и моралната подкрепа, докато двете с нея се катерехме по планините, брулени от студения северен вятър, надничахме през прозорците на затворени

музеи, и зъзняхме под дъжда докато правех снимки и си вземах бележки. Благодаря и на Керъл Блейк, Рейчъл Хоур и Луси Фъргюсън за помощта, вдъхновението и търпението!

ПРОЛОГ

Времето, мислеше лениво момчето, се издига на огромни разтегнати спирали към небето. Легнало по гръб върху уханната уелска трева, то се взираше в ослепителната синева с притворени очи и се носеше към нея с песента на чучулигата. Някаква невидима сила отвъд облаците го привличаше извън границите на настоящето — там, където минало и бъдеще се сливаха.

Един ден, когато порасне, той ще премине отвъд времето и пространството и ще разкрие тайните на своето предопределение. Ще победи злото и ще разпръсне мрака.

— Мерин!

Гласът на майка му, идещ от закътаната долина от другата страна на възвишението, го накара да скочи на крака. Усмихна се. Ще се върне отново след вечеря, когато летният мрак бавно се спуска над хълма. Когато единствените звуци са дружелюбното проблейване на овце в далечината или страховитият писък на совата, която се спуска на безшумните си криле към долината. Ще се измъкне незабелязано от къщи и ще затича насам, за да мечтае и се готви за грандиозната битка, която един ден ще води тук... Сам-самичък между мрака и светлината...

ПЪРВА ЧАСТ
АДАМ
1935 — 1944

— По-добре вземи ножа и ме убий, Томас! Ще бъде хем по-бързо, хем по-честно!

Сюзън Крейг вече крещеше с дрезгав от отчаяние глас.

— Мили боже, ти наистина ще ме накараш да го направя! Ти и твоята лицемерна набожност!

Тя стоеше до прозореца и сълзите се стичаха по лицето ѝ.

Четиринадесетгодишният Адам, слаб и висок за възрастта си, стоеше под прозореца на бащиния си кабинет. Притиснал здраво ръце към тялото си и отчаяно стиснал устни, той се бореше с желанието да защити майка си. Кавгата сякаш траеше вече часове, все по-яростна и шумна, а той стоеше там и просто слушаше. Не можеше да разбере какво беше направила — какво би могла да направи майка му, че така да вбеси баща му?

— Не споменавай напразно Божието име! Докога ще богохулстваш, проклета глупачке? — гласът на Томас вече пресекваше.

— Не богохулствам, Томас! Аз съм само едно човешко същество! Толкова ли е грешно това? Защо не искаш да ме изслушаш? Защото не ти пука, нали? И никога не ти е пукало, дявол да те вземе!

Гласът на майка му беше пронизителен и невъздържан, а този на баща му приличаше на боботещ порой, който помита и унищожава всичко пред себе си.

Заслепено от сълзи, момчето сложи длани върху ушите си, за да заглуши гласовете, но и това не помогна. Те изпълваха кънтящите стаи на огромния каменен дом, процеждаха се през прозорците и вратите и изпълваха градината, селото Питънрос, горите и дори небето.

Обърна се и затича към градинската порта, като се препъваше, заслепен от сълзи.

Къщата се намираше в края на тиха селска уличка. Високата стена, която я опасваше заедно с градината, прекъсваше само на едно място — до зеленчуковата лека, където лъкатушеше долното течение на река Тей. Вляво от къщата се намираше старата църква, заобиколена от дървета. Моравата и алеите изглеждаха изоставени зад високата

натруфена ограда и помпозната входна врата. Вдясно, очертаната от сивите каменни къщи улица, беше пуста и тиха.

Адам затича по нея, сви по малка алея, стгушена между високи слепи стени и заобиколи неравното парче земя, неохотно обработвано от жената на един от бащините му енорияши. Прекоси реката, като стъпваше по лъскавите черни камъни, прескочи една телена ограда и затича през гъстата гора, която растеше в подножието на хълма. Тича, докато имаше сили, за да бъде сигурен, че шумът от кавгата на родителите му е останал далече зад него.

През последните няколко седмици те се караха все по-често. Той нямаше братя или сестри, които да споделят мъката му; нито приятели, на които би могъл да се довери. В цялото село нямаше нито един човек, с когото да може да поговори — защото Адам усещаше, че става дума за нещо интимно, което никой никога не бива да узнае. Чувстваше се съвсем объркан и не знаеше какво да прави.

Красивата му, млада и весела майка — весела поне, когато бяха само двамата, — която той обожаваше, се беше превърнала в бледа, избухлива сянка на самата себе си. Баща му пък — едър, плещест и червендалест мъж — беше станал още по-едър и по-червендалест. Адам потръпваше, когато погледнеше ръцете му — огромни и силни, по-скоро ръце на работник, отколкото на свещенослужител; знаеше колко добре могат да си служат с каиша.

Баща му смяташе, че като го налага и при най-малкото провинение, ще спаси душата му. Адам не се боеше за себе си. Беше свикнал с боя. Е, почти. Но изпитваше сляп ужас, че свещеникът може да използва каиша върху майка му.

Не можеше да разбере защо се карат. Понякога нощем, докато лежеше в тъмната си спалня, дочуваше през стената отделни думи, но те нищо не му говореха. Майка му обожаваше планините и реката, селото и живота си като жена на свещеник. Защо тогава тя, която според него имаше десетки, стотици приятели, се оплакваше от самота? Защо казваше, че е много, много нещастна?

Без да мисли къде отива, Адам беше поел по любимата си пътека между дърветата, която се виеше по склона на възвишението, успоредно на стремителния лъкатушен поток. Докато се изкачваше между брези, офики и зеленика, край лиственици и смърчове, към онази част от хълма, където гората оредяваше и започваше истинската

планина, той виждаше отдясно водопади от бяла пяна, които се сгромолясваха в скалистите вирове.

Сега вървеше по-бавно и дишаше трудно, но продължи да се изкачва по пътеката, утъпкана от овцете в наболия пирен, като заобикаляше оголените скали, изхвърлени преди хилядолетия от гнева на някой вулкан.

Отиваше при гравираната каменна плоча, издигната според легендата от предшествениците на скотите — пиктите. Тя се издигаше като безмълвен страж върху възвишението, високо над селото и реката, и Адам винаги ходеше там, когато се чувстваше нещастен. Мястото се намираше близо до малка горичка от стари шотландски борове — остатък от древната каледонска^[1] гора, опасвала тези планини преди столетия — и беше неговото тайно скривалище.

Заобиколен от огромни дървета, каменният монумент стоеше върху плоското било повече от 1400 години и леко се беше наклонил на една страна. При ясно време оттук се виждаше на тридесет мили на юг, а на север — само на две-три, защото високите планини скриваха гледката. На страната, с която плочата гледаше към слънцето, беше издълбан голям кръст, вписан в кръг по келтски обичай. Този символ на вечния живот се състоеше от множество сложни фигури, преплетени като дантела... На гърба на камъка бяха издълбани непознати, езически символи — змия, зигзаговидна светкавица, огледало и полумесец.

Хората от селото, особено баща му, не одобряваха камъка. Томас Крейг беше казал на Адам, че поклонниците на дявола са го поставили на високия самотен хълм като знак за последователите си. Понякога Адам си мислеше, че е цяло чудо, дето не са го свалили, начупили и напълно унищожили. Навярно го беше спасило голямото разстояние, усилието, което се изискваше или просто хората тайно се страхуваха да го докоснат. Той не се боеше, но усещаше, че в него се крие някаква странна, могъща магия.

Като стигна до камъка, Адам се просна в подножието ѝ и уверен, че никой, освен кръжащият в далечината ястреб, не го вижда, се предаде на мъката си.

Момичето обаче го забеляза. Беше го виждала често и преди — момче на нейната възраст, което се катереше през пирена. Обикновено тя се скриваше зад камъка, между дърветата или във влажните, носени от вятъра мъгли, които често се спускаха на това място.

Последните три пъти го беше чула да плаче. Това я караше да се чувства неудобно. Искаше да разбере защо е толкова нещастен; да го види да се смее и скача, както онзи път, когато беше донесъл със себе си пъстрото овчарско кученце. Тя нито веднъж не се бе осмелила да го приближи. Никой не знаеше, че е тук. Брат ѝ щеше да побеснее, ако разбере, че я няма, но ѝ беше омръзнало да го гледа как дълбае камъка. Длетата, малкото чукче, замбите, всичките му работни инструменти лежаха подредени върху пергаментовия шаблон, който той прикрепяше върху камъка, за да очертае фигурите.

Онзи път кучето я видя и излая, а космите по гърба му настръхнаха. Тя се беше учудила. Обикновено кучетата я обичаха. Остана да ги наблюдава отдалече, защото не искаше момчето да я види.

Не можеше да плаче повече. Той се изправи, подсмръкна, изтри лицето си с ръкава на пуловера и се огледа. Високо в небето се носеше самотният крясък на орел. Вгледа се в синевата, но блясъкът зад облаците беше толкова силен, че поклати глава и затвори очи. Когато отново погледна, за част от секундата видя едно момиче, което се визираше към него откъм дърветата. Стреснат, той скочи на крака.

— Хей! Здравей! — вятърът отнесе вика му. — Къде си?

От нея нямаше и следа. Той затича към дърветата.

— Хайде, видях те! Покажи се!

Надяваше се, че не го е видяла как плаче. Изчервен от тази мисъл, той се вгледа между влажните обелени дънери на дърветата. Но тя беше изчезнала.

Здрачаваше се, когато Адам бавно се върна по същия път към къщи. Още докато слизаше по пътеката между гъстите дървета по стръмния бряг на поточето, той видя, че прозорецът на бащиния му кабинет свети. Обикновено по това време от кухненския комин се извиваха сини кълба дим, но сега не можеше да ги различи на фона на тъмнеещото небе. Притеснено се чудеше дали госпожа Барън е

останала да сготви вечерята, както правеше често, или майка му, завързала престилка над роклята си, дрънка с големите железни тенджери.

Приближи на пръсти към задната врата. В кухнята нямаше никого, а на огнището — никакви тенджери. Всъщност огнището беше студено. С разтуптяно сърце той се промъкна в коридора и се послуша, уплашен, че кавгата още продължава. Но навсякъде беше тихо. С въздишка на облекчение стигна на пръсти до предната част на къщата, постоя за миг пред кабинета на баща си и хукна нагоре по стълбите.

Спалнята на родителите му гледаше към църквата. Желязното легло беше покрито с бледокафява покривка. По тежките дървени мебели нямаше никаква украса. На тоалетката на майка му, върху която нямаше гримове, парфюми или пудра, лежаха спретнато подредени четка за коса, четка за дрехи и гребен от слонова кост. Нямаше нищо друго. Томас Крейг не би позволил на съпругата си да се гримира.

Адам нервно погледна вътре, макар да усещаше, че няма никого. Мразеше тази студена северна стая, в която се беше родил.

Най-много харесваше кухнята. Топлината от огнището, кухненските миризми и веселото бърбене на майка му и Джийни Барън, я правеха най-хубавото и весело място на света, когато баща му го нямаше. Когато баща му се прибереше, мрачното му, неодобрително присъствие изпълваше цялата къща. Майката на Адам замлъкваше и на момчето се струваше, че дори птиците в градината се страхуваха да запят.

Канеше се да излезе, но изведнъж спря и се намръщи. С инстинкта на подплашено малко животинче усещаше, че нещо не е наред. Огледа стаята по-внимателно, но нищо от спартанското ѝ обзавеждане не липсваше.

Самият той имаше две спални. Официалната, гола и изрядна като тази на родителите му, се намираше до тяхната. Но другата му стая, която се намираше на тавана, беше известна само на майка му и госпожа Барън. Беше почти сигурен, че баща му, който никога не се качваше горе, не знае за нея. Там имаше светлочервен килим и няколко стари шкафа за съкровищата и образците от музея му, там бяха книгите и картите му. Когато всички мислеха, че подготвя уроците си в официалната спалня, той усилено се занимаваше тук. Водеше си бележки; чертаеше диаграми; изучаваше старите прашни учебници,

купени от антикварните книжарници в Пърт, защото искаше да стане лекар. Тук рисуваше птиците, които беше наблюдавал по хълмовете, а веднъж дори се беше опитал да направи дисекция и да препарира тялото на умрялата лисица, която намери в една примка. Джийни Барън набързо беше сложила край на това начинание — иначе двете жени го бяха оставили малко или много да прави каквото иска. Но днес тайната стая не му предложи убежището, което търсеше. Чувстваше се неспокоен и нещастен. Усещаше, че нещо не е наред.

След като няколко минути разсеяно прелиства една книга за паяците, той я захвърли на масата и излезе на площадката. Ослуша се за миг и затича надолу. Надзърна отново в кухнята. Беше пуста и тъжна като преди малко.

Измина доста време, преди да се реши да почука на вратата на кабинета.

Томас Крейг седеше на бюрото си, опрял сплетените си ръце върху попивателната. Беше висок, дългокрак мъж, с прошарена тъмна коса и големи втренчени бледосини очи. Обикновено руменото му лице днес беше необичайно преbledняло.

— Татко? — гласът на Адам беше плах.

Отговор не последва.

— Татко, къде е мама?

Най-после баща му вдигна очи. Две червени петна пламтяха над скулите му — там, където лицето му се беше опирало на ръцете. Той уморено се подпря на лакти и прочисти гърлото си, сякаш за момент му беше трудно да проговори.

— Отиде си — каза най-накрая с безжизнен глас.

— Отиде си? — повтори Адам неразбиращо.

— Да.

И Томас отново скри лице в ръцете си.

Синът му пристъпваше нерешително от крак на крак. Коремът му се присви в непоносима болка. Не се осмеляваше да погледне отново баща си в лицето. Вместо това очите му бяха впити в собствените му скъсани гуменки.

Томас тежко въздъхна. Вдигна поглед отново.

— Госпожа Барън също реши да ни напусне — каза той най-накрая, — така че, изглежда останахме само двамата с теб.

Адам преглътна. Когато проговори, гласът му беше съвсем тих:

— Къде отиде мама?

— Не знам. И не искам да знам!

Томас рязко се изправи. Блъсна стола си назад, отиде до прозореца и загледа градината.

— Майка ти, Адам, извърши тежък грях. В очите на Бога и за мен тя не е вече част от нашето семейство. Не искам да чувам повече името ѝ да се споменава в тази къща. Иди си в стаята и се моли греховните ѝ постъпки да не са покварили и теб. Няма да ти навреди, ако една нощ си легнеш без вечеря.

Той не погледна към сина си нито веднъж.

Адам го гледаше втренчено, без да разбира какво му казват.

— Но татко, къде е тя?

Вълна от страх и болка се разля в гърдите му. Какво щеше да прави без майка си?

— Отивай си в стаята!

Гласът на Томас, натежал от собствената му мъка, гняв и неразбиране, само за миг издаде дълбочината на чувствата му.

Адам не се опита да го разпитва отново. Обърна се и изтича през кухненската врата в градината. Мръкваше се, но той не се поколеба. Тичешком заобиколи къщата и се насочи към реката. Докато се хлъзгаше по камъните в тъмнината, почувства как краката му нагазват в ледената вода, но без колебание навлезе в гората и най-накрая изкачи хълма.

По пътя спря и погледна назад. Къщата беше тъмна, с изключение на лампата в бащиния му кабинет. От мястото си можеше да види черквата и тъмните дървета около нея. В селото една по една изгряваха светлини и вечерният въздух постепенно се замъгли от ароматния син дим, който излизаше от комините на къщите. Селцето изглеждаше гостоприемно, оживено, топло. Той познаваше всички, които живееха там. Ходеше на училище с децата на повечето от тях; беше в един клас с още пет момчета, с които бяха отраснали заедно.

Няколко минути стоя, загледан надолу. Студеният вятър го прониза и той потрепери. Под пуловера тънките му ръце бяха настръхнали. Чувстваше се нещастен. Къде беше отишла майка му? Какво се беше случило с нея? Защо не му беше казала къде отива? Защо не го беше взела със себе си? Защо поне не му беше оставила бележка?

По-добре беше да се движи. За да се изкачи в почти пълна тъмнина между дърветата, като се ориентира само по бялата пяна на потока вдясно, трябва да се съсредоточи. Докато вървеше, нямаше да може да мисли. Не искаше да мисли.

Обърна се и отново тръгна нагоре. Мокрите му гуменки се хлъзгаха по пътеката и той се вкопчи в жилавите клони на лиственицата, за да не падне.

Когато най-после стигна плочата, беше се стъмнило съвсем. Наведе се задъхан, макар че знаеше — щом спре да се движи леденият вятър отново ще го обгърне и ще отнеме цялата му топлина. Не го беше грижа. В мига, когато изкачването престана да владее ума му, не можеше повече да съдържа отчаяните ридания, които го изпълваха. Майка му, неговата обожавана, красива майка, си беше отишла и беше сторила грях. Той потрепери при спомена за гласа на баща си. Какво ли бе направила? Адам се прегърби и обгърна тялото си с ръце. Никога не се беше чувствал толкова самотен и уплашен.

Тя никога по-рано не беше виждала момчето да идва тук по тъмно. На изток зад хълмовете, бледо сияние показваше откъде сребристият полумесец ще се издигне над черните скали и ще облее местността със светлина. Тогава щеше да го вижда по-добре. Зачака безшумно.

Зад нея брат й Гартнет, пет години по-голям, прибираше инструментите си. Той протегна ръце над главата си така, че ставите му изпукаха. За миг сякаш някаква сянка пробяга между краката му. Светлината на изгряващата луна падна върху едно длето на земята и той се наведе да го прибере.

Брийд се промъкна малко по-напред. Момчето имаше все още по детски слабо, приятно лице, но раменете и коленете му вече загатваха за онази тромавост, през която щеше да премине, преди да стане мъж. Тя се взря в дрехите му, безцветни на бледата светлина и приближи още. Той никога не правеше каквото и да било, когато идваше на хълма. Обгърнал краката си и подпрял брадичка на коленете, понякога с часове се вираше в пространството. На няколко пъти се беше доближавал до камъка на Гартнет, докосваше издълбаното с пръст и проследяваше фигурите. Два пъти през горещите месеци се беше

проснал върху топлата земя и заспал. В един от тези случаи тя се осмели да го доближи толкова, че леката ѝ сянка падна върху лицето му. Той се намръщи, сбръчка нос, сложи ръка на челото си, но не отвори очи.

Брийд можеше да почувства колко е нещастен. Мъката го обвиваше като мантия от черни вълни, които се откъсваха в тъмнината и се стремяха към нейната енергия. Усещаше ги върху себе си като студен лъх.

Може би състраданието ѝ беше толкова голямо, че той я усети. Каквато и да беше причината, момчето изведнъж вдигна очи, сякаш беше дочуло някакъв шум и погледна към нея. Тя видя как очите му се разшириха. Ръката му инстинктивно изтри сълзите и той изправи рамене, за да скрие мъката си. Моментната му уплаха при вида на фигурата в сенките се смени с облекчение, когато разбра, че това е момичето, което беше видял по-рано. Усмихна се насила.

— Здравей!

Тя се намръщи. Не разбираше думата, но усмивката му беше дружелюбна. Пристъпи напред.

Заговори му на родния си език, езикът на древните пикти^[2].

Сърцето му малко се беше успокоило. Изтощението от стръмното изкачване за втори път през този ден и изненадата от появата на момичето изпод сянката на дърветата, го бяха накарали да се задъха. Повече учуден, отколкото уплашен, Адам не сваляше поглед от нея. Не разбираше думите ѝ. Предположи, че бяха на уелски — език, който според баща му, беше варварски. Вдигна рамене.

— Не разбирам.

Дори на тази слаба светлина можеше да види сияещите ѝ очи, изящния ѝ профил. Беше облечена в груба дреха, сякаш направена от кожа.

Тя повтори движението му и се засмя.

Без да иска, той отвърна на смеха ѝ. Окуражена, тя пристъпи и докосна с пръст бузата му, сякаш изтриваше въображаема сълза. Жестът беше ясен. Защо си тъжен? Хайде, засмей се! После ръцете ѝ докоснаха неговите и тя театрално потрепери. Беше права. Той умираше от студ.

Адам не разбра как стана така, че я последва. Мъката, студът и гладът бяха убедителни аргументи. Когато тя хвана ръката му и го

дръпна силно, като имитираше с уста дъвчене, той рязко кимна и тръгна с нея.

Последва я към камъка и проследи с пръсти добре познатите вдълбани фигури, когато мина покрай него. Над пътеката беше паднала мъгла и той се поколеба, но продължи, когато тя отново го дръпна. Спря се, едва когато видя брат й. Високият млад мъж изглеждаше не по-малко изненадан от него. Той каза нещо тихо и настойчиво на момичето, а то му отговори с явно дръзки думи. Точно тогава тя му каза името си. Посочи към гърдите си и произнесе твърдо:

— Брийд. Гартнет.

При втората дума потупа по рамото младия мъж.

Адам се усмихна и посочи стомаха си.

— Адам — каза той.

— А-дам.

Тя произнесе думата на срички и отново се разсмя.

Около двадесет минути те следваха тясна еленова пътека по билото, преди Адам да види далече под тях блещукането на огън. Докато се спускаха към него, подуши миризмата на печено месо. „Еленово месо“ — помисли си той и устата му се изпълни със слюнка. Не беше ял от обяд. Не искаше да мисли за празната студена кухня у дома, затова се съсредоточи върху новите си приятели.

Когато наближиха, той леко се намръщи. Видя кръгла колиба от еленова кожа, покрита с тръстика; скрита в една извивка на възвишението, близо до бързия поток. Една жена, която явно беше майката на Брийд и Гартнет, поддържаше огъня. Висока, слаба и много изправена, когато не разбъркваше пъновете в огъня, тя имаше тъмна коса като дъщеря си и същите ясни сиви очи. Когато го видя, остави импровизирания ръжен и го поздрави малко стеснително. После го покани да седне върху едно кожено одеяло, разстлано на земята, близо до огъня. Брийд му каза, че името ѝ е Джема. Гартнет отиде да измие ръцете си в потока, а момичето се мушна в палатката. След малко се върна с четири чинии и самун хляб, който разчупи и сложи в чиниите близо до огъня.

Вечерята се стори на Адам най-хубавата в живота му. Мажеха вкусния домашен хляб с гъсто като сметана масло и си взимаха с ръце тънки парчета еленово месо, нарязани с острия като бръснач нож на Гартнет. Имаше и планинска пъстърва, опечена на тънки клончета над

огъня, и дебели резени ронливо бяло сирене. Когато изядоха месото, отопиха с още хляб вкусния сос. Пиха нещо, което според Адам, който през живота си не беше пил алкохол, беше бира от пирен. Омаян от огъня, храната и своите усмихнати, макар и мълчаливи другари, той пи много и след минути заспа, облегнат на един пън.

Събуди го ръката на Брийд върху коляното му. За миг не можа да се сети къде се намира, после осъзна, че все още е навън. За свое учудване разбра, че е плътно увит в дебело вълнено одеяло. Когато седна и се отви, усети, че от външната страна то беше подгизнало от роса, но отвътре беше топло и сухо.

— А-дам.

Харесваше му как произнася името му — звучно и игриво, сякаш беше някаква френска дума. Тя посочи към небето и той с ужас видя първите лъчи на зората над хълма. Не беше се прибирал цяла нощ. Баща му щеше да го убие, ако разбереше. Изплашен, той се изправи.

Майката на Брийд се беше привела над разпаления огън и бъркаше тенджерата, в която къкреше нещо. Той подуши въздуха и Брийд плесна с ръце. После кимна, взе една глинена купа от майка си и сипа в нея някаква рядка каша. Адам я взе, подуши я и опита, като в бързината изгори езика си. Закуската беше доста безвкусна и по нищо не приличаше на вечерята, но го засити и когато Брийд го поведе по обратния път, той се чувстваше сравнително добре.

Камъкът беше отново обвит в мъгла, когато преминаха край него. Адам излезе на открито и се загледа към своята долина, над която все още не се беше съмнало. Брийд му я посочи с лека усмивка и той пристъпи напред.

— Довиждане — каза той. — И благодаря.

— Довиждане и благодаря — повтори тя звучно, махна му с ръка и изчезна в мъглата.

В студената утринна светлина къщата изглеждаше пуста. От комините все още не излизаше дим и предната врата беше заключена. Адам безшумно заобиколи отстрани, като се молеше наум вратата на кухнята да е отворена. Не беше. За момент той спря нерешително, вперил поглед в пустите прозорци на задната стена. Отново се чувстваше ужасно тъжен. Преглътна, обърна се и пое по улицата.

Селото вече се раздвижваше. Приятната миризма на дим от горящи дърва изпълваше въздуха, когато зави по „Бридж Стрийт“, мина през портата на Джийни Барън и внимателно почука на вратата. Отговори му бесен лай.

След няколко секунди Кен, високият съпруг на Джийни, му отвори. Хубавото овчарско куче, което тичаше по петите му, очевидно беше очаровано да види Адам и той го погали. Някога кучето беше негово. Но по причини, които никога не успя да разбере, баща му не се беше съгласил синът му да гледа животинче вкъщи, затова дадоха кученцето на Джийни. Кен погледна изненадано Адам, после се обърна и извика през рамо:

— Джийни, момчето на свещеника е.

Милото розовобузо лице на Джийни се показва зад него. Тя носеше престилка, както и в къщата на свещеника.

— Здравейте, госпожо Барън.

Адам я погледна и за негов ужас сълзи изпълниха очите му.

— Адам! — тя се промъкна покрай съпруга си и взе момчето в пухкавите си обятия. — Бедното ми малко момченце!

Той беше висок почти колкото нея, но за момент отново се почувства като дете и потърси топлина, утеха и обич в прегръдките ѝ.

Тя го вкара в кухнята и избута Кен навън. Накара Адам да седне на масата, сложи пред него чаша чай с мляко и дебела порязаница хляб със сладко и загледа как яде. Бледото му лице си беше възвърнало цвета и сълзите бяха пресъхнали, но мъката не беше изчезнала от очите му. Кучето седеше, притиснато в краката му.

— Е, разбра ли какво стана?

Тя седна срещу него и посегна към големия кафяв чайник.

Той сви рамене.

— Татко каза, че мама си е отишла — сълзите напиха в очите му. — Каза, че е прегрешила пред Бога.

— Не е прегрешила! — силният ѝ глас му помогна да овладее риданията, които свиваха гърлото му. — Майка ти е почитена, красива и добра жена. Този човек я докара дотам!

Адам се намръщи. Той не можа да схване метафората и си представи кола, карана от някакъв непознат.

Джийни Барън се навъси. Русата коса падаше на стегнати масури около лицето ѝ, докато се суетеше около чайника и пълнеше отново

чашите.

— Никога няма да разбере как успя да издържи с него толкова дълго време. Надявам се, че ще бъде щастлива, където и да е отишла.

— Но къде отиде? — той я погледна отчаяно.

Тя поклати глава.

— Наистина не знам, Адам.

— Тя не ти ли каза? — момчето трескаво хапеше устните си.

Джийни отново поклати глава.

— Доколкото зная, не е казала на никого.

— Но защо ме остави? — беше объркан вик на малко дете. —
Защо не ме взе със себе си?

Джийни стисна устни.

— Не знам — тя въздъхна нещастно. — Но не е, защото не те обича. Можеш да бъдеш сигурен в това. Навярно самата тя не е знаела къде отива. Сигурно ще изпрати да те вземат малко по-късно.

— Наистина ли мислиш така? — очите му я гледаха умолително.

Тя не искаше да го лъже и всичко, което успя да каже беше:

— Надявам се, Адам, надявам се.

Сюзън Крейг ѝ беше приятелка, но не ѝ се доверяваше. Не беше в природата ѝ да се доверява, но знаеше, че Джийни ще се грижи за Адам.

Едва когато стана да си върви, той си спомни защо се намираха в нейната къща, а не у тях.

— Наистина ли няма да работиш повече у нас?

Тя поклати глава:

— Съжалявам, Адам. Баща ти не иска повече да идвам у вас.

Никога нямаше да повтори пред никого, особено пред момчето, отвратителните, гневни думи, с които обезумелият мъж я беше засипал, когато се беше опитала да оправдае решението на съпругата му да го напусне. Изпълнена с любов и състрадание към Адам, Джийни сложи ръце на раменете му. Тъй като нейните собствени деца отдавна се бяха разпилели из Шотландия, а едно от тях дори беше в Канада, тя винаги го беше смятала за свой син.

— Слушай, Адам, искам да знаеш, че винаги можеш да ме потърсиш, ако имаш нужда. Можеш да дойдеш при мен по всяко време — тя го погледна в очите продължително. — По всяко време, Адам.

Беше й ясно какво очаква момчето занапред и не му завиждаше. Но той беше смел и тя винаги му се беше възхищавала за това.

Този път, когато влезе през портата и наближи къщата, видя, че предната врата е отворена. В коридора се поколеба. Вратата към кабинета на баща му беше затворена и той хвърли поглед към стълбите, като се чудеше дали не би могъл тихичко да ги изкачи с безшумните си гумени подметки. Почти беше стигнал до тях, когато вратата зад него се отвори. Ужас сви гърлото му. Докато се обръщаше към баща си, за миг му се стори, че ще повърне.

Томас Крейг отстъпи навътре и с рязко кимване покани момчето в кабинета си. Лицето му беше небръснато и сиво. Като затвори вратата зад сина си, той посегна към куката от вътрешната й страна и откачи широкия кожен ремък, който висеше там.

Адам изскимтя и страхът се разля по раменете и гърба му като ледена вода. Кожата му настръхна от ужас при мисълта за предстоящия бой.

— Татко...

— Къде беше нощес?

— На хълма, татко. Съжалявам. Изгубих се в мъглата.

— Ти не ме послуша. Казах ти да си идеш в стаята. Търсих те. Обиколих цялото село, ходих по брега на реката. Безпокоях се за тебе.

— Съжалявам, татко — срамуваше се, че толкова се страхува, но не можеше да го преодолее. — Бях разстроен — думите му прозвучаха съвсем тихо.

— Разстроен? — повтори баща му. Той опъна кожения ремък и го уви около юмрука си. — Смяташ ли, че това оправдава непослушанието ти?

— Не, татко — Адам стисна ръцете си, за да не треперят.

— Приемаш ли, че Бог иска да бъдеш наказан?

Не, крещеше той вътрешно. Не! Мама казва, че Бог е любов. Бог прощава. Той не иска да ме биеш.

— Е?

Гласът на Томас изплющя като удар с камшик.

— Да, татко — прошепна Адам.

За момент баща му мълчаливо се втренчи в него, после издърпа един дървен стол, сложи го пред бюрото си и посочи към него.

Адам трепереше:

— Моля те, татко...

— Не искам да слушам!

— Татко...

— Бог чака, Адам! — гласът на свещеника се извиси и заглуши тихата молба на сина му.

Адам се предаде. Краката му трепереха така силно, че едва пристъпваше. Приблужи до стола, наведе се и захапа отчаяно един от юмруците си.

Като искрен поклонник на суровата религия, която проповядваше, Томас Крейг беше по свой начин справедлив. Дълбоко в себе си той знаеше, че момчето страда от загубата на майка си може би повече дори от самия него, но когато започна да удря с каиша беззащитния детски гръб, нещо в него сякаш се пречупи. Той удряше отново и отново, сякаш това не бяха тънките бедра на четиринадесетгодишния му син, а тялото на красивата му, предизвикателна и непокорна съпруга. Едва когато момчето се свлече в безсъзнание в краката му, той спря ужасен и невярващо го погледна.

— Адам!

Томас изпусна ремъка, коленичи до сина си и с ужас се взря в червените ивици по задната част на бедрата му и огромните кървави петна, които се просмукваха през шортите му.

— Адам?

Той посегна към главата му, която беше отпусната под странен ъгъл и рязко отдръпна ръката си, сякаш не смееше да го докосне.

— Какво направих!

Като преглъщаше с мъка, той отстъпи с невиждащи очи към бюрото си, седна и взе библията. Притисна я към гърдите си и дълго време стоя неподвижно. Върху попивателната пред него, накъсана на малки парченца, лежеше бележката, която Сюзън Крейг беше оставила за своя син и която Адам никога нямаше да види.

Отвън в коридора големият стенен часовник отмерваше времето. Измина половин час, после цял и когато многобройните му удари отекнаха в тишината, Томас най-после се раздвижи.

Той вдигна припадналото момче, занесе го на горния етаж и го сложи нежно в леглото му. Едва тогава за първи път, откакто Сюзън го беше напуснала, намери сили да влезе в собствената си спалня. На вратата спря и се огледа. На масата под прозореца лежаха четките и гребенът ѝ. Освен тях в стаята нямаше и следа от нея. Никога не беше имало. Той не одобряваше украшенията и дрънкулките. Не позволяваше в къщата да се внасят цветя.

Поколеба се за миг, после отиде до огромния стар гардероб от махагон. Отдясно бяха подредени малобройните му черни костюми, а отдясно — нейните дрехи. Бяха повече от неговите, но не много. Два костюма — морскосин и черен — и две черни шапки на поставката над тях. Три памучни рокли в убити есенни цветове, овехтели от пране и гладене, с високи якички и дълги ръкави, които той смяташе подходящи за лятото. Имаше и два чифта черни обувки с връзки.

Отвори вратата, като се надяваше, че ги няма, но те си бяха там. Всичките. Не беше подготвен за вида им, нито за собствената си реакция. Вълна от любов и мъка го заля. Неспособен да се въздържа, той издърпа една от роклите от дървената ѝ закачалка, прегърна я, зарови лице в нея и заплака.

Измина много време, преди да се опомни.

Погледна дрехата в ръцете си с отвращение. Миришеше на нея. Миришеше на жена, на пот, на похот. Не разбираше, че похотта е в неговите мисли. Хвърли роклята на пода и натрупа останалите върху нея; после свали от леглото един от тежките ленени чаршафи и завърза в него всички дрехи и обувки, дори двете шапки. Отвори чекмеджетата, в които се намираше износеното ѝ бельо, пхна го в бохчата и я изнесе от стаята.

Плетеницата от ръждясали струни и желязната рамка, останали от любимото пиано на Сюзан Крейг все още бяха в градината зад спретнатите редове със зеленчуци. Томас хвърли там и дрехите ѝ, заля ги с парафин и ги запали. Изчака докато и последният дебел памучен чорап се превърна в пепел и чак тогава влезе отново в къщата.

Не се качи да види как е Адам, а влезе в кабинета си и застана втренчен в стола, на който беше бил момчето. Беше изпълнен с отвращение от себе си. Гневът, отчаянието, любовта (която бъркаше с похот), бяха порочни. Това беше грях. Най-ужасният грях. Как би могъл да се грижи за хората от паството си и да ги порицава за

прегрешенията им, когато не можеше да се справи със своите? Слепешком отиде до бюрото, вдигна ремъка, който беше захвърлил там след боя и дълго го гледа. Знаеше какво трябва да направи.

Заклучи вратата на старата църква зад себе си и влезе в мрачния неф, като оглеждаше сивата каменна сграда с подредените редици столове и празната маса в източния край. Църквата беше издигната на това място преди повече от хиляда години, или поне така се смяташе, и когато останеше сам в нея, както сега, той усещаше светостта на мястото. Срамуваше се от суеверието си, но не можеше да го преодолее. През прозорците влизаше достатъчно светлина, за да вижда ясно, докато върви по пътеката между редовете. Седна на един стол. В дясната си ръка носеше ремъка, с който беше наказал сина си.

Седя дълго време така с изправен гръб, напрегнат, с притиснати ръце и затворени очи, отдаден в молитва към Бога. Но знаеше, че Бог иска повече от това. Той искаше наказание за слабостта на Томас. Когато последните лъчи светлина угаснаха в небето отвън и бледите им отблясъци паднаха през прозорците върху древния камък на стените и пода, той се изправи. Отиде до първата редица столове и бавно съблече самото, връзката и ризата си. Сгъна ги изрядно, като потреперваше от допира на студения въздух върху бледите си рамене. Поколеба се за минута, после продължи — чорапите, обувките и панталоните педантично бяха подредени върху купчината. За минута се почуди дали трябва да свали и дългите си вълнени долни гащи, но Бог се отвърщаваше от голото мъжко тяло така, както и от женското.

После взе кожения ремък.

Болката от първия удар спря дъха му. Той се поколеба, но само за миг. Продължи да се бичува и да усеща как безмилостният каиш се впива в ребрата му, докато загуби представа за броя на ударите. Той приветстваше болката и усещаше как тя го пречиства, как изтрива всяка следа от ужасния му грях.

Постепенно ударите отслабнаха. Томас се свлече на колене върху каменния под и ремъкът падна от ръката му. Чу звук от ридание и осъзна, че излиза от собствената му уста. Отчаяно се плъзна в цял ръст на пода и обгърна глава с ръцете си.

Когато Адам се събуди, лежеше по корем в собственото си легло. Опита се да помръдне, изкрещя от болка и се вкопчи в чаршафа под лицето си.

— Мамо!

Беше забравил. По-рано, когато баща му го биеше, тя се промъкваше тайно по стълбите, слагаше йод на раните и му даваше сладкиш, за да го успокои. Но сега нея я нямаше, а болката беше по-силна от всякога. Той се опита да стане, но се отказа и заплака, заровил лице във възглавницата.

Къщата беше необичайно тиха. Адам лежа неподвижно дълго време, докато кръвта се съсори и дрехите залепнаха за гърба му. След това заспа. Веднъж се събуди, стреснат от тръшната врата на долния етаж. Затаи дъх, уплашен, че баща му ще се появи отново и когато това не стана, бавно се отпусна и сънят още веднъж притъпи болката му.

Най-накрая нуждата да се облекчи го изкара от леглото. Като пристъпваше вдървено и хапеше устни, за да не изкрещи от болка, той успя да стигне до тоалетната. Заклучи и разкопча шортите си. Беше твърде схванат, за да се обърне и разгледа раните си, но можеше да види ожулените ивици по бедрата и кръвта по памучното си бельо. Гледката го уплаши. Не знаеше какво да направи.

Промъкна се в стаята си и отново легна. Събуди се чак по здрач. Стана, добра се до стълбищната площадка и погледна надолу. Нито една лампа не светеше. Сковано заслиза по стълбите. Вратата на бащиния му кабинет беше отворена. В него нямаше никого и за миг той остана вперил поглед вътре.

Взе стария си шлифер от закачалката в покрития с плочки вестибюл и го наметна — уплашен да не срещне някого, че някой може да види какво е направил баща му с него, че всички ще разберат колко лош е бил.

Дълго време не се решаваше отново да почука на вратата на Джийни, но не знаеше какво друго да направи. Докато се препъваше по пътеката пред къщата му се зави свят. Едва усещаше краката си. Вдигна ръка към чукалото и без да го достигне падна напред, а пръстите му драцеха по дъските.

Кучето го чу.

— Този тип трябва да бъде затворен! — Кен Барън пълнеше с вода от тенджерите на огнището седящата вана пред огъня. — Някой трябва да съобщи за това в полицията.

Джийни поклати глава със стиснати устни.

— Не, Кен. Остави го на мене. Аз ще се справя с него.

При вида на момчето тя едва беше сдържала сълзите си.

Ваната беше единственото средство да го съблече. Той не можеше да седне, но тя го накара да коленичи вътре, докато поливаше с кана слабичките му рамене и бавно размекваше засъхналата кръв първо от ризата, а после и от шортите му.

Когато най-накрая почисти раните и ги намаза с мехлем, тя му облече една от чистите ризи на съпруга си, като се притесняваше, че грубото ленено платно му причинява болка. После му даде малко бульон и го сложи да легне на сгъваемото легло в ъгъла на стаята.

Това, което щеше да каже на свещеника, можеше да почака до сутринта. Този път нямаше да го остави да се измъкне безнаказано.

— Не прави глупости, Джийни!

На сутринта Кен се опитваше с половин уста да разубеди съпругата си от посещението в свещеническия дом. Той добре познаваше унищожителния ѝ гняв.

Сините ѝ очи засвяткаха:

— Само се опитай да ме спреш!

Тя сложи ръце на бедрата си и тръгна към него. Кен бързо отстъпи и дълго гледа от вратата как съпругата му се носи по улицата, стиснала ръката на Адам.

Вратата на свещеническия дом беше отворена. Тя вмъкна Адам след себе си и застана в коридора, като се оглеждаше. В къщата витаеше мирис на нещастие. Въздухът беше застоял, не се усещаше дъх на цветя, и тя потрепери като си помисли за живота на красивата млада англичанка, която Томас Крейг беше успял да спечели, докато учеше за свещеник и беше довел тук преди петнадесет години.

Жизнерадостната Сюън със светлите коси и хубавите дрехи. Известно време смехът ѝ, песните и звуците на пианото, на което тя свиреше така добре, огласяха просторните стаи на свещеническия дом. Но лека-полека той я беше унищожил. Забрани песните, мръщеше се

на смеха. Един ден, когато тя беше отишла в Пърт с автобуса, той изнесе пианото в градината и го изгори. Било обида за Бога, защото музиката, освен онази, която се свири в черква, била леконравна и неприлична. Онази вечер Сюзън плака в кухнята като дете, а Джийни — тогава също млада — галеше светлите ѝ коси, вече прибрани в стегнат безвкусен кок, и напразно се опитваше да я утеши.

Адам се роди десет месеца, след като Томас Крейг доведе Сюзън у дома си. Нямаха други деца.

Малкото момче беше единствената светлинка в живота ѝ, но Томас имаше собствени разбирания и за възпитанието на сина си — децата трябва да се виждат, но да не се чуват; ако не биеш детето, ще го разглезиш.

Джийни въздъхна. Адам беше умно дете. Отначало посещаваше местното училище, а сега учеше в Академията в Пърт. Лесно се сприятеляваше, но тъй като се боеше и срамуваше да покани някого въкъщи, все повече се затваряше сам с книгите и любимите си занимания. Единствената любов и щастие, които беше почувствал у дома, бяха зад затворената врата на кухнята, където майка му и добросърдечната икономка по мълчаливо споразумение се опитваха да направят живота му приятен, далеч от очите на баща му.

За интимния живот на свещеника и неговата съпруга, Джийни можеше само да гадае. Тя се намръщи при тази мисъл. Човекът, който заповяда да застрелят едно куче, защото се сношаваше на ливадата край църквата в неделя и който задължаваше селските момичета да носят дълги ръкави дори през лятото, едва ли имаше представа от желанията на тялото.

През прозореца на студената и празна трапезария Томас ги видя да влизат. Дрехите му бяха безупречни, ризата — бяла и колосана. Когато застана на вратата и прегради пътя им, на лицето му нямаше и следа от болката, която изпитваше. От войнственото, но овладяно изражение на Джийни погледът му се прехвърли на изплашеното и изтощено лице на сина му. Той не се поколеба нито за миг.

— Адам, можеш да си отидеш в стаята. Искам да говоря с госпожа Барън насаме.

Томас вдървено влезе в кабинета си и се обърна към нея, преди да е успяла дори да си отвори устата.

— Искам да се върнете отново на работа. Някой трябва да се грижи за момчето.

Думите му я завариха неподготвена. Беше се подготвила за съпротива. Тя сви юмруци и каза през зъби:

— За малко да повикам доктора миналата нощ.

Видя челюстта му да се стяга, нищо друго не пролича на лицето му.

— Това няма да се повтори, госпожо Барън.

Известно време те мълчаха, после тя леко вдигна рамене.

— Разбирам. Значи госпожа Крейг няма да се върне?

— Не, госпожа Крейг няма да се върне.

Кокалчетата на ръцете му върху бюрото побеляха, когато се наведе напред, за да облекчи болката си. Парченцата от бележката на Съзън Крейг бяха изчезнали.

Джийни мрачно кимна в знак на съгласие.

— Много добре, отче. Ще се върна на работа тук. Разбирате, че го правя само заради момчето. Но това не бива да се повтаря никога повече.

Погледите им се срещнаха, той наведе глава и тихо каза:

— Благодаря ви.

Тя дълго и мълчаливо го гледа, после тръгна към вратата.

— Най-добре да отида и да запаля огнището.

[1] Каледонска — по време на римското владичество териториите, отговарящи приблизително на днешна Шотландия, са били наричани Каледония, по името на населяващото ги племе каледони. — (Бел.ред.) ↑

[2] Пикти — от лат. *pīcti*, „нарисувани“ — едно от древните британски племена. Наименованието им е било дадено от римляните, заради обичая им да боядисват лицата и телата си със синя боя. — Бел.ред. ↑

Животът на Адам се промени. Баща му рядко говореше с него, а когато го правеше беше сдържан, сякаш бяха просто двама възпитани непознати. Момчето закусваше и обядваше в кухнята с госпожа Барън. Вечерята беше винаги студена. Понякога мълчаливо вечеряше с баща си, а когато Томас го нямаше, Адам слагаше храната в раницата си и се измъкваше на хълма.

Наближаваше краят на ваканцията. Адам се радваше, че след няколко дни училището отново ще започне. С приятелите му се беше случило нещо, което той не разбираше. Държаха се сдържано, сякаш се притесняваха от него. Той не знаеше, че в областта се носи слух, че съпругата на свещеника е избягала в Единбърг с някакъв мъж. Самоличността на мъжа не беше уточнена — той беше ту пътуващ търговец; ту университетският лектор, отседнал през лятото за две седмици в хотел „Бридж“; ту вносителят на френски вина, прекарал известно време в хотел „Форест Роуд“ на реката и заминал два дни преди госпожа Крейг да изчезне. Никой не каза нищо на Адам, но когато веднъж забеляза как Юан и малкият Мики, които си шушукаха и се кискаха зад магазина, млъкнаха щом го видяха, той се изчерви и побягна. Те го бяха предали. Навярно най-добрият му приятел Роби щеше да го разбере (Роби беше един от малкото приятели, у когото му беше позволено да ходи на гости), но Роби не се прибра през цялото лято. Откакто майка му почина преди една година, учеше в пансион. Така че вместо да играе с приятелите си през последните скъпоценни дни от ваканцията, Адам се забавляваше сам и се подготвяше за училище.

Той обичаше да ходи на училище и да учи. Още не беше казал на баща си за амбицията си да стане лекар, но не смяташе, че свещеникът ще се противопостави. Всъщност навярно дори щеше да се зарадва. Медицинската професия се радваше на уважение. В едно нещо обаче Адам беше сигурен. Не искаше да стане свещеник. Той мразеше църквата, неделите, библията и ужасното чувство за вина, което изпитваше, задето толкова ги мрази. Едно-единствено задължение като

син на свещеника му беше присърце — да посещава бедните и болните от паството заедно с майка си. Тя се справяше прекрасно с това и въпреки че беше англичанка, те я харесваха. Не се държеше снизходително, нито покровителствено. Беше весела, готова да помогне и не се боеше от работа. Хората я уважаваха и Адам бързо беше разбрал, че половин час в нейната компания определено помага повече на болните жени или наранените мъже, отколкото дългите молитви на баща му. Понякога по време на обиколките си те срещаха д-р Гроугън и с негово позволение, или свит незабелязано в ъгъла, Адам го наблюдаваше как работи. Затова още на десет години той реши да стане лекар.

Седмица след като животът му така драматично се промени, Адам сложи обяда и вечерята си в раницата и тръгна към хълма с древния камък. Беше денят от седмицата, когато госпожа Барън ходеше с автобуса до Пърт да навести сестра си.

Често беше мислил за Брийд и нейното семейство, но не беше разказал на никого за тях. Естествената му откритост, ентусиазмът, любовта му към живота бяха изчезнали. Боят и заминаването на майка му го бяха променили. Джийни Барън беше забелязала това и сърцето ѝ се обливаше в кръв заради него. Тя се опитваше да замести майка му, доколкото може, но той лекичко се отдръпваше, когато посегнеше да го погали. Приемаше вежливо обичта ѝ, но нищо повече. Сякаш беше скрил част от себе си зад някаква черупка. Новият Адам имаше свои тайни. На майка си той би разказал за своите приятели, но тъй като нея я нямаше, не сподели с никого за тях.

Този ден във вятъра се усещаше свежият дъх на есента. Освен храната и бинокъла, който висеше на врата му, Адам носеше няколко кутии, в които да събира интересни образци за музея си, книгата за птиците, тетрадка и молив. От килера беше откраднал и четири парчета шоколадова торта. Три от тях бяха за Брийд и семейството ѝ. Той знаеше, че госпожа Барън ще забележи липсата, но беше сигурен, че нямаше да го издаде. Баща му изобщо не знаеше, че има торта, иначе със сигурност би се възпротивил.

Стигна до камъка задъхан. Вече имаше три птици за отбелязване в тетрадката. Яребица, чучулига и кадънка. Извади овехтелия том и

тънките му загорели пръсти откопчаха катарамата на външния джоб на зелената брезентова раница, за да вземе молива. Като наплюнчи върха му, той започна да пише.

Беше решил да обядва, да наблюдава птиците и следобед да се спусне от другата страна на хълма към колибата на Брийд.

Първата част от плана му мина без произшествия. Той седна на една плоска скала с гръб към каменната плоча и се загледа надолу, към обраслия с пирен склон. На места ярколилавите цветове вече бяха потъмнели и скоро щяха да увехнат. Чу самотен вик на орел, остави резена пай със свинско, вдигна бинокъла и го насочи към далечния облак, който скриваше върховете на планините зад хълма.

Едва когато се нахрани, изпи половин джинджифилова бира и прибра остатъците в пергаментовата хартия в раницата при останалите парчета торта, той стана и реши да потърси Брийд.

Слънцето се беше показало и огряваше пирена от безоблачното небе. Той подуши въздуха. Беше живял тук през целия си живот и познаваше времето. Вятърът беше паднал. Щеше да измине час, може би два, преди мъглата да започне отново да се събира в гънките на хълмовете и да надвисне над далечните върхове и постепенно да ги скрие.

Той се огледа за миг, после вдигна бинокъла и започна систематично да търси зад китката стари шотландски борове пътеката, която водеше до потока и колибата на Брийд.

Когато най-после я намери, уверено се спусна по северната част на билото, като остави каменната плоча зад гърба си. Когато стигна до дърветата, спря. Това, което беше взел за пътека, беше просто сянка, хвърляна от леко промененото очертание на хълма. Намръщи се, ядосан, че не беше внимавал повече накъде отиват, когато го беше повела надолу.

Сви ръце пред устата си и извика:

— Брийд!

Звукът разкъса следобедната тишина. Някъде наблизо се чу предупредителния вик на яребица. Той не помръдваше. На хоризонта мъглата постепенно скриваше планините.

Опита още веднъж:

— Брийд!

Гласът му слабо отекна в долината. Обзе го разочарование. Досега не беше осъзнал колко много иска да види нея и брат й.

Тръгна надолу по хълма, направо през орловата папрат. Извивката на скалата му изглеждаше позната. Ако добре си спомняше, оттук минаваше потокът със стръмните брегове. Клончетата на пирена и орловата папрат изподраскаха краката му. Най-после, останал без дъх, той спря на една плоска скала. Беше сигурен, че под нея потокът се спуска стръмно към вира, където Гартнет беше уловил пъстървата. Но наоколо нямаше и помен от малката примитивна колиба, където беше прекарал онази съдбова нощ. С мъка се спусна по хлъзгавите камъни — беше сигурен, че мястото е същото. Огледа се объркан. Върху високата трева, избуяла от влагата на мъглите, не се виждаха следи от огън.

Явно беше сгрешил. Ако тръгнеше надолу по потока, щеше да намери колибата. Той се лута, докато притъмня, като все повече се ядосваше на себе си, защото търсенето непрекъснато го отвеждаше на едно и също място.

Накрая реши да се откаже. Седна и сам изяде тортата. Беше му ясно, че не може да направи нищо повече и той тръгна обратно към свещеническия дом, уморен, разочарован и потиснат.

В градината се поколеба. В кабинета на баща му светеше, но щорите бяха спуснати и не можеше да види какво става вътре. Заобиколи къщата на пръсти и внимателно натисна дръжката на кухненската врата. За негово огромно облекчение тя се отвори и той се промъкна вътре.

Изкачи се по стълбите, колкото можеше по-бързо и безшумно, шмугна се покрай официалната си спалня, в която не беше спал от деня, когато майка му ги напусна и се качи на тавана. Там си направи легло от стари възглавници, покрити с чаршафи. Както си беше облечен и обут, той се хвърли в леглото, зави се презглава с одеялото и плака, докато заспа.

Два часа по-късно чу стъпки на долния етаж. Стреснат, за миг не знаеше къде е и защо е облечен. После си спомни.

Напрегна се, когато отново чу шума от тежките стъпки на баща си. Тихо се измъкна от леглото и отиде до вратата. Сърцето му биеше шумно. Стъпките се чуваха все по-силно и за миг си помисли, че се изкачват към тавана, но малко по-късно заглъхнаха отново и Адам

разбра, че баща му се разхожда напред-назад из спалнята под него. Той дълго време се ослушва, после тихичко си легна и скри глава под възглавницата.

Не успя да спи дълго. Песента на коса го пробуди на зазоряване. Изпълзя от леглото и погледна през прозореца. Зад живия плет църковният двор беше посивял. Слънчевите лъчи все още не се бяха показали над източните склонове. Тихичко отиде до прозореца на противоположната страна. Оттам можеше да види хълма, на който се намираше древният камък.

Внезапно Адам взе решение, нахлузи дебел пуловер върху измачканите си дрехи и излезе от стаята.

На площадката пред спалнята на родителите си, той се спря и затаи дъх. Зад вратата се чуваха дрезгави накъсани ридания. Ужасен, той се ослуша за миг, после се обърна и побягна.

Взе от кухнята остатъка от тортата, кутия с маслени сладкиши и още една бутилка джинджифилова бира от студения под на килера. Натъпка ги в раницата, после откъсна едно листче от тефтерчето, където госпожа Барън записваше покупките си и надраска: „Отивам да наблюдавам птиците. Не се тревожи!“ Подпря го на чайника, отключи вратата и излезе в градината.

Беше много студено. Обувките му веднага подгизнаха от росата и краката му замръзнаха. Той пъхна ръце в джобовете си и забърза към улицата. Вече беше прекосил реката и тъкмо тръгваше нагоре по хълма, когато първите лъчи на слънцето се промъкнаха между далечните планински върхове и обляха Тай с ярка студена светлина.

Този път не беше нужно да търси къщата на Брийд. Докато си седеше, облегнат на камъка и ядеше последното парче торта за закуска, тя дойде при него.

— А-дам?

Макар че гласът зад гърба му беше тих, той подскочи от уплаха.

— Брийд!

И двамата искаха да кажат още нещо, но знаеха, че няма смисъл. Докато не откриеха начин да се разбират, бяха безпомощни. Най-накрая, озарен от хрумване, Адам бръкна в раницата и ядосан, че сам е изял тортата, извади маслените сладкиши. Отчупи едно парче и

срамежливо ѝ го подаде. Тя го взе, подуши го внимателно, после отхапа.

— Сладкиш — каза отчетливо Адам.

Тя го погледна с леко наклонена настрани глава и светнали очи, после кимна ентусиазирано:

— Сладкиш.

— Хубаво? — попита той и направи доволна физиономия.

Тя се изкикоти и повтори:

— Хубаво?

— Гартнет? — попита Адам.

Имаше сладкиш и за брат ѝ.

Тя посочи към камъка и повтори:

— Гартнет.

Звучеше утвърдително.

Брийд скочи и го дръпна за ръката. Когато я последва, Адам забеляза, че мъглата се издига между дърветата нагоре по хълма и вече беше стигнала до плочата. Той потрепери като от удар, когато навлязоха в мъглата. Брийд го погледна през рамо и за миг в очите ѝ проблесна съмнение. После мъглата се стопи в топлината на слънцето.

Гартнет седеше до камъка и държеше в една ръка чук, а в другата — длето.

— Хей, не прави това!

Адам беше потресен.

Гартнет вдигна ръка и се усмихна.

— Кажи му да не го разваля! Този кръст е специален. Той е на стотици, на хиляди години. Не трябва да го докосва! Това е част от историята — помоли я той, но Брийд не му обърна внимание.

Подаваше парче маслен сладкиш на брат си.

— Сладкиш — каза тя съвсем правилно.

Адам погледна опаката страна на плочата. Вместо плетеницата от заличени от времето форми, които беше свикнал да вижда — гравирани кръгове, светкавицата във формата на Z, змията, огледалото и полумесеца — там нямаше нищо. Беше гладка и само малка част от едната рисунка беше започната в ъгъла. Следите от длетото бяха пресни и дълбоки.

Адам опипа високите гладки ръбове и чу как Брийд рязко си пое дъх. Тя поклати глава и дръпна ръката му. Движението говореше ясно

— не пипай! Тя погледна през рамо, като че ли се боеше от нещо.

Адам бързо се окопоти. Навярно истинската плоча беше отзад в мъглата, а Гартнет ѝ правеше копие. Той погледна отново работата на младия човек и не можа да сдържи възхищението си.

Седяха заедно, докато изядоха масления сладкиш, после Гартнет отново се зае с работата си. Докато гравираше извитата част на полумесеца, Брийд го наблюдаваше и се кикотеше, а Адам я учеше на имената на тревите и дърветата наоколо. Изведнъж Гартнет спря да чука и се послуша. Брийд също млъкна и се огледа уплашена.

— Какво става? — Адам гледаше ту единия, ту другия.

Тя сложи пръст на устните си, като не сваляше поглед от лицето на брат си.

Адам наостри уши. Не чуваше нищо, освен слабия шепот на вятъра, когато преминаваше през сухите стъбла на пирена.

Гартнет рязко нареди нещо на Брийд и тя веднага скочи. Сграбчи Адам за китката:

— Ела! Бързо!

Вече я беше научил на тези думи.

— Защо? Какво става?

Беше объркан.

— Ела!

Тя го дърпаше надалече от брат си по посока към дърветата.

— Брийд! — извика Гартнет след нея.

Той избърбори набързо още някакви нареждания и тя кимна, като все още стискаше ръката на Адам. Мъглата се беше спуснала отново върху хълма и когато навлизаха в нея, Адам забеляза две фигури, които приближаваха. Явно Брийд не искаше той да се срещне с тях. След миг мъглата ги скри от очите му.

Тя го водеше уверено, като се ориентираше по невидими за него знаци и съвсем скоро стигнаха до мястото, където я беше видял за първи път.

Адам се огледа нервно. Навярно Гартнет и двамата непознати бяха само на няколко крачки зад камъка. Обърна се и видя как очертанията му изплуват от тъмнината, докоснати от лъчите на ранното утринно слънце. Гартнет и нечаканите му гости не се виждаха никъде.

— Кой са те? — попита Адам със знаци.

Брийд сви рамене. Явно беше твърде сложно за обяснение, а и тя още се страхуваше. Дръпна го отново за ръката и с пръст на устните, го поведе надолу по хълма. От Гартнет нямаше и следа.

Денят беше провален. Тя явно се страхуваше и въпреки че седна до него на една скала, откъдето можеха да виждат все още обляната в слънце долина, само след няколко минути скочи на крака.

— Довиждане, А-дам — каза тя и лекичко стисна ръката му.

— Мога ли да дойда пак утре? — в гласа му пролича силното желание да я види отново.

Тя се усмихна и вдигна рамене:

— Утре?

Как да ѝ обясни утре с жестове? Безпомощен, той също вдигна рамене.

Тя поклати глава, махна му с ръка и безшумно побягна нагоре по хълма. Разочарован, Адам се облегна на камъка.

Брийд не дойде нито на другия ден, нито през следващите дни. Той на два пъти се изкачи на хълма и търси по цял ден колибата им или камъка на Гартнет, но нямаше следи нито от едното, нито от другото. И двата пъти се върна в къщи разочарован и озадачен.

— Къде беше цял ден? — баща му седеше срещу него в студената трапезария.

— Разхождах се, татко.

Ръцете на момчето нервно стиснаха ножа и вилницата, затова внимателно ги остави в чинията си.

— Срецнах госпожа Гилеспи в пощата. Каза, че не си бил да играеш с момчетата.

— Не, татко.

Как би могъл да му разкаже за любопитните погледи и кисканията?

Адам изучаваше шарките върху чинията си с яростно съсредоточение, сякаш се опитваше да запечата изящния рисунък на бръшлянови листа в съзнанието си.

— Радваш ли се, че училището започва?

Свещеникът полагаше всички усилия да поддържа разговора. Очите му бяха зачервени и обградени с кръгове, а ръцете му леко

трепереха. Когато чинията му беше все още наполовина пълна, той я бутна настрана. Адам не можеше да свали очи от нея. Ако той самият оставеше храна, обикновено слушаше лекции за прахосничеството и му нареждаха да изяде всичко. Възмущението му беше толкова силно, че му се прииска да каже нещо, но премълча. Атмосферата в стаята беше напрегната. Мразеше я. А за първи път осъзна, че мрази и баща си.

Измъчено поклати глава, когато Томас му предложи да си вземе от студентите дреболии, оставени на бюфета и седя с наведена глава, докато свещеникът, явно облекчен от края на вечерята, прочете кратка благодарствена молитва и стана.

— Трябва да си напиша проповедта — каза той с почти извинителен тон.

Адам го погледна. За миг го заля вълна от неочаквано съчувствие, когато срещна очите на баща си. После студено извърна очи. В крайна сметка той беше виновен за цялото им нещастие.

— А-дам!

Докато си лежеше на тревата с ръка на очите, за да ги предпази от слънчевия блясък, Брийд се беше промъкнала до него.

Той свали ръката си и се усмихна, без да става.

— Къде беше?

— Здравей, А-дам!

Тя коленичи до него и пусна шепа семена върху лицето му.

— А-дам, сладкиш?

Посочи към раницата, която лежеше до него.

Той се засмя.

— Ти си една много лакома госпожица!

Разкопча джоба и извади кутията с масления сладкиш. Беше му приятно, че е запомнила думата. Огледа се:

— Гартнет?

Тя поклати отрицателно глава.

Докато се взираше към плочата, за да види дали брат ѝ е там, тя размаха пръст пред лицето му.

— Не, А-дам. Не отива там.

— Но защо? Ти къде се изгуби? Защо не можах да те намеря?

Невъзможността да общува с нея пълноценно все повече го дразнеше.

Брийд седна до него и отвори кутията със сладкишите. Изглежда не ѝ се говореше повече. Облегна се на лакти и засмука меката маслена бисквита, облизвайки устни. Слънцето се показва иззад облак. Един слънчев лъч падна върху лицето ѝ и тя затвори очи.

Адам внимателно я огледа. Имаше тъмна коса и ясни правилни черти. Когато полегатите ѝ сиви очи бяха затворени като сега, лицето ѝ беше спокойно и изпълнено със сила; но когато ги отвореше, изражението ѝ ставаше живо, подвижно и любопитно. Сребристи искри играеха в очите ѝ, а голямата дяволита уста се разтваряше в усмивка. Доловила критичния му поглед, тя го наблюдаваше през дългите си ресници с инстинктивно кокетство. Изведнъж рязко седна.

— А-дам!

Сега произнасяше името му по-добре, но със същата интонация, която така го забавляваше.

Той рязко отмести поглед и усети, че се изчервява.

— Време е да научим езиците, на които говорим — каза ѝ твърдо, — за да можем да разговаряме.

С грациозно движение на бедрата тя застана на колене и посочи към долината, откъдето идваше той.

— А-дам, голям сладкиш? — попита тя ласкаво.

Той избухна в смях.

— Добре, ще ти донеса още сладкиши, когато дойда следващия път.

Нямаше намерение да я последва, но не успя да се въздържи. Беше прекарал целия следобед да я учи на различни думи, изненадан от феноменалната ѝ памет, която попиваше безупречно всичко, което ѝ казваше. Научи имената на още дървета, цветя и птици; на дрехите, с които бяха облечени; на откритите части от телата им и всички предмети в раницата му. Научи я думите вървя, сядам и тичам; небе, слънце и вятър; смея се и плача. Така те говориха и се кискаха, изядоха целия сладкиш и тогава тя погледна към слънцето. Намръщи се, сякаш едва сега разбираше колко късно е станало, и скочи на крака.

— Довиждане, А-дам.

Той се изненада.

— Има още много време до мръкнало. Трябва ли да тръгваш?

Нямаше смисъл. Тя сви рамене, махна му с ръка и се шмугна зад каменната плоча.

Той скочи след нея.

— Брийд, почакай! Кога ще те видя? Кога да дойда пак?

Отговор нямаше. Адам изтича няколко стъпки и объркан спря. Сякаш се беше стопила във въздуха. Върна се по стъпките си до мястото, където беше стоял и тръгна, по следите й.

Следобедът внезапно се изпълни с мъгла. Той стоеше с ръка на камъка и се взираше напред. Изведнъж я видя да тича по склона в бледата слънчева светлина. Спусна се след нея, този път без да вика, като я следваше от разстояние и внимателно запомняше пътя, по който минаваха.

Тя вървеше по утъпкана пътека, която той не си спомняше да е виждал преди. Погледна гората, която се издигаше вдясно под него. Там трябваше да бъдат шотландските борове. Имаше борове, но те бяха твърде много — много повече, отколкото ги помнеше, освен ако незабелязано не бяха минали в друга долина. Това беше напълно възможно. В планината долчинките и хребетите често пъти изникват пред погледа, едва когато стигнеш до тях. Той видя, че Брийд всеки момент ще изчезне от погледа му и забърза. Изведнъж усети силния мирис на пирен, на напечена пръст и скали. Над главата му се обади ястреб. Дивият крясък постепенно заглъхваше, докато птицата се издигаше все по-високо и накрая се превърна в едва различима черна точица сред синевата.

Първото, което видя от селото, беше тънката спирала синкав дим, почти невидим на фона на небето. Той забави крачка, за да успокои дишането си и предпазливо продължи. Брийд подскачаше стотина метра по-напред, без да подозира за присъствието му. Адам се сви зад ниските храсти прещип. Тя се спря, откъсна няколко цветя, после продължи по-бавно, с китката в ръце. Видя я тайно да изтупва праха от полата си и да приглажда косите си.

Поколеба се малко, после изскочи от скривалището си и притича няколко крачки напред, където се хвърли зад един голям камък. Видя как две фигури се появиха на прашния път.

Оттук селото се виждаше по-ясно. Състоеше се от няколко скупчени кръгли къщички, разположени около една по-голяма в средата. Той присви очи, за да разгледа фигурите по-добре и разпозна в

по-високата от тях Гартнет. Щом видя Брийд, младият мъж спря и зачака. От начина, по който стоеше и движеше ръцете си, както и от внезапното униние на Брийд, беше ясно, че е ядосан.

Адам, който се канеше да скочи на крака и да оповести присъствието си, внезапно промени намерението си. Остана на мястото си с подпряна на ръцете брадичка. От мястото си видя как трите фигури, едната, от които непозната, се отдалечиха по пътя към селото. Щом стигнаха там, те спряха и оживено разговаряха няколко минути, преди най-накрая да изчезнат от погледа му в една от къщите.

Той остана на мястото си още дълго време, като се надяваше, че ще се появят отново. Когато разбра, че е безсмислено, бавно запълзя напред между туфите от дълги изсъхнали треви, които бяха единственото му прикритие. Внезапно чу кучешки лай. Замръзна на място, притиснал нос в сухата земя, която ухаеше сладко-лютиво. Няколко секунди по-късно лаят престана в отговор на рязка команда на непознат език.

Адам зачака, затаил дъх. Когато всичко заглъхна, вдигна глава и видя пред себе си крака, обути в сандали от мека кожа. Изплашено скочи на крака и се озова увиснал във въздуха, лице в лице с висок белокоп мъж, който го държеше за яката. Тъмните му очи горяха, тънките устни на хубавото му лице с орлов нос бяха гневно стиснати. Той рязко го попита нещо и Адам безпомощно потръпна, еднакво ядосан и уплашен.

— Пусни ме! Нищо не съм направил! Пусни ме! Аз съм приятел на Брийд!

Той безуспешно размахва юмруци и мъжът пусна яката му, като вместо това го стисна с железните си пръсти за китката. После се обърна към селото и повлече момчето със себе си. Адам яростно се задърпа, сериозно изплашен. Беше прочел съдбата си в безпощадния поглед на мъжа.

Докато вървяха по прашния път, който минаваше през селото, хората наизлизаха от къщите си. Един по един обитателите се събраха около тях. Мургави, с буйни коси, облечени в странни ярки вълнени или кожени бричове, мъжете го гледаха свирепо. Зад тях можеше да види жените, загърнати в шалове, полускрити в тъмните къщи, и изведнъж разбра кои бяха тези хора. Това сигурно беше лагер на цигани калайджии. Той беше ги виждал в Питънрос. Два или три пъти

в годината те идваха и строяха лагера си на брега на реката. Поправяха тенджери и тигани, остреха ножове и едва когато управителят на имението сметнеше, че твърде много съомга е изчезнала от реката, те поемаха на път с шарените си каруци и понита. Беше чувал, че зимуват някъде зад хълмовете и това сигурно беше едно от техните селища. Тази мисъл го успокои. Тайно се беше страхувал от произхода на Брийд. Беше неопределимо усещане, което го караше да настръхва. Успокои се като разбра, че е циганка. Калайджиите бяха винаги дружелюбни. Те добре се погаждаха със селските деца и с възрастните. Освен разбира се, с управителя.

Той се огледа за Брийд и Гартнет и накрая ги видя най-отзад в тълпата. Почувства прилив на облекчение.

— Брийд! Накарай го да ме пусне!

Адам се заизвива, опита се да захване ръката, която го държеше и получи удар с юмрук по ухото. Високият мъж беше проследил погледа му и също гледаше към момичето. Посочи я и изрева някаква заповед. Мъжете и жените около нея отстъпиха назад. Брийд изглеждаше ужасена. Тя бавно тръгна напред през мълчаливата, ококорена тълпа и застана пред тях.

— Брийд, кажи му! Кажи, че съм ти приятел — помоли Адам.

Мъжът не беше отпуснал ръката му. За първи път Адам забеляза, че главата му е обръсната наполовина и на челото му, под буйните бели кичури, има татуировки.

Брийд поклати глава, покри лице с ръцете си и падна на колене. Смутен, Адам видя, че по пръстите ѝ се стичат сълзи.

— Брийд?

Той спря да се съпротивлява, потресен от явния ѝ ужас.

В този момент Гартнет застана зад нея. Той сложи нежно ръце на раменете на сестра си и със спокоен и ясен глас заговори на високия мъж.

Адам гледаше от единия към другия. Забеляза, че и двамата носеха сребърни гривни на ръцете си. Гартнет имаше огърлица, а изпод късите ръкави на туниката му се виждаха сложни цветни татуировки. Над лакътя си носеше златна гривна. Украшенията го караха да изглежда екзотичен и чужд. И запленияващ. Адам усети, че погледът му непрекъснато шари между двамата мъже. Баща му не одобряваше бижутата. Според него те бяха отвратителни, както всички

красиви, забавни и приятни неща. Майка му не носеше никакви украшения, освен венчалната си халка. Досега той не беше виждал мъж да носи бижута, освен калайджиите в селото, които имаха обици, и лорд Питърнос. Собственикът на имението носеше златен пръстен с герб на малкия пръст на лявата си ръка. Независимо от уплахата си, Адам беше впечатлен.

Докато слушаше Гартнет, високият мъж леко беше отпуснал хватката и момчето успя да измъкне ръката си. Разтри я предизвикателно и изправи рамене, почувствал прилив на смелост. Усмихна се на Брийд, но тя все още стоеше на колене, закрила очите си.

Сега беше ред на високия мъж да говори. Той посочи към Адам и плъзна смразяващ поглед върху отворената на врата му риза, късите панталони, голите му загорели крака и прашните сандали. После извади ножа си.

Адам ахна. Наблизо една от жените изстена. Гартнет продължи да говори спокойно, като че нищо не се беше случило, но пръстите му така стискаха слабичките рамене на сестра му, че кокалчетата бяха побелели.

Брийд свали ръце от очите си. Лицето ѝ беше преbledняло.

— Бягай, А-дам! — изведнъж викна тя. — Бягай!

Той се изплъзна като змиорка изпод ръката на мъжа и хукна през тълпата с всички сили. Внезапното му действие ги изненада и изминаха няколко секунди преди високият мъж да затича след него. Но бързо се отказа, защото никой друг не го последва.

Адам не изчака да види какво ще стане. Той изтрополи нагоре по пътя, като прескачаше камъните и пирена; прекоси потока от скала на скала и се плъзна в едно дърво, където селото изчезна от погледа му. Лежеше неподвижно на дъното на дърето и дишаше тежко. Сърцето му все още биеше в гърлото, а краката му трепереха от изтощение.

Когато накрая вдигна глава и се огледа, почти очакваше да види надвесен над себе си високия мъж. Но нямаше никого. Дърето беше пусто. Наблизо се обаждаше ливадарче и металическият звук на гласа, му беше като далечен ек от чука на Гартнет. Някъде се свличаше сипей, пробуден от стъпките му. Не се чуваше нищо друго. Той се изправи и внимателно се огледа, преди бавно да се изкатери на скалата и да хвърли поглед назад. От селото нямаше и следа. То беше скрито

зад хребета на хълма, а по скалите и из пирена нямаше и следа от преследвачи. Липсваха и познати ориентери. Все пак знаеше, че за да намери пътя за вкъщи, трябва да върви на югоизток.

Едва когато слънцето се скри зад хребета на планината Бен Деарг, той си призна, че се е загубил. Чувстваше как страхът присвива стомаха му. Склонът на хълма изглеждаше познат, но плочата не се виждаше. Всичко наоколо му изглеждаше чуждо. Като опипваше с крак колкото се може по-тихо пътя си сред боровинките и сипеите, той се изкачи до ръба на дерето и надникна. Очертанията на далечните хълмове бяха същите както винаги, както и долчинката отдолу, но древният камък не се виждаше. Внезапно в далечината забеляза ивица дим, която идваше от селото на Брийд, и с мъка запази спокойствие. Все пак от малък скиташе из тези хълмове с приятелите си. Какво биха направили любимите му герои при тези обстоятелства? Мъже като Ричард Ханай^[1] или Алън Брек^[2]? Нямаше компас, но можеше да използва ръчния си часовник и слънцето. Изпълнен с решителност, той пое натам, където смяташе, че е правилната посока, с гръб към селото на Брийд. Надяваше се, че тя няма да пострада заради него.

Кълба от мъгла се гушеха из дърветата, когато най-накрая достигна каменния кръст. Беше копието, върху което работеше Гартнет. Докосна с пръсти грубите бразди на сложните фигури. Гартнет беше издълбал само наполовина светкавицата.

На изток тъмнолилавият здрач се спускаше над долината. Постепенно той скри далечните хълмове и обви цялата местност в тъмнина.

Адам отстъпи от камъка и се огледа за оригинала, който стоеше на хълма от четиринадесет столетия. Нямаше го.

Въздухът не трепваше.

Намръщи се и пристъпи няколко крачки напред, внезапно обхванат от странно замайване. Главата му се въртеше. Беше тичал твърде бързо. Препъна се и разтърси глава, за да спре бученето в ушите си. После всичко отмина и съзнанието му се проясни. Под него мъглата се беше отдръпнала и в далечината се виждаха сивите каменни покриви на ковачницата и пощата, светлините от главната улица и разклонението на хълма над водопадите, което скриваше дома на свещеника от очите му. Последните лъчи на слънцето просветнаха по древния кръст зад него и изчезнаха зад хоризонта.

[1] Ричард Ханай — герой от популярния английски криминален филм „39-те стъпала“ на режисьора Дон Шарп. — Бел.ред. [↑](#)

[2] Алън Брек — герой от романа на Р. Л. Стивънсън „Приключенията на Дейвид Балфур“ — Бел.ред. [↑](#)

— А-дам?

Ръката върху рамото му беше лека като пухче на магарешки бодил. Той стреснато се изправи.

— Брийд!

Беше началото на Великденската ваканция и десет безгрижни дни се простираха пред него. Адам се беше връщал няколко пъти през есента, но от Брийд и Гартнет нямаше и следа. Макар че внимателно беше търсил бедната колиба и селото, не успя да ги намери. Разочарован, той дълго се беше ровил из картите и книгите в библиотеката, но безуспешно. Когато снегът покри планините, той най-после се отказа и за радост на баща си се съсредоточи върху учебниците.

Вече не се надяваше, че ще получи вест от майка си. Не пресрещаше пощальона на стълбите, не надничаше през перилата с разтуптяно сърце, когато на вратата се почукаше.

Понякога нощем плачеше за нея тайно, скрил глава под възглавницата, за да заглуши риданията си. Баща му никога не я споменаваха, а той не смееше да го пита за нея. Не знаеше, че бяха пристигнали четири писма. Посланията до съпруга, в които тя го молеше за прошка и разбиране, изпълнени с любовта на самотната, уплашена и отчаяна жена към сина ѝ, лежаха неразпечатани в кошчето за боклук. Далеч на юг, тя вече се съмняваше, че някога отново ще види Адам. Веднъж се осмели да дойде с автобуса и се скри зад един плет, като се надяваше да го види. Но страхът да не я забележи някой от селото, или още по-лошо — съпругът ѝ, беше твърде голям и обляна в сълзи, тя взе следващия автобус до Пърт и отпътува с влака на юг. Не знаеше, че този ден Адам беше на хълма, потънал в мечтите си.

Джийни Барън не знаеше повече от Адам. Сърцето я болеше, когато видеше преbledнялото лице и зачервените му очи сутрин. Когато училището започна, той изминаваше с велосипеда си още по тъмно петте мили до автобусната спирка в Дъркелд, откъдето вземаше автобуса за Пърт. Велосипеда скриваше зад един плет. Връщаше се пак

по тъмно, вечеряше и се прибираше в стаята си. Когато заваля снегът, оставаше през седмицата в Пърт при братовчедката на Джийни, Ела.

— Брийд — той радостно се усмихна. — Мислех, че вече няма да те видя.

След като избяга от селото, се беше изплашил за нея. Споменът за високия, ядосан мъж и блестящото острие на ножа му го преследваха в най-черните му кошмари.

— А-дам, сладкиш?

Тя седна до него, взе раницата и с надежда я отвори. В нея бяха книгата му за птиците, бинокълът, тетрадката и една ябълка.

Той сви рамене:

— Съжалявам, няма сладкиш.

— Няма сладкиш, съжалявам — повтори тя.

— Вземи ябълката!

Тя я гледаше с подозрение.

— Не си ли виждала ябълка?

Адам отчаяно поклати глава, взе ябълката и я захапа.

Брийд се разсмя, кимна и последва примера му, като разкри малките си бели зъби. И тя като него беше станала по-висока през изминалите месеци.

— Ябълка хубаво — кимна му.

— Брийд, защо онзи мъж се ядоса толкова, когато дойдох във вашето село? Кой беше той?

Адам се опита да зададе въпроса с жестове.

Тя го погледна и за момент той помисли, че го е разбрала. Проблясъкът в очите ѝ, внезапното стягане на раменете я издадоха, но тя поклати глава, усмихна се и повтори:

— Ябълка хубаво.

Разочарован, той сви рамене. После изведнъж му хрумна нещо.

— Ще те науча на още английски. Така ще можем да разговаряме.

Уроците продължиха през цялото лято. С раница, препълнена с маслени сладкиши, кифлички или шоколадова торта, които Брийд веднага хареса, той пристигаше при нея през дългите вечери в края на седмицата и през ваканцията. Повечето време те стояха на южните склонове на хълма и никога не се опитаха да слязат в селото. Той беше продължил да я разпитва за онзи мъж, но тя винаги променяше темата.

Все пак имаше нещо, което му беше напълно ясно: който и да беше той, Брийд много се боеше от него. Няколко пъти посетиха колибата, където майка ѝ живееше през лятото, така че Гартнет да бъде близо до камъка. Изглежда каменоделството беше основното му занимание. През зимата той работеше в работилницата си и имаше помощници, но в работата му по този камък имаше нещо особено, затова трябваше да го обработва на място. Понякога те седяха и с часове го наблюдаваха, а той се присъединяваше към езиковите уроци, докато работеше.

Брийд учеше много бързо и беше приказлива, затова не след дълго можеше да се разбира със своя приятел. От печалните си оценки по латински и френски в училище Адам беше открил, че езиците не са неговата стихия. Езикът му се връзваше на възли около думите, на които Брийд го учеше. Беше запомнил само няколко от тях, макар че му харесваше как тя се смее до сълзи, когато се опитва да ги каже. Нейната дарба обаче я спасяваше от въпросите му и най-накрая той се отказа да я разпитва за селото и хората в него. Предполагаше, че циганите са тайнствени по природа и се задоволи с това обяснение.

Когато разбра, че шоколадовата торта се харесва на момчето, Джийни Барън започна да я прави по-често. Опалени от слънцето, Брийд и Адам си правеха пикници край потока, в чиито води се спасяваха от неумолимата горещина. Адам не се и опита да види момчетата, които някога му бяха приятели. Нито знаеше, нито се интересуваше дали още го избягват. Рядко виждаше и баща си, който все по-често отсъстваше от дома. Ако знаеше, че Томас прекарва все повече време в агонизиращи молитви, заключен в църквата, може би щеше да изпита частица съчувствие; може би щеше да почувства объркването, самотата и смущението на баща си, но той изобщо не си позволяваше да мисли за него. Имаше само трима възрастни на този свят, на които вярваше — Доналд Фъргюсън, един от преподавателите му в училище; Джийни Барън и майката на Брийд, Джема.

— А-дам, днес отидем да гледаме орлите.

Брийд обожаваше книгата за птиците. Разлистваше страниците и му казваше имената на много от тях на своя език, но той никога не успяваше да ги запомни. За негово учудване тя не можеше да пише, затова я учеше и на това. Окуражаваше я, когато неумело хващаше моливите; похвали я, когато изненадващо се оказа, че рисува добре.

Орлите имаха гнездо на склона на Бен Деарг. За да стигнат дотам, трябваше да се катерят няколко часа по стръмните скали и през пирена, преди да стигнат стръмното дере, което минаваше от изток на запад през високото бърдо. По средата му, в подножието на една скала, поток от кафеникава вода падаше от пет-шест метра височина в кръгло езерце, преди да продължи пътя си надолу по планинския скат. Когато доближиха ръба на скалата, няколко сърни стреснато погледнаха към тях и застинаха за миг, преди светкавично да изчезнат от погледа им.

Адам се усмихна на Брийд. Както винаги тя беше облечена в проста туника, боядисана в нежно синьо-зелено, пристегната в кръста с кожен пояс, в който беше запасан нож. На краката си имаше сандали, стегнати около глезените с дълги, подобни на панделки връзки. Дългата ѝ коса беше пристегната със сребърна халка.

— Изплашихме ги!

Брийд кимна. Беше стигнала първа до езерцето и сега спря да го почака. Адам коленичи над водата и наплиска сгорещеното си лице.

— Тук можем да поплуваме — отново ѝ се усмихна той. — Достатъчно дълбоко е, погледни!

Тя го погледна със съмнение, после отмести поглед към водата.

— Тук не е позволено да се плува.

— Защо? Нали газихме в потока? Не е чак толкова страшно, ще ти покажа.

Преди да успее да го спре, Адам свали ризата и шортите си и се хвърли в мътната вода. Беше много по-дълбоко, отколкото очакваше и леденостудено. Преплува няколко метра под водата, достигна отвесната каменна стена в края, обърна се и излезе на повърхността задъхан.

— А-дам! — Брийд беше коленичила на ръба на езерцето и изглеждаше много ядосана. Протегна ръце към него. — Излизай! Не трябва да плуваш тук!

— Защо не?

Той отметна мократа коса от очите си и заплува през вира към нея.

— Хей, какво има?

Тя го дръпна за ръката.

— Излизай! Излез веднага!

— Но какво става, Брийд? Какво ти е? — Адам излезе от водата и седна до нея. — От какво се страхуваш?

— А-дам! Богинята на вира! Ти не ѝ заплати! — прошепна ядосано Брийд.

— Богинята? — той се втренчи учудено в нея. — За какво говориш?

— Богинята, която живее във вира и се грижи за него.

За момент Адам беше озадачен, после се досети.

— Искаш да кажеш, нещо като вещица или дух? Брийд, нали не вярваш в подобни глупости? Това е грях, в Библията го пише.

Брийд закима с глава, сякаш не го разбираше. После отиде до раницата, която лежеше в сянката на една скала и извади тортата. Разгъна хартията и внимателно разреза парчето на три части.

— Това е за А-дам. Това е за Брийд. А това е за богинята — посочи тя подред парчетата.

Взе третото, отиде до ръба на вира и внимателно се изкатери по хлъзгавите от водни пръски скали възможно най-близо до водопада. Там натроши тортата между пръстите си и бавно я пусна във водата, като припяваше тихичко някакви думи.

Когато свърши, остана неподвижна за миг, сякаш се взираше дали дарът ѝ е бил приет.

— Брийд! — Адам беше ужасен.

С рязко движение тя му направи знак да замълчи, все още вперила поглед във водата. После посочи нещо и Адам видя как една малка сянка премина и изчезна във водата.

— Това беше пъстърва — каза той възмутен.

Брийд поклати глава. После внезапно плесна с ръце и се засмя:

— Пъстървата е пратеник на богинята — извика тя и скочи обратно на брега. — Богинята е доволна. Сега можем да плуваме.

И Брийд започна да развързва сандалите си.

Под туниката си не носеше нищо. Тялото ѝ беше много бяло в сравнение със загорелите ръце и крака. Тя застина за миг на скалата, после скочи във водата с плясък и извика от удоволствие.

Затаил дъх, Адам не смееше да помръдне. Беше виждал малките сестрички на приятелите си без дрехи, когато майките им ги къпеха пред огъня. В такива случаи винаги извъръщаше поглед, като избягваше най-вече смущаващо разголената гънка между крачетата им. Той все

още възнамеряваше да стане лекар, но никога преди не беше виждал голо момиче или жена. Сега за миг успя да зърне малките гърди и тъмния кичур между краката, предизвикателната извивка на бедрата и ханша на това младо женско тяло.

Досега не беше мислил на колко години е Брийд. Смяташе, че е приблизително на неговата възраст. Но тя му беше приятелка и той никога не беше я сравнявал с кикотеците се момичета от Питънрос или Дъркелд. Сега, за огромно негово неудобство, тялото му реагираше на голотата ѝ.

Той стоеше притеснен, докато водата се стичаше в локвички около краката му. Брийд отметна назад косата си, която се беше измъкнала от халката, и го пръсна с вода.

— Ела, А-дам! — извика тя. — Хубаво!

Той се усмихна неуверено, втренчил поглед в гърдите ѝ под водата. Тъмни кичури коса бяха залепнали върху бледата ѝ кожа.

— Ела!

Внезапно Брийд осъзна въздействието си върху него и усмивката ѝ стана предизвикателна. Поглади с ръце тялото си, като спря за миг пръсти върху настръхналите зърна на гърдите си, преди да ги спусне върху бедрата.

— А-дам, ела!

Гласът ѝ беше по-плътен и странно властен. Той се поколеба само за миг.

Студената вода го накара да се осъзнае. Като пръскаше наоколо, Адам се отправи към далечния край на вира, плъзна се покрай момичето и се гмурна под самия водопад. Шумът беше оглушителен. Ледената вълна го обгърна, откъсна го от света и го зашемети. Той застана вертикално във водата точно под водопада и вдигна лице, усещайки силата на водата над него. Тя го задушаваше и задавяше. Рязко наведе глава и излезе на повърхността, като отчаяно се опитваше да си поеме дъх.

Брийд доплува до него изплашена.

— А-дам? Добре ли си?

Тя докосна рамото му със студените си пръсти.

Адам усети стегнатото ѝ голо бедро до своето под водата. Дръпна се като ужилен и бързо доплува до брега. Измъкна се и легна по гръб на скалите, дишайки тежко.

Брийд веднага дойде при него.

— А-дам?

Коленичи над него. Водата се стичаше по гърдите ѝ.

— А-дам, какво има? Влезе ли водата в тебе?

Загрижено сложи едната си ръка на рамото, а другата — на корема му.

— Горкичкият А-дам. Отишъл си под водопада. Само богинята може да ходи там. Сега тя ти е ядосана.

Той отвори очи и задъхано прошепна:

— Няма никаква богиня, Брийд. Грешно е да казваш това. Ще отидеш в ада, ако вярваш в такива неща.

— Ада?

Тя беше коленичила до него и дългите мокри коси скриваха гърдите ѝ.

— Ада, подземното царство, преизподнята — гласът на Адам звучеше все по-отчаяно. — Брийд, ти си чувала за нашия Бог, нали? За Исус?

— О, Исус — Брийд се усмихна. — Кълъмкил^[1] говореше за Исус. На Броихан никак не му хареса. Но Бруд, кралят, харесва Исус.

— Кралят?

Адам се намръщи при този водопад от непознати имена. Слънцето грееше в очите му, както беше легнал на напечения камък, и Брийд беше само тъмен силует над него.

— Искаш да кажеш крал Джордж?

— Крал Бруд — каза тя твърдо. — Богинята те наказва, А-дам. Тя накара водата да влезе в тебе. Трябва да ѝ дадеш подарък. Да се извиниш.

— Няма да се извинявам на някакъв езически дух! — каза той разгорещено.

Опита се да седне, но Брийд го отблъсна назад с изненадваща сила.

— А-дам, извини се или ще умреш.

Беше научила думата, когато намериха един елен с пречупен врат в подножието на хълма. За негова изненада, тя се беше разплакала, докато ръцете ѝ галеха червеникавокафявата козина на главата му в скута ѝ. Но в този момент изобщо не изглеждаше крехка.

— Тя не може да ме убие — тръпки полазиха по кожата му.

Брийд кимна утвърдително, а лицето ѝ се разкриви от такава ярост, че за миг той се изплаши.

— Може. Аз служа на богинята и зная. Аз ще те убия, ако тя ми заповяда. Тя е много ядосана, защото ти отиде на нейното тайно място. Трябва да ѝ дадеш своето парче от тортата.

Адам с ужас се втренчи в нея:

— Няма да го направя!

— Дай ѝ парчето от тортата, защото ще те убие...

— Брийд! Ти си луда!

Докато го казваше за миг се зачуди дали не е истина. Беше го уплашила. Никога не бе виждал очите ѝ да проблясват така безпощадно. Едно парче торта едва ли щеше да успокои духа на водата, даже и да съществуваше, а той, разбира се, не съществуваше. Отново се опита да седне и този път тя му позволи. Изправи се грациозно и застана пред него.

— А-дам, моля! Дай ѝ подарък! — гласът ѝ беше придобил ново, по-дълбоко звучене. — Каквото и да е. Дай ѝ часовника си.

Брийд никога преди не беше виждала часовник и беше очарована от него.

— Не, няма — Адам се опита да се усмихне. — Предпочитам да ѝ дам тортата.

— Тогава ѝ я дай.

Гласът ѝ звучеше непреклонно, но тя сплете ръце умолително. Той с мъка откъсна поглед от гърдите ѝ.

— Добре, щом така искаш. Ще ѝ я хвърля.

— Не я хвърляй, А-дам. Дай я на богинята! — беше неумолима тя.

— Брийд...

— Дай ѝ я, Адам, или ще ѝ позволя да те убие!

Властният ѝ глас го накара да я погледне със страхопочитание. За миг Брийд се беше превърнала от прелъстителна жена дете в разгневена фурия, а сега внезапно му заговори с авторитета на неговите учители. Стреснат и объркан, той клекна и покорно бръкна в раницата. Извади останалите парчета торта, взе едното и отиде до вира. Тя наблюдаваше мълчаливо как Адам се изкачи до мястото, където беше стояла, тържествено натроши тортата и я остави да падне измежду пръстите му във водата.

— Ето, доволна ли си?

Чувстваше се измамен, с нетърпение беше очаквал да си хапне торта. Изпитваше вина и страх. Заради Брийд беше принесъл жертва на някакъв езически цигански бог и по този начин беше застрашил безсмъртието на душата си. Седна на камъните на брега на вира, обви ръце около тъничките си пищяли и подпря брадичка на коленете си.

Тя го погледна.

— А-дам?

Гневът в гласа ѝ се беше стопил и сега говореше меко и нежно, колебливо.

— А-дам? Защо се сърди?

— Не се сърдя.

Той не я поглеждаше.

— Богиня щастлива сега. Яде торта.

Адам леко се извърна и ѝ обърна гръб. Дочу лека въздишка, после — тихото шумолене на хартията и се огледа.

— А-дам яде торта на Брийд.

И тя му подаде последното парче торта.

— Не го искам!

Ядосан, той отново се обърна.

— Моля, А-дам.

Гласът ѝ звучеше толкова тъжно, че изведнъж му дожаля. Погледна я.

— Тогава ще си взема малко — каза той, сякаш ѝ правеше услуга.

Протегна се и отчупи крайчето на парчето, което лежеше в хартията между дланите ѝ.

— Ще си го разделим!

Брийд се усмихна, седна на скалата до него и разчупи останалото парче на две. После натъпка своята част в устата си и я изяде с удоволствие. Слънчевата светлина играеше върху кожата ѝ, затопляше я и изглаждаше настръхналите места, където вятърът я беше докоснал със студените си пръсти. Адам отмести поглед и се съсредоточи колкото можеше върху тортата в устата си — притискаше меката ѝ сладост със зъби, смучеше маслените трохи.

— Хубаво?

Брийд му се усмихна. Изсъхналите крайчета на косата ѝ стърчаха около раменете ѝ.

— Хубаво — кимна Адам.

Легна по гръб на скалата и заслони с ръка очите си от слънцето.

— Ако искаме да видим орлите, е по-добре да се облечем и да тръгваме.

Въпреки това, което каза, не му се ставаше; искаше да остане завинаги тук с това красиво голо момиче.

Тя седеше и се взираше над водата, потънала в мислите си. Най-накрая каза:

— Утре видим орлите.

Трудно я беше научил какво е утре, както и вчера.

— Днес стоим тука и плуваме.

Той кимна сънливо.

— Добре.

Сега тя го наблюдаваше с лека усмивка. Беше почернял от слънцето и белезите от каиша по гърба му бяха избледнели. Беше стройно момче, слабо и красиво. Раменете му вече бяха почнали да се разширяват. Изведнъж Брийд се наведе към него и сложи ръка на гърдите му. Той се вцепени, когато тя възбуждащо прокара пръсти по зърната им и продължи надолу към корема му.

— А-дам?

Гласът ѝ беше нежен. Брийд леко отдръпна ръката от очите му и той стреснато се взря в лицето ѝ, само на няколко сантиметра от неговото. Тя се усмихваше, а ръцете ѝ продължаваха лекичко да гаят раменете, гърдите и стомаха му.

Адам я стисна за китката:

— Брийд, недей!

— А-дам — прошепна тя и се освободи. — А-дам, затвори очи!

За миг той потъна в сребристите дълбини на очите ѝ.

Трябваше да помръдне, трябваше да стане и да си отиде в къщи. За миг пред очите му проблесна разгневеното лице на баща му и страхът го прониза. Но повече от всичко на света му се искаше да остане там, където беше.

— А-дам, затвори очи! — прошепна Брийд отново.

Усмихна се и сложи пръст на устните му. Сивите ѝ очи потъмняха, станаха дълбоки и загадъчни. Неспособен да помръдне,

той затвори очи и затаи дъх.

Целувката ѝ беше лека като пух върху устните му. Имаше вкус на студена планинска вода и шоколад. Вълна от невероятно удоволствие заля цялото му тяло.

— Хубаво, А-дам? — попита тя тихичко.

Сега ръцете ѝ докосваха гърдите му и играеха със зърната им. Зави му се свят. Не знаеше върху какво да се съсредоточи — върху целувката, гърдите или другите части от тялото си. Тя легна върху него и студената ѝ чиста кожа възпламени неговата. Ръцете ѝ се спуснаха по тялото му и внимателно задърпаха гащетата му. Адам отвори уста да възрази и усети как езикът ѝ възбуждащо играе между зъбите му. Не можеше да я отблъсне. Вече не можеше да се владее. Със стон придърпа лицето ѝ, отвърна на целувките ѝ и я обърна, за да проникне между разтворените ѝ бедра.

— Брийд! — изстена той безсилно.

Ръцете му бяха на гърдите ѝ и тя се задъха, когато той започна все по-силно да ги мачка.

— Брийд!

Екстазът, който го прониза в мига, когато се сля с нея, го остави изтощен и задъхан. Известно време тя лежа неподвижно, загледана в блестящата синева на небето. После с едно бързо движение се измъкна изпод тялото му и грациозно се изправи. Загледа се замислено в него и докато той сънено гледаше в очите ѝ, за миг го обзе страх. Силата, която се излъчваше от нея, беше почти осезаема.

— Това беше добре, А-дам. Хубаво. Сега А-дам мой. Завинаги.

Погледите им сякаш никога нямаше да се разделят и страхът на Адам започна да се превръща в паника. Пулсът му се ускори, дробовете му не можеха да си поемат дъх. След това всичко отмина. Брийд отмести очи и се засмя.

— А-дам уморен.

С два скока тя стигна до вира и се гмурна.

Адам затвори очи. Сърцето му биеше оглушително и се чувстваше напълно изтощен.

Дъжд от ледена вода върху лицето му го накара да се изправи.

— А-дам спи!

Смехът ѝ беше дяволит. Беше застанала над него и ръцете ѝ още бяха събрани в шепи. Залязващото слънце я обграждаше в блестящ

ореол от златисточервено и за първи път той усети колко много време беше изминало. Бавно седна, а тя се отпусна на колене до него.

— А-дам щастлив?

Чувстваше жизнеността и възбудата ѝ, но и още нещо — необуздано и необяснимо застрашително.

Не можеше да отрони и дума, затова само кимна.

Тя се надвеси над него развеселена и посегна към раницата.

— Брийд гладна — извади тетрадката, книгата за птиците, бинокъла и тъжно поклати глава. — Няма торта.

Той се разсмя и най-накрая магията беше развалена.

— Не, няма торта. Ти я хвърли във водата.

Адам скочи на крака, изтича до вира и се хвърли в студената чиста вода, която заличи напрежението и самопрезрението, което се прокрадваше в душата му. Той преплува вира по дължина колкото можеше по-бързо и когато се отправи обратно, видя, че Брийд се е облякла и вдигнала косата си на тила със сребърната халка. Когато стигна брега, от страстна и изискваща жена тя се беше превърнала в гладно дете.

— Отидем при мама. Даде нас питки.

Адам кимна.

— По-добре да побързаме. Притъмнява.

Сега, когато тя беше напълно облечена, страхът му намаля, но го измъчваха срам и притеснение. Не искаше Брийд да го гледа гол. Щеше му се да се обърне, когато излиза от водата, но тя стоеше, без да помръдне.

— Побързай, А-дам.

— Идвам.

Ядосан, той започна да се измъква от водата. Но Брийд вече не го гледаше. Очите ѝ бяха отправени към далечното било, където мъглата се събираше между дърветата.

— Побързай, Адам — повтори тя. — Тръгваме.

Той нямаше намерение да остава цяла нощ. Беше решил да намери пътя към вкъщи в тъмнината, но огнището на майка ѝ беше топло, а беше и уморен. На няколко пъти задряма, облегнат на грапавата стена на колибата, и най-накрая заспа. Брийд се усмихна на

майка си, вдигна рамене и се засмя. Завиха го и го оставиха да спи. После се свиха на леглото си от пирен, покрито с вълна, обърнаха се с гръб към вратата и заспаха дълбоко.

Адам се събуди внезапно. Колибата беше студена, огънят тлееше, камъкът зад гърба му беше мокър от кондензираната влага. Въпреки че беше схванат и се чувстваше неудобно, остана неподвижен и се вслуша в абсолютната тишина. Брийд и майка ѝ все още спяха, но нещо го беше събудило. Внимателно отметна вълненото одеяло, с което го бяха завили и се изправи. Отиде до вратата, дръпна кожената завеса и излезе в студената бяла мъгла на зората.

Отиде на пръсти до потока, коленичи и плискаше лицето си с вода, когато чу зад гърба си дрънчене на метал в камък. Обърна се, отметна коса и хвърли поглед наоколо. Миг по-късно няколко сиви фигури се появиха в периферията на зрението му и той различи двама мъже, които водеха конете си към колибата. Обхванат от внезапен страх, замръзна на мястото си. Единият от тях със сигурност беше Гартнет. Адам за малко не извика, когато разпозна в другия високия слаб мъж, който беше го заплашил с нож в селото на Брийд. Огледа се отчаяно за някакво скривалище, но единственото му прикритие беше мъглата.

— Брийд? Майко? Будни ли сте?

Гласът на Гартнет проехтя смущаващо силно в тишината. Въпреки че не можеше да говори техния език, Адам беше научил достатъчно, за да следи разговора.

— Имаме гост.

Не можеше да види колибата, но след малко дочу шум от стъпки и объркания глас на майката на Брийд, която поздравяваше новодошлия с почти същите думи, с които някога беше посрещнала и Адам.

— Благородни братко, добре дошъл в нашия дом. Седни. Сега ще донеса храна.

Адам знаеше думата брат. Намръщи се. Дали я използваша винаги като обръщение или наистина този мъж беше чичо на Брийд? Ако беше така, защо за бога, не му беше казала?

— Броихан дойде да види как върви работата ми, майко — гласът на Гартнет беше както винаги ясен и силен. — Къде е сестра ми?

— Сега ще дойде. Носи питки и бира за нашия гост.

Адам си представи ужаса им, догадките какво е щяло да се случи, ако той беше още там и облекчението, че си е тръгнал.

Трябваше да върви. Всеки миг мъглата можеше да изчезне, отнесена от утринния вятър или стопена от слънцето. Той видя силуета на Гартнет, който отиваше да завърже конете за бора, който наричаха „Наблюдателницата“.

Адам внимателно се изправи. Пристъпи върху гъстата трева, избуяла около реката. Ако можеше да стигне заслона на дърветата, щеше да се скрие в клисурата, преди да се съмне окончателно.

Направи още една крачка и замръзна. Силният, дълбок глас прозвуча толкова отблизо, сякаш мъжът беше до него.

— Кралят все още забавлява християните в Крейг Фадрейг. Нареди да сложим кръстове из кралството за възхвала на бог Исус. Смята, че Колумба може да ме победи.

— Тогава той със сигурност греши, чичо.

Гласът на Гартнет се чуваше откъслечно. За миг мъглата изтъня и Адам видя двамата мъже, застанали пред колибата. Когато видя Броихан да се обръща, той си пожела да е невидим.

— Разбира се, че греши. Призовах бурите да съборят дърветата около него, да потопят лодката му, да убият коня му — Броихан си пое дъх през зъби. — Той смята, че неговият бог може да се пребори с моя, а кралят, в името на гостоприемството, ме моли да не се намесвам. Така да бъде. Но само засега. В мига, когато напусне кралския дом, ще го смачкам като муха.

Той плесна с длан по бедрото си и Адам стреснат подскочи. Ако помръднеше още малко, мъжът щеше да го види.

Нов облак мъгла ги обгърна, не по-плътен от сянка в зараждащата се светлина. Но за Адам беше достатъчен. Той бързо се отправи към дърветата, като не смееше да диша. На пътя му се изпречи храсталак от прецип и той с облекчение се сви зад него. Гласовете достигаха чак дотук.

— Трябва да издълбаеш кръст на гърба на свещения камък, Гартнет. Покажи ми скицата си и ще ти обясня. Няма да навреди, а ще достави удоволствие на краля и неговите посетители. По-късно, когато разцепя планините със силата на гнева си, ще им докажем, че нашите богове са по-силни. Малката Брийд ще ми помогне.

Той протегна ръка и докосна бузата ѝ.

От скривалището си Адам можеше да я види. Затаи дъх и кожата му настръхна, когато видя ръката на мъжа да гали лицето ѝ с дългите си криви пръсти. Тя държеше една от сребърните чинии, които Гартнет беше гравирал за майка си и предлагаше нещо от нея на госта. Той го взе и го поднесе към устата си. За миг Адам остана втренчен в безмълвната картина пред себе си, после мъглата се сгъсти и не можеше да види нищо повече. Без да се колебае, той побягна към дърветата, шмугна се между тях и заизкачва хълма колкото можеше по-бързо.

Първите слънчеви лъчи докосваха камъка. Останал без дъх, Адам изведнъж се сети, че е забравил раницата с безценните си книги и бинокъла. Изруга, но знаеше, че ще трябва да почака. Брийд щеше да се погрижи за тях. Докато заобикаляше камъка, почувства как слънцето затопля раменете му. Спря и прокара пръст по гравюрите. Това беше неговият камък. От едната страна бяха изрисувани странните символи и фигури на древните пикти, а от другата — украсеният келтски кръст. Нямаше и следа от новоиздялания камък на Гартнет, на който все още нямаше кръст.

Веднага щом я видя, Брийд скри раницата под завивките на леглото и спокойно огледа вътрешността на колибата за други следи от Адам. Чичо ѝ веднага би ги забелязал. Зрението му превъзхождаше това на обикновените смъртни. Молеше се с всички сили Адам да си е отишъл, не просто да се е скрил в мъглата, а да е напуснал земите им.

Знаеше, че чичо ѝ подозира нещо. Той не се доверяваше на Гартнет и това личеше по честите му посещения. Гартнет беше твърде млад. Длъжността на каменоделец и пазител на Вратата беше свещена и изискваше продължително обучение, също като за жрец или бард. Тя се предаваше по наследство и Гартнет я пое, когато баща им почина преди две години. За да я изпълнява, човек трябваше да има способността да преминава от едно време в друго и смелостта да го прави. Това беше забранено за всички, освен за посветените, но понякога хората преминаваха през Вратата, без да усетят — както Адам.

Още първия път, когато го беше видяла, Брийд разбра, че Адам идва отвъд Вратата. Странните му дрехи и език го доказваха. Внимателно беше наблюдавала как изминава пътя, който беше смъртоносен за всички, освен за малкото, които го познаваха. Беше се убедила, че той е човек, а не дух или призрак, макар и твърде млад, за да е посветен. Хареса го още първия път, когато го видя, а сега го направи свой завинаги. Лека усмивка тайно докосна устните ѝ за миг и изчезна. Каквато и да беше неговата сила, тя щеше да я притежава.

— Брийд!

Нетърпеливият вик откън я накара да подскочи. Като се огледа още веднъж набързо, тя излезе в мъглата под строгия поглед на чичо си.

— Изглеждаш уплашена, дете — той я хвана за ръката и я придърпа към себе си. — Не се бой!

Сложи ръка под брадичката и повдигна лицето ѝ. Тя отмести поглед, когато срещна очите му, притеснена, че ще открие новопридобитата ѝ женственост, която още пулсираше във вените ѝ с енергията от мъжкото докосване. Почувства как очите му проникват до дъното на душата ѝ, но след миг той отвърна поглед и се обърна към сестра си.

— Тя съвсем ще подивее тук, Джема — гласът му беше рязък. — Ако ще служи на свещено място, има много да учи.

Ръката му бавно, почти прелъстително, погали бузата на Брийд.

Тя се отдръпна от докосването му и изправи гръб.

— Искам да следвам Пътя на Словото, чичо.

Погледна го спокойно. Страхът ѝ беше изместен от студена решителност.

— Вече научих много неща от Друст, барда в Абърнети. Съгласи се да ме научи на всичко, което знае.

Видя как лицето на чичо ѝ почервения и веднага съжали за храбрите си думи.

— Как се осмеляваш да предопределяш живота си! — изрева той.

Брийд не отстъпваше.

— Това е мое право, чичо, ако съм надарена с памет и слово.

Имаше това право като дъщеря на две древни фамилии от бардове, едната, от които — майчината ѝ — беше с кралско потекло.

Самият Броихан, чичо ѝ, беше настойник на краля и Върховен друид.

Настъпи дълга тишина. Джема стоеше на входа с кана в ръка. Тя се канеше да налее отново бира на брат си, но застина със затаен дъх, вперила очи в лицето му.

— Вие ли я научихте на това?

Броихан погледна първо Джема, а после — Гартнет.

Брат ѝ отговори пръв.

— Ако това е нейното призвание, чичо, навярно боговете са ѝ го пратили. Без тяхна помощ тя не би имала способностите да се учи от Друст — каза Гартнет с гордост и достойнство.

Брийд прикри тържествуващата си усмивка. Искаше ѝ се да го прегърне, но не помръдна от мястото си.

Чичо ѝ рязко се извърна. Отиде до един от пъновете, сложени за сядане близо до огъня, уви се плътно с наметалото си и седна.

— Рецитирай — нареди ѝ той.

Брийд си пое дъх и погледна към Гартнет. Той мрачно кимна. Своенравието, упоритостта и вродената властност на сестра му, се укротяваха само в присъствието на чичо им.

Тя пристъпи напред. Отначало беше прекалено нервна, за да говори, после по чудо се успокои. Изправи гръб, вдигна глава и започна.

Учителят ѝ се беше постарал. През дългите зимни вечери край огъня, той беше забелязал Брийд сред слушателите си. Познавайки нейния произход и ум, неуморно беше повтарял дългите стихотворения и легенди, докато тя ги научи без грешка. Както знаеше и Адам, паметта на Брийд беше изключителна. Тя заслужаваше да бъде обучавана от бардовете.

Най-накрая Броихан вдигна ръка и кимна.

— Наистина езикът ти трябва да е благословен от Богинята. Това е хубаво. Ще продължиш да учиш.

Погледна я за миг и ясно видя нейната зараждаща се сила, дивата ѝ необузdana връзка с Богинята. Намръщи се за миг и сянка премина през лицето му. Тази упоритост и праволинейност трябваше да бъдат внимателно направлявани, докато настъпи подходящият момент.

Отново се обърна към сестра си.

— И двете ти деца са надарени, Джема, това е много хубаво. Веднага щом този Колумба се завърне на запад, откъдето е дошъл, ще

трябва да прогоним бог Исус от страната. Те ще ми помогнат да го направя.

Така щеше да я използва. И да я укроти.

Кралската ѝ кръв ще пречисти земята, осквернена от пратениците на бога Исус.

[1] Кълъмкил — св. Колумба, наричан също Кълъм или Кълъмкил — християнски свещеник и мисионер, изиграл изключително важна роля за навлизането на християнството в Шотландия. — Бел.ред. [↑](#)

— Адам, къде беше?

Томас Крейг цяла нощ беше претърсвал хълма. Небръснат и изтощен, той спря и тежко се подпря на бастуна си, като се опитваше да успокои дишането си.

— Татко!

Адам седеше на затопления камък, полузаспал, твърде изморен, за да поеме дългия път към свещеническия дом.

— Съжалявам — той скочи на крака, внезапно уплашен. — Аз... — поколеба се за миг — аз се изгубих в мъглата. Помислих, че е по-добре да остана...

— Трябваше да помислиш, преди да тръгнеш!

Изтощението и страхът на Томас бързо преминаха в гняв.

— Глупав, безмозъчен, нахален хлапак! Не ти ли мина през ума, че ще се тревожа за теб? Не помисли ли, че цяла нощ няма да спя и ще те търся?

Вината и самонаказанията, с които той непрестанно се измъчваше, всеки ден отнемаха от силите му.

— Не знаех, че ще забележиш, татко.

Въпреки дръзкия си тон, Адам отстъпи крачка назад.

— Ти... ти си помислил, че няма да забележа?

— Да, татко. От месеци не знаеш дали съм вкъщи или не — Адам успя да събере смелост и да продължи. — Изобщо не ме забелязваш.

Твърдо удържа на погледа на баща си. Над тях един ястреб изкрещя пронизително, докато се изкачваше все по-високо над хълма. Никой от тях двамата не погледна към него.

Една минута измина в тишина, после — още една. Адам не смееше да диша.

Изведнъж раменете на баща му се отпуснаха. Той седна на един камък и хвърли бастуна в краката си. Разтри бузите си с ръце, въздъхна и поклати глава.

— Съжалявам — потърка очи. — Съжалявам. Ти си прав, разбира се. Държах се непростимо.

Адам мълчаливо седна на няколко метра от него. Очите му бяха втрени в лицето на баща му. Страхът и яростта изведнъж се превърнаха в съчувствие към този измъчен човек. Съчувствие на възрастен към възрастен.

След известно време Томас вдигна очи.

— Трябва да се прибереш и да хапнеш нещо.

Адам кимна и бавно се изправи. Беше схванат, изморен и изведнъж усети колко е гладен.

Събуди се от собствените си викове. Зарови лице във възглавницата и се втрени през прозореца към клонките бръшлян, които танцуваха около рамката, почукваха по стъклото и се люлееха като сиво-зелен поток, разлюлени от острия югоизточен вятър.

Беше изял огромна закуска под зоркото око на Джийни Барън и по нейно нареждане се беше качил в стаята си. Смяташе да полегне за малко и да почете от книгата за пеперудите, но изтощен, объркан и гузен, беше заспал веднага.

Сънят беше ужасяващ. Той плуваше под водата и отначало му беше много приятно. Движеше се с лекота и разглеждаше с широко отворени очи зелените водорасли и бързите кафяви пъстърви в тъмната вода. Изведнъж вещицата се появи пред него. Лицето ѝ беше ужасяващо — беззъбо, с торбички под очите, обсипано с брадавици. Носът ѝ беше широк и месест, а косата ѝ представляваше кълбо от гърчещи се водни змии. Докато напразно се опитваше да отплува надалече, Адам отвори уста и нагълта вода. Давеше се, потъваше, а тя се приближаваше към него и се смееше. Изведнъж това вече не беше вещицата. Беше лицето на Брийд, косата на Брийд, и той отново гледаше голото ѝ тяло и протягаше ръце към гърдите ѝ, макар че се давеше.

Адам седна в леглото и притисна възглавницата към себе си. Още беше задъхан, а за свой ужас и объркване, имаше огромна ерекция. Прехвърли крака през ръба на леглото, изтича до прозореца и го отвори. Показа се навън и пое дълбоко дъх. Остана така, докато дишането му се успокои. Чудеше се дали баща му беше чул. Не

знаеше, че на долния етаж, запушил уши, за да не чува измъчените стонове на момчето, Томас седеше на бюрото в кабинета си, а по бузите му се стичаха бавно горещи сълзи.

Следващият ден беше неделя. Адам не искаше да отиде на черква. Остана на пътеката, докато паството изпълни старото каменно здание, като се чудеше дали да не се скрие между дърветата и да изтича през двора към широката бавна река. Тогава се появиа Джийни и Кен и някак успяха да го накарат да влезе и седне на запазените за тях места.

Адам седеше неподвижен, вперил поглед в снежнобелите ръце на баща си, който стоеше над него на амвона. Момчето трепереше. Ако баща му не можеше да види какво става в душата му, Бог сигурно можеше. Беше изпълнен с ужас. Кожата му лепнеше от вина, ръцете му бяха стиснати между коленете, а косата му настръхваше, когато си мислеше за Брийд, за сънищата и за това, което беше направил. В съзнанието му бавно се промъкваше въпросът дали и майка му беше направила нещо толкова лошо, дали и тя като него щеше да отиде в ада.

Когато се изправиха за химните, той усети, че устата му е пресъхнала и гласът му едва излиза от гърлото. Когато службата свърши, лицето му беше така бледо, че успя да се измъкне под предлог, че има главоболие, без дори наблюдателната Джийни да заподозре нещо.

Непрестанно мислеше за Брийд. Изпитваше смесица от вина, страх и копнеж. Нощем сънуваше похотливи сънища и се отвращаваше от себе си. Отново и отново се връщаше при камъка, но не можеше да намери пътя към селото или колибата. Разочарован и нетърпелив, понякога плачеше на глас, докато обикаляше между дърветата. Но хълмът го очакваше всеки път празен, с изключение на някое стадо сърни, които пасяха на ниския склон. Разстроен, Адам се прибираше у дома за самотната си, нежелана вечеря и студеното легло, където отново я сънуваше. Сутрин засрамено изтриваше предателските петна от пижамата си с носна кърпичка, за да не ги забележи Джийни, когато пере.

Броихан дълго време седя взрян в жаравата. Изправени до него, Джема и Брийд го бяха наблюдавали как първо потърси съвет от прииждащите облаци, розови и златни в светлината на залязващото слънце; после хвърли на земята плочките с келтски букви, които носеше в торбичка на кръста си и накрая се взря в тъмночервения камък в златен обков, който висеше на врата му. Най-сетне, разчел поличбите, той вдигна глава.

— Брийд!

Двете жени подскочиха. Гартнет вече беше отишъл на лов.

С пръст, на който проблясваше гравирани пръстен с ахат, Броихан повелително направи знак на Брийд да стане.

— Решено е. Ще дойдеш с мен в Крейг Фадрейг. Тръгваме призори.

— Не!

Мъчителният вик на Брийд заглуши звука на потока и припукването на гаснещия огън и се издигна към небето.

Броихан стана на крака. Беше много по-висок от нея и очите му бяха твърди като кремък.

— Подчинявай се, племеннице. Стегни си багажа сега, преди да сме си легнали.

— Мамо — Брийд хвърли умолителен поглед към Джема, но тя отбягна погледа ѝ.

Когато най-после проговори, гласът ѝ трепереше:

— Трябва да направиш това, което казва брат ми, Брийд!

— Няма да отида! — лицето на Брийд сякаш отразяваше цвета на залязващото слънце. — Не можеш да ме принудиш. Аз също имам сила — тя се изправи в цял ръст и погледна Броихан в очите. — Мога да предизвикам буря и да я управлявам. Мога да ловувам с дивите котки и да тичам със сърните. Мога да омагьосам човек.

Брийд бързо отмести очи. Не биваше да го оставя да прочете мислите ѝ, да узнае за Адам.

Броихан я изгледа замислено. В очите му проблесна подигравателен блясък, когато светкавично протегна ръка и я хвана за китката.

— Значи, котенце, мислиш, че можеш да се пребориш с мен — промърмори той. — Такава самоувереност, такава глупост.

С другата си ръка повдигна брадичката ѝ и приближи лицето ѝ към своето, като не откъсваше очи от нейните.

— Кротувай, малка дивачке. Ти си моя и ще ми се подчиняваш.

Той хвана блестящия червен камък и за момент го задържа пред очите ѝ. След малко клепачите ѝ започнаха да се затварят и тя замря.

— Така — Броихан я бутна към майка ѝ. — Сложи я да си легне и опаковай багажа ѝ. Утре на зазоряване ще я взема. Ще язди, докато спи, праметната през седлото като чувал овес, а ако и в Крейг Фадрейг не ми се подчинява, ще ѝ сложа верига на врата като на робиня. — Той насочи пламтящия си поглед към ужасеното лице на Джема. — Няма да допусна неподчинение в семейството ни, сестро. Никога.

Адам вече беше изгубил надежда, че отново ще види Брийд, когато срещна Гартнет в планината. Той го последва и застана до него, като наблюдаваше как се навежда, взема длето и кляка до камъка, за да гравира някакъв детайл. Видя, че това е виеща се змия — досущ като истинска.

— Трябва да се връщаш — каза му Гартнет, без да го поглежда. И двамата с Джема помнеха малко от английския, на който ги беше учил Адам.

— Защо?

Езикът на Адам се скова от притеснение.

— Не е безопасно. Ще те видят. Брийд беше неразумна.

— Какво толкова лошо има да бъда тук, с вас?

Гартнет го погледна. Загорялото му лице беше покрито с каменен прах, силните му ръце държаха инструментите здраво, но внимателно. Той се наведе напред, духна върху издълбаното и го потърка с палец.

— Баща ти служи на боговете. Затова си намерил пътя.

Адам се намръщи.

— Има само един Бог, Гартнет.

Младият мъж го стрелна с поглед и отново се вгълби в работата си.

— Бог Исус? Неговите последователи, казват, че има само един бог. На него ли служи баща ти?

— Исус, да.

Адам се чувстваше неудобно. Исус и Брийд бяха някак несъвместими.

— Как можеш да вярваш в това, когато си заобиколен от богове? Брийд ми каза, че сте видели Богинята на водопада.

Адам се изчерви до корените на косата си. Дали Брийд беше казала на брат си какво се беше случило между тях?

— Така ни учат, че има само един бог — настоя той.

— И все пак ти знаеш пътя, по който се преминава от вашия свят в нашия.

Гартнет се наведе отново към камъка, съсредоточено прехапал език, и се зае с украсата на ъгъла. Длетото му разпиляваше на прах твърдия камък.

— Никой не ме е учил как да идвам тук — намръщи се Адам. — Сам го открих. Макар че понякога не мога да намеря пътя — не знам защо.

Чувстваше се все по-неудобно.

Гартнет се отпусна на пети и го погледна замислено.

— Така е, защото пътят невинаги е отворен — каза той най-накрая. — Трябва да се тръгне в подходящия момент. Зависи от луната, звездите, северния вятър. Те трябва да са си на мястото — той се усмихна мрачно и рязко смени темата: — Брийд те харесва.

Адам отново се изчерви.

— Аз също я харесвам.

Обърна се и погледна надолу по хълма.

— Къде е тя? — запита той колкото можеше по-небрежно.

— Замина с чичо ни. Той я обучава.

Адам беше обхванат от силно разочарование и страх.

— Надявах се да я видя. Колко време ще стои при него?

— Цели деветнадесет години — каза Гартнет и отново се усмихна. — Но аз ще ѝ кажа, че си идвал — той тръсна глава. — Адам, не отивай да я търсиш. Тя отиде в Крейг Фадрейг. Не можеш да я намериш. Тя също не бива да те вижда. Забранено е. Броихан щеше да я убие, ако знаеше, че е била с теб. Той не позволява на никого да пътува между нашите светове, както правиш ти. Това е позволено само на посветените. Тя не е за тебе, Адам — Гартнет се поколеба дали да продължи. — Брийд е опасна. Казвам ти го аз, който я обичам. Не ѝ позволявай да те нарани — той с мъка търсеше точните думи. — Тя е

като дива котка. Може да те убие. Ако се срещнете отново, накрая тя ще стане причина за смъртта на всички ни — твоята, моята, на Джема.

— Не разбирам — горчивото разочарование на Адам беше примесено със страх. — Защо да не мога да я видя? Защо да не идвам тук? Защо не е позволено? Обзалагам се, че ти си слизал до селото, където живея.

Гартнет внезапно изсумтя. В очите му заиграха сребърни искри и той съвсем заприлича на сестра си.

— Да, отидох веднъж. Но само на хълма. Нямах твоята смелост и не слязох долу.

— Не може ли поне да отида да видя майка ти? — Адам се бореше с мъката, която се опитваше да го удави. — Искам си раницата.

Гартнет се намръщи, после отстъпчиво кимна.

— Брийд скри нещата ти, когато дойде чичо. Ще ти ги покажа.

Той остави инструментите и изтри ръце. Погледна към платнената чанта, праметната през рамото на Адам, усмихна се и попита дяволито:

— Имаш шоколадова торта?

Адам преглътна сълзите си, усмихна се и кимна.

— Има и за Джема.

Изядоха я край огъня, като я поливаха със слаба бира от пирен от сребърната кана.

— Какво учи Брийд? — попита Адам най-накрая.

Скъпоценната раница лежеше в краката му.

— Поезия и музика, предсказване и гадаене, историята на нашите кланове — отговори Гартнет. — За това са необходими много години.

— Сигурно е умна.

— Умна е, и то много.

Гартнет отново се намръщи. Адам дори не можеше да си представи колко.

— Кога ще се върне у дома?

Джема се усмихна.

— Той е толкова тъжен, че приятелката му я няма — тя сякаш говореше на въздуха над огъня.

Адам почувства, че за пореден път се изчервява.

— Тя няма да се върне при теб, А-дам — каза Гартнет твърдо. — Сега трябва да служи. Вече е голяма. Така е най-добре.

— Но нали ще дойде да ви види?

Адам чувстваше как мъката, която присвиваше стомаха му, обхваща цялото му тяло. Отчаяно поглеждаше ту към единия, ту към другия.

Най-накрая Джема се приведе и като хвърли поглед към Гартнет, усмихнато каза:

— Горкичкият А-дам. Може би тя ще дойде да те види, когато дните станат дълги. Казах на брат ми да я доведе тогава.

И тъй като не видя как Гартнет се намръщи и поклати отрицателно глава, Адам трябваше да се задоволи с това.

Отначало той не можеше да престане да мисли за нея и да се концентрира върху учението си поне през седмицата. Целите му дни преминаваха в училище, а вечерите — след дългия път към дома — пишеше домашните си. Сега баща му често го чакаше и се опитваше да го забавлява с новини от енорията, с нови книги от Пърт. Един-два пъти двамата ходиха на гости на енорияши, които живееха извън селото.

В края на седмицата Адам се изкачваше при камъка, но всеки път оставаше разочарован. Нито Брийд, нито Гартнет бяха там. Самотен, той сядаше на склона и чувстваше как вятърът разбърква косата му. Книгата за птиците и бинокълът лежаха до него, а тетрадката на коленете му. Всеки път изяждаше самичък тортата, която беше донесъл за Брийд.

— Е, Брийд, силата ти нараства.

Броихан стоеше зад нея на билото на малък хълм, надвесен над огромното езеро, от което извираше река Нес. Скрит зад една скала, заслушан в мелодичните заклинания, беше наблюдавал как скупчените надвиснали облаци се разпръсват по нейна команда на север и на юг, а черните скали на хълма блестят в лъчите на освободеното слънце.

Брийд се стресна, изгуби концентрация и облаци поеха първоначалния си път. Проблесна светкавица, чу се гръм. Броихан се

разсмя:

— Все още мога да те надвия, племеннице, не забравяй!

— Но чувам, че не можеш да надвиеш Колумба.

Брийд отметна дръзко глава и се засмя. Бурята я изпълваше с енергия, чувстваше се силна и непоколебима.

— Той унищожи чудовището, което ти пусна в езерото. Целият двор разказва как едва не те е убил, задето си се държал зле с една от робините си и едва след като си му я отстъпил, той те излекувал с магическия си лечебен камък.

Заваля. Брийд вдигна лицето си, за да се наслади на студените пробождания на дъжда и не забеляза гневното изражение на чичо си.

— Как смееш да ми говориш за Колумба?

— Смея и още как! — отвърна тя дръзко. — Добре ме обучаващ, чичо. Силата ми наистина расте.

И скоро, когато вече знам достатъчно, ще се върна при Адам.

Тя внимателно прикри мислите си и леко се усмихна. Беше сънувала Адам и го беше видяла в кристалното си кълбо. Знаеше, че го е уловила в капана си. Той щеше да я чака цял живот, ако се наложеше.

— Горкото малко котенце. Толкова самоуверено. И толкова глупаво.

Гласът на Броихан беше кадифено мек. Заплахата му я отрезви.

— Никога не се опитвай да ме измамиш, малка Брийд — той протегна ръка към нея и въпреки нежеланието си тя почувства как я притегля. — Ако го направиш, ще трябва да ти покажа могъществото си — усмихна ѝ се Броихан. — Върху твоя брат например, моят пазач. И без това работата му е почти към края си...

— Не би посмьл да му навредиш! — изсъска Брийд.

— Напротив. Могъществото ми е неограничено, както ще открие Колумба, когато призова отново чудовището, което сътворих, за да го погълне. — Броихан отново се усмихна. — Внимавай, котенце. Бъди послушна и внимавай.

Той погледна нагоре към приближаващата буря, пусна Брийд и се обърна, като я остави да стои с прилепнали към тялото туника и вълнено наметало. Когато изчезна от погледа ѝ, небето потръпна под нова светкавица, която профуча покрай нея и потъна в кипящите, съскащи води на езерото.

Най-накрая лятната ваканция дойде. Адам почерня и укрепна. Отново, макар и колебливо, се сприятели с Мики и Юан от селото.

Късно една вечер, когато блестящият лунен диск беше се показал над хълмовете, той се връщаше от игрището зад черковния двор, където с момчетата бяха ритали топка след вечеря. В далечината, върху западния склон на планината, още се виждаше отблясъкът на слънчевите лъчи върху тъмните скали, които блестяха като покрити с розова дамска. Селото вече беше в сянка. Беше онова тъжно време на деня, което винаги изпълваше Адам с меланхолия. Като подритваше камъните по пътеката, той колебливо се насочи към портата, когато внезапен шепот зад гърба му го закова на място.

— А-дам! Насам! Чакам те!

Ясният шепот накара сърцето му да подскочи от радост.

— Брийд!

— Тук съм. Ела!

Най-после той я видя, приведена зад каменната стена, в сянката на китка рододендрони.

— Чаках те при камъка на Гартнет, но ти не дойде.

Беше по-висока и по-едра от миналата година. Косата ѝ беше сплетена на плитки. Носеше както обикновено туника, но богато избродирана, широка и дълга до глезените. Тънките ѝ ръце бяха украсени със златни гривни.

— Ела!

Брийд сложи пръст на устните си и се усмихна. Беше същата дяволита усмивка, която Адам помнеше, макар че лицето беше по-зряло, а очите — не толкова безгрижни.

Той хвърли поглед на мрачните пусти прозорци на свещеническия дом, мушна се в храстите и се сгуши до нея в тъмнината под лъскавите листа.

Тя притисна устни до бузата му.

— Здравей, А-дам!

— Здравей.

Той се поколеба, объркан от допира на ръцете ѝ до гърдите му.

— Тук ли е баща ти? — Брийд шепнеше и той почувства как косата ѝ докосва лицето му.

— Не зная.

В къщата не се виждаше никаква светлина.

Брийд намери ръката му, сграбчи я и го изправи. Постояха така, загледани в тревата пред тях. После тя леко стисна китката му.

— Ела!

Градинската порта се виждаше от кабинета на баща му. Адам погледна отново към тъмните квадратни прозорци и смелостта го напусна.

— Ела — прошепна той бързо. — Ще заобиколим отзад.

Ръка в ръка те се гмурнаха в сенките на ябълковите дървета и затичаха покрай къщата между стройните редици картофи и лук. Като заобиколи лехите със зеленчуци, Адам я поведе към купчината нацепени дърва, пред стената, която не се виждаше от нито един прозорец, освен от кухненския. Те се покатериха по разхлабените камъни и скочиха върху меката пролетна трева в края на страничната морава.

Когато стигнаха до стръмния склон зад реката и двамата се задъхваха от смях.

— Бързо, бързо, мама има храна.

Косата на Брийд се беше измъкнала от плитките. Високо над тях камъкът още беше осветен от слънцето. Беше странно да стоиш в мрачната долина и да виждаш над себе си отражението на светлината от залеза. Адам спря, погледна нагоре и потръпна.

— Ужасно е, че тук мръква по-рано, отколкото в планината. Винаги ми се иска да съм там горе, където мога да видя как слънцето залязва.

— Ще се качим там, А-дам — тя го изучаваше с наклонена встрани глава. — Пораснал си, А-дам!

— Ти също — отвърна той.

И двамата се усмигнаха. Внезапно Брийд се обърна и затича нагоре. Бърз като светкавица, той я настигна, преди да е направила и десет крачки. Намираха се в обрасла с мъх долчинка, заслонена от сребристи брези. Отдалече се чуваше бълбукането на невидимо поточе.

Тя първа се притисна към него, докосна с устни шията му, разкопча ризата му и я съблече. Започна да гали гърдите му, докато той, останал без дъх, най-сетне притисна тялото ѝ през бродираната дреха. С гърлен смях тя разви пояса си и с леко движение на раменете

накара туниката да падне в краката ѝ. Остана гола в прегръдките му и задърпа колана, който пристягаше шортите му.

Този път не бързаха, вкусваха с наслада телата си, изучаваха се с нежни пръсти все по-настоятелно, докато накрая Адам я бутна назад, легна върху нея и проникна с цялото си същество между гъвките ѝ бедра.

Когато всичко свърши, те лежаха известно време сънени и доволни. После тя се измъкна изпод него и се изправи. Без да се срамува от голотата си, почисти парченцата мях и папрат от тялото си и отиде до поточето, което подскачаше по камъните. Взе вода в шепите си, изми се и се обърна:

— Твой ред е, А-дам.

Напълно изтощен, той лежеше по гръб на тревата.

— Не още. Искам да си почина.

— Веднага, А-дам!

Той си спомни този остър тон, но твърде късно. Две шепи ледена вода се изляха върху лицето му.

Успя да я настигне чак при камъка. Като се смееше, той я стисна за раменете и я притисна към плочата.

— Една целувка или няма да те пусна!

— Не, Адам, не тук!

Гласът ѝ беше уплашен.

Сега беше негов ред да настоява.

— Целувка, Брийд, или няма да те пусна.

— Не, А-дам — тя отново се опита да се отскубне. — Не тук. Ще ни видят.

Беше ядосана. Очите ѝ се присвиха и той се учуди от внезапната промяна в изражението ѝ.

— Кой ще ни види? — ръцете му не я пускаха. — Гартнет?

— Богът — отвърна тя предизвикателно.

— О, Брийд! — ядосан, Адам я пусна и отстъпи назад. — Ти мислиш, че навсякъде има богове. Казах ти, че това не е вярно. Има само един Бог.

— Знам — тя отстъпи от плочата и гневно отупа дрехата си. — Така казваш ти. Бог Исус.

Бог Исус беше могъщ. Неговият служител Колумба на няколко пъти беше надхитрил Броихан за негов яд. Но силата на Броихан се

беше възстановила... Тя бързо изхвърли мисълта за чичо си от ума си. Не би трябвало да може да проникне в мислите ѝ и да открие Адам. Броихан сам я беше довел на юг да посети майка си, докато той отиде до Абърнети. Щеше да отсъства няколко блажени дни, които тя възнамеряваше да прекара с Адам.

— Във всеки случай за Исус няма значение дали ще се целунем тук. Кръстовете са идолопоклонничество.

Адам беше пхнал ръце в джобовете си. Лицето му внезапно пламна. Той си спомни църквата, посивялото измъчено лице на баща си на амвона, горящите му очи, вперени в неговите. Потръпна, когато Брийд докосна ръката му.

Къщичката беше празна. Брийд не изглеждаше притеснена от отсъствието на Джема. Напротив, то им позволяваше да бъдат по-дълго време заедно сами. Седнал край огъня, Адам почака тя да му донесе бира от пирен, после я придърпа до себе си.

— Разкажи ми за твоите науки.

Тя поклати глава.

— Забранено е.

— Защо?

Той я гледаше с широко отворени очи.

— Защото е тайна. Не е разрешено да се говори за това.

— Това е глупаво.

Адам се протегна, взе един прът и разбърка огъня. Огнен език изскочи между торфените буци. На един камък встрани стоеше една от железните тенджери на Джема. Изпод капака се носеше познатият сочен мирис на задушено еленово месо.

— Къде е майка ти?

Брийд сви рамене:

— Ще дойде — погледна през рамо и се намръщи. — С Гартнет са някъде наоколо.

Адам проследи погледа ѝ към старите борове. Червената кора на дънерите им сияеше топло под вечерната светлина, но зад тях сенките бяха студени и тъмни. В гората не се виждаше нищо.

Брийд беше станала и се оглеждаше тревожно. Ръцете ѝ мачкаха гънките на полата.

— Нещо не е наред.

Адам, който я наблюдаваше, се почувства също разтревожен.

— Трябва ли да се скрием?

Тя поклати глава, като се опитваше да се съсредоточи, и той замълча.

— Чичо ми — прошепна тя внезапно. — Той е в главата ми. Виждам кръв. Някой е наранен. Гартнет!

Беше бяла като сняг.

Адам не я попита откъде знае, а неспокойно застана зад нея.

— Какво ще правим? — попита той шепнешком.

— Почакай!

Брийд му направи знак да се върне на мястото си, после се обърна към него.

— Оттук! — извика тя и се спусна към дърветата.

Намериха Гартнет да лежи под един от старите борове с глава в скута на майка си. Лицето му беше тебеширенобяло, а очите му — затворени. Ръкавът на туниката му беше подгизнал от кръв.

Джема вдигна глава.

— Брийд?

В гласа ѝ прозвуча отчаяна молба.

Брийд вече беше коленичила до брат си. Ръцете ѝ се движеха покрай тялото му, без да го докосват, като че ли изучаваха раните му.

— Как е той? — Адам коленичи до нея. Той несигурно се усмихна на Джема и срамежливо погали ръката ѝ.

— А-дам. Добро момче — лицето на Джема беше уморено, но тя успя да отвърне на усмивката му.

— Какво се случи?

Джема поклати глава.

— Дървото се пречупи. Гартнет не трябваше да бъде тук.

Тя посочи към падналия клон с изгнил счупен край. До него лежеше брадвата, която Гартнет навярно беше използвал, преди дървото да го бе ударило.

Брийд беше отлепила пропитата с кръв тъкан от раната.

— Бил е Броихан. Направил го е, за да ме накаже — каза тя през стиснатите си устни.

— Броихан? — Джема я погледна потресена.

Брийд вдигна глава. Лицето ѝ беше сурово.

— Броихан. Но сега не е време за това. Ще помогна на Гартнет. Боли го.

Тя погледна към Адам:

— Ще го приспя, докато почистим раната.

Той не я попита как ще го направи.

— Да донеса ли вода?

Брийд кимна.

— Да. Донеси и мъх от дървената кутия под лампата.

— Мъх?

Адам се поколеба, но тя вече режеше ризата на брат си с малкия нож, който носеше в пояса си.

Адам напълни коженото ведро със студена вода от потока и намери мъха в малка кутия под бронзовия свещник в хижата. В кутията имаше още по-малки кутийки с различни мехлеми. Той предпазливо ги подуши и реши да ги вземе със себе си.

Брийд кимна одобрително, когато ѝ занесе находките си. Гартнет лежеше пред нея. Лицето му беше спокойно, очите — затворени. Адам наблюдаваше как с бързи и сръчни пръсти Брийд почисти дълбоката рана на ключицата на Гартнет и я намаза с един от мехлемите, които беше донесъл. След като се убеди, че всичко е наред, тя покри раната с мъх, и с помощта на Адам я бинтова с пояса си.

Вдигна поглед към Адам и му хвърли притеснена, но одобрителна усмивка.

— От теб ще стане добър лечител.

Той се усмихна.

— Искам да стана лекар, когато порасна.

— Лекар?

— Лечител.

Тя кимна.

— Чудесно. Сега Гартнет трябва да се събуди.

Брийд сложи дланта си върху челото на неподвижния младеж и застина със затворени очи.

Адам я наблюдаваше заинтригуван.

— Какво правиш? — попита я той най-накрая.

Тя го погледна изненадано.

— Приспах го, за да не усеща болката. Той чакаше, докато я облекчим. Сега отивам да му кажа, че може да се върне. Болката вече не е толкова силна и е добре да се събуди. Трябва да му приготвим лекарство, за да не хване огън.

— Ние го наричаме треска — поправи я Адам.

Беше впечатлен. Видя как клепачите на младия мъж потрепнаха под ръката на Брийд. Стори му се, че само след секунди Гартнет седна и се огледа уморено. Малко след това те поеха обратно към колибата. Младежът се облягаше на раменете на Брийд и Адам, а Джема избърза напред, за да разпали огъня и да стопли вода.

Изглежда Брийд имаше готови билки за такъв случай. Адам наблюдаваше как тя изнесе от колибата платнена торба и извади от нея куп малки пакетчета. В тях имаше различни прахове, в повечето от които той разпозна сушени билки.

Тя хвърли във врящата вода по шепа от някои и по щипка от другите. Във въздуха се понесе силна горчива миризма. Гартнет улови погледа на Адам и се усмихна сухо.

— Не е като шоколадова торта.

Адам с облекчение се засмя. Щом чувството му за хумор се беше завърнало, той беше започнал да се оправя, независимо от страшната бледност и червения оток, който започна да се издува на скулата му.

За радост на Адам еленовото задушено отново беше сложено на огъня до лекарството на Брийд и благодарение на внезапния здравословен глад на Гартнет, не след дълго те всички топяха в пълните си купи зальците домашен хляб.

— Брийд? — едва след като ръката на сина ѝ беше прикрепена с груба ленена превръзка към гърдите му, Джема се обърна към дъщеря си. — Какво общо има Броихан с това?

Очите ѝ внимателно наблюдаваха лицето на дъщеря ѝ.

Брийд се намръщи.

— Той заплаши, че ще нарани Гартнет.

— Но защо?

— Не ми вярва. Силата ми е твърде голяма.

Джема се взря в нея за миг, после поклати глава.

— Това не е отговор, дъще.

— Не — Брийд изпъчи брадичка. — Имам силата от теб и от баща ми...

— Баща ти е мъртъв! — гласът на Джема беше суров. — Силата му не беше достатъчно голяма, Брийд. Той беше убит от враговете на нашите хора, когато смяташе, че е недосегаем. Нямаше никаква магия. Един вражески меч в тъмното беше достатъчен, за да го убие.

Тя не криеше презрението си. Наведе се и сложи ръка на челото на Гартнет.

— Поставяш всички ни в опасност като се подиграваш с Броихан. Брат ми е най-могъщият друид в тази страна и е по-добре да не забравяш това. Глупаво и самонадеяно е било да го предизвикваш. Освен това постъпваш егоистично. Излагаш живота на това момче на опасност, като го водиш тук, на забранените места.

Адам с мъка следеше разговора, но когато те всички внезапно го погледнаха, той отмести поглед, смутен и изплашен.

— А-дам има своя сила! — отвърна Брийд твърдо. — Той пътува между световите и е лечител...

— Той не е от нашия свят, Брийд — гласът на Джема беше твърд. — Щом се нахраним, трябва да си тръгне, преди да се е върнал Броихан. Трябва да се извиниш на чичо си. Познаваш силата на неговите магии...

— Моите са също толкова силни...

— Недостатъчно силни!

Адам никога преди не беше виждал Джема ядосана. Коленичил до огъня, той наблюдаваше неуверено как двете жени спорят с нарастваща ярост. Тишината беше напрегната.

Затова никой не забеляза как тъмната сянка на Броихан изплува в нощта. Посетителят им пристигна толкова тихо и бързо, че нямаше възможност за бягство. Преди да се усетят, той вече стоеше до тях и Адам успя само да вдигне глава и да срещне яростния поглед на бледосините му очи. Те бяха толкова наблизо, че стомахът му се превърна в ледена буца и ужасът го парализира.

Известно време никой не се обади, после Гартнет остави чашата с бира и мъчително се изправи на крака.

— Привет, чичо — каза той почтително.

Адам не можа да разбере нищо от следващите думи, но жестовите бяха съвсем ясни. Те не обещаваха нищо добро за него и за Брийд.

Пребледнели, Брийд и Джема седяха с наведени очи. Въпреки предишната ѝ дързост, Адам виждаше как ръцете на Брийд, които все още стискаха красивата чаша, треперят. Гласът на мъжа стана по-силен. Той се гневеше все повече и повече.

Гартнет вирна глава. Слабостта му изчезна в потока от ядни думи. Тъмните му блестящи очи срещнаха тези на чичо му и той посочи първо Брийд, после — Адам.

Крясъците спряха така внезапно, че тишината, която последва, изглеждаше неестествена. Ужасен, Адам местеше поглед от единия към другия. Брийд и майка ѝ бяха още по-бледи. Въпреки смелостта си, Гартнет също изглеждаше уплашен. Кръвта на Адам сякаш се беше вледенила. За миг всички останаха неподвижни, после Броихан пристъпи напред. Дълго време той стоя надвесен над Адам и очите му сякаш виждаха през него. Адам се отдръпна. Усещаше как чуждата воля човърка мозъка му като нажежен пирон. Изведнъж всичко свърши. Броихан се изплю на земята пред него, наведе се, хвана Брийд за китката и я изправи на крака. Чашата падна от ръката ѝ. Тя извика и опита да се отскубне, но той я стисна по-здраво и я повлече надалеч от огъня.

Адам гледаше ту към Джема, ту към Гартнет. Никой от тях не трепна. Само очите на Джема се напълниха със сълзи.

— Какво става? — внезапно извика той. — Направете нещо! Не го оставяйте да я отведе!

Гартнет поклати глава и му направи знак да остане на мястото си.

— Той има право.

— Няма право. Какво ще прави с нея?

Адам се изправи ужасен.

— Ще я отведе обратно в Крейг Фадрейг — поклати глава Гартнет. — Това е съдбата ѝ. Повече няма да ѝ позволи да се върне.

— Но той не може да направи това! — Адам беше отчаян. — Не може просто така да го оставите да я вземе.

— Не мога да го спра, А-дам — каза тихо Гартнет. — Така е предопределен животът ѝ. Ти също трябва да си вървиш. Веднага. И повече не се връщай в страната отвъд северния вятър.

— Защо да не идвам? Какво съм ви направил? Защо не ме искате?

В очите на обърканото момче блесяха сълзи.

— Ти живееш на друго място, А-дам — отвъд камъка, отвъд мъглата — погледът на Гартнет беше вперен в отдалечаващите се фигури на Броихан и Брийд. — Никой няма право да ходи там или да

идва тук. Моят чичо ме научи как да го правя, за да мога да издялам камъка. Брийд тръгна след мен и научи пътя. Това е тайна, която никой не бива да разкрива. Чичо ми смята, че ние сме ти показали пътя. Аз му обясних, че баща ти е могъщ жрец от вашата страна на камъка и ти си научил пътя от него, но той все още ни се гневи.

— Баща ми не ми е показвал пътя, аз сам го намерих — Адам беше объркан. — Или Брийд ми го показа. Но какво толкова странно има в това? Не разбирам? Защо една пътека в гората трябва да се пази в тайна?

Гартнет се намръщи.

— Никой от страната отвъд северния вятър не бива да ходи там. Нито Броихан, нито Брийд, нито дори аз — той въздъхна. — Казах ти да се пазиш от сестра ми, А-дам. Тя е дъщеря на огъня и нейната сила носи смърт. Забрави я, А-дам. Тя не е част от твоята съдба. Хайде, малки приятелю, ще те изпратя.

Адам поклати глава, смутен и нещастен.

— Не, остани тук. Не бива да се движиш след злополуката. Пък и някой трябва да остане с майка ви — той погледна за миг към Джема.

Тя кимна:

— Върви си, А-дам. Ти ни носиш нещастие, синко.

Усмихна му се тъжно и изчезна в колибата.

Адам измъчено се поколеба.

— Мога ли да дойда пак?

Лицето му гореше от срам.

Гартнет тъжно поклати глава и се обърна към огъня. Надяваше се Адам никога да не узнае колко близо е бил до смъртта този следобед. Единствено неговото красноречие и смелост бяха убедили Броихан, че бащата на Адам е могъщ жрец и бяха спасили гърлото на момчето от остро като бръснач острие, скрито в ръкава на друида.

— Джема?

Гласът на Адам беше дрезгав и нещастен. Той изведнъж си представи майка си, която плаче и се кара с баща му. Винаги ли щеше да носи нещастие на хората, които обичаше?

Тя се появи отново на вратата и протегна ръце към него. Той изтича към нея, а жената го прегърна и целуна по бузата.

— Не, А-дам. Не се връщай никога вече.

Джема смекчи думите си, като го погали нежно по лицето, после се обърна и се прибра.

Няколко дни по-късно, за своя огромна изненада и удоволствие, Адам откри своя стар приятел от училище Роби Андрюз да го чака на вратата на свещеническия дом. Лицето на момчето се озари от лъчезарна усмивка, когато потупа Адам по рамото:

— Къде беше? Чакам те цял следобед.

Адам поклати глава.

— Бях на хълма.

Беше се мотал безцелно около камъка. Нямаше и следа от Гартнет, Джема или колибата. Усмихна се на Роби и усети как отчаянието го напуска. Някога Роби, синът на управителя на имението Глен Рос, му беше най-добрият приятел. Когато майката на Роби почина, го изпратиха на пансион при баба му и дядо му в Единбург. Сега беше дошъл да прекара лятото с баща си.

— Имам съобщение за теб.

Роби се огледа съзаклятнически. Беше високо слабо момче с яркочервена коса, няколко месеца по-голямо от Адам.

— Ела насам.

Той поведе Адам към реката, далеч от свещеническия дом. Едва когато влязоха в гората и стигнаха до потока, Роби спря и седна на един дънер, далеч от пръските на водопада. После бръкна в джоба си и извади измачкан плик.

— Вземи, това е от майка ти.

Адам го загледа невярващо. Отвори уста и усети, че се бори с желанието си да заплаче. Бяха изминали почти две години, откакто майка му беше напуснала дома им и той отдавна беше изгубил надежда, че ще чуе за нея.

Взе плика и го заразглежда. Беше надписан с нейния почерк. Мислите за Брийд и Гартнет излетяха от главата му, докато го въртеше из ръцете си.

— Няма ли да го отвориш?

Роби беше нетърпелив да узнае какво пише в писмото.

Адам поклати глава и прибра плика в джоба си. После се наведе, взе един покрит с мъх камък и го хвърли към потока.

— Дойде да види баба ми — разказа му Роби. — Каза, че ти е писала, но ти никога не си си дал труда да ѝ отговориш. Смяташе, че сигурно си ѝ много ядосан.

— Никога не е писала — гласът на Адам се прекърши. — Нито веднъж.

Робърт се намръщи.

— Каза, че ти е писала.

Настъпи дълга тишина. Адам преглъщаше сълзите си. Когато най-накрая успя да проговори, гласът му беше дрезгав:

— Как е тя?

— Добре е. Изглеждаше много хубава.

— Хубава?

Адам наблегна на думата.

Роби кимна.

— Носеше синя рокля и перлен гердан. Косата ѝ беше дълга и къдрава, не както я носеше тука.

Адам захапа устната си. Описанието не напомняше потиснатата и покорна свещеническа съпруга, която беше негова майка. Навярно баща му беше прав — тя беше станала проститутка. Той нещастно се взря в тясната ивица блещукаща вода пред него. Мълчеше.

— Още ли искаш да станеш лекар?

Роби хвърли своя камък към водата, под такъв ъгъл, че той заподскача по камъните и най-накрая цопна в кафявия водовъртеж.

Адам кимна мрачно.

— В Абърдийн или в Единбург ще отидеш да учиш догодина? Кажи на баща си, че искаш да дойдеш в Единбург. Ще се забавляваме чудесно. Там е страхотно, Адам. Аз ще изучавам класически езици и литература — лицето му се озари от ентузиазъм. — И ще летя. Всички казват, че ще има война. Ако това стане, искам да съм в Кралските военновъздушни сили.

Адам кимна. Навсякъде всички говореха за войната.

— Щом е така, надявам се да те вземат. Доколкото си спомням, не можеш да се качиш и на велосипед, без да паднеш от него.

— Това беше много отдавна, Адам. Сега карам кола. Дядо ме научи. Той има „Морис“ с гюрук. А аз имам книжка за мотоциклет.

Мога да те возя отзад.

Ентусиазмът му започна да ободрява Адам.

— А какво ще каже баща ти?

Адам винаги беше харесвал управителя, който често ги вземаше с Роби да наблюдават птици в планината, когато още не можеха да ходят сами.

— О, той ще се радва. Не е от хората, които се тревожат — звучеше малко изкуствено небрежно. — Ами ти, Адам? Какво ще каже свещеникът?

Адам направи гримаса.

— Нямам търпение да си взема изпитите и да дойда.

Изведнъж той осъзна, че това е истина. Без Брийд и нейното семейство, за какво му беше да стои тук?

Беше почти тъмно, когато Адам седна на прозореца на таванската си стая и извади писмото на майка си от джоба. Превъртя няколко пъти плика и го погледна. На него беше написано само „Адам“. Видът на майчиния му почерк го караше да се чувства странно. Отначало помисли, че ще заплаче, после се ядоса. Смачка писмото и го хвърли в кошчето за боклук, обзет от чувството, че е предаден, после внезапно го грабна и го отвори.

„Мили мой Адам,

Писах ти на няколко пъти, но не знам дали изобщо си получил писмата ми. Може би баща ти не ти ги е предал.

Моля те, опитай се да ме разбереш. Не можех да живея повече с баща ти. За теб това вече няма значение, но повярвай ми, нямах избор. Трябваше да се махна. Зная колко огорчен и ядосан си бил. Моля те, позволи ми да ти обясня. Баща ти няма да ти разреши да дойдеш и ме видиш сега, но когато завършиш училище, ако искаш, ела. Обичам те много и ужасно ми липсваш.

Твоята любяща майка“

Адам остави писмото. Очите му бяха пълни със сълзи. Разбира се, Томас не му беше дал писмата й. Той погледна отново листа в ръката си. Тя не пишеше дали живее сама и с какво се занимава. Имаше само адрес в Единбург и тези няколко безстрастни думи.

В кабинета на баща му светеше. Без да чука, Адам отвори вратата и хвърли писмото върху бюрото.

— Вярно ли е това? Писала ли ми е?

Томас се втренчи в писмото. На лицето му нямаше гняв, само мъка и съжаление.

— И какъв грях е извършила според теб?

Адам не знаеше откъде намери смелост да говори на баща си по този начин.

Лицето на Томас потъмня.

— Това не е твоя работа, момче.

— Имаше ли друг мъж? Малкият Мики каза, че е избягала с някакъв французин — въпросът, който от толкова дълго време го безпокоеше, излетя от устата му. — Така ли беше? Не бяхме ли достатъчно добри за нея?

По лицето му се стичаха сълзи.

Известно време баща му се взираше в него безизразно. После поклати глава:

— Не знам, Адам, и не искам да знам.

И това беше всичко.

Камъкът блестеше като сребро на лунната светлина. Древните символи ясно се открояваха, дълбоките им контури тъмнееха, покрити с лишеи; фигурите бяха ясни като в деня, когато са били издялани. Адам нещастно се взираше в тях. Змията, полумесецът, светкавицата и в основата — огледалото и гребенът. Намръщи се. На камъка на Гартнет нямаше огледало. Последния път, когато го видя, този малък ъгъл беше празен. Той се наведе и проследи с пръсти контурите. Огледалото, което стоеше на тоалетната масичка на майка му, четката и гребенът й, бяха изгорени от баща му с всички останали нейни вещи. Адам беше намерил почерняла слонова кост и разпръснато стъкло близо до обгорели парчета кафява тъкан, останала от някогашната най-хубава рокля на майка му.

Той щеше отново да я види. Каквото и да бе направила, тя все още беше негова майка. Нямахше да избяга, ако баща му не беше я пропъдил. Дори ако си беше намерила някой друг — той отхвърли тази мисъл, защото не можеше да я приеме, — тя все още го обичаше, така пишеше в писмото. И той ѝ липсваше. Щом взе решение, той усети, че се усмихва в лунната светлина. Догодина ще отиде в Единбург да учи медицина, както беше планирал, и ще види майка си. А междувременно ще ѝ пише, за да ѝ разкаже за себе си.

Смирена и послушна, Брийд научи имената на тридесет и тримата крале. Изучи ритуалите на водата и огъня. Научи се да гадае по полета на птиците, по движението на облаците и звездите, по дърветата и като хвърля специалните плочки. Учеше заклинания, магии и лечение. Започна да учи как да призовава боговете и богините, как да им принася жертви. Научи, че душата, която обитава тялото, може да лети свободно като птичка — да пътува, да учи и да се крие. Научи как самата тя с помощта на знанията си, сънищата или свещения дим може да заспи и да пътува през времето към отвъдните светове.

Тайно тя изучаваше дивите котки. От време на време излизаше от училището, както другите жени, и съвсем сама следваше тайните пътеки на животните из хълмовете. Изучаваше лова им и начина, по който убиваха. Наблюдаваше съня им, мързеливото миене в скритите, огрени от слънцето леговища между скалите. Присъстваше на срещите и брачните им ритуали, надничаше в бърлогите, където женските отглеждаха малките котенца. Научи се да чете мислите на котките и да им налага волята си. Проникнала в съзнанието на животното, тя следваше пътя му, убиваше и разкъсваше плячката, ядеше сурови зайци, водни плъхове и дивеч, а после облизваше гъстата кръв от лапите си.

Понякога вечер наблюдаваше Адам в сънищата си. Тайно си спомняше силните му ръце, страстните му целувки, контрастът между меката му буза и боцкащите бакенбарди, силата на мъжественото му проникване. Тогава с помощта на медитацията се пренасяше там, където няма време или пространство и всички неща се сливат, и го целуваше, докато спи.

На другото лято, няколко дни, след като Адам взе последния си изпит, отново видя Брийд. Тя го чакаше, както преди, близо до къщата и му се обади, когато слизаше от велосипеда си. Беше ходил у Роби, за да отпразнуват началото на ваканцията.

— А-дам! А-дам! Къде беше? Дойдох си за три дни!

Тя обви ръце около врата му и го целуна по устата, после го отблъсна и лекичко го удари в стомаха.

— Ти забрави Брийд?

— Не — опомнил се от изненадата, той се усмихна. — Не, никога не забравям Брийд. Как се върна? Ами чичо ти?

Тя се усмихна и сложи пръст на устните си.

— Убедих го да бъде добър. Ще ти кажа по-късно — Брийд се огледа. — Безопасно ли е за мен тук?

Погледът ѝ шареше нагоре-надолу по улицата. Никога нямаше да му каже колко се уплаши, когато видя за първи път кола — черния „Алвис“ на Джеймс Фъргюсън от Бърнам, който изрева по тесния път и остави след себе си облак синкав дим.

Адам проследи погледа ѝ и отново се обърна към къщата. Тя би трябвало да е празна. Джийни Барън трябваше да е отишла с автобуса в Пърт, както обикновено в сряда, а баща му беше в болницата. Той кимна.

— Никой няма да ни види — усмихна се, все още хванал ръката ѝ. — Какво ще кажеш да взема малко торта?

Брийд го погледна дяволито:

— Шоколадова торта?

— Може би.

Тя го последва неспокойно зад къщата и още по-колебливо — до задната врата.

— Всичко е наред. Няма никой.

В коридора той посочи към кухнята.

— Колко е голяма! Като замък.

Тя запристъпва на пръсти по плочите със страхопочитание.

— Не, не е чак толкова голяма.

Той бутна вратата на кухнята и замръзна от изненада. Джийни Барън стоеше до масата, изцапана с брашно, и точеше.

Беше късно да се върне обратно. Беше го видяла.

— Е, млади момко, как мина посещението у Роби? Спомни ли си да предадеш поздравите ми на баба му? — тя рязко се прекъсна, като видя Брийд да наднича зад него. — А това кой е?

Адам видя как очите ѝ я оглеждат от глава до пети — дългата ѝ коса, бродираната туника, меката кожена пола и сандалите с връзки. Неодобрението ѝ проблесна за толкова кратко, че той не беше сигурен дали не си го е въобразил.

— Е, девойче, влез да те видя.

Брийд се поколеба, затова Адам се обърна и я хвана за ръката с окуражителна усмивка.

— Това е Брийд. Брийд, това е Джийни, която прави шоколадовите торти.

На лицето на Брийд грейна усмивка.

— Обичам шоколадова торта.

Джийни кимна:

— Помислих си, че не може да ги изяжда всичките сам. Е, ако погледнете в килера, ще намерите още една. Направих я специално за него — тя се върна отново към тестото си. — Какво е това име Брийд, ако мога да попитам?

— Съкратено е от Бриджит — отговори бързо Адам. — Нещо като прякор.

— Разбирам. А откъде идваш, девойче? Мисля, че не съм те виждала преди.

— Тя е от едно село от другата страна на Бен Деарг — отново отговори вместо нея Адам. — Брат ѝ е тамошният каменоделец.

— Разбирам. А ти не можеш ли да говориш?

Джийни Барън веднага беше преценила Брийд. Хубавата дъщеря на някой калайджия, може би циганин. Като се има предвид, че почти не говори, навярно второто. И доколкото разбира от тези неща, влюбена в младия Адам.

Адам се появи от килера с чиния в ръка.

— Пергаментът е там — набрашнената ръка посочи към шкафа. — И след това изчезвайте от кухнята ми, ако обичате. Днес съм тук, защото искам да си взема почивка в петък и да изкарам със сестра ми края на седмицата, така че трябва да свърша много неща, преди да тръгна.

Навън Брийд се нахвърли върху него.

— Нали ми каза, че няма никого? Това не беше майка ти, нали?

— Не, нали ти казах, майка ми избяга.

Адам беше напълно сигурен, че Джийни няма да каже за посещенията им на баща му.

— Значи това е жената, която се грижи за жреца?

Той се намръщи.

— Бих искал да не го наричаш жрец. Звучи толкова езически. Казах ти, той е свещеник.

— Съжалявам, А-дам — Брийд изглеждаше разкаяна. — Тя прави страхотни торти.

После, както обикновено, рязко смени темата, сякаш Джийни не заслужаваше повече внимание.

— Ела да намерим Гартнет.

Така и направиха, но не преди тя да нападне Адам в заслонената долина северно от водопада и със смях да съблече всичките му дрехи.

— А-дам! Колко си висок и голям!

Погледът ѝ беше умишлено провокиращ. Тя застана пред него, смъкна туниката и оголи гърдите си.

— Аз също съм пораснала.

— Разбира се.

Той се усмихна. За дванадесетте месеца, през които не я беше виждал, гърдите и бедрата ѝ се бяха закръглили, цялата ѝ фигура беше станала по-женствена.

Те се любиха многократно и след като дариха порядъчно голямо парче шоколадова торта на богинята на водопада, поплуваха под ледените струи. После си намериха закътано място върху скалите, където слънцето напичаше и легнаха да изсъхнат.

— Проучих предзнаменованията — Брийд се взираше в небето.

— Ти и аз ще бъдем завинаги заедно. Гадах по вътрешностите на кошута, преди да я изям сурова като котките. И те казваха същото.

— Брийд! — Адам седна. — Шегуваш ли се? Това е отвратително.

— Не.

Тя му се усмихна и го бутна назад. Сви ръце като лапи и гальовно подраска гърдите му.

— Не шега.

Той се вгледа в очите ѝ и за миг замръзна от това, което видя в тях.

— Брийд!

— Тихо, А-дам.

Устните ѝ се залепиха за неговите и за известно време той мълча, унесен в мислите си.

Когато най-накрая тя се отпусна до него задоволена, Адам сънливо се обърна към нея.

— Мислех, че не ти е позволено да говориш за това, което учиш.

— Не е — Брийд го погледна дръзко.

— Значи си измисли това за вътрешностите?

— Не си го измислям — тя седна с кръстосани крака и го погледна. — Искаш ли да ти покажа?

Той я погледна и внезапно почувства страх. Студенината, която понякога виждаше в очите ѝ, беше несъвместима със страстта ѝ. Чувстваше се объркан.

— Не — отвърна рязко. — Не може да си видяла, че аз и ти ще бъдем завинаги заедно.

— Точно това видях — тя се усмихна и той видя как малкият розов връх на езика проблесна между устните ѝ. — Аз и ти се любим завинаги.

Той смръщи вежди. Не беше мислил за бъдещето на връзката си с Брийд. В бъдещето му бяха университетът, медицината и куп блестящи възможности. Изобщо не беше сигурен дали Брийд присъства в него. Размърда се неспокойно, като наблюдаваше с присвити очи тъмния ѝ силует на фона на ясното небе.

Казах ти да се пазиш от сестра ми, А-дам. Тя е дъщеря на огъня и силата ѝ носи смърт. Забрави я, А-дам. Тя не е част от твоята съдба.

Думите на Гартнет внезапно отекнаха в съзнанието му и той потръпна.

— Още не си ми казала как чичо ти те пусна да се върнеш.

— Той дойде да види брат ми и работата му по камъка. Почти е свършил.

Адам седна.

— Искаш да кажеш, че той също е тук?

— Не. Днес той отиде да посети другия ми чичо, брата на баща ми. Ще се върне от Абърнети след два-три дни. После ще остана тук с Джема, докато дойде снегът. Можем да се виждаме през цялото време.

Тя се наведе и отново го целуна по устните.

Адам се намръщи. Сякаш сянка премина през слънцето.

— Не през цялото време, Брийд — той се опря на лакът. — Помниш ли, че ще уча за лекар? През октомври заминавам за университета.

— Университета? Какво е това?

Тя се изправи намръщена.

— Това е място, където учиш. Като училището, но по-трудно — гласът му звънеше от ентусиазъм. — Както ти учиш при чичо си.

— Тогава ще те виждам, когато свършиш с ученето — вечер.

Очите ѝ напрегнато се взираха в неговите.

Адам почувства неудобство.

— Не, Брийд, няма да може — каза той меко. — Отивам в Единбург. Далече е оттук и ще живея там, докато уча.

— Но нали ще се връщаш тук? Както аз идвам да видя мама и Гартнет.

Той отмести поглед. Отражението на слънцето във водата го накара да премрежи очи.

— Да, ще се връщам.

Чудеше се дали не я лъже. Не искаше изобщо да се връща в свещеническия дом, стига да имаше възможност. Но ако това означаваше никога повече да не види Брийд? Той я погледна и се усмихна окуражително.

— Имаме много време, Брийд. Остават още много седмици, докато замина.

Все още му се струваше безкрайно далече. Хвана я за ръката и рязко я притегли в прегръдките си.

— Ще бъдем заедно сега, нали?

Бъдещето можеше да почака.

Те не преминаха зад плочата нито на този, нито на следващия ден. Адам се върна вкъщи и взе принадлежностите си за къмпинг. Джийни подозираше, че той няма да спи самичък в мъничката палатка, но нищо не му каза, когато му даде огромна торба с храна, за да може спокойно да наблюдава птиците. Натоварен с палатката, постелка и

спален чувал, примус, тенджера, храна, бинокъл и книгата за птиците, той едва изкачи хълма. Но тежестта нямаше значение. Брийд го чакаше, пък и едва ли щяха да отидат много далече.

Опънаха палатката само на тридесетина метра от водопада. Там, за негово притеснение, тя му подари изящно изработен сребърен медальон на верижка и собственоръчно я закопча около врата му.

— За тебе, А-дам. Завинаги.

— Брийд! Мъжете не носят такива неща.

Той примигна от неудобство, когато медальонът легна на гърдите му.

Тя се разсмя.

— Мъжете в моя свят ги носят с гордост, да. Това е любовен дар.

Брийд придърпа краищата на яката му, за да скрие медальона и го целуна силно по устните. Не след дълго той забрави за подаръка.

Две вечери по-късно, когато тъмносиньото кадифе на небето заблещука, поръсено от бледи звезди, Гартнет ги откри.

Изглеждаше ядосан.

— Откога си тук?

Брийд му хвърли свиреп поглед.

— Отскоро.

— Търсих те навсякъде. Навсякъде! Броихан е в къщата на мама и е бесен.

Начинът, по който наблегна на последната дума, говореше много.

Брийд го гледаше дръзко.

— Аз съм във ваканция.

— Ваканция?

Гартнет повтори думата озадачен. После, без да чака да му обяснят, я хвана за китката и я изправи на крака.

— Ти си била тук с Адам?

По лицето му се смениха последователно гняв, страх и подозрение.

— Брийд, ти си била през цялото време тук, отвъд границата?

Брийд вирна брадичката си още по-високо, но по бузите ѝ пропълзяха руменина.

— Тук ми харесва. Видях селото на Адам, видях къщата му — отвърна тя предизвикателно.

— И какво ще кажеш на чичо ни?

— Няма да му казвам нищо. Дойдох да видя майка ни.

Адам не смееше да погледне Гартнет в очите. Знаеше, че са постъпили неправилно. Вината беше негова. Той беше мъжът. Той трябваше да я отпрати. Но и двамата знаеха, че това е невъзможно. Дори и сега, когато гледаше Брийд — пламналите ѝ бузи; коприненият блясък на косата ѝ, още разбъркана от милувките им, минути преди Гартнет да се появи; очертанието на дългото ѝ загоряло бедро под полата, чувстваше желанието яростно да разгаря кръвта му. Стисна юмруци и отмести поглед от нея.

— Не можеш ли да кажеш, че не си могъл да я намериш? — попита той Гартнет.

Младежът го погледна презрително.

— Искаш да излъжа чичо си?

— Не да го лъжеш — беше ред на Адам да се изчерви. — Просто да кажеш, че си я търсил навсякъде.

— Той знае, че съм я търсил навсякъде — отвърна Гартнет горчиво. — Знае, че няма къде да се е скрила.

— Той не трябва да разбере, че си идвал тук — намеси се Брийд разтревожено.

— Нито че ти си идвала, сестричке — поклати глава Гартнет. — В противен случай ще убие и двамата ни.

За миг настъпи тишина и Адам почувства как косата му внезапно настръхва.

Големите сиви очи на Брийд бяха приковани в очите на брат ѝ. Те сякаш бяха забравили за неговото присъствие.

Адам преглътна с мъка.

— Вижте, знам, че той е ядосан, но аз ще му обясня...

Гласът му пресекна. Спомни си предишните си срещи с Броихан. Брийд беше пребледняла.

— А-дам, ти ще останеш тук, в палатката. Аз ще ида и ще се видя с чичо. После ще се върна.

Гласът ѝ звучеше уверено.

— Но аз трябва да дойда с теб.

— Не, знаеш, че е невъзможно. По-добре е той да не знае, че отново съм те видяла, мой А-дам.

Гласът ѝ се смекчи внезапно, когато видя измъченото му лице. Наведе се и го целуна по челото.

— Ще се върна скоро, ще видиш... — тя рязко замлъкна и той видя как погледът ѝ се спря върху нещо в края на просеката.

Обърна се, внезапно притеснен, и за огромно облекчение видя познато лице. Приятелят му Роби, се изкачваше към тях, широко усмихнат, но изведнъж спря и лицето му се изопна от страх. Адам се огледа и видя, че Гартнет е извадил ножа, който носеше, запасан в колана си.

— Гартнет! — изкрещя той ужасен. — Това е мой приятел, всичко е наред.

Следобедът сякаш беше изтъкан от кошмари.

— Прибери ножа. Той е приятел.

Гартнет колебливо прибра ножа, но лицето му остана враждебно и мрачно, когато след известно колебание, Роби се приближи.

— Адам, ах ти, дяволе! Не знаех, че ще идваш на палатка тука.

Той познаваше палатката, защото имаше същата и в миналото двамата често бяха нощували в планината. Погледна първо Брийд, после — Гартнет.

— Кой са твоите приятели?

Адам се намръщи колебливо — Гартнет и Брийд бяха част от неговия таен свят и затова ги представи без желание.

— Те тъкмо си тръгваха — добави той, когато двамата младежи сковано си кимнаха.

Брийд се наведе и несъзнателно целуна Адам по бузата.

— Ще се видим скоро.

Усмихна се и го погали по бузата. За секунди сви пръсти и му се стори, че чува тихо котешко мъркане. После двамата с Гартнет си тръгнаха.

Роби подсвирна.

— Кой, за бога, бяха тези? — той седна до Адам и го погледна в очите. — Не са оттук. Какви странни дрехи!

Адам трепереше. Не за първи път усещаше, че нещо у Брийд неимоверно го плаши.

— Срецнах ги от другата страна на хълма — каза той бавно. — Гартнет е каменоделец и пътува из околността.

— А хубавата млада дама?

Очите на Роби светеха от любопитство.

Адам се насили да се усмихне.

— Тя е сестра му.

Роби го удари по рамото.

— Ах, ти, палавнико! Как успя да си намериш такава приятелка!

Адам се изчерви и почувства едновременно раздразнение и страх. Огледа се неспокойно. Но освен тях в долината между хълмовете нямаше никого.

— Ти си луд! Тя не ми е никаква. Просто позната.

Още докато изричаше думите, усети, че я предава, но Брийд и Гартнет бяха нещо съвсем различно от Роби и той смяташе да ги задържи на разстояние. Внезапно почувства студената тежест на среброто върху гърдите си и побърза да закопчее разтворената яка на ризата си. Не искаше Роби да види медальона. Веднага, щом останеше сам, щеше да го махне.

Тази нощ той остана сам в палатката, но Брийд не се върна. Не дойде и на следващата, а в събота Адам събра багажа си и се върна у дома.

Той с облекчение я изхвърли от мислите си. През следващата седмица три пъти отиде с колелото си до Роби и заедно кроиха планове какво ще правят в Единбърг. Адам най-после беше започнал да осъзнава, че наистина ще замине. Споменът за Брийд започна да избледнява, тя го посещаваше само нощем в сънищата му. Сребърният талисман беше скрит в кутия от цигари на дъното на едно от чекмеджетата му.

Резултатите от изпитите му пристигнаха — оценките бяха отлични и мястото му в медицинското училище беше сигурно. Парализиран от изненада и вълнение той получи писмото в кабинета на баща си и дълго го гледа.

— Поздравления, Адам — усмихна му се Томас. — Много съм горд с теб.

Известно време Адам мълча. После прочете отново писмото. Нямаше съмнение — всичко беше написано черно на бяло.

— Това е голям успех — продължи баща му. — Един ден от тебе ще стане прекрасен лекар, синко.

Най-накрая Адам успя да проговори.

— Благодаря, татко.

Едва след половин час новината разтърси съзнанието му. Щеше да отиде в града. Щеше да напусне дома си завинаги. Нямаше намерение да се връща, дори през ваканциите. Щеше да стане лекар.

Този път той дори не се сети за Брийд.

Когато Брийд и Гартнет се върнаха при колибата, Броихан ги чакаше, седнал край огъня. Джема не се виждаше никъде.

— Значи, отново си излизала извън нашия свят. Ти излъга, измами ме и престъпи клетвата си.

— Не е вярно! — Брийд го погледна с пламнали страни. — Не съм измамила никого.

— Измами мен. Измами и боговете — каза Броихан, без да повишава глас. — Качвай се на коня. Тръгваме веднага на север.

— Аз оставам тук...

— Никъде няма да останеш! — Броихан се изправи и се надвеси над нея. — Ти измами доверието на брат си и майка си. Изневери на кръвта си и на призванието си...

— Нямах доказателства за това! Само предполагаш...

— Имам достатъчно доказателства. Наблюдавах те в огъня и във водата. Видях те как се търкаляш като развратница със сина на християнския жрец — той се приближи към нея и Брийд рязко отскочи. — Събери си багажа и веднага тръгвай или ще те завържа като робиня да тичаш след коня.

Тя нямаше избор. Треперейки, събра вещите си, целуна Джема, която, мълчалива и уплашена, чакаше в колибата, и яхна понито си. Макар че бузите ѝ още пламтяха, тя успя да задържи главата си високо вдигната, докато Броихан я водеше по пътя към мястото, където ги чакаха прислужниците и придружителите му.

Слънцето едва беше помръднало в небето, когато ездачите прекосиха билото и изчезнаха от поглед.

Когато се върна в Крейг Фадрейг, тя се остави ежедневието да я погълне, като избягваше Броихан, доколкото можеше. Пазеше непокорството си в тайна и сдържаше гнева си срещу него. През самотните вечери се утешаваше, че Броихан завижда на силата ѝ и

тайно наблюдаваше Адам. Когато заедно с Роби караха велосипедите си или се катереха из хълмовете, тя ги гледаше от тялото на чучулига, високо над полята. Когато нощем той спеше и я сънуваше, тя се промъкваше до прозореца му в тялото на селска котка, мъркаща от удоволствие. Когато плуваше в потока на хълма, за да отмие последната лятна жегата, тя се вселяваше в гъвкавото кафяво тяло на планинска пъстърва и отриваше опашка в голите му бедра.

Една бурна есенна нощ Броихан я завари да наблюдава Адам от своята тиха килия.

— Значи така, котенце, научила си се да шпионираш любовника си — гласът му звучеше като нежно мъркане.

Брийд подскочи от страх. Малката стая, осветена от мъгливия пламък на газената лампа, беше пълна с подвижни сенки.

Броихан я гледаше и се усмихваше.

— Колко жалко! Ти имаш големи дарби, племеннице. Можеше да станеш жрица, гадателка, бард, може би дори кралица — той скръсти ръце под наметалото си. — Но предпочете да ме предадеш. Не мога да ти имам доверие — хабиш силите си заради едно селско момче и петниш произхода си. Само един начин има да се откупиш, малка Брийд. Когато дойде време да осветим камъка, ще принесе кръвта ти на боговете заедно с тази на брат ти, така че душата ти да се прероди отново в невинно тяло...

— Не!

С бяло като алабастър лице тя се опита да стане, но той вдигна ръка и я насочи към нея.

Между пръстите му, висящ на тънка златна верижка, блестеше червеният яйцевиден камък.

— Не мърдай, малка Брийд. Не смей дори да мигнеш. Виждаш ли, мога да те омагьосам да заспиш и да те държа тук, докато ми потрябваш — той тихо се засмя. — Горката ми малка племенница! Толкова умна, но все пак недостатъчно, за да ме надхитриш.

Броихан бръкна в гънките на дрехите си и извади нож с дълго острие. За момент го задържа пред нетрепващите ѝ очи, като остави светлината от блещукащия пламък да поиграе върху гладкия метал. После бавно го притисна до бузата ѝ. Тя дори не трепна и той злорадо се засмя:

— Няма да помниш това, малка Брийд. Когато се събудиш няма да помниш нищо. Ще ми се подчиниш и ще стоиш кротко тука в очакване на съдбата си.

Той прибра ножа, наведе се и щракна с пръсти пред лицето ѝ.

Тя подскочи и се втренчи в него, като примигваше.

— Чичо...

— Работиш много усърдно, племеннице — смехът на Броихан беше жесток. — Време е да спиш. Имам големи планове за теб, скъпа.

Той излезе от малката стая. Зад него пламъкът на лампата трепна.

Вечерта, преди да замине за Единбърг, Адам за последен път се качи до камъка. Куфарът му, затворен и пристегнат с ремъци, стоеше в хола, готов за път. На сутринта каруцарят щеше да го вземе и закара до гарата.

Когато изкачваше склона, се почувства малко виновен. Потънал във вълнение за бъдещето, през последния месец изобщо не се беше сещал за Брийд и Гартнет. В раницата си имаше шоколадова торта. В знак на приятелство и за сбогом.

Камъкът беше потънал в сенки. Леко задъхан, той застана пред него, както беше правил толкова често и прокара пръсти по сложните фигури, издълбани върху него. Под него хълмът беше потънал в кадифената нощ. Високо горе, на западния хребет, слънцето все още хвърляше розови отблясъци върху потъмнелия пирен и скалите. Вечерта беше много тиха. Не се чуваха птичи гласове. Дори вятърът във високите треви беше утихнал. Той свали чантата от гърба си и я сложи на земята, после се отдръпна от камъка, Z-образната фигура, която според него беше светкавица, а според Гартнет — счупено копие, хвърляше плътна сянка върху гладката повърхност на гранита. До нея гравиранията змия се гърчеше недовършена, опашката ѝ беше готова едва наполовина. Това беше единственото, което оставаше да се гравира. Огледалото изглеждаше, като че ли някой го беше остъргал. Лишеите ги нямаше. Той смръщи вежди. Това беше странно. Доколкото знаеше, освен Брийд и Гартнет, той беше единственият, който идваше понякога тук.

Разхождаше се бавно и запомняше всяка подробност от това място, което беше означавало толкова много за него, сякаш вече знаеше, че никога няма да се върне обратно. Смяташе да остави тортата. Беше сигурен, че Брийд нямаше да я намери, но птиците и животните от високите сипеи щяха да я изядат.

Гласът на Брийд зад него го накара да подскочи от страх.

— А-дам! Знаех, че ще дойдеш. Повиках те мислено.

Внезапно тя се разплака. Обви ръце около врата му, после неочаквано се отдръпна.

— Трябва да дойда с теб. Чичо ми ще ме убие.

Думите ѝ, произнесени равно и безчувствено, го накараха да онемее от изумление.

— Омагьоса ме да заспя и ми каза, какво ще направи. Но аз съм по-силна от него — тя необуздано се засмя. — Престорих се, че спя, но го чух. Не се издадох, дори не помръднах, но когато си отиде, взех решение. Качих се на едно от най-бързите му понита и тръгнах още същата нощ. Препусках, без да спра, докато не стигнах тука. — Тя се усмихна уморено. Студената ѝ, мрачна усмивка го накара да потръпне. — Той възнамерява да убие и брат ми, когато завърши камъка. Гартнет и аз знаем, че този камък сочи входа към другите светове. Това знание е забранено за всички, освен за най-висшите жреци, затова и двамата трябва да умрем. Виждаш ли огледалото? То е знакът, че оттук можеш да проникваш в другите светове. Така дойдох при теб и повече няма да се върна там. Остава още съвсем малко работа. Когато брат ми завърши змията, Броихан ще нареди да ни заровят под камъка — като жертва за боговете — студенината в очите ѝ се стопи и тя ги притисна с юмруци като дете. — Гартнет замина на юг с мама още преди три дни. Искаше да отиде с тях, но аз останах. Чаках те.

Адам чувстваше странна студенина в стомаха си.

— Брийд, за какво говориш? Майка ти и Гартнет никога няма да те оставят. Чичо ти никога няма да те убие. Всичко това са глупости.

— Глупости? — тя повиши глас. — Броихан е Върховен друид на страната. Думата му е закон. Дори кралят не може да му се противопостави, когато става дума за боговете — очите ѝ отново станаха студени и той се отдръпна. — Адам, не разбираш ли, трябва да ме спасиш! Трябва да дойда да живея в твоя свят. Ще дойда с теб в училището в Единбърг.

— Не! — Адам отстъпи още по-назад. — Не, Брийд. Съжалявам, но това е невъзможно. Не може да дойдеш с мене.

— Защо?

Погледът ѝ беше прикован в неговия.

— Защото не може.

Само мисълта за това го изпълваше с ужас.

— Не можеш да ме спреш, А-дам. Нямам къде другаде да отида.

— Иди с Гартнет и Джема. Вие сте едно семейство.

— Не мога. Те заминаха на юг.

— Тогава трябва да ги последваш. Това са глупости, Брийд, не мога да те взема в Единбург. Съжалявам.

— Но ти ме обичаш, А-дам.

— Да... — той направи пауза. — Да, обичам те, Брийд.

Това беше вярно, но в същото време той внезапно осъзна, че част от него щеше да бъде много доволна, ако никога вече не я види. Гневните избухвания, чувството ѝ за собственост, необузданите ѝ реплики бяха започнали да го плашат. Пък и той вече беше започнал да се сбогува с Питърнос и всичко, свързано с него. Каза меко:

— Мястото на нашата любов е тук. Тя е за през ваканциите. Единбург не е място за теб. — Той се поколеба. — Брийд, там, където отивам, не приемат жени.

Не искаше да я лъже, но в известен смисъл това беше истина. Роби им беше намерил квартира близо до Грасмаркет и едно от условията на хазайката беше да не приемат никакви млади жени.

Щеше да дели стаята си само със скелета, който Роби беше задигнал от един току-що дипломиран доктор. Разказваха, че скелетът, наречен Нокс, бил одран и оголен от плът от самия млад доктор, който вече беше се отправил за Лондон, където щеше да стане дерматолог.

— Брийд — Адам си пое дълбоко дъх и нежно взе ръцете ѝ, — съжалявам, но трябва да се върнеш обратно. Знаеш, че всъщност нищо не те заплашва.

Той умишлено прогони от съзнанието си образа на Броихан с жестоките му очи, буйната коса и суровата тънка уста.

— Всичко това беше чудесна фантазия. Игра, която играехме като деца. Брийд, войната скоро ще започне. Аз ще уча за лекар. Моля те, разбери ме — Адам погали лицето ѝ, — просто не е възможно.

— А-дам... — лицето ѝ беше пепеляво. — Войната няма значение. Ще ти помагам за ранените. Моля те, аз те обичам — тя сграбчи предницата на пуловера му. — Ако се върна, ще умра.

— Не, Брийд.

— А-дам, ти не разбираш...

С непоколебимо изражение тя го дърпаше за пуловера.

— Напротив, Брийд. Чуй ме, трябва да се върнеш и да намериш Гартнет и Джема. През следващата ваканция ще се видим и ще си разказваме какво сме преживели. Трябва да разбереш — не можеш да дойдеш с мен.

Тя го пусна толкова внезапно, че той залитна. Очите ѝ горяха през сълзи.

— А-дам, никога няма да те оставя да си идеш. Никога.

Гласът ѝ звучеше злокобно.

Потресен, Адам я погледна. Кожата на тила му внезапно настръхна, но той успя да се овладее.

— Не, Брийд, съжалявам — той се отдръпна назад. — Моля те, опитай се да разбереш.

Не можеше да издържи повече на погледа ѝ.

Обърна се и затича колкото можеше по-бързо надолу по хълма — надалече от нея.

До квартирата се стигаше по извито стълбище между сивите сводести сгради на малка уличка, която пресичаше „Хай Стрийт“. Докато изследваше новото си владение — тясното твърдо легло, празната библиотека и разкривената маса — Адам почувства силен пристъп на клаустрофобия. После изведнъж видя стаята през погледа на Роби — мечтаното място, където беше напълно независим.

Хвърли чантите си на леглото, до което лежеше сандъкът му, вдигна ръце над главата си и поздрави свободата си с екзалтиран вик. Роби се беше похвалил, че се намират само на няколко метра от най-близката кръчма. В ъгъла скелетът Нокс приятелски му се усмихваше — след миг беше издокаран с шапка и шал, а кутията с газовата маска на Адам бе преметната през рамото му.

Преди няколко дни Чембърлейн се беше завърнал от Мюнхен. Войната още веднъж ги беше отминала. По този повод двамата младежи излязоха да пийнат по пинта „Тенантс“. Адам влизаше за първи път в бар.

През следващите няколко месеца те често щяха да се отбиват тук между изтощителните лекции. Роби учеше в стария университет, а Адам — в новата сграда на площад „Тевиот“, където се изучаваха химия, анатомия и дисекция. Той посещаваше също Ботаническата градина и Кралския селскостопански институт заради обучението по ботаника и зоология. След като преодоля първоначалния шок от университетския живот и пълната свобода, далеч от мъртвешката атмосфера на свещеническия дом, той се гмурна в учението като риба във вода. Задълбочено изучаваше всеки предмет и не отделяше много време за почивка. Веднъж седмично прилежно пишеше кратко писмо на баща си.

Най-после отиде да види и майка си.

Тя така се беше променила, че не можа да я познае. Опънатата в кок коса, простите дрехи и изпитото бледо лице бяха изчезнали. Когато колебливо влезе в сладкарницата на „Принсес Стрийт“, където се бяха уговорили да се срещнат, той за миг спря и се огледа. Погледът му

подмина енергичната хубава жена с къдрави коси и модерна шапка, която седеше близо до него с каничка чай и чиния сладки пред себе си. Едва когато тя се изправи и протегна ръце към него, той погледна в очите ѝ и откри в тях любов, страх и съчувствие. Вълна от чувства го заля и просълзи.

— Писах ти, Адам. Често ти пиших, скъпи.

Тя открито държеше ръката му върху покривката, и си играеше с пръстите му, сякаш искаше да се убеди, че всички са си на мястото.

— Повярвай ми, баща ти не е виновен, той е добър човек. Сметнал е, че е по-добре да не четеш писмата ми.

Майка му погледна настрани и той видя болката, която проблесна в една сълза върху миглите ѝ.

— Не бях достатъчно добра за него, Адам. Аз съм твърде слаба. Имах нужда от вещи...

За момент тя не можа да продължи и се зае да му налее чай с леко трепереща ръка.

— Задушавях се, Адам. Чувствах, че ще умра.

Той не знаеше какво да каже. Усмихна ѝ се мълчаливо, стисна ръката ѝ и вдигна чашата си.

Сюзън Крейг издуха носа си в бродирана с коприна кърпичка. След миг го погледна и се усмихна. Беше спряла да плаче.

— И така, ще излезе ли добър лекар от теб?

Адам направи гримаса.

— Надявам се.

Отдръпна ръка, за да разбърка захарта в чашата си.

— Ако успея, то ще е благодарение на теб. Помниш ли как посещавахме бедняците от енорията? Мразех да ги гледам как страдат. Искях да им помогна.

Той сведе очи към чашата си и в паметта му внезапно изникна картината на млад мъж, който лежи сред гората. Гартнет и малките ръце на Брийд, които сръчно превързват раната му. Странно, не се беше сещал за нея, откакто беше дошъл в Единбург.

Погледна отново към майка си. Лицето ѝ беше спокойно.

— Мразех тези посещения. Когато се омъжих, няхах представа какво значи да си съпруга на свещеник.

Тя замълча, без да види разочарованието в очите на сина си.

— Срегнах един човек, Адам. Добър, мил, внимателен и отзивчив мъж.

Адам се напрегна. Не искаше да слуша за това.

— Надявах се, че баща ти ще ми даде развод. Аз бях виновната страна — тя погледна към Адам и отново отмести поглед. — Така можех отново да се омъжа — майка му не смееше да го погледне в очите. — Но, разбира се, той не може да го направи, защото служи на църквата, така че... трябва да се преструвам.

Тя гледаше към ръцете си. Адам неохотно проследи погледа ѝ и видя, че тънката златна халка беше изчезнала. Вместо това тя носеше гравирен сребърен пръстен.

— Съжалявам, Адам. Ще те разбера, ако ме намразиш за това.

В гласа ѝ звучеше молба. Очите ѝ не смееха да срещнат неговите.

Той прехапа устни. Изпитваше гняв, болка, негодувание и дори омраза. Но не към нея, а към неизвестния мъж, който им я беше отнел.

Неспокойно прочисти гърлото си.

— Щастлива ли си с него?

Тя кимна.

Адам отново погледна встрани. Тя беше щастлива! Наистина ли се е чудила какво прави той, представляла ли си е неговата самота, когато замина? Изведнъж усети, че ще се разплаче, като си спомни насмешките на малкия Мики. Момчетата от селото се бяха оказали прави. Беше избягала с друг мъж. Както беше казал баща му, тя беше проститутка.

Той рязко се изправи и каза с грижливо овладян глас:

— Страхувам се, че трябва да тръгвам.

— Адам!

Най-накрая тя го погледна, без да скрива разочарованието си.

— Съжалявам, майко.

Внезапно осъзна, че дори не знае как да я нарича вече. Не и мамо. Никога вече мамо.

— Нали ще се видим пак, Адам? Скоро, нали?

В очите ѝ отново имаше сълзи.

Той сви рамене.

— Навярно.

Не можеше да остане нито секунда повече. Обърна се и като се буташе слепешката в масите, почти изтича на улицата.

Сега Джийни Барън готвеше по-рядко. Съгласила се беше да остане, след като Адам замина. Нуждите на свещеника бяха скромни, а къщата — съвсем тиха. Работата не ѝ отнемаше много време, а без Адам ѝ беше скучно. Затова тя се зарадва, когато на кухненската врата се почука и видя хубавичкото лице, обградено от дълга, черна коса, да се взира в нея.

— Брийд, момичето ми, колко се радвам да те видя!

Тя се усмихна и покани детето вътре. Но то вече не беше дете. Когато Брийд седна на кухненската маса и я погледна със студените си очи, жената почувства да я полазват тръпки.

— Как си? Сигурно ти е мъчно за Адам, както на всички нас — каза тя бавно.

Обърна тестото и го удари с юмрук.

Брийд я гледаше неумолимо.

— Каж ми къде е той.

Джийни вдигна глава.

— Той не ти ли каза къде отива?

Обзе я смътна тревога.

— Каза ми, че отива в Единбург да учи за лекар.

— Да, така е — жената се усмихна, успокоена. — Много е умен нашият Адам.

— Аз също отивам там.

Брийд скръсти ръце. Изражението ѝ не се беше променило.

— Ти ще ми кажеш как.

— Как да стигнеш до Единбург? Това е доста трудно.

Джийни се опитваше да спечели време. Ако Адам не беше дал на момичето адрес, на който да му пише, сигурно имаше някаква причина.

— Това струва пари, момиче. Ще трябва да вземеш автобуса или влака.

Брийд я гледаше неразбиращо.

— Защо не почакаш, докато Адам се върне у дома за ваканцията? Ще си дойде, преди да си усетила. Освен това не ни е писал къде е отседнал.

Надяваше се, че Бог ще ѝ прости лъжата.

— Единбург е много голям, момиче. По-голям, отколкото можеш да си представиш. Никога няма да го намериш.

— Ще попитам. Хората ще знаят къде е училището за лечители. Ти ще ми дадеш пари.

Джийни поклати глава.

— Не, Брийд. Съжалявам, но не мога да си позволя да давам пари назаем. Ще трябва сама да припечелиш.

— Ще взема твоите.

Брийд беше видяла чантата на Джийни на масичката. Бутна назад стола си и посегна към нея.

— Не!

Джийни грабна чантата си и я изцапа с брашно.

— Няма да стане, госпожице! От самото начало си знаех, че не си стока. Махай се оттук веднага или ще извикам свещеника! Ако искаш да идеш в Единбург, върви, но те предупреждавам, че няма да намериш Адам. Ако той искаше да знаеш къде е, щеше да ти каже. Така че това е краят, разбираш ли?

За миг в стаята настъпи тишина. Очите на Брийд бяха твърди като кремък и сега Джийни наистина се уплаши. Преглътна с мъка. Свещеникът не беше в кабинета си и тя не знаеше къде е. Може би беше на посещение някъде из енорията, или в черквата. Изправи рамене. Това беше само едно слабичко малко момиче. От какво се страхуваше?

Тя прочете смъртната си присъда в очите на Брийд, само секунда, преди момичето да извади ножа. Опита се да избяга, но беше твърде късно. Острото полирано оръжие я улучи между плешките, преди да е направила и крачка. Бавно се свлече на пода, като притискаше чантата към гърдите си, а кръвта ѝ бавно се просмукваше през бледосинята ѝ жилетка. Единственият звук, който издаде, беше лека въздишка.

Брийд стоеше неподвижно, учудена от невероятния прилив на енергия и възбудата, която я заля. Без да променя изражението си, тя изтръгна чантата от ръката на Джийни, отвори я и изсипа съдържанието ѝ на пода. Разгледа предметите с интерес. Имаше малка седефена кутийка с пудра, която майката на Адам беше подарила на готвачката, щом разбра, че свещеникът няма да ѝ позволи да я използва. Гребен, носна кърпичка, малък бележник, кесия и портмоне.

Тя не обърна внимание на портмонето, в което имаше голяма банкнота от пет лири, защото не знаеше, че това са пари. Взе пудриерата и я огледа. Натисна малкото лостче отстрани и изохка от изумление, когато видя огледалото от вътрешната страна на капака. За миг се втрени в образа си, онемяла от учудване, после бързо я скри в дрехата си. Взе кесията. В нея имаше девет шилинга, три шестпенсови монети, четири пенита и половин пени. Надяваше се, че ще ѝ стигнат до Единбург.

Адам срещна Лайза, когато тя дойде да рисува в залата за дисекция. Дисекцията го очароваше. Беше щателна и деликатна работа, а мускулите, кожата и органите, които разкриваше, бяха по-красиви от всичко, което някога беше виждал. Младежите от неговия клас се шегуваха и оплакваха от миризмата на формалин, за да прикрият неудобството си от това, което правеха. Само Адам беше като омагьосан. Те го смятаха за луд или за зубрач. Само Лайза го прецени вярно. Тя пристигна една сутрин с голяма папка под мишница. Ярките дрехи и дългият ѝ огненочервен шал контрастираха с мрачните стени и безличните престилки на младежите.

Тя им се усмихна с огромните си кехлибарени очи и отхвърли назад дългата си кестенява коса.

— Имаш ли нещо против да нарисувам твоя труп?

Вече беше поставила триножника си точно зад Адам. Преподавателят подчертано гледаше в другата посока.

— Обещавам да не ти преча.

Адам беше смутен. Женската зала за дисекции беше от другата страна на коридора. Изненадата му се превърна в раздразнение. Сигурно беше подкупила някои от служителите или от лекторите, за да влезе. Освен това го разсейваше. Колегите му, които и без това никога не оставаха сериозни, се държаха пред нея още по-глупаво от друг път. Но тя беше сериозна като него, когато, съсредоточено смръщена, острееше моливите си и рисуваше до най-малка подробност лицевите структури под кожата.

Тя беше тази, която предложи на Адам да пият чай след заниманието.

— Отнасяш се към работата си много по-сериозно от другите момчета — Лайза мрачно му се усмихна. — Хирург ли смяташ да станеш?

В думите ѝ се усещаше лек акцент, привлекателен и жив. Той не можа да го определи.

Адам сви рамене.

— Винаги съм смятал, че ще стана практикуващ лекар, за да лекувам хората. Когато си хирург, те винаги спят. Или поне се надяваш да е така.

Той леко се усмихна. Само за няколко месеца свободен живот беше пораснал много.

Лайза отвърна унесено:

— Жалко, имаш прекрасни ръце.

Тя се пресегна през масата, взе ръката му, обърна я с дланта нагоре и я заразглежда с присвити очи.

— Линията на живота ти е много дълга — проследи я с пръст. — И виж ти, в живота ти ще има три жени — погледна го крадешком и се засмя: — Щастливки!

Сконфузен, той отдръпна ръката си, почувствал как кръвта нахлува в страните му.

— Къде си се научила да гледаш на ръка?

Баща му би припаднал, ако го чуеше.

— От майка ми. Рисуването пък е от баща ми.

Лайза придърпа захарницата към себе си и започна да рови с лъжицата из захарта.

— Уча за портретистка, но искам да разбера как е устроено цялото тяло. Колкото и да наблюдаваш цветовете, структурата и отсенките на кожата, ако не познаваш мускулатурата и костите под нея, лицето няма да изглежда живо.

Тя замълча и сянка премина през лицето ѝ.

— Все още е трудно за жените, знаеш ли? Вдигнаха страшна олелия, когато разбраха, че искам да дойда и да рисувам трупа ти тази сутрин.

— Така ли? — Адам започваше да се поддава на очарованието ѝ. — Навярно са помислили, че ще ни разсейваш — той се усмихна. — Както и стана. Защо не отиде при жените?

Тя се засмя:

— Опитах. Там бяха още по-стриктни. Не пускаха никакви външни лица. Освен това тебе не те разсейвах. Ти беше най-сериозният.

— Мисля, че аз изобщо съм си сериозен — той сви рамене неодобрително. — Но имам един-двама приятели, които с всички сили се стараят да ме поправят.

— Чудесно. Нека им помогна. Искаш ли да видиш ателието ми?

Той кимна с глава. Чувстваше се много щастлив.

Лайза повече не се появи в залата за дисекции, но се уговориха да ѝ отиде на гости следващата събота.

Денят преди това получи писмо, в което баща му съобщаваше за смъртта на Джийни Барън.

„Полицията не можа да открие мотив. Чантата ѝ беше разсипана, но негодникът не е взел портмонето ѝ. Липсват само кесията и пудрата ѝ, доколкото можахме да преценим с Кен. Оръжието не е открито. Никой не е видял или чул нищо. Аз бях в кабинета си...“

Тревогите на свещеника се лееха на още един лист, но Адам беше спрял да чете. Той плачеше като дете.

Едва не се отказа да отиде у Лайза, но не можеше да се свърже с нея, пък и беше доволен да се измъкне от стаята си. Изненадата и гневът на Роби, който също познаваше Джийни от малък, не го утешиха; нито можеше да използва неговия начин да се справя с мъката — да излезе и да се напие до козирката.

Ателието се намираше на стар таван, който гледаше към водите на река Лийт. Адам изкачи тясното тъмно стълбище и почука на вратата, напълно неподготвен за това, което го очакваше. Огромната стая, където Лайза живееше и работеше, беше изпълнена със светлина от двата френски прозореца. Три четвърти от помещението заемаше ателието, чиито голи дъски бяха изцапани с боя. На един статив стоеше покрита с платно картина, а на друг — недовършен портрет на старец. Огромната маса за хранене едва се виждаше изпод боите, моливите, палитрите, ножовете и четката. Върху една чиния в ъгъла Адам

забеляза покрит със зелена плесен сандвич, който го накара да потръпне.

За разлика от ателието, кътчето, в което живееше Лайза, съвсем не беше спартански обзаведено. Сгъваемото легло беше покрито с алена покривка. Наоколо бяха разхвърляни възглавнички, копринени викториански шалове, ярки парцалени килимчета; имаше и стара закачалка за шапки, на която висяха дългите й цигански поли, ризите и елечетата. От другата страна имаше малък газов котлон и голяма очукана емайлирана мивка.

— Ето това е домът ми! — тя разтвори ръце. — Какво ще кажеш?

Адам не можеше и дума да отрони. Той никога не беше виждал такова място, нито беше срещал човек като Лайза. Беше заинтригуван, очарован и потресен до дъното на презвитерианската си душа. Тя го нахрани с топли препечени филийки, намазани с масло и сладко, огромни резени ронливо сирене и силен чай. Показа му картините си, които също го изненадаха. Те бяха смели и живи, пресъздаваха моделите напълно реалистично; затова му се сториха грозни и той се чувстваше неудобно да ги гледа. Все пак правилно прецени, че навярно са много добри. С филия, от която се стичаше сладко, той безмълвно разглеждаше платната й. Имаше и пейзажи — релефни и изпълнени с настроение, — но той хареса най-много портретите.

Лайза погледна през рамото му към мрачната картина на скалисти планини с накъсани заплашителни облаци над тях.

— Това е Уелс. Аз съм оттам. Или поне наполовина. Баща ми беше италианец, но никога не съм го виждала.

Нави грамофона.

— Обичаш ли музиката? Аз я обожавам. Особено оперната — тя извади една плоча от книжната й опаковка и я сложи на поставката. — Слушай!

Адам никога не беше чувал нещо толкова силно, чувствено, пронизващо и необуздано. Чувстваше как кръвта му кипи и го заливат неизпитвани досега чувства. После музиката стана по-тиха и тъжна и обсебен от нея, за свое огромно объркване, той усети, че се просълзява. Не можеше да спре сълзите си и бързо се обърна към прозореца, който гледаше през лъкатушещата река към скупчените сгради на отсрещния бряг.

Лайза беше видяла, че той плаче. Тя тихичко го последва и го хвана за ръката.

— Какво има, Адам? Какво се е случило?

Той ѝ разказа всичко. За Джийни и свещеническия дом, за баща си и за майка си. За мъжа, с когото тя живееше в грях, но който я беше направил толкова щастлива.

Лайза беше трогната. Тя тихичко притисна главата му към рамото си, сякаш беше дете, и го остави да се наплаче. Плочата свърши и тихичко засъска, в очакване да вдигнат иглата. Те не ѝ обърнаха внимание. Той почувства как го изпълват спокойствие и сигурност, как болката му бавно заглъхва. Когато най-накрая Лайза се отдръпна, сълзите му бяха изчезнали, а с тях — и притеснението му.

Тя сложи друга плоча. Този път беше Шопен и те я изслушаха замислени, седнали един до друг, но без да се докосват, докато светлината в небето бавно помръкваше. По-късно отидоха да хапнат пай и картофено пюре в една кръчма на „Лийт Уок“. Смяха се, бърбиха и тя му разказа за своето семейство — за ексцентричната си майка; за сърдечните и обичани баба и дядо, които живееха във ферма; но не можа да му каже нищо за екзотичния си баща. Накрая той я изпрати, преди да вземе трамвая обратно към „Хай Стрийт“. На път за квартирата си, Адам осъзна, че е влюбен.

В края на краищата парите не потрябваха на Брийд, за да стигне до Единбърг. Както си вървеше на юг по пътя от Питънрос под обилния дъжд, една кола спря до нея.

— Да те закарам ли донякъде?

На волана седеше жена.

Оставиха я на „Принсес Стрийт“ по мрак. Загледана в тълпите, колите и трамваите, тя бавно се въртеше — уплашена и изгубена.

— А-дам?

Шепнеше името му, за да заглуши крясъците на вестникарчето, което рекламираше вечерното издание на вестника от будката на ъгъла.

— А-дам, къде си?

Трябваше да намери някое тихо място, където да използва магическото си изкуство, за да го открие. Докато той носеше нейния сребърен медальон, нямаше да има никакви проблеми.

Адам не се прибра за Коледа у дома. Той и Роби стегнаха раниците си и заедно с един състудент се отправиха към Нюкасъл за зимната ваканция. Там изпиха много бира и се разходиха по Адриановата стена^[1], като обсъждаха възможността от война.

Когато се върна в Единбърг, Адам започна да се среща с Лайза колкото можеше по-често, въпреки че и двамата работеха усилено. Тя беше напълно отдадена на изкуството си и както той разбра, то стоеше на първо място в живота ѝ. Това беше добре, тъй като и собствената му кариера не му оставяше много време за общуване. За неудоволствие на Роби, той прекарваше все повече и повече време в учене, като си позволяваше само кратък отдих.

Все пак отдели една вечер за Лайза. Беше рожденият ѝ ден. Както обикновено, нямаше пари и дълго време се измъчва от въпроса какво да ѝ подари. Случайността му помогна да реши проблема. Както ровеше из кутиите в разхвърляната си стая, между книгите и бележките си, той намери стара кутия от цигари. Разтърси я с надежда и вътре в нея нещо издрънча. Медальонът на Брийд беше изпаднал от хартията, в която го беше увил и лежеше на дланта му — потъмнял, но много красив. Той се вгледа в сложните, преплетени фигури и тънките брънки на веригата и за миг се почувства неудобно от идеята си. Но почти веднага се отърси от вината. Брийд никога нямаше да узнае. Той се съмняваше дали изобщо щеше да я види някога, пък и ѝ беше дал ясно да разбере, че мъжете не носят такива неща. Красотата и изящната изработка на медальона щяха да допаднат на Лайза. Той се усмихна и започна да го лъска.

Лайза разглежда подаръка си дълго време. Най-накрая погледна Адам и се усмихна.

— Чудесен е — каза тя. — Благодаря ти.

Наведе се и го целуна по устните, после окачи медальона на шията си.

На следващия ден, след като обядваха набързо между две лекции, на Адам се стори, че вижда Брийд. Хванати за ръка, той и Лайза вървяха по „Монд“ покрай Националната галерия. Лайза носеше медальона върху блузата си. Изведнъж Адам погледна през улицата към замъка отсреща. Група хора вървяха бързо по тротоара и се смееха.

Някои от тях бяха младежи в униформа. Пътят беше оживен и той не можеше да ги види ясно, но една фигура, която бавно ги следваше, привлече вниманието му.

Изненадан, той спря. Тъмната коса, бялата кожа, походката, извивката на главата...

— Какво има, Адам? Какво става? — Лайза го хвана за ръката. — Блед си като платно. Какво се е случило?

— Нищо.

Той си пое дълбоко дъх, изненадан от дълбочината на чувствата си.

— Просто ми се стори, че видях някого, когото познавам. Но това е невъзможно.

— Сигурен ли си?

Лайза се взря в очите му и той отмести поглед. Защо ли понякога имаше чувството, че тя чете мислите му?

— Нищо ми няма.

Тротоарът беше пуст. Тълпата беше избързала напред. Колите бавно се спускаха по хълма и вече не можеше да вижда фигурата, която и да беше тя.

Тази нощ Адам сънува Брийд. Любиха се, а после тя се опита да го удави в омагьосания вир. Той се събуди с вик и дълго лежа облян в пот, като очакваше Роби да влезе, ругаейки, че го е събудил. Но Роби, който преди месец се беше записал в Кралските военновъздушни сили, не беше вкъщи. Той се намираше на три мили оттам, заспал в обятията на медицинската сестра, с която Адам го беше запознал едва предишния ден.

През останалата част от нощта Адам лежа, загледан в тавана. Когато видя, че оскъдната бледа зора се промъква през прозореца, стана уморено и започна да се бръсне с хладка вода.

Същия ден той видя за първи път човек да умира. Беше на посещение на свой състудент със счупен крак, паднал по извитото стълбище към квартирата си, след няколко половинки бира. В същото отделение лежеше и един младеж, докаран в амбулаторията след инцидент във фабриката, където работел. Беше попаднал в небезопасна машина и кракът му беше отрязан малко под таза. Когато си тръгваше, Адам спря за миг да погледне бледото му лице върху бялата възглавница и в този миг младият мъж отвори очи и го

погледна. Почувствал болката, ужаса и самотата в яносиния му поглед, Адам се приближи и нежно сложи ръка на рамото му. Само след минути осъзна, че младежът е мъртъв. За негово учудване още дълго време, след като животът беше излетял от тялото, очите останаха ясни. Той стоеше, вперил поглед в трупа, неспособен да осъзнае това, на което беше станал свидетел. В този момент сестрата, която придружаваше доктора и групата студенти третокурсници, се обърна и го видя. Докосна ръката му:

— Добре ли сте?

Имаше хубава усмивка.

— Беше много мило от ваша страна да поседите с него.

С хладен професионализъм тя издърпа чаршафа над трупа.

— Хайде, тръгвайте сега, младежо, и забравете това, което видяхте.

— Видях го как умря.

Седнал на пода в студиото на Лайза, обгърнал краката си и подпрял брадичка на коленете си, Адам още се опитваше да осъзнае това, което беше видял.

— И все пак цяла минута не забелязах никаква разлика. Беше пребледнял, но такъв си беше и преди да умре. Просто спря да диша и това беше всичко.

Лайза дойде да седне до него. Слушаха Моцарт.

— Може би духът му е бил още там. Не е искал да си отиде — тя се усмихна. — Правилно си постъпил, че си останал при него. Сигурно е ужасно да умреш сам.

Той поклати глава.

— Винаги съм си мислил, че като доктор ще спасявам живота на хората. Появявам се героично и върша чудеса. Не се сещах за онези, които не можем да спасим.

Няколко минути те мълчаха.

— Войната наближава, Лайза. Ще продължа да уча, защото ще има нужда от лекари. Роби ще бъде в Кралските военновъздушни сили. А ти какво ще правиш?

Тя сви рамене.

— Искам да продължа да рисувам. Това е моят живот. Не искам да правя нищо друго — тя замълча. — Предполагам, че семейството ми ще иска да се върна и да помагам във фермата.

— Обратно в Уелс?

Тя кимна.

— Все още нищо не се е случило, Адам. Може би ще ни се размине. Може би Хитлер ще размисли — Лайза яростно разтърси глава. — Съжалявам, не мога да понеса мисълта как той се намесва в живота на всички ни. Искам всичко да си остане такова, каквото е. Искам да рисувам залези, цветя и щастие. Не мога да мисля за войната. Не искам да мисля за нея.

Адам се усмихна мрачно.

— Нямаме избор. Тя се носи във въздуха. Пък и — той кимна през рамо към претрупания ѝ триножник — ти никога не си рисувала залези, цветя и щастие. Не знаеш как.

Тя избухна в смях.

— Навярно имаш право.

Те се любиха за първи път след един концерт в „Ъшър Хол“. Докато вървяха по притъмнените улици той обви с ръка раменете ѝ и я привлече към себе си.

— Лайза...

Тя сложи пръст на устните му и нежно го целуна. Изкачиха стълбите до ателието и тя го поведе в нежния мрак към леглото си.

Прекараха лятото заедно и когато новият семестър започна, бяха неразделни. Лайза по нищо не приличаше на Брийд. Любовта ѝ излъчваше топлина. Въпреки сприхавия ѝ понякога нрав, той се чувстваше спокоен, сигурен и желан. Всички мисли за свещеническия дом и нещастieto му изчезнаха. Беше открил някого, на когото можеше да довери всичките си страхове и надежди.

Всички страхове, освен един.

Той отново видя Брийд един четвъртък в началото на учебната година на Южния мост и този път беше сигурен, че е тя.

Като остави Лайза в трамвая, той хукна заедно с още трима медици на лекцията си по физика. Носеше купчина учебници, а бялата му престилка беше праметната през рамото. Младежите се смееха и говореха на висок глас, промъкваха се между коли и трамваи, привели глави, за да се скрият от студения немилостив дъжд. Той отметна мократа коса от очите си, погледна нагоре и я видя да го гледа от другия тротоар.

— А-дам...

Видя устните ѝ да оформят думата, но движението беше натоварено, улицата — пълна с хора и когато отново погледна натам, нямаше никого.

Не се гордееше с това, което направи после. Вместо да пресече и да я потърси, той се втурна с всички сили след приятелите си към стария Университет.

Като връчи картата си на прислужника, Адам стигна до мястото си в учебната зала и откри, че ръцете му треперят. Втренчи се яростно в тях и ги стисна в юмруци. Какво му ставаше? Защо се беше уплашил така? Дали защото тя му беше припомнила свещеническия дом и нещата, които искаше да забрави? Или се чувстваше виновен, че толкова лесно я беше изоставил и забравил? Твърде голямо съвпадение би било Брийд да е в Единбург. Навярно му се беше привидяла. Успокоен, той се облегна и заслуша с внимание професора.

Лайза се отдръпна от платното и захапа дръжката на четката си. Погледна часовника си и се усмихна. Беше време да спре.

В този миг на вратата се почука. С Адам възнамеряваха да отидат с велосипеди до Кралската ботаническа градина и да си направят пикник под топлото есенно слънце. Велосипедите бяха нова идея. Взеха ги назаем от нейни приятели, които си бяха купили „Морган“-триколка.

— Влез, не е заключено.

Тя почистваше четката в буркан с терпентин и не се обърна.

— Ей сега идвам, Адам. Тази сутрин работих достатъчно. Какво ще кажеш?

Обърна се, посочи платното и замръзна. На вратата стоеше непозната млада жена с дълга черна коса.

— Съжалявам — Лайза се намръщи озадачено. — Помислих ви за някой друг.

— Помисли, че съм А-дам.

Момичето влезе в ателието и затвори вратата зад себе си. Носеше дълга до глезените червеникавокафява рокля и меко вълнено палто. На рамото ѝ висеше платнена торба. Очите ѝ бяха студени като стомана.

— Коя сте вие?

Лайза остави четката и парцала. Кожата на тила ѝ беше настръхнала. Нещо у тази странна млада жена я караше да се чувства неудобно. Тя се приближи към масата и тайно посегна зад себе си към ножа, с който почистваше палитрата си.

— Няма значение коя съм.

Гласът беше странно безизразен.

— Напротив, има. Вие сте в моя дом. Бих желала да знам какво искате.

— Ти си приятелката на А-дам.

Макар че говореше спокойно, гласът ѝ беше изпълнен с омраза.

Пръстите на Лайза намериха това, което търсеха и тя скришом стисна ножа. Отново отстъпи, като остави масата между себе си и посетителката, молейки се Адам да се появи. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

— Да, аз съм негова приятелка — каза тя предпазливо. — Ако го търсите, той скоро ще дойде.

Младата жена не се огледа. Очите ѝ бяха приковани върху лицето на Лайза.

— Аз нямам нужда от теб — каза тя спокойно. — Адам няма нужда от теб.

Докато говореше, бръкна в торбата си.

Лайза ахна. Видя в ръката ѝ да проблясва острие. Още преди да осъзнае, че това е нож, тя инстинктивно се скри зад масата и в същия момент чу веселия вик на Адам в подножието на стълбите.

— Адам! — изкрещя Лайза. — Адам, внимавай!

Той я намери да хлипа все още на колене, здраво стиснала ножа с пръсти, изцапани с жълта боя.

— Лайза, Лайза, какво има? Какво се е случило?

Адам коленичи до нея.

— Кажи ми, какво има?

— Къде е тя?

Все още разтреперана, Лайза успя да се изправи.

— За бога, Адам, коя е тя?

Тя неспокойно се огледа. Ателието беше пусто.

— Коя? Какво? Какво стана?

— Тази жена! Това момиче! Трябва да си я видял!

Без да забелязва жълтата боя по ръката си, тя отметна коса от лицето си и изцапа челото си.

— Тя се опита да ме убие.

Адам затвори очи и дълбоко си пое дъх. Защо ли веднага си помисли за Брийд?

— Опиши ми я — каза той.

Заведе я до леглото и нежно я накара да седне. После отиде до вратата и погледна надолу по стълбите. Докато се изкачваше в тъмното, доволен, че се е скрил от пронизващия вятър, край него беше притичала котка. Успя да забележи само тъмния силует, свирепите зелени очи, чу драскането на ноктите ѝ по излъсканите стъпала и тя изчезна.

— Няма друг изход оттук, нали?

Лайза поклати глава.

— Не.

— Тогава тя трябва да е още тук.

Той бавно обиколи ателието, като претърсваше всеки ъгъл, всеки шкаф, всяка сянка. Нямаше никого.

— Беше ниска, с тъмна коса и дълга тъмnochервена рокля. Говореше със смешен чужд акцент.

Брийд.

Адам седна до нея.

— Какво искаш да кажеш с това, че се е опитала да те убие?

— Извади нож и го хвърли по мен.

— Сигурна ли си, Лайза? — гласът му беше нежен. — Къде е ножът? Къде е тя? Не виждам как е могла да излезе оттук, без да я видя.

Той осъзна, че мисли за очите на котката, която изтича покрай него надолу по стълбите.

— Да не би да искаш да кажеш, че си измислям? — Лайза го погледна гневно. — За бога, Адам, мога да разбера кога някой се опитва да ме убие!

— Тогава трябва да извикаме полиция.

Ръцете му трепереха и той ги пхна в джобовете си.

— Разбира се, че трябва да извикаме полицията. Наоколо обикаля потенциална убийца. Потърси ей там. Ножът трябва да е

паднал. Видях я да го мята по мене и се хвърлих на пода. Не е имала време да го вземе.

Но не намериха никакъв нож. Търсиха го половин час, като прегледаха всеки сантиметър от ателието.

— Е, коя е тя?

Лайза беше почистила боята и се чувстваше по-спокойна.

Адам сви рамене. За момент се почуди дали да не отрече подозренията си, но Лайза го познаваше твърде добре. Тя вече беше прочела ужаса в очите му. Той седна на канапето и бръкна в джоба си за цигарите. Медальонът на Брийд, който беше подарил на Лайза, лежеше на малката масичка под лампата. От мястото си той виждаше мекия блясък на среброто.

— Напомня ми за Брийд, едно момиче, с което се срещам известно време — каза той най-накрая. Не смееше да я погледне в очите. — През ваканцията обикаляхме заедно хълмовете. Брат й беше... е каменоделец. Работи страхотно. Мисля — той се колебае, — мисля, че семейството има доста екзотичен произход. Много са особени — тонът му придаде неприятно звучене на думата. — Брийд е много избухлива. Случвало се е да ме нападне.

Той се изсмя неспокойно.

— И какво прави тя в Единбург?

— Сигурно ме е последвала — Адам поклати глава. — Казах й, че всичко свърши. Ние израснахме заедно, това е всичко. Тя отиваше в колеж на север, а аз дойдох тук. Нямахме бъдеще. Никакво бъдеще — той замълча за миг, после продължи: — Но на нея не й хареса. Искаше да дойде с мене. Казах й „Не“. Никога не съм очаквал, че ще ме последва.

— Виждал ли си я преди в Единбург?

Той поклати глава, но тя видя притеснението в очите му.

— Адам?

— Преди няколко дни ми се стори, че я видях отдалече. Но когато погледнах отново, там нямаше никого.

Той безпомощно сви рамене.

— Явно я бива да изчезва.

— Да — кимна той. — Да, бива я.

— И способна ли е да се опита да убие някого?

С нещастно изражение той се взираше в пода.

— Мисля, че е способна — каза най-накрая.

В края на краищата те не се обадиха в полицията. Нямаше смисъл.

Сюзън Крейг седеше в ъгъла на чайната, с гръб към стената.

След първата им среща Адам я беше виждал само още веднъж.

— Съжалявам, нямам много време — той седна срещу нея. — В момента имаме много за учене.

— Разбира се, скъпи. Толкова се гордея с теб.

Тя вече беше поръчала чая. Наля в две чаши и бутна едната към него.

— Адам, трябва да ти кажа нещо.

Беше се свила неудобно на ръба на стола.

— Аз... Ние... Моят приятел и аз решихме да заминем — говореше бързо, без да го гледа. — За Америка.

Адам се втренчи в нея.

Тя се изчерви от неудобство.

— Там никой не ни познава. Можем да започнем отначало, а пък и приближава война и всичко...

Гласът ѝ заглъхна и тя заби поглед в чашата си.

Известно време Адам мълча. В главата му се смесваха различни чувства — яд, загуба, презрение — какъв беше този мъж, който напускаше страната си, когато ѝ предстоеше война?

— Адам? — тя го гледаше тревожно.

Той се насили да се усмихне.

— Надявам се, че ще бъдете щастливи, майко.

Какво повече можеше да каже?

Два дни по-късно Чембърлейн обяви, че Хитлер не е отговорил на ултиматума му и Британия е във война. Няколко седмици след това Роби, вече в Кралските военновъздушни сили, беше мобилизиран. Независимо дали това беше негово решение или на правителството на Нейно Величество, вълнението му, че заменя изучаването на латинската и гръцка цивилизации с патрулиране в облаците като член на Единбургската бойна помощна ескадрила, беше неподправено. За да

отпразнува, той покани своята нова приятелка Джейн, на излет до Крамънд Ин. Адам и Лайза отидоха с тях.

Джейн Смит-Нюлънд беше студентка по класически езици и литература в курса на Роби. Той беше очарован от нея. Тя беше висока и слаба, с огромни кафяви очи и гъста мека коса с цвят на мед, сплетена на ученическа плитка. Беше англичанка. Баща ѝ заемаше висок чин в армията, а майка ѝ живееше с по-малкия ѝ брат Едуард, още ученик, край Лондон. Адам, който беше свикнал с обичайните лекомислени приятелки на Роби, я виждаше за първи път и остана очарован от произношението ѝ, произхода ѝ и комбинацията от сдържаност и самоувереност, характерна за богатшите. Тя имаше хубави дрехи и бижута, както и собствена кола — един стар „Уолси Хорнет“, купен от родителите ѝ — немислима екстравагантност за безпаричния студент по медицина. Но въпреки че приличаше на глезена богатшка дъщеричка, тя сериозно се интересуваше от латинския, гръцкия и историята на древните цивилизации. Затова беше дошла в университета, вместо да бъде представена в лондонското общество, каквито бяха намеренията на майка ѝ и баща ѝ. Тя се различаваше от всички хора, които Адам познаваше и той не можеше да свали очи от нея.

Докато се промъкваха с угасени фарове по тесните пътища към Крамънд, на задната седалка Лайза потърси ръката на Адам.

— Тук поне не може да ни последва — пошепна тя в шума на мотора.

Беше убедена, че Брийд я преследва. Адам не беше толкова сигурен. Не беше видял и следа от нея и не разбираше защо тя ще следи Лайза. Ако искаше да го види, защо не намери квартирата му и не се изправи лично срещу него? Ако ги беше следила, със сигурност знаеше къде живее той. Отначало тази мисъл го изпълваше със страх, но много скоро престана да се тревожи и си каза, че Лайза си е измислила цялата случка.

— Кой не може да ви последва тука?

Джейн погледна в шофьорското огледало и срещна погледа на Адам в мрака. Очевидно слухът ѝ беше много остър.

— Просто една бивша приятелка на Адам — бързо каза Лайза. — Не иска да го остави на мира.

— Нашият Адам е търсен мъж — подсмихна се Роби. — Само с бой може да се отърве от жените.

— Стига глупости, Роб.

Адам усети как лицето му порозовява. Погледна към Лайза и поклати глава. Не искаше да говори за Брийд. Не искаше Роби да разбере, че тя може би го е последвала в Единбург.

Но Джейн не искаше да сменят темата.

— Кой би помислил, че силният мълчалив Адам Крейг има цял харем приятелки. Трябва да внимаваш да не го загубиш, Лайза.

Думите увиснаха за миг в тишината, докато Джейн смени скоростите и зави по „Крамънд Роуд“. Роби се намеси в негова защита. Красив в своята униформа, той седеше обърнат настрани, прегръщаше Джейн и галеше шията ѝ.

— Надявам се, че не искаш да станеш една от тези дами, Джейн. Това няма да ми хареса. Зная, че докторите са неустойими, но със сигурност не могат да се сравнят с момчетата от ВВС.

— И дума да не става — разсмя се тя. — Стига да не чуя, че някоя пищна дама от женския корпус те е прелъстила.

На задната седалка ръката на Лайза леко стисна пръстите на Адам. Те се спогледаха в тъмнината.

— Роби да бъде прелъстен! — обади се Адам. — Как можеш изобщо да си представиш подобно нещо.

Той се наведе и лекичко тупна приятеля си по рамото.

— Нашият Роби няма време за такива волности. В края на краищата той е решил самичък да спечели войната, нали, приятелю?

На предната седалка Роби се усмихна. Погледна под око към Джейн и скромно сви рамене.

На 16 октомври немски бомбардировачи прелетяха ниско над река Форт и 602-ра и 603-та ескадрила бяха призовани да се включат във военните действия. Войната на Роби започна.

Брийд не беше очаквала, че ще стане така.

Пътуването до Единбург беше лесно. Водена от шестото си чувство, беше намерила Лайза сравнително бързо. После, необяснимо

как, я беше загубила. Умът ѝ беше замаян и замъглен. Тя скиташе, изгубена из града, с празен поглед, уплашена, без да знае къде да отиде и какво да прави. Понякога, когато заспиваше в някой вход или си намереше скривалище, тя отиваше мислено на хълма, където кръстът на Гартнет бележеше прохода към нейния свят. Но Броихан беше наблизил и уплашена, тя отново се връщаше там, където беше сгушила бедното си измръзнало тяло далече от чужди погледи. Докато обикаляше из големия град, тя откри много места, където тъканта на времето беше тънка. Когато се промъкна в развалините на абатството на „Холируд“ и почувства студенината на мъглата, тя разбра, че това е едно от тях. Друг проход беше огромната катедрала на „Хай Стрийт“, където спеше, незабелязана в сенките. Дълбоко под основите на църквата имаше светилище, където, ако искаше, би могла да призове богинята.

Но тя не беше готова за болката и объркването, които я обсебиха. Времето не съществуваше в тишината на нейните сънища, защото тя беше родена да прониква през него. Носеше този ген още от майчината си утроба, а и първите ѝ учители бяха добри. Забелязали бързо естествените ѝ дарби, те я бяха учили, без предпазливост и без да бъде посветена. Не бяха преценили, че без дълги години на обучение, тази способност може да е опасна. Не бяха помислили, че умът на тази жена може да превъзмогне естествените ограничения на философските учения и да се устреми към звездите. Те не помнеха, че желанията на нетърпеливата млада плът понякога са по-силни от търсенето на философския камък или от заплахата от възмездие за нарушаването на абсолютните закони. Когато Броихан видя опасността и осъзна заплахата, беше твърде късно и Брийд, която не знаеше, че извън границите на времето слънцата са разделени от огромни пространства мрак, беше изгубена. Не усещаше, че въздухът, който диша през двадесети век не е същият; нито че тялото, което защитава духа ѝ, е подложено на напрежение и неудобства, за които не е и сънувала. Свита на кълбо, в агония, тя най-сетне намери спокойствие в съня в затворената градина на един единбургски площад. Когато се събуди, в главата ѝ имаше само една мисъл и тя беше да намери Адам — и то бързо. Щеше отново да използва древното си изкуство и да го открие чрез жената, която носеше сребърния медальон.

„Не!“

Лайза започна да рита, като се бореше с омотаните около тялото ѝ одеяла. Над главата си чуваше монотонното бръмчене на мотори. Понякога самолети на „Луфтвафе“ отиваха на разузнаване към кралските военноморски части в Росит, понякога летяха към Глазгоу. Времената бяха ужасни. Тя си пое дълбоко дъх и като протегна треперещата си ръка към тоалетната масичка за цигарите и кибрита, благодари на Бога, че засега Единбург оставаше невредим. Едва когато седна в леглото с пепелник на коленете, се запита какво я беше пробудило.

Разтърка очи и широко се прозя. В подсъзнанието ѝ се криеше нещо неприятно и то нямаше нищо общо с шума на самолетните витла и мисълта за смъртоносния товар, който щяха да хвърлят в мрака на шотландската нощ. Тя се облегна на възглавничките и дълбоко всмукна от цигарата.

А-дам!

Думата в главата ѝ прозвуча с особен чужд акцент. Акцент, който прекрасно си спомняше. Очите ѝ се разтвориха широко и тя се взря в тъмните сенки на ателието. Със затъмнените прозорци и без светлина, в стаята не се виждаше нищо, освен огънчето на цигарата ѝ. Звукът беше прозвучал в ума ѝ, но сякаш идваше отвън. Тя бързо угаси цигарата, стъпи на пода и замря в очакване. Боботенето на моторите беше заглъхнало. Не се чуваше нищо, освен тихото свирене на вятъра в комина на печката.

Сетивата ѝ бяха напрегнати.

Сега го усещаше по-ясно, чуждото съзнание, което ровеше в ума ѝ като пирон и притискаше повърхността на мозъка ѝ.

А-дам?

— Не, кучко!

Лайза се измъкна от леглото и яростно разтърси глава. Блъсна се в един стол и изруга на глас, като търкаше пиццата си.

— Не, няма да го намериш чрез мен! Ще те надхитря, момиченце! Но каква гадна вещица си все пак!

Тя разтри с длани слепоочията си, колкото можеше по-силно.

Запали лампата и газовия котлон, сложи чайника и с удоволствие се заслуша в дружелюбното съскане на пламъка. Стаята беше много

студена. Дръпна аления шал от леглото и го наметна на раменете си, треперейки. Отново усещаше проникването в мозъка си: сякаш острието на малко желязно ножче се опитваше да изрови тайните от ума ѝ.

— Но защо аз? Какво искаш от мен?

Осъзна, че се върти из студиото, сякаш се опитва да избяга от ужаса в главата си.

— Ти трябва да знаеш къде е. Какво искаш от мене?

Това се случваше за трети път и беше ужасно. Сякаш чуваше някой да чука в далечината. Отначало не беше страшно, дори не дразнеше. После ставаше по-настойтелно и тялото ѝ бавно започваше да реагира. Устата ѝ пресъхваше, стомахът ѝ се свиваше, кожата на тила ѝ настръхваше. Дробовете ѝ сякаш бяха сковани в лед и тя се задушаваше, като че ли чуждата воля бавно изстискваше живота от тялото ѝ.

Не можеше да издържа повече. Празната сграда беше твърде тиха, отекващото ателие — твърде самотно. Тя захвърли халата си и грабна пуловер, яке и чифт вълнени панталони. След две минути беше вън от зданието и тичаше по пътеката, отделена от реката само с ръждясал стар парапет, към града.

Адам се събуди от силно тропане по вратата. С мъка отвори очи, взе ръчния си часовник, но не можа да види нищо. Стаята беше затъмнена и нямаше представа колко е часът. Щракна електрическия ключ и тръгна към вратата.

— Пусни ме да вляза! Онази кучка, твоята приятелка, ме преследва. Използва някаква окултна техника, за да влезе в мозъка ми. Адам, трябва да направиш нещо.

Лайза се промуши покрай него и седна на леглото му. Цялата трепереше.

Той погледна към тъмното стълбище зад нея, затвори вратата и превъртя ключа.

— Какво се е случило?

На светлината на единствената крушка на тавана, беше видял, че е четири и половина през нощта. Прекара пръсти през косата си. Беше

преглеждал бележките си по физиология до един часа и имаше чувството, че в главата му е пълна каша.

— Как се озова тук, Лайза?

— Тичах — зъбите й тракаха. — Знам, че постъпих глупаво. Не исках да я водя при теб, но се уплаших. Тя беше в ателието. В главата ми. Тя е луда, Адам, напълно луда.

Той седна до нея и я прегърна.

— Каж ми какво стана. Бавно.

Нямаше много за казване. Как може да се обясни интуицията? Или проникването в мозъка, което напомня на пронизване с нож?

— Кога я видя за последен път?

Вече по-спокойна, Лайза се изправи. Издърпа едно от одеялата на Адам от леглото и се загърна в него. Още беше с палто и ръкавици.

Той разбра намека и отиде да запали малката газова печка.

— Не съм. Или поне не явно. Мисля, че я видях два пъти на улицата, после ти каза, че си я видяла в ателието. И оттогава нищо — погледна я, както беше клекнал пред печката. — Тя знае странни неща — предполагам ще ги наречеш окултни — каза ми, че това учи. Но то е характерно за циганите, нали? Магия, ясновидство.

— Аз също съм ясновидка, Адам — Лайза говореше толкова тихо, че в първия момент той не разбра какво казва. — Затова може да се свърже с мен. Затова разбирам какво става.

Той се втренчи в нея.

— Ти се шегуваш! Това е лудост! Това е светотатство!

— А, синът на свещеника се обажда! Знаех, че ще реагираш така, ако ти кажа — в гласа й прозвуча горчивина. — За бога, Адам, мислех, че вече си разбрал какво тесногръдо и ограничено възпитание си получил. Това, че хората не се побират в тесните рамки, определени от баща ти, не означава, че са грешници!

— Не, разбира се — той се изчерви. — Не исках да кажа това...

— Точно това искаше да кажеш.

— Лайза... — той се изправи, отиде до нея и взе ръката ѝ. — Нека не се караме, моля те. Каквото и да мислиш за мене и миналото ми, не го оставяй да застане между нас — той замислено хапеше вътрешната част на бузата си. Погледна я. — Не мисля, че Брийд е зла. Или поне не беше. Но тя има различни ценности от нас. И от теб, и от мен. Ако иска нещо... — Адам млъкна, сви рамене, после дълбоко

въздъхна. — Все още не мога да разбера как се е озовала тук. Тя не знае нищо за начина, по който живеем, за нашия век...

Той рязко замълча.

— Нашия век?

Лайза го гледаше втренчено.

Той се изсмя извинително.

— Зная, че звучи ужасно, но понякога...

Млъкна и тишината ги заобиколи.

— Понякога? — попита тя най-накрая.

— Понякога си представях, че когато преминем покрай големия камък на хълма, където се срещаме, се връщаме в миналото. Нейният свят беше толкова различен. Тя говореше за крал Бруд и свети Колумба, като че ли бяха живи. И начинът ѝ на живот беше толкова примитивен в някои отношения. А после, когато се връщах въкъщи, аз го осмислях. Тя живееше в едно село на калайджии, а някои от тях живеят както преди стотици години. Семейството ѝ бяха пътуващи занаятчии и... — той отново спря. За малко щеше да каже „жреци“. — Научих я да говори английски. Никога не успях да разбера какъв език говореше тя. Стори ми се, че не беше уелски. Не зная на какъв език говорят калайджиите помежду си. Навярно на цигански. Тя учеше много бързо. Майка ѝ и брат ѝ смятаха, че е изключително умна — той поклати глава. Седна на бюрото си и скри глава в ръцете си. — Искаше да дойде с мене в Единбург. Мислеше, че е застрашена от семейството си, защото желае да смени начина им на живот с моя. Но нашето време заедно беше изтекло. Вече беше в колеж, някъде на север. Не можех да я взема тук. Искях тя да завърши.

И беше започнала да ме плаши. Не посмя да го каже на глас.

— Бяхте ли любовници?

Лайза го погледна изнурена. Очите ѝ бяха обградени с тъмни кръгове от изтощение.

Той кимна.

— И тя беше... е още влюбена в теб?

Той сви рамене, после отново кимна.

— Мисля, че е възможно.

— Но защо не идва при теб?

Адам нещастно поклати глава.

— Сигурен съм, че знае къде съм.

- Тогава защо продължава да идва при мен?
— Не знам, Лайза, но много бих искал да знам.

Отново на хълма, Брийд се чудеше защо ѝ е толкова трудно да проникне в ума на Адам. Навярно защото баща му беше жрец, той беше научил техники, които да го предпазват от нея. Лайза беше лесна. Беше чувствителна, открита и за най-лекия опит. Е, поне имаше откъде да започне. Брийд се загледа в студената тъмна вода на кладенеца, едно от местата, където времето беше изтъняло, и поклати глава озадачена. Картините, които в началото бяха толкова ясни и светли, сега се замъглиха и умът ѝ беше уморен. Отпусна се на пети и потри очи, като трепереше в студеното утро. Над нея върхът, наречен „Тронът на Артур“ се издигаше на фона на кристалното зелено небе, а долу в града, движението започваше да се засилва. Тя хвърли поглед към облаците. Когато за първи път видя самолети, те я изпълниха с ужас. Подредени в ято като гъските, които идват от морето през зимата, те все повече доближаваха и моторите им гърмяха в ушите ѝ. Тя падна по очи в тревата и заплака, запушила уши с ръце. Но полека свикна с тях. Те сякаш никога не спираха. Нямаше как да знае какви разрушения предизвикваха в промишленото сърце на Шотландия, където хвърляха бомбите си.

Понякога Брийд спеше на открито, увита в откраднати одеяла, а понякога — на пода в къщата на Маги, с която се беше сприятелила на една пейка в парка. Дрехите и храната крадеше — беше станала специалистка по укриването с помощта на магия. Не знаеше, нито я интересуваше, че е била забелязана и определена като умствено увредена, но безобидна. Докато войната продължаваше, имаше много други по-тревожни неща, от млада хубава жена с празни очи, която обикаля улиците на Единбург, понякога близо до Дийн Вилидж, понякога в Грасмаркет, и непрестанно търси някого, който не идва.

Тя опита още веднъж, взряна в мътните води.

А-дам, А-дам, къде си?

Но него го нямаше. На другия край на Единбург, в амбулаторията, Адам, вече третокурсник, се взираше в един мъж с откъсната от шрапнел ръка и се бореше с желанието си да повърне.

[\[1\]](#) Адрианова стена — построена от император Адриан, 122 г. сл.Хр. — Бел.ред. [↑](#)

— Е, какво мислиш?

Лайза махна покривалото от картината и тържествено отстъпи. Адам се опули. Виждаше лицето, плътта, огромните тъмни замислени очи, силните ръце; бурното нещастно минало, но изобщо не можеше да се познае. Тя го наблюдаваше внимателно и той видя как лицето ѝ помръква.

— Не ти харесва.

— Чудесен е, Лайза — опита се да звучи ентусиазирано. — Само че е твърде модерен за мене — сви рамене нещастно. — Наистина ли изглеждам така?

— О, Адам! — тя разочаровано тропна с крак. — Ти си невъзможен. Да, разбира се, че изглеждаш така. В известен смисъл. Това е твойт портрет като лекар, като мъж, това е твоята същност.

— Разбирам — Адам го погледна по-внимателно. Някои от тоновете имаха прозрачен зеленикав оттенък, което според него придаваше на плътта му твърде нездрав вид. — Съжалявам, Лайза. Знаеш какъв невежа съм.

— Наистина е така — тя въздъхна шумно. — Е, и какво да те правя?

— Давай ми уроци по разбиране на изкуството.

Той придоби нещастното, смирено изражение на ученик, което още повече я ядоса.

— Не мисля, че ще си дам труда. На този свят има много хора, които умеят да ценят изкуството. Ти иди да си гледаш птиците или да режеш крака.

Лайза скръсти ръце, обърна се и погледна през прозореца. Дъждът плискаше по стъклото, а рамката вибрираше от силния вятър.

— Върви си. Хайде. Не искам да разговарям с теб.

Адам я гледаше с широко разтворени очи и се опитваше да разбере дали говори сериозно. После изведнъж се отказа. Можеше да използва скъпоценното си време за по-ценни неща, вместо да си играе глупави играчки.

Тя чу затръшването на вратата и се обърна невярващо.

— Адам?

Беше си отишъл.

Лайза въздъхна. Напоследък това се случваше твърде често. Понякога се чудеше дали има нещо, за което и двамата да са на едно мнение.

А-дам?

Вдигна очи, изненадана, забравила кавгата с Адам. Бяха минали месеци, откакто за последен път беше чула гласа в главата си. Беше далечен, търсец.

— Не!

Запуши уши с ръце.

А-дам? Моля те, помогни ми!

— Махай се!

Лайза се завъртя и огледа ъглите на ателието, като че ли можеше да види притежателя на гласа.

— Не виждаш ли, че си нежелана? Махай се!

— Лайза?

Гласът, който чуваше сега беше силен, мъжки и много обиден. Не беше Адам.

— Надявам се, че не говориш сериозно, сладурче?

— Филип!

Страхът ѝ се замени с вълна от облекчение.

— Влизай!

— Не видях ли твоя млад доктор да тича по пътеката, като че ли го гони глутница дяволи?

Филип Стивънсън, почти двадесет години по-възрастен от Лайза, беше неин преподавател през последните две години. Висок, изключително привлекателен мъж със сребристосива коса и чаровна дяволита усмивка, той беше прицел на желанията на всички студентки от колежа. Лайза знаеше, че поради неговото внимание колежките ѝ я отбягваха и ревнуваха.

— Навярно.

— Любовна свада?

— Можеш и така да го наречеш. Не си хареса портрета.

— Млад невежа.

Той застана пред статива и няколко секунди го разглежда мълчаливо.

— Много добре си го уловила, но навярно не е ласкателен за егото на младия човек. Наистина ли е толкова обсебен?

— Така мисля.

Тя разсеяно сложи ръка на челото си. Гласът още беше в главата й.

Адам, къде си?

Звучеше тъжно. Изгубено.

Филип забеляза изражението й.

— Какво има, сладурче? Ухото ли те боли?

Тя поклати глава.

— Няма да повярваш, ако ти кажа.

— Опитай.

Той все още стоеше със скръстени ръце пред триножника.

— Добре. Какво ще кажеш за това? — изведнъж разбра, че й е дошло до гуша от Адам и неговия дух придружител. — Адам имал приятелка циганка в Пъртшър. И когато дошъл в Единбърг й казал, че тя не може да дойде с него. Така че, представи си, тя му направила магия. Омагьосала го е и ме преследва. Говори в главата ми и ме плаши до смърт.

Гласът й трепереше съвсем леко, но това не се изплъзна от вниманието му. Той обърна гръб на статива и я погледна.

— Надявам се, че това е шега.

— Не.

— О, стига, Лайза, въобразяваш си.

— Ако е така, трябва да ме вземат в лудница.

— Но такива неща не се случват.

— Случват се. Но това няма да продължава. Имам чувството, че ако се сбогувам с Адам, и красивата Брийд ще изчезне.

— А ти искаш ли да се сбогуваш с него? — Филип замислено я изгледа под буйните си вежди. — Ти се влюби в този млад човек от пръв поглед.

Лайза направи гримаса.

— Толкова ли беше явно?

За миг спря поглед върху него. Сравнен с Адам, той изглеждаше солиден, сигурен и спокоен.

— Фил — продължи тя, — има и друго. Нещо ужасно се е случило в къщата на Адам, скоро след като заминал. Икономката на баща му била убита — тя се извърна. — По ужасен начин — наръгана с нож. Не са открили кой го е направил.

Сега тя се взираше в портрета, сякаш можеше да открие отговора в него.

Той изпревари мислите ѝ.

— И ти мислиш, че е била приятелката му?

Лайза сви рамене.

— Тя се опита да ме убие, Фил. Хвърли нож по мен. Адам не вярва. Когато той пристигна, тук нямаше никого, а тя не би могла да излезе от друго място. Не можахме да намерим и ножа, но...

Тя млъкна.

— Лайза — Филип пристъпи напред, хвана я нежно за раменете и я обърна към себе си. — Обадохте ли се в полицията?

Тя поклати глава.

— Защо?

— Нямаше смисъл. Трябваше да повярват само на моите думи. Адам сякаш мислеше, че съм измислила всичко. Но аз не съм. Зная, че не съм.

— А говорила ли си с него, че тя може би е виновна за смъртта на онази жена?

Тя отново поклати глава.

— Лайза, сладурче, ако наистина смяташ, че една напълно откачена млада жена обикаля Шотландия с нож в ръка и убива наляво и надясно, би трябвало да кажеш на някого за това. Трябваше да кажеш на Адам. Трябваше да кажеш на полицията. Трябваше, смятам, да кажеш на мене — още тогава.

Той я привлече към себе си и я прегърна.

За миг тя се скова, после се отпусна. Осъзна, че странният глас в главата ѝ беше изчезнал.

Фил остана още миг така, като гледаше над главата ѝ към портрета и се опитваше да не мърда, да не я притисне по-силно и да я уплаши. После леко я целуна по косата.

— Хайде, момиче. Мисля, че трябва да хапнем нещо. Предлагам да оставим картината, ателието и този нещастен призрак да се оправят

сами и да похарчим полагаемите ни се пет шилинга на човек за най-доброто, което можем да намерим в „Аперитива“.

Когато Адам намери бележката от Джейн, с която тя го молеше да се видят в „Норт Бритиш“ на чай, за малко не отказа. Ако беше зает, така и щеше да направи, но имаше два свободни часа, а Лайза му каза, че е твърде заета с рисуване, за да се срещнат за толкова малко време. Засегнат, той телефонира на Джейн от Студентския съюз. Те седнаха един до друг в удобните кресла пред чиния сладки и кифли и кана горещ чай, и Джейн му разказа за връзката си с Роби. Говореха си тихо, както всички други двойки наоколо, смяха се много и той откри с остро чувство на вина от своята нелоялност, че сравнява нежното ѝ внимание и чар с избухливия характер и обсебващия талант на Лайза.

— Роби е прехвърлен в Англия.

Джейн наля чай на Адам и му подаде кифла. Той кимна уморено, едва държеше очите си отворени. Беше учил през по-голямата част от нощта.

— Ужасно е — продължи тя, — че не знам как е. Не знам какво става. Той дори не може да ми каже къде е.

Адам сви рамене съчувствено.

— Защо не си отидеш вкъщи? Сигурно там можеш да помогнеш с нещо, а баща ти може да разбере какво става с Роби.

Тя прехапа устни.

— Понякога ми се иска да го направя. Не помагам с нищо, като уча.

Той се засмя:

— Е, все някой трябва да поддържа нивото, Джейни. Защо да не си ти? Ти си твърде млада и хубава, за да се забъркваш във войната. И без това скоро ще те накарат да кърпиш дрехи или да навиваш бинтове, така че възползвай се от момента!

— Двама от преподавателите ни заминаха. Навярно скоро ще затворят катедрата.

— Значи е време да тръгваш — Адам направи гримаса на съжаление. — Ужасно ще ми липсваш.

— Наистина ли? — Джейн го погледна изпод мигли. — Мислех, че за теб съществува само Лайза.

Той мълчеше. Как можеше да ѝ обясни какво чувства към Лайза? Самият той не беше сигурен. А и да знаеше, помисли си внезапно, би ли искал да каже на Джейн? Ронеше сухата кифла в чинията си, побутваше трохите с ножа. Нямаше масло.

Тя вдигна вежди.

— Е, тя е влюбена в теб — напомни му нежно.

Той кимна.

— Не би било честно да се обвързвам с някого, не и сериозно. Ще имам все по-малко време. Работя непрекъснато, защото ще има нужда от лекари и занапред ще става още по-тежко.

Извинение ли беше това, изведнъж се учуди той. Никой преди не го беше карал да анализира истинските си чувства към Лайза. Обичаше я. Беше омагьосан от нея. Но нещо в него го теглеше назад. Страхуваше ли се, след като беше видял какво бе причинила дълбоката страст на родителите му? Или съвестта му все още беше гузна заради Брийд и нейното отчаяно лице, когато я остави последния път? Не знаеше.

— През лятото отивам в Глазгоу на шестседмична клинична практика. Ако не ме мобилизират веднага щом се дипломирам, вероятно ще отида в Лондон, ще се върна в Глазгоу, или ще ида някъде, където имат нужда от хора. Няма да мога да мисля за женитба или нещо такова.

— Тогава трябва да ѝ кажеш — Джейн посегна и напълни отново чашата му. — Не си честен, Адам — тя му се усмихна тъжно и след миг той също се засмя.

Брийд плесна върху водата с длан и изруга. Къде изчезнаха образите? Къде бяха Адам и жената, червенокосата жена, която рисуваше картини? Не можеше да ги види. Не виждаше нищо. Главата ѝ се въртеше и ѝ беше ужасно студено. Погледна ръцете си. Бяха посинели и трепереха. Бавно пропълзя надалеч от брега на извора и се опита да се изправи. Небето беше почерняло. В ушите си чуваше странно бучене. Някъде чуваше някой да я вика. Разтърси глава. Беше гласът на Броихан. Броихан, който се беше зарекъл да я убие. Но той не трябва да я последва тук. Не и във времето на Адам. Не и в града на Адам. Тя успя да се изправи на крака и се обърна. Ако успееше да

намери обратния път до стаята на Маги, всичко щеше да е наред. Имаше храна в чантата си, а винаги можеше да се приюти при Маги срещу храна или бутилка бира, малко джин или в краен случай денатуриран спирт. Старицата беше неприятна и цапната в устата, а стаята ѝ беше мизерна. Миришеше и беше студено, но не толкова студено като през ясните студени нощи на хълма, където вятърът пронизваше костите ѝ и ѝ се струваше, че ще умре. Бавно заслиза към града.

Не усети, че припадна; не почувства как я вдигнаха на носилка. Не знаеше, че я карат в амбулаторията. Духът ѝ обикаляше по хълма, объркан и уплашен, но чуваше само яростните викове на Броихан, носени от вятъра, и ехото от копитата на коня му в черната безкрайност на пространството.

Изтощеният доктор погледна неподвижното тяло в болничното легло и поклати глава.

— Трябва да е в шок. Затоплете я и я наблюдавайте. Това е всичко, което можем да направим? Знае ли някой коя е? Защо няма лична карта?

Той имаше стотици други пациенти, чиито рани бяха видими.

Брийд леко се размърда и главата ѝ неспокойно се раздвижи на възглавницата. През полуотворените си очи виждаше отделението и високия червенокос мъж в бяла престилка. Виждаше другите легла и жените, които лежаха в тях. Някои плачеха тихичко, други бяха тихи и бледи като грубите памучни чаршафи, на които лежаха. Не можеше да реагира. Сякаш между нея и този свят имаше преграда от мъгла, умъртвяваща звука. Сякаш се намираще в някакъв затвор, откъдето зад гърба си виждаше хълма, на който беше домът ѝ. Виждаше как брат ѝ се протяга да я хване за ръката, а зад него последователите на Броихан все повече се приближават.

Когато сестрата я облегна на възглавниците и започна да я храни с лъжица, тя преглъщаше послушно. Не се противеше, когато измиха слабото ѝ тяло и смениха нощницата ѝ; не реагира, когато някой среса косата ѝ или когато свещеникът се помоли за нея на християнския бог. Нищо не можеше да я достигне. В шкафчето до леглото ѝ лежеше недокосната платнената ѝ торба. Не намериха име или адрес в малката

кожена кесия, хубавата седефена кутия с пудра нямаше инициали. Малката кама с ръждясало желязно острие предизвика интерес и размишления, но скоро я върнаха в торбата и я забравиха.

— Имаш ли нещо против да дойдеш с мен? — Лайза седеше срещу Адам в „Аперитива“ на „Фредерик Стрийт“. Сигурен ли си, че можеш да отделиш време? — в гласа ѝ се усещаше сарказъм.

— Разбира се.

Той ѝ се усмихна, като се опитваше да не мисли за сметката, която щяха да му донесат всеки момент.

Сякаш прочела мислите му, тя пхна тайно в ръката му една десетшилингова банкнота.

— Хайде, черпя те. Продадох две картини. Когато отидеш в Лондон и се установиш на „Харли Стрийт“, ще ме заведеш в „Риц“. Става ли?

Той кимна с облекчение:

— Става.

Улиците на Морнингсайд бяха пусти и спокойни след оживлението, тълпите и опашките в центъра на града. Къщата, където отиваха, беше сива, солидна, много порядъчна, с красиви тюлени пердета и лехи от рози от двете страни на входната алея. Те влязоха и внимателно затвориха портата, преди бавно да се отправят към предната врата. Една червеношийка пееше на крушовото дърво на моравата и гърлото ѝ трептеше в екстаз от песента.

Жената, която им отвори, беше около четиридесетгодишна, спретнато облечена в комплект плетена блуза и жилетка, с наниз перли на шията и ниски кафяви обувки. Само екзотичните пръстени на ръцете ѝ — с кехлибар, лапис лазули и нефрит подсказваха професията ѝ. Тя ги покани в предната стая, която беше обзаведена с канапе, два фотьойла и ниска масичка. Върху масата имаше нещо, увито в черна покривка. Адам усети как стомахът го присвива от отвращение. Жената имаше кристално кълбо.

— Моля, седнете.

Тя им се усмихна и взе плика, който Лайза плъзна през масата. Очевидно се плащаше предварително. Сложи плика в джоба си, без да го отваря, седна срещу тях и ги огледа с удивително проникателни очи.

— Така. Разбирам, че имате проблем с циганско проклятие.

Лайза кимна.

— Както ви обясних по телефона, госпожо Гардинър, не разбирам какво става. Чувствам я, където и да съм. В колежа, в къщи, в ателието, на пазар. В дома на преподавателя ми... — тя не видя как неодобрително я погледна Адам при тези думи. — Където и да съм, тя ме наблюдава. Тя е в главата ми. Това ме подлудява.

— А вие, господин Крейг? Преследва ли и вас по същия начин?

Очите на жената сякаш проникваха в душата на Адам. Той сви рамене неспокойно.

— Не бих казал. Аз я видях един-два пъти близо до квартирата ми на „Хай Стрийт“. Не разбирам защо преследва Лайза по този начин.

— Е, това е ясно.

Госпожа Гардинър елегантно кръстоса крака и Адам чу шума от търкането на стегнатите ѝ в копринени чорапи бедра.

— Госпожица Вон е роден медиум. За момичето е лесно да влезе в контакт с нея.

— Медиум? — Адам я гледаше изумен.

Лайза направи гримаса.

— Казах ти, че съм ясновидка.

— Очевидно ѝ е трудно да се свърже с вас, господин Крейг, затова се е вкопчила в единствения човек, с когото може да осъществи контакт. Този вид телепатични връзки са много слаби и очевидно връзката не е двустранна. Мога ли да попитам защо не се свържете лично с нея и не я помолите да престане?

— Защото не мога да я открия — отвърна Адам отчаяно. — Когато я забележа, тръгвам към нея, но тя изчезва. Нямам представа къде е отседнала.

Лицето му беше мрачно. Нямаше да им каже, че изобщо не се е опитвал да я намери, че последният човек на света, когото иска да види, е Брийд.

— Лайза ми каза, че можете да се свържете с нея по някакъв начин. Кажете ѝ да се махне. Затова дойдохме при вас.

— Разбира се — госпожа Гардинър се усмихна загадъчно. — Но първо, трябва да ви попитам... — тя си пое дълбоко дъх и изведнъж млъкна, внезапно притеснена. — Господин Крейг, извинете ме, че ви

питам това, но трябва да знам. Госпожица Бон казва, че тази млада дама — Брийд — е циганка. Вярно ли е това?

Адам кимна.

— Имате ли нещо нейно? Дала ли ви е нещо за спомен? Някакъв сувенир? Амулет? Нещо, което може на свой ред да сте подарил на госпожица Вон?

Адам затаи дъх. Медальонът. Но как можеше да признае на Лайза, че подаръкът, който ѝ е направил, е от Брийд? Пое дълбоко дъх и поклати глава.

— Нищо.

— Питам ви, защото ако имате такова нещо, тя може да го използва като връзка помежду ви. Циганите често го правят, за да придобият власт над околните. Би ли могла да ви даде нещо, без да разберете? Например, да го скрие между вещите ви?

Той прехапа устни, осъзнал, че и двете жени го гледат напрегнато и за миг отново се върна на хълма, при палатката край потока.

— Сигурен съм, че нищо не ми е дала.

— Разбирам.

Госпожа Гардинър изглеждаше разочарована. Тя сви рамене и се приведе към масата.

— Е, тогава всичко, което мога да направя, е да се консултирам с моето кълбо.

Тя дръпна черното платно и Адам се вгледа в мътно проблясващия кристал.

Известно време мълча. Адам почувства внезапна паника. Чудеше се дали тя може да види истината. Това чувство беше изместено почти веднага от насмешка над собственото му суеверие, от желание да избухне в смях и той вдигна очи, опитвайки се да улови погледа на Лайза. Но тя се взираше в кълбото така напрегнато, както и г-жа Гардинър. Той шумно издиша и се облегна на канапето със скръстени ръце, отегчен от заниманието на двете жени. Каквото и да правеха, те нямаше да достигнат Брийд.

— А, сега я виждам — госпожа Гардинър беше мълчала толкова дълго, че Адам подскочи. — Хубаво момиче с дълга тъмна коса. Стои до голям блок от сив пясъчник. На него нещо е издълбано. Животни, пречупена светкавица, полумесец. Навярно оттам взема силата си, за

да стигне до вас. Навярно сте го докосвали заедно с нея. Вие сам сте създал връзката.

Адам се втренчи в нея и почувства как пребледнява. Навярно Лайза беше казала на жената за това по телефона.

Но той не беше го разказвал на Лайза.

— Да — продължи г-жа Гардинър. Тя сякаш влезе в темпо. — Виждам мъгла около нея. Тя се е изгубила. Семейството ѝ я търси. Има много натрупан гняв около камъка. Виждам опасност. Страх. Чувам ги да викат на някакъв странен език. Не разбирам — ситни капчици пот се появиха на силно напудрената горна устна на жената. — Те ви търсят, господин Крейг — тя внезапно отмести погледа си от кълбото и погледна в очите му. Той видя ужас в очите ѝ. — Те ви търсят. Ще ви търсят докато ви намерят и после ще ви убият.

Стори му се, че ще повърне. Погледна я, осъзнал, че до него Лайза беше спряла да диша. Ръцете на жената трепереха, когато отново се обърна напред и погледна в кристала. Той проследи погледа ѝ, но кристалът сякаш беше почернял. Дъгите и светлините, които танцуваха из кварца, докато слънцето проблясваше през тюлените пердета, бяха угаснали. В стаята притъмняваше.

Тя бавно поклати глава.

— Не мога да видя нищо повече — облегна се и разтри лицето си. — Има още нещо, което трябва да ви кажа. Съжалявам, господин Крейг, но вашата Брийд е мъртва. Може би някога е била циганка, но младата дама, която преследва и двама ви, е мъртва от много дълго време.

— Ти излъга, нали?

Лайза се нахвърли върху него веднага, щом излязоха. Изражението ѝ беше ледено.

— Ти ми даде нещо от нея. Медальонът!

Адам се втренчи в нея.

— Как разбра?

— Искаш да кажеш, като изключим факта, че това е единственият подарък, който някога си ми дал?

Тя видя как бузите му пламнаха и веднага съжали. В крайна сметка той беше безпаричен студент. Но продължи да настоява:

— Защо ми го даде, Адам, защо?

— Искях да ти подаря нещо — каза той плахо. — Нямах да я видя вече. Беше толкова красив... — млъкна, с ръце в джобовете, загледан в пространството. — Повярва ли й, че Брийд е мъртва?

Лайза замълча за миг.

— Да, повярвах й.

— Чудя се как е умряла. Горката Брийд — той направи няколко стъпки по тихата улица и отново спря. — Беше толкова жизнена.

Лайза го беше последвала.

— Не я съжалявай, Адам. Тя е опасна и зла. Даже и да е призрак, тя е все още тук, за бога. А ти можеш да си вземеш обратно медальона. Веднага. Още днес.

Когато стигнаха ателието, щом влязоха тя отиде до нощната масичка, където лежеше сребърният амулет. Взе го и го подаде на Адам.

— Нямам нужда от такива подаръци, благодаря.

— Лайза...

— Не, Адам — тя стисна устни. — Съжалявам. Никое момиче не иска да разбере, че подаръкът, който е получило, е втора употреба. Нито, че са го лъгали. Да оставим настрана факта, че по твоя вина ме преследва дух. Много те обичам, Адам, и винаги ще те обичам, но всяко нещо си има граници — тя рязко се обърна, за да не види той гневните й сълзи. — Моля те, върви си.

— Лайза, ти се шегуваш. Преживяхме толкова много заедно...

— Точно така! — тя се обърна към него. — Преживяхме много и то беше по вина на Брийд. Оправяй се с нея! Това не е мой проблем!

Андрю Томсън, четвъртокурсник, който възнамеряваше да специализира хирургия, се беше нанесъл в квартирата на Роби. Както всички студенти по медицина, той беше отложил през юли предишната година мобилизацията си. Правото на отлагане зависеше от оценките на студентите. Той и Адам се разбираха добре, но и двамата работеха толкова усилено, че имаха малко време за нещо повече, отколкото някое питие от време на време на „Лоудън Роуд“. Затова беше изненадващо, когато Адам, изтощен от визитации и лекции, намери Андрю да гледа през прозореца на малката всекидневна в квартирата

как едно малко, полуголо и треперещо от студ дете, тормози краставо куче. Когато Адам влезе, той се обърна.

— Помислих си, че може би скоро ще се върнеш, Адам — той се поколеба. — Боя се, че имам лоши новини. Става дума за Роби. Свалили са го.

Адам си пое дълбоко дъх. Беше се случило и с други. Но никой от тях не му беше близък. Досега.

— Лошо ли е ранен? — гласът му беше дрезгав.

— Страхувам се, че е мъртъв. Съжалявам, приятелю, наистина съжалявам.

Адам лежа по очи на леглото си дълго след като Андрю си тръгна и стаята потъна в мрак. Умът му беше празен. Не си позволи да си спомня добрите стари времена, нито да мисли за бащата на Роби, за баба му и дядо му, или за Джейн. Това, което виждаше пред себе си, беше младият усмихнат офицер от Кралските военновъздушни сили със синя униформа, която така подходеше на очите му — възбуден, нетърпелив, приемащ войната като предизвикателство, като игра. Беше оцелял след преместването на юг, беше преживял Битката за Британия^[1], беше писал, че си идва в отпуск и ще ги види след две седмици, а ето че вече го нямаше.

Беше съвсем тъмно, когато Андрю отново отвори вратата и прекоси стаята, за да затъмни прозореца, преди да запали светлината.

— Добре ли си?

Адам се претърколи по гръб и закри очи.

— Мисля, че трябва да ида да видя Джейн.

Гласът му беше дрезгав, но не беше плакал. Мъката се беше свила на топка в гърдите му.

Андрю запали цигара и застана с гръб към прозореца.

— Мога да заема колата от моя приятел Джими Грант. Ако искаш, ще те закарам до тях.

Адам стъпи на пода и разтри с длани лицето си.

— Дай ми една цигара. Горката Джейн, как ли ще го преживее?

Колата бавно се движеше по тесните междуселски пътища, сякаш налучкваше пътя в тъмното, докато стигнаха огромните порти, през които се влизаше към старата олющена кула. Роби и Адам често

се шегуваха, че Джейн е като Марулка от приказката на Братя Грим, но не вещицата я държи в плен, а злият ѝ чичо. Семейство Кенеди, с които тя живееше, след като напусна университета, ѝ бяха далечни братовчеди и всъщност тя с огромно удоволствие им помагаше в работата във фермата.

Адам остана за миг на предната седалка и се загледа в тъмния корпус на кулата.

— Прилича на декор от „Макбет“.

Андрю кимна.

— Е, аз ще се връщам. Ще се оправиш ли утре обратно?

— Разбира се.

Адам отвори вратата и слезе.

— Пожелай ми късмет.

Той дръпна връвта на звънеца и зачака на студения вятър, а малката кола потъна в тъмнината. Вратата му отвори Джейн.

— Адам?

Тя го придърпа вътре и затвори вратата след него. После избухна в сълзи.

— Не те очаквах — каза му и го поведе към кухнята, единствената топла стая в къщата. — Трябваше да знам, че ще дойдеш. Толкова си мил, Адам. Аз гледам децата. Другите отидоха в Единбург да гледат мюзикъла в осем и половина в Кралския театър. Ще преспят там и ще се върнат утре. Щяха да останат с мен, но аз предпочетох да бъда сама — тя помълча за миг. — После съжалих. Радвам се, че дойде.

Дълго седяха заедно в кухнята. Джейн поплака още малко, после млъкна, загледана в чашата с какао, което той беше направил, докато тя се люлееше в стария стол до кухненската печка.

— Знаеш ли, Роби искаше да се сгодим — каза тя накрая и го погледна със зачервените си очи.

— Така ли?

Той се изненада от чувството на ревност, което го обхвана и веднага горчиво се засрами.

Тя кимна.

— Аз не исках. Мисля... — гласът ѝ пресекна. — Мисля, че очаквах това да се случи.

Остави чашата си и се наведе да вземе черната котка, която обикаляше около краката ѝ, за да заеме обичайното си място на стола. Погали я.

— Родителите ми не го одобряваха. О, харесваха го много, но не смятаха, че е добра партия за женитба — една сълза потече по бузата ѝ и тя я избърса. — Смешно е, че трябваше да умре в Англия. Той би искал да се беше случило тук, докато отбранява Шотландия.

— Ние всички сме съюзници, Джейн.

Внезапно Адам усети, че му се иска да заплаче. Стана от стола си и я прегърна.

— Радвам се, че не остана инвалид, не би могъл да го преживее. Виждал съм такива ужасни неща, Джейни. Няма да повярваш, ако ти разкажа. Зная, че не е утешително, но си мисля, че ако е трябвало да умре, това е начинът, по който би искал да стане.

Той отпусна главата си на рамото ѝ и изведнъж усети топлината на тялото ѝ до своето и чистия аромат на кожата ѝ.

След известно време Джейн се размърда. Адам беше заспал сгушен в прегръдките ѝ и близо час тя стоя неподвижна, като галеше косата му.

— Адам? — прошепна тя. — Трябва да отида и да видя децата. Ела с мен.

В къщата имаше две деца на четири и пет години. Те обожаваха Джейн, а тя — тях.

Тръгнаха хванати за ръка по хладната вита стълба от кухнята към третия етаж, където двете деца спяха, плътно увити в одеялата си. Погледаха ги минута на светлината на лампата, която тя носеше и тихичко затвори вратата.

— Ела, Адам.

Той се поколеба, когато тя запали светлината в стаята си.

— Джейни...

— Моля те, Адам, не мога да понеса да остана сама. Просто ме прегърни, това е всичко.

Навън вятърът блъскаше стъклата на тесните високи прозорци и стенеше в комините. Децата, свикнали на необичайните шумове, дълбоко спяха. Както си беше облечен, Адам задряма неспокойно на тясното легло на Джейн. Изведнъж се разсъни и се втрени в тъмнината към тавана. Тя беше отишла в банята да се преоблече и

когато се върна, носеше дълга памучна нощница с висока яка, украсена с бяла английска бродерия. За свой огромен срам той изпита страхотно желание. Овладея се като си представи Роби да лежи някъде далече в дървения си ковчег. Измина дълго време, преди да усети, че тялото ѝ се отпуска в съня. Лежеше заслушан в лекото ѝ равномерно дишане, а вятърът още по-силно свиреше зад прозорците.

Най-накрая заспа в ранните часове на утрото и сънува как заедно с Роби тичат през гората и играят със саморъчно направени лък и стрели, както когато бяха малки. Изведнъж нещо го пробуди. Той се взря в тъмнината и се послуша. Джейн все още спеше. В къщата не се чуваше никакъв звук, освен тиктакането на стария стенен часовник на стълбите. Затаи дъх, като се чудеше дали да стане и да нагледа децата. Може би семейство Кенеди бяха променили решението си да останат да пренощуват в Единбург и той беше чул звука от колата им върху чакъла отвън?

Джейн се размърда и той я чу да прошепва нещо насън. Прегърна я покровителствено и усети как гърдите ѝ ритмично се издигат и спадат под одеялата.

А-дам?

Беше отново вятърът в комина. Огънят в огнището беше угаснал. Дребни частици студена пепел бяха полепнали върху камъните. Някъде изскърца дъска. Адам усети, че устата му е пресъхнала.

Къде си, А-дам?

Той спря да диша. Това беше кошмар. Нямаше никого. Вятърът го беше събудил.

Полубудна, Джейн се обърна към него. Тялото ѝ беше удобно отпускнато върху стария матрак.

— Какво има?

— Нищо, спи.

Ръката му все още беше върху гърдите ѝ. Той нежно ги погали през одеялото. Тя не се отдръпна, а със затворени очи се сгуши по-близо до него. В тъмнината устните му докоснаха косата ѝ.

— Джейни? Будна ли си?

Тя не отговори, но ръката ѝ слезе от рамото му към предницата на ризата му и започна да я разкопчава.

— Джейни...

— Шшшт!

Беше топла, отпусната и нежна. Благоуханно убежище от болката. Почти без да се усеща, той събу панталоните си и се пхна под одеялата, като ги издърпа над главите им. Беше много нежен; разбираше, че се любят, за да споделят мъката си и да не се чувстват самотни. Лекичко погали бедрата ѝ под дългата нощница. Развърза връзките отпред и целуна гърдите ѝ, омаян и привлечен от нейната срамежливост, от съчетанието между нетърпение и колебание.

— Джейн! — зарови глава в гърдите ѝ. — Любов моя!

За миг си помисли, че ще го отблъсне, когато я привлече в прегръдките си и разтвори с крак бедрата ѝ. Беше възбуден и нетърпелив. Роби беше забравен. Децата, които спяха на същия етаж, също бяха забравени. В паметта му остана само гъвкавото, податливо тяло, изтегнато на слънце върху скалите, с възбуждащо разтворени крака. Усмивнатите, прелъстителни очи, засъхналият торф върху меката бяла кожа.

— Брийд!

Ужаси се, че е извикал на глас, когато проникна в Джейн. Твърде късно осъзна какво означава съпротивата, която почувства. Отпусна се задъхан върху гърдта ѝ и зацелува копринената ѝ кожа. Омаломощен от яростния изблик на страст, отначало не забеляза, че тя лежи неподвижно и по бузите ѝ се стичат сълзи.

— Джейн? Джейни? Какво има? — пресегна се и запали нощната лампа.

Тя издърпа одеялата до брадичката си.

— Нищо. Няма нищо.

— Как да няма, Джейни? Божичко, беше ти за първи път.

Тя подсмръкна.

— Винаги има първи път.

— Но аз мислех, че ти и Роби... Божичко!

Той седна на леглото и взе панталоните си.

Облече се с гръб към нея, после запали цигара и отново седна.

— Толкова съжалявам, Джейни!

— Защо? — тя слабо му се усмихна. — Аз го исках.

— Но...

— Роби и аз изчакахме, Адам. Разбира се, той не искаше. Идеята беше моя. Исках първо да се оженим. Но сега няма да има първа брачна нощ. Ако бяхме се любили, щях да зная какво означава

това. Щях да знам какъв е той — тя не можеше да сдържи риданията си. — Щеше да ми остане споменът за това. На него също.

Адам я гледаше объркан. Изпитваше смесени чувства. Нараняваше го цинизмът, с който го беше използвала. Ужасяваше се от силата на болката ѝ, която я беше накарала да действа така непривично. Отвращаваше се от себе си, защото се беше възползвал от нещастieto ѝ. Но освен това чувстваше, че е предал и Лайза, макар че тя го беше напуснала; и момичето, което се опитваше да забрави, но чието име беше извикал, докато обладаваше тази нежна руса жена. Той стана и хвърли цигарата си в огнището, където тя припламна за миг в студената пепел. Беше изпълнен с омраза към себе си.

— Адам, недей! — Джейн седна. Очите ѝ бяха зачервени, но беше спокойна. — Ела тук — тя потупа леглото до себе си.

Той се поколеба за миг, после седна до нея. Взе студената ѝ ръка и нежно я стисна.

— Ние и двамата го обичахме, Адам. Нека това не ни отдалечи един от друг. Направихме това за Роби и за себе си. Беше като заклинание срещу болката — тя лекичко се усмихна. — Не се ядосвай! Не е нужно никой да знае какво се случи тази нощ.

Той я гледаше така втрещено, че тя се смути.

— Адам, моля те. Това няма значение.

— Разбира се, че има. За мене има огромно значение.

Тя погали лицето му.

— Бог да те благослови.

Той се отдръпна.

— Недей...

— Адам...

— Съжалявам, Джейн. Това наистина има огромно значение за мене. Нямам навика да спя с всяка срещната жена, особено с приятелките на мъртвите си приятели.

Той отиде до огнището, като се опитваше да овладее гнева си.

А-дам, къде си?

Гласът в главата му беше толкова силен, че вече не можеше да го пренебрегне. Скри лицето си в ръце.

— Не!

Викът му беше толкова измъчен, че Джейн скочи от леглото и изтича при него.

— Адам, Адам! Какво има?

— Няма нищо — той се извърна. — Просто ме заболя глава.

Овладя се с усилие и се обърна към нея.

— Съжалявам, Джейни. Мисля, че и двамата имаме нужда от сън. Ако нямаш нищо против, ще слеза долу и ще спя на канапето. Щом съмне, ще взема мотора на Сам и ще се върна в града. Имам визитация в осем.

Не изчака отговора ѝ. Излезе от стаята, изтича надолу по стълбите и влезе в студената всекидневна.

Треперещ от студ, седна на перваза на широкия каменен прозорец, дръпна завесите и щорите и се взря в тъмната градина. Някъде далече се чуваше писък на сова, която ловуваше из живия плет. Не можеше да мисли за Джейн, толкова виновен се чувстваше. В мозъка му се въртеше друга тревога. Брийд го беше открила тук, на хълмовете Пентланд, защото в джоба на палтото му беше медальонът, който Лайза му беше върнала. Потисна внезапно си желание да изхвърли проклетото нещо през прозореца в градината. Това щеше да доведе Брийд при Джейн, а той не можеше да го допусне. Изведнъж ужасно му се прииска да си поговори с Лайза, но не беше сигурен дали изобщо ще може да говори с нея отново.

— Ако се чудиш къде е, обърнала съм го с лице към стената — усмихна му се Лайза, когато влезе в ателието ѝ няколко дни по-късно и притеснено се заозърта. — Няма да ти натрапвам работата си, щом толкова те притеснява.

Адам поклати глава.

— Не ми е минало и през ум подобно нещо. Всъщност съм поласкан, че си ме нарисувала. Когато станеш известна, той ще струва милиони лири. Лицето ми ще украсява колекцията на някой богаташ и всички ще казват: „Това е известният доктор Крейг, който е бил такова вдъхновение за художничката.“

Тя се усмихна и го хвана за ръката.

— Радвам се, че най-накрая ти е дошъл умът в главата. Е, какво става?

Адам се поколеба неловко.

— Чу ли за Роби?

Лайза кимна.

— Съжалявам.

Той въздъхна.

— Такава загуба. Всичко е толкова безсмислено.

За миг помълчаха. После той си спомни защо е дошъл.

— Лайза, и аз чух Брийд.

Тя замръзна и се втренчи в него.

— Защото ти върнах медальона ли?

Адам кимна.

— Беше в джоба ми. Бях забравил...

— Трябва да направиш това, което ти каза госпожа Гардинър, Адам. Да се защитиш от нея. Представи си, че си обграден от светлина. Прекръсти се. Носи кристал, за да подсилиш защитата си. Бъди силен. Не й позволявай да почувства, че си уплашен. Не й разрешавай да прониква в ума ти. И непременно се отърви от медальона.

— Вече го направих.

Засрамен и ядосан от собственото си суеверие, преди няколко дни той беше отишъл до Куинфери. Постоя на кея, докато натовариха на ферибота опашката от коли и той запухтя към Форт. После извади сребърния амулет от джоба си. Огледа се дали не го наблюдават и го захвърли колкото можа по-далече в сивкавата разпенена вода. За миг се зачуди дали медальонът изобщо ще потъне, дали няма да чуе в главата си протестен вик или Брийд няма изведнъж да се появи до него, но нищо не се случи. Вълните продължиха да обливат зеленясалите камъни на кея и след като медальонът потъна завинаги.

Той потръпна и погледна към вратата зад себе си, като почти очакваше тя с трясък да се отвори и Брийд да застане на прага. Лайза поклати глава.

— Радвам се, че си го направил. Но не преставай да бъдеш нащрек. Тя има способността да влиза в умовете на хората, Адам. Обсебва сърцата им. Госпожа Гардинър обясни всичко това, ако си слушал, разбира се.

Тя не можа да се въздържи и се разсмя, като гледаше лицето му.

— О, скъпи, пак ли се бунтува презвитерианското момче? Адам, скъпа моя любов, нима не разбираш? Тази твоя Брийд е... е била ясновидка, вещица, ако предпочиташ. Тя има особени способности. Не

можеш да се предпазиш, ако не знаеш как. Тя може да те достигне навсякъде и по всяко време — Лайза млъкна, поразена от изражението на лицето му. — Миличък, разбирам, че е успяла — без да крие тревогата в очите си, тя прехапа устни.

— Лайза...

— Не, няма значение. Важното е, че знаеш какво да направиш. Че знаеш как да се спасиш от нея. Тя е била — тя е адепт^[2], Адам. Казваш, че е ходила някъде да учи тези неща.

— Не зная какво е научила там. Ставаше дума за рецитиране на поезия и други...

— Другото е било магия.

— Лайза, това са глупости.

— Не, не са! Как можеш да бъдеш толкова сляп! Използвай ума си!

— Използвам го. Аз уча за доктор и вярвам в науката, Лайза, а ти ми казваш, че това момиче е изучавало магия. След малко ще ми кажеш, че може и да лети.

— Тогава защо дойде да ми кажеш, че си чул гласа ѝ?

— Защото — той се поколеба, — защото имам нужда от помощта ти. Не мисля, че Брийд е мъртва. Защо трябва да вярваме на онази жена? Тя е махленска врачка. Никой не би ѝ повярвал.

Лайза пламна от гняв.

— Аз ѝ повярвах!

Той сви рамене.

— Значи си прекалено доверчива, Лайза — бързо продължи: — Мисля, че Брийд използва телепатия или нещо такова.

— Телепатия, а? Че това не е ли магия?

— Не, не е.

Лайза се усмихна.

— Но лекарите не признават и телепатията, нали? Добре. Можеш ли да се предпазиш от телепатично въздействие?

Адам поклати глава.

— Искаш ли да ти покажа как?

— Не искам да участвам във викане на духове с масичка и други такива глупости, Лайза.

Тя стисна устни.

— Добре, тогава няма да се занимаваме с това — замълча за миг.
— И какво правеше, когато тя те притесни така?

— Лайза...

— Продължаваш да се измъкваш. Слушай, няма значение. Ние вече не сме заедно, но мислех, че още сме приятели. Жалко, дето Брийд не разбира, че не от мене трябва да ревнува.

Лайза му обърна гръб и отиде до прозореца. Адам изведнъж осъзна, че тя напоследък често прави така, когато той е при нея.

— Лайза, недей. Слушай, трябва да се връщам чак към два. Ела да обядваме заедно.

— Не мисля, че това е добра идея, Адам — настъпи дълго мълчание. — Адам, искам да знаеш, че се срещам с друг човек. Фил Стивънсън — беше се случило толкова постепенно, че тя отначало изобщо не беше забелязала, че започва нова връзка. — Мисля, че си се досетил...

— Ще се омъжиш ли за мен?

Седнал до Джейн на перваза на прозореца, Адам все още държеше букета червени рози. Сам и Елси бяха изчезнали — навярно се занимаваха с децата или усилено работеха в градината зад кулата.

Джейн го погледна с обич.

— Адам, не си длъжен да го правиш.

— Длъжен съм.

Той погледна розите, като че ги виждаше за първи път и ги бутна към нея. Това беше първата му мисъл, когато чу, че Лайза се е сгодила за Филип. *Ожени се за Джейн. Покажи на Лайза, че не ти пука.*

— Вземи това. Имам и още нещо за теб.

Той бръкна в джоба си за малката кутийка с пръстена, който с мъка беше купил от „Куин Стрийт“. Представляваше малка звезда от рубини върху златна халка.

— Надявам се, че ще ти стане.

Тя се втренчи в него, като преглъщаше сълзите си.

— Адам...

— Обичам те, Джейн. Моля те, омъжи се за мен. Знам, че още не съм завършил, но това скоро ще стане.

Беше забравил предишните си аргументи, че женитбата е невъзможна за него. Изведнъж те сякаш бяха изгубили значение.

— Знам, че няма да изкарвам много, но съм амбициозен и работя здраво — той подсмръкна с неодобрение към самия себе си. — Смятам, че ще печеля добре. Мисля, че мога да убедя баща ти, че ще се грижа за теб. Навярно ако се оженим, след като се дипломирам...

— Да.

— Тогава можем да си потърсим малък апартамент, ако ме приемат в Кралската амбулатория...

— Казах „да“!

Той млъкна наред изречението.

— Какво?

— Съгласих се, Адам. Да, ще се радвам да се омъжа за теб.

— Така ли?

Тя се засмя с удоволствие.

— Още малко и ще си помисля, че си се шегувал.

— О, не, напълно сериозен съм.

Адам пипнешком извади пръстена от малката, облицована с кадифе кутийка. За негово облекчение той ѝ стана.

— О, Джейни, поласкан съм.

Наведе се и я целуна леко по устните.

— Не поласкан, а щастлив и доволен — поправи го тя нежно и твърдо отблъсна малката искрица съжаление, която тлееше в ума ѝ.

Странно беше, че не я забелязаха. Брийд вървеше бързо с наведена глава, до стената на коридора и избягваше очите на хората. Болницата миришеше особено — на смърт, на страх и на още нещо, което тя не можеше да определи. Тук имаше лекари, лечители. Адам също трябваше да е тук някъде. Но къде ли? Коридорите бяха толкова дълги. Чувахе странни шумове — дрънчене на метал, търкалянето на малките колелца по плочите, бързите стъпки на жените, които се грижеха за хората. Те бяха внимателни. Бяха се грижили за нея, но въпреки това, тук не беше място, където можеш да оздравееш. Нямаше тъмни кътчета за призоваване на боговете. Нямаше стаи за дестилация на билки. Нямаше музика. Нямаше спокойствие.

Тя видя, че срещу нея се задават двама младежи и се притисна в стената. Когато вървяха, белите им престилки се разтваряха, а на вратовете им висяха дълги странни тръби с метални краища. Нейният лекар беше притиснал част от своята тръба до гърдите ѝ и я беше сложил в ушите си. Навярно тя беше белег за длъжността им. Те преминаха, без да я забележат, потънали в разговора си. Брийд не знаеше, че единият от тях е Андрю Томсън.

В отделението един лекар объркано гледаше празното ѝ легло.

— Кога разбрахте, че я няма.

— Само преди десетина минути, докторе. Беше като заспала, знаете как изглеждаше.

Разстроената сестра кършеше ръце.

— Изобщо не реагираше. После изведнъж стана и се послуша, като че чуваше нещо в далечината. Отидох да извикам главната сестра и тя дойде да поговори с нея. Момичето я изслуша. Погледът ѝ вече не блуждаеше. Сестрата поговори много мило с нея и тя като че ли я разбра. После сестра Стандиш дойде и извика главната сестра. Когато дойдох да я нагледам, вече я нямаше. Взела е торбата си, своите дрехи и тези, които и дадоха от болницата. Няма и следа от нея.

Докторът поклати глава и сви рамене.

— Предполагам, че трябва да сме благодарни. Тя освобождава легло, от което се нуждаят други. Погрижете се да го подготвите, сестра. И помолете главната сестра да дойде при мен, когато ѝ е възможно.

Той беше вече забравил странната млада жена с блуждаещи сиви очи. Имаше по-важни неща, за които да се тревожи.

Когато се умори да обикаля коридорите, Брийд излезе навън, където слънцето колебливо проблясваше. Трябваше да намери пътя към къщата на старата Маги, преди да се мръкне и да намери някаква храна или пиене, за да може да се подслони в миризливата ѝ стая. Тя все още не можеше да се ориентира и да свикне със света край себе си, с блъскащите се тълпи, шумните превозни средства и облечените в униформа мъже.

Непрекъснато усещаше зад гърба си света, от който беше дошла, света, който я преследваше. Той заставаше между нея и всичко останало, разсейваше я, смучеше енергията ѝ. Тя се опитваше да го отблъсне и понякога ѝ се струваше, че е успяла. На открития хълм, под

ясното мразовито небе, тя вдишваше дълбоко чистия, прозрачен въздух и чувстваше как част от старата ѝ жизненост и ентусиазъм се връщат. Протягаше ръце над главата си и разтърсваше коса, докато тя започнеше да пращи от енергия. После тичаше по склона, прескачаше тревите, катереше се по оголените скали. Спомняше си за Адам — за сериозните му кафяви очи; за силните му обгорели ръце, които галеха гърдите ѝ; за ленивата му сънena усмивка — и чувстваше отново възбудата ниско в стомаха си, а енергията ѝ рязко се увеличаваше. После изведнъж всичко свършваше. Намираше се отново сред мъглата и се бореше с невидимите демони, които се опитваха да я върнат обратно.

— А-дам...

Брийд отхвърли глава назад и изкрещя в мрака:

— А-дам, къде си? Моля те, почакай ме, обичам те!

[1] Битката за Британия — юни 1940 — април 1941 г. — серия интензивни нападения на немските ВВС над Великобритания, предназначени да подготвят немската инвазия. Макар и помалобройни, Кралските ВВС успяват да блокират настъплението. — Бел.ред. ↑

[2] Адепт — човек, посветен в тайните на определено, най-често езотерично учение. — Бел.ред. ↑

ВТОРА ЧАСТ
ДЖЕЙН
1945 — 1960

През следващата година Адам често се питаше дали не е полудял. Да предложиш брак на жена, която едва познаваш, според него не беше постъпка на нормален човек. Но с течение на времето той и Джейн се сближиха и сприятелиха. Плановете му за бъдещето полака-лека се осъществяваха. Взе изпитите си, а стажът му в Кралската амбулатория завърши по едно и също време с войната.

Перспективата да се сроди със семейство Смит-Нюлънд го притесняваше. Веднага щом двамата с Джейн обявиха годеща си, бъдещите му тъст и тъща ги посетиха. За щастие, бащата на Джейн го хареса и му уреди да се включи като най-млад партньор в добра и перспективна лекарска практика в Хертфордшър. Доходът му беше много по-висок, отколкото се беше надявал, а с работата получи и къща под наем.

Наблюдаваше приготовленията за сватбата в унес, сякаш не го засягаха. Единственото, което имаше значение, беше, че ще напусне Единбург. Когато Джейн се осмели да възрази срещу плановете на родителите си и да му напомни, че обичат Шотландия и биха искали винаги да живеят тук, той сви рамене и поклати глава.

— Много мило е от тяхна страна да ни помогнат. Никога няма да имам такъв шанс тука, или поне няма да е скоро.

Той не видя как лицето ѝ помръква и не сподели най-важната причина за съгласието си: Брийд никога нямаше да го намери в Англия.

Против разума си миналото лято беше отишъл на сватбата на Лайза с Фил. Докато гледаше как полагат брачния си обет, се почувства ужасно нещастен, а когато заминаха за Уелс, имаше чувството, че душата му е опустошена. На тръгване Лайза се наведе и прошепна на ухото му:

— Появявала ли се е отново Брийд?

Той поклати глава:

— Нито веднъж.

— Чудесно.

Тя нежно го прегърна и се качи във влака след Фил.

През есента разбра, че майка му е мъртва. Писмото от баща му беше кратко и равнодушно. Изглежда беше умряла при автомобилна катастрофа в Чикаго. Не се споменаваше мъжът, с когото беше напуснала Шотландия, нито къде ще бъде погребана. Адам дълго време се взира в писмото и в душата му отново се пробудиха старите чувства на тъга, гняв, загуба и съжаление. Джейн успя да го успокои, той скъса писмото и замина за Питърброс да види баща си. Томас не знаеше нищо повече за живота и смъртта на Сюзън Крейг в Америка, отколкото му беше писал. Ако страдеше, го прикриваше умело. Двамата мъже си стиснаха ръце и се разделиха. Нямаше да се срещнат отново до сватбата. Адам не се изкачи на хълма при камъка. И не прекара дори една нощ под покрива на баща си.

Мерин Джоунс живееше в малка, варосана каменна къщичка, сгушена на склона на Черната планина, от която се откриваше панорама към долината на Уай. Тя беше само на миля от Пен-и-Форд, старата семейна къща на Лайза, където тя дойде да живее с Фил, след като майка ѝ се премести при сестра си в Кент.

Лайза се поколеба за миг, преди да почука на вратата. Мерин живееше тук, откакто го помнеше. Славата му на мъдрец и магьосник беше толкова голяма, че когато беше малко момиченце, тя го наричаше Мерлин^[1]. Ако го попитаха, той щеше да признае само, че може да премахва брадавици и да познава времето, като всеки фермер. Но освен това Мерин даваше съвети на жителите от околността как да се справят с необичайни събития. Никой не знаеше с какво се занимава, уединен в самотната си къщичка.

Когато седна край огъня, безпокойството на Лайза изчезна. Добродушната усмивка на Мерин, докато се настаняваше удобно, за да я изслуша, ѝ вдъхна увереност.

До тях пъновете працияха и пукаха, стаята миришеше на изгорели ябълкови и дъбови дърва.

— Значи искаш да направя амулет, който да предпазва приятеля ти Адам от жената, която го преследва? — попита той най-накрая. —

Смяташ, че макар и да не го е безпокоила дълго време, тя не си е отишла.

Лайза кимна.

— Той ще се жени. Мисля, че това няма да й хареса.

Мерин мрачно кимна.

— Съдейки по това, което ми разказа, навярно си права.

— Можеш ли да го направиш заради мен? Моля те!

— Предполагам, че мога — той се усмихна. — Разчитай на мене, скъпа Лайза. Ще намеря нещо подходящо, което да пази него и булката му от това момиче и същевременно да подхожда на елегантния им дом — усмивката му стана дяволита. — И не е нужно нито ти, нито аз да споменаваме, че има нещо свръхестествено в него — той хвана ръката ѝ за миг. — Върни се след една седмица, Лайза. Ще видя какво мога да направя за теб.

След като тя си тръгна, той дълго време стоя загледан в огъня. Намръщи се неспокойно, когато образите се появиха, отначало объркани и странни, а после — по-ясни. Видя момичето с дългата тъмна коса и диви уплашени очи, видя големия камък на хълма. В сенките зад нея беше скрита сила, която оцвети блещукащия пламък в цвета на кръвта и изрева в комина като вихрушка. Той потръпна и се отърси от виденията. Достатъчно му беше да знае, че Адам Крейг и новата му съпруга нямат и представа на каква опасност са изложени.

Мерин стана и отиде до масата в средата на стаята. Между купчината предмети на нея, лежеше малък, блестящ кристал, който беше получил в Ню Йорк, докато изучаваше магията на ирокезите. Беше достатъчно красив, за да радва очите, а защитната му сила беше огромна.

— Скъпа, толкова си хубава!

Патриша Смит-Нюлънд, коленичила на розовия китайски килим, бухна белите копринени поли на роклята, ушита благодарение на спестените купони и една покривка за легло. Дъщеря ѝ седеше пред огледалото в спалнята си и оправяше воала си.

— Не мога да повярвам!

Изведнъж по бузите на Патриша потекоха сълзи, които образуваха грозни струйки в розовата ѝ пудра за лице.

— Още не е късно да промениш решението си. Баща ти ще те разбере, ако решиш да се откажеш от сватбата.

— Мамо! — Джейн се обърна на тясното столче и погледна майка си. — Моля те, престани! Ще се омъжа за Адам и това е! Обичам го! Той също ме обича! Би трябвало да си щастлива, че намерих такъв почтен човек.

— Щастлива съм, сладката ми. Само че... — жената безпомощно сви рамене, докато тежко се изправяше. — Ама той е шотландец!

Джейн погледна майка си с нещо подобно на презрение.

— Най-добрите лекари са шотландци, мамо. Всеки знае това.

— Ами баща му? Томас! — майка й яростно жестикулираше. — Прилича на Фантома на операта^[2].

И Патриша театрално потръпна.

Обектът на разговора им гостуваше в къщата и в момента оправяше снежнобялата си яка и черното расо, преди да тръгне с колата към черквата. Въпреки неодобрението си, трябваше да присъства на англиканското бракосъчетание на сина си с русокосата английска девойка, която напомняше за онази, пленила сърцето му преди много години.

— Мамо, би ли ме оставила за малко сама? — Джейн се усмихна на майка си, както се надяваше, помирително. — Просто да се настроя, нали знаеш.

Патриша преглътна развълнувано.

— Разбира се, миличка. Ще те чакам долу с шаферките. Да изпратя ли татко ти да те повика след пет минути?

Малката черква в Съри, построена през 12-ти век, беше препълнена с роднините на булката. От страна на младоженеца имаше по-малко хора, но приятелите на Адам се бяха постарали да дойдат. Между тях бяха Лайза и Филип Стивънсън, а Андрю Томсън беше кум. Двамата с младоженеца изглеждаха прекрасно в шотландските си поли, но според Адам, това едва ли щеше да притъпи явната неприязън на бъдещата му тъща към всичко шотландско.

Когато се качи в старото „Бентли“, което през цялата война беше стояло скрито в хамбара до къщата, Джейн се хвана за баща си. Той погали ръката й.

— Добре ли си, миличка?

Тя неспокойно кимна. Ако само можеше да поговори с него насаме, ако беше дошъл на дългата разходка, която колебливо му беше предложила предишната вечер. Искаше просто да бъде с него още веднъж като негова дъщеря, преди да стане съпруга. Тя много обичаше Адам, но и се боеше. Над любовта им сякаш тегнеше някаква сянка. А може би всички имаха подобни съмнения в последния момент? Не знаеше.

Водена от непрестанната си нужда да контролира цялото семейство, майка ѝ, както винаги, провали намеренията ѝ.

— Не ставай глупава, Джейн! Нямаш нужда от разходка. Трябва да си легнеш рано. Пази силите си! Бог ми е свидетел, че ще имаш нужда от тях. Остави горкото дете на мира, Джеймс.

Така възможността беше пропусната. Тя повдигна полите си, за да ги подреди и разсеяно се зачуди къде са шаферките. В този миг Джеймс я обърна с лице към себе си.

— Помни, Джейни, това е за цял живот! Бъди щастлива!

Появиха се и шестте малки момиченца, облечени в розово и бяло, закичени с розови пъпки.

— Адам е добър и почтен момък, Джейни. Мисля, че си направила добър избор. Не вярвай, ако някой ти каже друго.

За него това беше равносилно на бунт — да се противопостави на общоприетото мнение в къщата. После ѝ се усмихна с толкова любов и разбиране, че тя усети как очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше разбрал всичко. Видял сълзите ѝ, той я потупа по ръката.

— Хайде, време е да излезем при тези деца. Ходом марш!

За Джейн церемонията премина като щастлив сън. Докато стоеше до облечения си в шотландска носия съпруг и гледаше през старинния писан прозорец, все още облепен с кафява хартия, за да не се счупи при близки експлозии, тя не можеше да повярва на щастието си. Всичките ѝ съмнения бяха изчезнали. Погледна към Адам, който, почувствал погледа ѝ, се усмихна и стисна ръката ѝ.

Госпожа Адам Крейг. Докато се преобличаше в меко меланжирано сако и с шапка, в спалнята, която от днес не беше вече нейна, Джейн опита как звучи името. Д-р и г-жа Крейг. Адам и Джейн.

Обърна се въпросително, когато на вратата се почука. Беше Лайза.

— Искях да ти дам подаръка насаме. Надявам се, че нямаш нищо против.

Женитбата не беше променила Лайза. Косата ѝ беше все така дълга и непокорна, дрехите ѝ — необичайни и ярки, а държанието — свободно и сърдечно. За миг Джейн се почувства недодялана и наивна, както винаги в нейно присъствие. После си спомни, че и тя е вече омъжена. Тя беше г-жа Адам Крейг и в сърцето си знаеше, че това е нещо, което Лайза някога също беше искала. Тя се усмихна и целуна художничката по бузата.

— Толкова се радвам, че с Филип успяхте да дойдете. Адам ми каза, че бил болен.

— Така беше — настроението на Лайза помръкна за миг. — Но сега вече е добре. Всичко, от което имаше нужда, беше да се махне от университета и да си почине. Работеше прекалено много. Животът на професорите може да бъде изненадващо напрегнат.

Джейн се обърна и седна отново пред огледалото. Посегна към червилото си.

— Нали ще ни дойдете на гости в Сейнт Олбънс, когато се настаним? Имаме чудесна стара къща. Адам е много щастлив, че става партньор в тази практика. Много искаше да се махне от Единбърг. Не можах да разбера защо — Джейн погледна към Лайза в огледалото и видя, че тя внимателно я наблюдава. — Когато завърши практиката си в амбулаторията, му предложиха доходно място, но той не го прие. Каза, че иска да напусне Шотландия — тя очерта устните си в яркочервено и внимателно ги оцвети. — Смешно е, че и двамата искахте да се махнете от Единбърг. Спомням си как се кълняхте, че никога няма да го напуснете.

— Съвпадение.

Лайза неловко се засмя. Значи Адам не беше казал на Джейн за Брийд. Тя седна на леглото и се облегна на лъскавата сатенена завивка.

— Навярно ни е омръзнал. Аз имах нужда от нови идеи. Фил искаше напълно да промени живота си. Сега, когато войната свърши, можем да отидем в чужбина. Много искам да посетя Италия. Семейството на баща ми произхожда от Тоскана. А в Единбърг винаги мога да се върна.

— Струва ми се, че твърде много се оправдаваш — Джейн прибра червилото в чантата си и се обърна към Лайза. — Наред ли е всичко между теб и Фил?

Очите им се срещнаха.

— Да — усмихна се Лайза. — Много сме щастливи. Надявам се, че ти и Адам също ще бъдете. Само не позволявай... — тя внезапно замълча.

— Да не позволявам какво?

Джейн усети как в ума ѝ се надига подозрение. Знаеше, че Лайза се беше качила тук, за да ѝ каже нещо.

— Не му позволявай да бъде твърде сериозен — смехът на Лайза беше лек и естествен. — Видя ли татко Томас?

Джейн се усмихна. Стана и провери дали ръбовете на чорапите ѝ не са се изкривили.

— Адам не прилича на баща си.

— Не! — Лайза внезапно се изправи. — Никога не се връщайте, Джейн.

— Какво?

— Говоря сериозно. Не се връщайте в Единбург. Не ме питай защо.

— Нищо не разбирам.

Джейн се обърна към вратата, отвлечена от виковете от долния етаж.

— Джейни, хайде! Гостите чакат да ви изпратят. — Беше гласът на баща ѝ.

— Лайза?

Лайза сви рамене.

— Предполагам, че е просто интуиция. Отдай го на суеверното ми уелско възпитание. Просто смятам, че няма да е добре. Заповядай.

Тя протегна ръка. В нея имаше малък пакет, увит в бяла хартия.

— Това е за вас, да ви носи късмет.

Джейн го взе от нея и го заобръща в ръце. Беше удивително тежък.

— Да почакам ли Адам, за да го отворим заедно?

— Както искаш. Само го вземи със себе си.

Внезапно се наведе и прегърна по-нисичката Джейн.

— Моля ви, бъдете щастливи! — прошепна тя. — И двамата.

Джейн се сети отново за пакетчето още същата вечер, когато се настаниха в хотела в Ню Форест. Извади го от чантата си и го показа на Адам.

— Виж какво ми даде Лайза. Поговорихме си, точно преди да тръгнем.

— Защо не си го отворила?

Адам ѝ се усмихна. Тя беше много красива — неговата млада жена и той много я обичаше. Повече от всичко би искал да я заведе в леглото, но точно сега изглеждаше напълно изтощена. Окончателното сбогуване с майка ѝ беше кошмарно и той едва не загуби легендарното си спокойствие, докато издърпа Джейн към колата със задължителната стара обувка, завързана за бронята^[3]. Патриша остана да хлипа в обятията на съпруга си, заобиколена от обърканите гости и изнурените шаферки.

— Шампанско? — попита тихичко Адам.

Джеймс беше заредил две внимателно опаковани бутилки в багажника до кожените им куфари.

Тя кимна и започна да развързва панделката на пакетчето, докато Адам извади корковата тапа и налее в двете чаши, които бяха приготвени на скрина до прозореца. Гората навън вече беше притъмняла. Някой беше запалил в камината огън от ябълкови пънове и стаята беше топла и уютна.

Адам чукна чашата си в нейната.

— Наздраве за нас, любима!

— За нас!

Тя се усмихна, отпи глътка и остави чашата. Зае се отново с панделката. Той погледа с обич как се бори с възела, после се обърна и застана до прозореца, загледан в тъмнината.

— Не е ли чудесно да не мислим повече за затъмнението? Виж как светлината се разлива между дърветата. Фантастично е!

Отговор не последва и той се обърна.

— Е, и какво е?

— Не зная.

Тя внимателно го разглеждаше.

— Тежко е и много красиво — някакво украшение.

Той остави чашата си и отиде при нея.

— Дай да го видя.

— Има и картичка. „Това ще ви пази и двамата «от таласъмчетата и духчетата»^[4]... Нека бъде винаги с вас. С цялата ми любов и благословия. Лайза.“

Адам се намръщи и протегна ръка. Джейн му подаде малкия блестящ планински кристал, обгърнат от клоните на сребърно дръвче.

— Сложи го на нощната масичка. Виж колко е хубаво!

Тя плесна с ръце като дете. Адам потрепери. Той знаеше за какво им е този подарък.

„Трябва да се пазите. Използвайте талисман срещу циганска магия. Противодействайте на силата ѝ!“ Спомни си гласа на г-жа Гардинър през онзи следобед в Морнингсайд, когато заедно с Лайза седяха пред нея и гледаха в кристалното кълбо. Лайза беше помислила, че не е слушал, но не беше така. „Използвайте планински кристал. Шотландците от векове го смятат за щастлив амулет. Използвайте древната сила на калината. Борете се. Покажете ѝ, че няма смисъл да ви тормози. Горкото момиче! Тя не принадлежи към вашия свят. Трябва да ѝ покажете, че можете да се освободите от нея.“

Кристалът проблесна на светлината на нощната лампа. Около него се увиваха сребърните клончета на калината, обсипани тук-там с гроздове дребни червени плодове.

— Навярно е правен по поръчка — поклати глава Адам. — Вероятно някой от техните приятели художници работи със сребро, но дори и така да е, сигурно струва скъпо.

В гърлото му беше заседнала буца. Той отгатна, че Лайза беше накарала да вплетат кристала в екзотично украшение, което да се хареса на Джейн, защото иначе нямаше да го оставят в къщата. Това бяха суеверия. Пълни глупости, както и медальонът.

Той го остави на нощната масичка, отиде до прозореца и дръпна завесите. Отново потрепери. Последният човек, за когото би искал да мисли през сватбената си нощ, беше Брийд.

Джейн постави украшението върху полицата над камината във всекидневната на новата им къща в Сейнт Олбънс. Беше много красиво, но изглеждаше някак не на място между семплия позлатен

часовник на поставка, сватбен подарък от чичо Фредерик, и трите бели препускащи коня, които тя беше донесла от шкафа в бившата си спалня. В библиотеката на съседната стена се намираха някои от книгите ѝ. Джейн обичаше да чете и през първите ѝ месеци в Сейнт Олбънс само книгите я спасяваха от мъката.

Не беше съвсем наясно как си е представяла живота на лекарска съпруга, но със сигурност не беше смятала, че ще е изпълнен с безкрайна скука и самота. Кабинетът имаше много клиенти и собствена секретарка. Помагаше ѝ Сара Хардинг, съпругата на най-възрастния партньор. Сара, неизменно облечена в безупречно скроени поли и кашмирени комплекти от блуза и жилетка или копринени блузи, шити по поръчка, с изряден маникюр и дискретни бижута, беше излязла от същия калъп като Патриша Смит-Нюлънд. Но освен това тя работеше усърдно и се грижеше като квачка за съпруга си. Много отдавна беше забелязала, че очите му шарят и безпощадно отстраняваше всяка заплаха за брака си, била тя истинска или измислена. Тя можеше да направи живота на Джейн чудесен или ужасен. Беше избрала последното. Не я канеше да ѝ помага, не я представяше на никого, не ѝ предлагаше да се включи в женското дружество, съюза на майките, или да помага в практиката. Напротив, усилено я подтикваше да се откаже от всякаква обществена активност.

— Първо трябва да ни опознаете по-добре, скъпа.

Когато Джейн боязливо попита Адам какво да направи, той вдигна рамене и ѝ каза, че трябва да е доволна, защото това ѝ дава възможност да следва собствените си интереси. Той нямаше представа за какво става дума.

На една от срещите между партньорите Робърт Хардинг си поговори с него.

— Добре ще бъде, ако Джейн понякога идва при нас. Разбира се, когато е готова, приятелю. Зная, че за нея е малко необичайно, затова няма да я насилваме. Но така изглежда малко, знаеш ли, сякаш се надува.

Когато ѝ предаде думите на Робърт, той беше потресен от болезнената ѝ реакция.

— Но аз искам да помагам, Адам! Мразя да седя по цял ден в къщи, а Сара непрекъснато ми казва, че няма нужда от мен.

— Тя просто иска да ти даде време да свикнеш с обстановката.

— О, не, Адам. Не е така! — яростта ѝ беше толкова изненадваща, че Адам отстъпи назад. — Тази жена ме мрази. Не знам какво съм ѝ направила, но това е истината. Тя изобщо не иска да работя при вас.

Това, което никой от двамата не знаеше, беше, че още когато Адам представи партньорите си на своята годеница, Робърт Хардинг беше казал на жена си:

— Изключително мила млада жена. И много хубава. Тя ще вдъхне живот на това място. Ще накара вас, по-старите дами, здраво да се напънете!

Не беше забелязал как по лицето на Сара болката се смени с гняв и тя стисна челюсти, преди да промени темата.

Когато откри, че е бременна, Джейн изпита неимоверна радост. От известно време тя подозираше, че е така, но когато накрая каза на Адам, и той я прегледа и потвърди, не можеше да си намери място от радост. Първо трябваше да се обади на майка си.

Както се очакваше, Патриша ѝ обясни, че не би могла да се справи нито с бременността, нито с отглеждането на детето, без майка ѝ да е наблизо. Но баща ѝ, който беше дочул края на разговора, грабна телефонната слушалка и избуча:

— Поздравления, Джейни! Страхотни новини! Толкова се радвам, миличка. Това е чудесно. Кога да очакваме събитието?

С няколко думи той ѝ върна самоувереността, щастието и оптимизма. Една тайна мисъл допринасяше още повече за радостта ѝ: д-р и г-жа Хардинг бяха бездетни.

Кълъм Джеймс Крейг се роди през септември 1946 година. Имаше коса с цвят на мед като майка си, блестящи сини очи и невероятен чар. Адам беше запленил от него.

— Прилича на теб, момчето ми.

Джеймс Смит-Нюлънд погледна към дървената люлка и подаде на бебето кутрето си. Беше необходимо известно време, докато съпругата му бъде убедена да престане да раздава съвети и вместо това да отиде да надзирава кухненските приготовления. Джейн спеше, изморена от многото посетители, които бяха дошли да я видят. Отсъствието на Сара Хардинг беше красноречиво.

Адам погледна с обожание спящата си съпруга и застана до тъста си при люлката.

— Надявах се, че ще прилича на Джейн.

— Но той прилича и на нея. Има същия цвят очи и коса.

Адам много се беше променил за няколко месеца, през които Джеймс не го беше виждал. Беше понапълнял, но му отиваше — придаваше му тежест, което беше полезно за един млад лекар. Пациентите му го обичаха, или поне така казваше Джейни, и те живееха, ако не в разкош, то не и в бедност.

— По мой адрес ли си шушукате?

Джейн отвори очи и замаяно ги погледна.

Адам се усмихна. Отиде при нея и я целуна по челото.

— Откъде ти хрумна това, любов моя?

— Защото сте двама стари клюкари.

— Ние сме просто гордият татко и преданият дядо! — Джеймс седна на ръба на леглото ѝ. — И е ужасно да ни обиждаш така, млада госпожо! Долу чака гостенка, твоята приятелка Лайза от Уелс. Да я изпратя ли да се качи, докато Адам и аз потърсим малко шери, за да успокоим майка ти?

— Лайза? — Джейн погледна Адам. — Знаеше ли, че ще идва?

Адам сви рамене.

— Каза, че може да се отбие тук на път за Лондон. Имаш ли нещо против? Съжалявам, трябваше да те предупредя.

— Да, трябваше.

За миг Джейн се намръщи, после се отпусна. Вече нямаше причини да ревнува от Лайза. Кимна и се усмихна.

— Радвам се, че е тук.

— Добре, ще ѝ кажа да се качи, за да види наследника — Джеймс се изправи и потупа ръката ѝ. — Не я оставяй да те измори, любов моя.

Лайза взе Кълъм от люлката и приседна на леглото на Джейн.

— Той е разкошен. О, Джейн, кълнях се, че не искам деца, но мисля, че ще променя решението си! — тя целуна мъничката бузка и го притисна по-силно, после се наведе и го сложи в прегръдките на майка му. — Хайде, как можеш да го оставяш в онова самотно малко легълце! Той иска да бъде при мама.

Джейн го прегърна и се намръщи.

— Майка ми каза, че трябва да свиква да бъде сам. Храня го на четири часа и не го взимам между храненията.

Лайза се втренчи в нея.

— Ами ако е гладен? Та той е толкова мъничък! О, Джейн, не можеш да постъпваш така. Не й обръщай внимание. Попитай Адам и ще видиш, че съм права.

Джейн потърка носа си в лицето на бебето, то проплака и затърси гърдта й.

— Не трябва да го храня сега.

Беше напрегната и несигурна.

— Никога през живота си не съм чувала подобни глупости. — Лайза скочи от леглото и заключи вратата. — На твоє място бих отпратила майка си.

— Ти много помагаш на Джейн.

Адам и Лайза се разхождаха из дългата, обградена със стени градина зад къщата. Въздухът беше сгрят от топлото есенно слънце.

— Тя не може да се налага. Майка й е унищожила всичките й съпротивителни сили. Мисля, че на това се дължи и проблемът й със Сара. Тя толкова й напомня за Патриша, че вместо да й се противопостави, Джейн се свива, само като я погледне. Сега разбирам, защо беше дошла да учи чак в Единбург. Било е, за да се отдалечи колкото се може повече от къщи.

— Проявила е огромна смелост, като е казала на родителите си, че иска да отиде в университета.

— Джеймс е бил на нейна страна. Той е арабия.

Лайза се усмихна.

— Виждам, че вече говориш като истински англичанин. Е, харесват ли ти околностите на Лондон?

Адам се поколеба.

— Да си призная, не съм сигурен. Липсват ми хълмовете и разходките на открито. Тази градина е всичко, което напоследък виждам от майката природа. Понякога ходя извън града да видя някой пациент, но през повечето време работя тук. Робърт и Джон, другият ни партньор, пазят за себе си по-заможните пациенти. За мене остават недотам платежоспособните.

— Това е ужасно!

— Трябваше да започна отнякъде. Не забравяй, че Джеймс ми помогна да се включа в тази практика. Не бих могъл да се справя сам. Ако зависеше от мен, щях да се установя на милион мили от Патриша. Слава богу, Сейнт Олбънс е поне на известно разстояние. Както знаеш, Джейн искаше да останем в Единбург, преди майка ѝ да започне да се разпорежда с живота ни — той стоеше с ръце в джобовете, загледан в една бледорозова роза. — Известно ти е защо не можех да остана там. Въпреки че не я чувах, нито виждах повече, усещах, че тя беше там.

И двамата знаеха за кого става дума.

— Боях се, че ще се нахвърли върху Джейн. Тя те преследваше, само защото те посещавах. Представи си какво щеше да направи, когато разбере, че ще се женя.

— Но не си казал на Джейн?

Той поклати глава.

— Защо да я тревожа?

— Виждал ли си Брийд, откакто сте в Англия?

— Не. Навярно твоят магически талисман действа.

Той знаеше, че Лайза го е забелязала. Видяла го беше и Патриша:

— Защо не махнете този ужасен боклук? — беше казала тя. — Джейн, скъпа, той разваля стила на цялата стая. Зная, че е от твоята приятелка художничка, но наистина...

— А ти как си, Лайза? — той внезапно откъсна розата и ѝ я подаде. — По едно време си мислех дали не те е последвала в Уелс.

Тя поклати глава.

— Смятам, че отдавна е изгубила интерес към мене. В края на краищата, аз съм омъжена за друг. Почти не те виждам. Каква причина би имала да ме мрази все още?

И двамата мълчаливо се загледаха в нежните розови листенца на цветето, което тя държеше.

— Никаква — най-сетне отвърна той.

Един-два пъти Брийд видя Адам в езерото на хълма. Изглеждаше по-възрастен, по-едър и по-солиден. Видя с него и една жена. Не Лайза, а друга — слаба и красива жена, с коси с цвят на мед и сини очи. Жена, която не беше подходяща за него. Последния път, когато я

видя, тя имаше огромен корем. Скоро щеше да ражда. Очите на Брийд се присвиха от гняв. *Детето на А-дам.*

Веднъж беше отишла до студиото на Лайза. Изкачи се по стълбите и видя на вратата катинар. Усети, че вътре няма никого. Значи, жената Лайза също беше заминала. Беше огледала внимателно тясното стълбище. В една цепнатина се беше заклешил гребен от костенурка. Някои от зъбите му бяха счупени и между тях стърчаха няколко дълги червени косъма. Тя се наведе, взе го и се усмихна. Беше виждала такива гребени и преди — жената Лайза винаги ги носеше. Уви го внимателно в шала си и го прибра в торбата.

На Еньовден Брийд се върна в стаята до Грасмаркет, където се бяха настанили с Маги и я намери на пода в безсъзнание. За миг остана неподвижна, изненадана и ядосана, че това се е случило точно, когато Маги ѝ беше необходима. После си спомни, че е лечителка. Беше ѝ нужно Маги да оздравее и тя щеше да направи за това всичко, което зависеше от нея. Тя се грижи внимателно и спокойно за старата жена в продължение на четири дни, докато намери в мръсните ѝ дрехи парче хартия с адреса на дъщеря ѝ, за която тя много говореше, но с която не се виждаше. Тъй като дъщерята можеше да ѝ помогне да излекува Маги, Брийд я потърси.

Катриона отдавна беше изчерпала търпението си спрямо Маги и нейното пиене, но с въздишка ѝ даде пари за мляко, хляб и електрически крушки. Брийд беше тази, която намери топли одеяла и като ястреб бдеше над старицата, докато тя не се почувства по-добре, отколкото през последните няколко години. Брийд посети отново Катриона, за да вземе дрехи и за двете; книги и плочи за стария грамофон, който Маги беше намерила в една празна стая на високата сграда, в която живееше. Старата жена с часове слушаше ноктюрниите на Шопен и се люлееше на стола със сълзи на очи. После молеше Брийд да ѝ даде пари да си купи една бутилка, но девойката беше неумолима. Затова, когато се върна една вечер от хълма, където беше събирала билки, и намери Маги мъртва, тя не можа да повярва на очите си. Докосна лицето ѝ, хвана ръката ѝ и напразно се опита да върне горката уморена душа в студената, износена плът, а после седна и зариде.

В деня след погребението Катриона се прибра от банката и намери Брийд на стълбището, изпаднала в транс, от който не можа да я

пробуди. Повика собствения си лекар и след няколко часа Брийд беше приета в болницата „Крейгхауз“ в Морнингсайд.

В междинния свят, където се беше оттеглила, тя прелиташе между сенките и усещаше как Броихан я дебне при камъка. Силата му беше нараснала. Можеше да почувства пипалата на енергията му, които се протягаха, докосваха душата ѝ и я дърпаха назад. Уплашена, тя отново се отпускаше в мрака. Наблизо имаше и друга мъжка сянка, неуверена и търсеца, която не ѝ беше позната. Силата на този мъж не беше още достатъчно голяма, но съществуваше и беше насочена срещу Броихан. Почувства го да прониква в мозъка ѝ, внимателно да опипва съзнанието ѝ. Уплашена, забули мислите си и избяга в тишината. Виждаше, сякаш отстрани, как тялото ѝ лежи в малката болнична стая. Изглеждаше изоставено и безжизнено. От време на време някоя сестра влизаше и правеше някакви неща с него, през останалото време я оставяха повече или по-малко сама. Катриона я посещаваше веднъж на седмица, но тя не знаеше, че се обажда да пита за състоянието ѝ всеки ден. Брийд отново се беше изгубила между световите, защото жизнената ѝ енергия беше пресъхнала при шока от предателството на Маги.

Дъщерята на Лайза, Джулиет, се роди на 31 октомври 1947 година, на празника Вси светии. Адам и Джейн дойдоха в Хей-он-Уай за кръщенето в „Св. Мери“ и ѝ станаха кръстници, докато Кълъм щастливо гукаше в задната част на черквата.

Пен-и-Форд, старата фермерска къща, разположена високо в Черната планина, където се събраха по-късно, за да полеят кръщенето, имаше дебели каменни стени и малки квадратни прозорци, които пропускаха изненадващо количество светлина в белосаните стаи. Зад къщата имаше два големи стари хамбара, които Филип и Лайза използваха за ателиета. Фил се беше оттеглил от университета и се беше отдал на това, за което отдавна мечтаеше — рисуваше пейзажи. Картините му имаха голям успех, а портретите си Лайза вече рисуваше изключително в цял ръст и дори по-големи, и цените им, според гордия ѝ съпруг, напълно съответстваха на размера.

— Не живеем тук по принуда — призна той на Джейн. — Можем да си купим по-голяма къща, но много обичаме планините. А и тук

Лайза се чувства спокойно. Брийд никога няма да може да я намери, дори да иска.

— Брийд? — Джейн се извърна от количката на Кълъм и го изгледа. — Коя е Брийд?

Устата му увисна от учудване.

— Нима не знаеш?

Джейн поклати глава:

— Би ли трябвало да знам?

Той сви рамене.

— По-добре питай Лайза.

Джейн така и направи няколко минути по-късно в кухнята, прегърнала Кълъм.

Лайза вдигна глава от мивката, където миеше чашите от кафето, погледна я за миг, после сви рамене. Взе кърпата.

— Не мога да повярвам, че Адам не ти е казал.

Джейн слушаше мълчаливо, с очи вперени в лицето на Лайза. Когато най-накрая историята свърши, поклати глава.

— Я стига! — каза тя твърдо. — Сериозно ли очакваш да повярвам на всичко това? Прекаляваш, Лайза. Защо си измисляш? Защо искаш да ме изплашиш? Заради това, че се омъжих за Адам ли? Нима ревнуваш?

Джейн притисна бебето по-плътно към себе си.

Лайза присви устни и рязко и обърна гръб.

— Попитай Адам, щом не ми вярваш. Освен това, Джейн, не те ревнувам изобщо. Имам всичко, за което някога съм мечтала.

Настъпи кратка неловка пауза, после Джейн протегна ръка и докосна рамото на Лайза.

— Съжалявам, не исках да кажа това. Зная, че не ревнуваш.

— Няма нищо — Лайза се върна до мивката, пусна водата докрай и се загледа как пяната изтича в канала. — Ако не желая, не ми вярвай за Брийд. Надявам се само да не се изненадаш неприятно, когато откриеш, че тя все пак съществува.

Катриона внимателно се взираше в лицето на Брийд. То се беше раздвижило. За миг очите ѝ се бяха взряли в нейните, сигурна беше. Блуждаещото изражение почти беше изчезнало. Д-р Фриймантъл,

психиатърът, я беше посетил няколко пъти. Беше си спомнил, че е лежала в амбулаторията и с интерес изслуша как Катриона я описва като жива, интелигентна млада жена.

— Навярно има умствено разстройство. Може би като дете се е наранила и при стрес изпада в това състояние.

Енергията прииждаше обратно на вълни, малки поточета протичаха през вените ѝ като светли пътеки в мъглата, която я отделяше от хората наоколо. Постепенно тя успя да се върне в тялото си.

Катриона я отведе у дома си две седмици, след като за първи път видя очите ѝ да се движат и Брийд разбра, че може да остане в апартамента ѝ, докато се възстанови напълно.

Лайза рисувахе в своя хамбар. Застанала пред триножника, тя оглеждаше портрета, върху който работеше в момента за една галерия в Кардиф. Тя много се гордееше с тази поръчка, която беше признание за бързо разрастващата ѝ се слава на портретистка. Въпреки детето, което вече беше почти на година, тя успяваше да поработи няколко часа на ден и продуктивността ѝ непрекъснато растеше.

Както винаги, когато беше рисувала продължително време, се чувстваше изтощена и съзнанието ѝ, концентрирано в работата, се отпусна, когато се отдръпна от платното, за да си почине ръката ѝ. Някакво движение край вратата привлече погледа ѝ и тя се обърна да погледне.

— Фил, ти ли си?

Видя я само за миг, но тънката фигура, дългата тъмна коса и присъствието бяха несъмнено на Брийд. Сърцето ѝ заби от страх, тя изтича до вратата, отвори я с трясък и погледна навън. Пътеката през овощната градина към къщата беше празна. Нямаше и следа от човек. Една червеношийка пееше на клончето на старата, покрита с лишеи ябълка до нея. Ако някой беше преминал наблизо, тя със сигурност щеше да отлети.

Не каза нищо на Филип и след известно време забрави случката. До следващия път. Този ден си играеше с Джулиет на леглото в дългата ниска спалня на таванския етаж на къщата, в която спяха с Филип. Навън валеше проливен дъжд и след като нахрани дъщеря си в кухнята, тя я качи горе, за да я преоблече. Постоя малко с нея, като ѝ пееше приспивни песни, защото не ѝ се искаше да я остави в

креватчето в малката ѝ собствена стая. Спалнята беше топла и уютна, както винаги. Леглото беше покрито със същата копринена покривка, която използваше в ателието си в Дийн Вилидж. Както пееше, тя изведнъж замлъкна. Ослуша се внимателно, усетила нечие присъствие в съседната стая. Косата ѝ настръхна, стана ѝ студено. Джулиет спря да се взира в нея с ясните си тъмносини очи и се втренчи в нещо, което се намираше току зад майка ѝ. Лайза усети как устата ѝ пресъхна. Затаи дъх и бавно се обърна.

Нямаше никого.

Стана, грабна бебето и го притисна към гърдите си. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че Джулиет навярно го чуваше, докато Лайза тичаше навън от стаята. Долу в кухнята, тя започна да се смее. Колко беше глупава! Брийд нямаше как да я намери. Едва по-късно забеляза, че гребенът от костенурка лежи на килима близо до тоалетната ѝ масичка, макар да помнеше, че го беше прибрала.

По-късно същия ден тя се изкачи до къщата на Мерин, но вратата беше заключена. С гримаса на разочарование Лайза пое обратния път.

Нощта беше тъмна, вятърът свиреше между дърветата. В краката му водата се стичаше по камъните във водовъртежа от сухи листа и зелени водорасли. Тя беше там и чакаше. Адам спря и погледна надолу. Сърцето му биеше в гърлото. Знаеше, че някъде дълбоко под скалите лежи медальонът, пазен от вещицата с малкия остър нож. Чувстваше как мокрите камъни се плъзгат под пръстите му, усещаше странния озонов дъх на водата, която го обливаше. Нямаше изход. Течението неумолимо го носеше към водовъртежа. Вече чувстваше как се дави, как студените силни пръсти на жената, която го очакваше там, го стискат за гърлото.

— Брийд, недей!

Викът му беше толкова силен, че той се събуди и остана загледан в тавана, треперещ в просмуканите с пот завивки.

До него Джейн плътно стисна очи. Беше ужасена. За трети път през последните седмици той я събуждаше, викайки името на Брийд. Когато преди няколко месеца, го попита коя е Брийд, той ѝ обясни, че е бивша приятелка, която се явява в кошмарите му.

Адам не знаеше кога точно започна да се страхува. Беше се случило след кръщенето на Джулиет. Сякаш самото споменаване на Брийд я беше призовало. Когато се върна в къщи, той внезапно изпита чувството, че тя е там и го чака. Ужасът му беше пълен. За миг остана напълно парализиран, не можеше дори да си поеме дъх. После разумът му се върна. Усещането го напусна така бързо, както се беше появило. Той влезе във всекидневната и хвърли ключовете си на масата с въздишка на облекчение.

Едва тогава си позволи да отиде до кристала на Лайза и да го докосне само за секунда с върха на пръстите си. Същия ден го премести в спалнята и разказа всичко на Джейн.

Лайза покани гостенката си да седне и постави пред нея чаша мляко с какао, докато Кълъм, доволен, че пътуването е завършило и са го изнесли от колата, спокойно спеше. Джейн се огледа. Белосаните стени, ниският таван от греди и големите железни тенджери, окачени на куки по гредите, бяха почти скрити от дузини картини и колажи, както и от прекрасни, ръчно изработени глинени съдове върху откритите лавици. На голямата чиста маса няколко ранни нарциса, набрани сутринта, отваряха пъпки в чаша от сметана със счупена дръжка.

— И защо Адам не дойде с вас?

Джейн се усмихна.

— Заради работата, разбира се. В кабинета сякаш непрекъснато имат нужда от него. Не знам дали изобщо някога ще му дадат почивка.

— Трябва да настояваш — Лайза я погледна. — Наред ли е всичко между вас, Джейни?

Настъпи неловка пауза. Не се бяха виждали почти година, а последния път почти се бяха скарали заради Брийд. Междувременно се бяха случили толкова много неща.

Преди три месеца, за свое огромно отчаяние, Джейн беше изгубила бебето, което очакваше, в четвъртия месец на бременността си. Адам беше съкрушен и не можа да сдържи риданията си, когато се обади да каже на Лайза.

— Всичко е наред. Просто той се изморява много, а на мен вече ми омръзна да го гледам все такъв. Пък и нищо не се е променило.

Онази крава все още прави живота ми черен.

След спонтанния аборт откритата неприязън на Сара Хардинг беше заместена от непресекващ поток съчувствие. Тя непрекъснато предлагаше да помогне с Кълъм, почти всеки ден наминаваше през къщата или телефонираше със съвети. Намесата ѝ надминаваше всичко, което Патриша някога си беше позволявала и докарваше Джейн до лудост.

— Адам би трябвало да направи нещо.

— Или аз самата — Джейн въздъхна. — Проблемът е, че не искам да му създавам неприятности. Мисля, че един от останалите партньори смята да продължи образованието си, което може да доведе до повишение за Адам. Той не би искал да пропусне тази възможност. Пък и има нещо друго — тя взе лъжичката от чинията си, завъртя я за миг в ръка, после вдигна очи. — Помниш ли когато на кръщенето ми разказа за Брийд? Тогава не ти повярвах и се държах много грубо — отмести поглед, притеснена от спомена. — Тя непрекъснато се явява в кошмарите му. Донесе амулета, който ти ни подари в спалнята.

— Мислиш ли, че я е виждал? — Лайза изведнъж усети как косата ѝ настръхва. — Как може да го е намерила?

Че как беше намерила нея?

— Не зная, но навярно има много начини, по които би могла да го открие. В крайна сметка той е лекар. Би могла да го потърси чрез медицинското училище. Те знаят къде се намира. Би могла да намери частен детектив или нещо подобно.

— Джейн...

Лайза прехапа устни. За малко да каже „Тя не би постъпила така, защото не е истинска.“ Но това не беше вярно. Брийд беше напълно реална.

Джейн вдигна очи и на лицето ѝ се изписа открито отчаяние.

— Много ли я е обичал, Лайза?

Лайза я погледна смаяно.

— Не! Каквото и да е изпитвал Адам някога към нея, това е било много преди да те срещне. Преди да срещне и мен. Тя е последният човек на света, когото той би искал да види. Кълна ти се!

Тя потрепери. Значи това беше причината, поради която Джейн беше дошла с колата до Уелс, въпреки студените мартенски ветрове. Лайза стана, заобиколи масата и я прегърна през раменете.

— Адам би предпочел по-скоро да срещне дявола, отколкото Брийд — усмихна се мрачно. — Всъщност, от някои неща, които ми е казвал, имам чувството, че той я смята за дъщеря на дявола. Не беше напълно сигурен откъде е тя, но се боеше от нея. Аз също се боях.

Тя млъкна. Беше толкова сигурна, че са в безопасност. Така уверена... Но сега...

— Сигурна съм, че не може да намери, когото и да било от нас. Навярно ни търси — търсила ни е, но безуспешно. А сега ще сложи масата за обяд, ще повикаме Филип от студиото му и ще видим дали Джулиет все още е будна. Стига сме мислили за Брийд.

Тя се обърна да отвори чекмеджето на шкафа и започна да вади вилици и ножове под изучаващия поглед на Джейн.

Надяваше се, че притеснението не ѝ личи.

Адам беше приключил с посещенията по домовете на обяд и точно влизаше през входната врата, когато телефонът извънтя. Въздъхна. Беше си мечтал за чаша уиски преди студения обяд, който го чакаше в кухнята. Вдигна слушалката и погледна през прозореца.

— Доктор Крейг слуша.

Навън най-сетне беше престанало да вали, но ужасният източен вятър продължаваше да духа. Половината му пациенти се оплакваша от болки в гърдите заради него, а другата половина се измъчваша от ревматизъм.

— Адам? Джейн е. Реших да чуя как си.

Лицето му се смекчи в усмивка.

— Добре съм. Как сте вие с Кълъм? Ами Лайза и Фил?

— Всички сме добре. Тука е прекрасно. О, Адам, не можеш ли да дойдеш поне за края на седмицата? Моля те.

Адам въздъхна. Тя много му липсваше. Без нея и малкото момче къщата беше пуста и въпреки че вече не се безпокоеше за безопасността им, изведнъж се разтревожи, че са толкова далече.

— Адам, чуваш ли ме?

Гласът на Джейн по телефона го изпълваше с копнеж.

Внезапно той взе решение. Можеше да отсъства ден-два от работа. Имаше да ползва достатъчно почивни дни. Щеше някак да го уреди.

— Ще видя дали мога да дойда, скъпа. Ще се опитам, обещавам.
— Гласът му беше жизнерадостен. — Кажи на Лайза да приготви от онова прекрасно говеждо задушено, което ядохме на кръщенето миналата година. Тук умирам от глад без жена си. Обещавам, че ще дойда в събота.

Така и направи. Тръгна рано сутринта и пристигна във фермата за закуска.

Кълъм се хвърли върху баща си с възбуден писък.

— Татко, ела да видиш агънцата!

— Мислех, че в тази ферма само рисувате.

Адам целуна Джейн, после — Лайза и стисна ръката на Фил, докато му подаваше бутилка малцово уиски.

— Откъде имате овце?

— Има на съседната ливада. Радват се на слънцето — усмихна се Филип. — Иди с него, Адам. Той с нетърпение те очакваше цяла седмица.

Адам залюля сина си в ръце.

— Е, млади момко, накъде?

Джейн ги последва навън.

— Как успя да се справиш с „великите сили“?

— Припомних им, че не съм почивал изобщо, откакто работя за тях.

— И това им направи впечатление?

— Съмнявам се — сви рамене Адам. — Да забравим за тях. Как са Лайза и Фил?

— Чудесно.

Едва на следващия ден Адам имаше възможността да говори с Лайза насаме. Той се измъкна от къщата и я последва в хамбара ѝ. Затвори плътно вратата зад себе си.

— Какво става? Разбирате ли се с Джейн? Виждам, че си притеснена до смърт. Какво се е случило?

— Тя отново е тук. В главата ми — Лайза захвърли четката и се обърна към него. — А от това, което ми каза Джейн, разбрах, че ти също я виждаш в кошмарни сънища. Не знам какво да правя.

Адам я погледна ужасен. Нямаше нужда да му казва за кого говори.

— Мили боже! — той се свлече на стария плетен стол до масата.
— Кажи ми какво е станало.

Тя му разказа за случаите, когато ѝ се беше сторило, че вижда Брийд, а после за гребена.

— Беше много хубав. Всъщност беше комплект от два гребена. Загубих другия — вдигна рамене. — Отначало нищо не забелязах. Но той започна да се мести из стаята. Бях го сложила в чекмеджето на тоалетката — Лайза разсеяно приглади назад дългата си коса. — Но сутринта той беше на нощната ми масичка. Помислих, че съм го извадила. После се случи отново. На следващия ден, докато го държах, започна да пари — бавно поклати глава. — Не можех да повярвам. Изпуснах го. Когато го вдигнах, беше съвсем студен, разбира се. Затова го прибрах в едно чекмедже... — той чак сега забеляза, че е привързала косата си с панделка. — А тази сутрин го намерих под възглавницата си — тя дълбоко и треперливо въздъхна. — Видях и нея, Адам. Първо тук, а после — пред кухненската врата. Не беше истинска. Приличаше на призрак, на сянка. После изчезна, но това ми беше достатъчно. Тя ме е намерила и ме наблюдава. Не зная защо. Ние с теб не сме заедно, защо тогава ме преследва?

Адам прехапа устни. Лицето му беше пребледняло.

— Искаш ли да ти изпратя обратно кристала?

Лайза поклати глава отрицателно.

— Имаме един съсед — Мерин Джоунс. Той разбира от тези неща. Местните хора го смятат за магьосник. Той направи кристалното дърво за вас. Казва, че тя ме преследва, защото съм медиум. Лесно ѝ е да влезе в главата ми. Аз съм единственият начин да се свърже с тебе...

— И ти позволи на Джейн и Кълъм да дойдат тук?

Адам рязко се изправи. Изведнъж почувства ужасен гняв.

— Знаеше, че е открила къде живееш и покани Джейн и Кълъм под твоя покрив?

— Не съм ги канила, Адам! Джейн се самопокани. Тя дойде, защото също беше притеснена за Брийд. Какво трябваше да направя? — Лайза се обърна към него. — Нима тази жена ще ме преследва цял живот, само защото някога съм била влюбена в теб?

Настъпи продължително мълчание. Тя сви рамене.

— Съжалявам, не трябваше да казвам това. Извини ме. Но все пак, ние и двамата сме щастливо задомени. Само дето Брийд сякаш не разбира, че нещата са се променили — продължи по-тихо. — Тя не би трябвало да заплашва мене, Адам. Нито Фил. Или дори Джейн, ако става въпрос.

— Исусе Христе! — Адам седна отново и обхвана с ръце главата си. — Какво казва твойт приятел Мерин?

— Нямаше го дълго време. Върна се едва снощи. Обадох се и му обясних. Утре ти и аз ще трябва отидем при него.

— Ами Джейн?

— Все още не. Нека се опитаме да се справим сами.

На другата сутрин те поеа с колата нагоре в планината към тесния скат, където глогът образуваше тъмен тунел, изпъстрен с малки зелени листенца и дребни цветчета. По покрива на колата се сипеше златист пращец от лесковите реси.

Пред къщата на Мерин Адам спря за миг и се загледа през горите и полята към далечните планини.

— Сега разбираш колко много ти липсва Шотландия, нали?

Трепереща от студения вятър, Лайза го хвана за ръката.

Той кимна:

— Хълмовете са в кръвта ми.

— Някой ден ще се върнеш там.

Той я последва към ниската врата, която беше вече отворена. Човекът, който стоеше на прага, не изглеждаше, както Адам си го беше представял. Беше висок, тъмнокош, около четиридесет годишен. Слабото му лице беше набръчкано от живота на открито, а не от старост. Вместо загадъчни и мистични, очите му бяха пронизващо сини и изключително пронизвателни. Той им направи път и те се озоваха в единствената стая, едновременно кухня и всекидневна, която заемаше целия първи етаж на къщичката. Адам се огледа, обзет от лека неприязън. От тавана висяха снопчета билки и изпълваха стаята със силния си натрапчив аромат, който нямаше нищо общо с кухненските подправки. На лавиците до прозореца видя купчини камъни и кристали. Имаше няколко шкафа, препълнени с книги и списания. На една тъмна полица в кухненската част забеляза череп на овца, пъхнат зад някакви кафяви стъклени буркани. Атмосферата беше странно спокойна, сякаш времето беше спряло.

За негова изненада Лайза прегърна домакина и го целуна по двете бузи.

— Мерин, това е моят приятел Адам.

Мерин се обърна към него и мрачно му подаде ръка.

— Доктор Крейг, приятно ми е.

В очите му за миг проблесна пламъче. Адам имаше чувството, че господин Джоунс го е преценил за секунди и изведнъж си представи какво впечатление му е направил. Резервиран и прилежен лекар презвитерианец, скептично настроен към уелските суеверия и ясновидството. Чудеше се как ли го е описала Лайза. Сякаш прочела мислите му, тя се обърна отново към него и хвана ръката му.

— Адам, казах на Мерин всичко за теб и Брийд, когато го помолих да направи амулета. Той знае, че не ти харесват такива неща.

Тя махна с ръка към стаята и нейното съдържание, като включи, волно или неволно и техния домакин.

Объркан, Адам леко се изчерви.

— Съжалявам, ако не приемате скептицизма ми. Постепенно започвам да свиквам с тези неща — той направи пауза. — Знам, че в момента Лайза е в по-голяма опасност, но аз също напоследък сънувах кошмари — потръпна и погледна Мерин, който мълчаливо го наблюдаваше. — Безпокоя се за Лайза, за съпругата и сина си. Не зная защо този ужас продължава.

Мерин мълчеше и продължаваше да го гледа с нетрепващи очи.

Адам пхна ръцете си дълбоко в джобовете на панталона. Мълчанието на мъжа все повече го притесняваше.

— Тя сякаш е призрак, но как може да виждаш призрака на жив човек?

— Седнете, доктор Крейг — каза най-сетне Мерин, като че ли не беше чул нищо от онова, което Адам беше казал.

Той застана пред прозореца, докато Адам сядаше на старото канапе до Лайза. Хвърли бърз поглед към нея, но тя се беше втренчила право пред себе си. Той погледна към обувките си и направи гримаса. Чувстваше се като малко момче, извикано в кабинета на училищния директор.

Мерин се обърна и погледна по склона към далечната долина Уай.

— Момичето е използвало някаква вещ на Лайза, за да установи контакт — гласът на уелсеца беше мек и звучен. — Лайза смята, че това може да е гребенът, който е изгубила в Единбург, преди да се премести тук. Другият гребен от чифта се движи от само себе си, навярно под някакво спиритично влияние. Това е напълно възможно. Всъщност не толкова гребенът, колкото косите, които може би са останали в него, са от значение за осъществяване на контакта. Това е елементарна техника, използвана от всички адепти по света.

Адам почувства, че устата му е пресъхнала.

— Фактът, че това момиче е успяло да установи връзка по този начин, означава, че проблемите на Лайза ще продължават, освен ако не успеем да прекъснем връзката. Вие, доктор Крейг — той се обърна и още веднъж прониза с поглед Адам, — смятате ли, че тя притежава някаква ваша вещ? — изчака само миг и отговори вместо Адам, без да му дава време да помисли. — Навярно няма, щом не е успяла да се свърже с вас.

— И все пак, съдейки по кошмарите, които сънувам, смятам, че се е свързала с мен.

Гласът на Адам беше дрезгав. Той шумно прочисти гърлото си, като се опитваше да разпръсне напрегнатата тишина, която обгръщаше стаята като покров.

— Вижте, аз никога не съм вярвал в медиумите, както ги наричат. Аз съм учен — той се усмихна извинително. — От самото начало тя успяваше да говори само с Лайза. Не знаех как го прави. Брийд е лечителка като вас — отново се усмихна, като се надяваше, че не звучи твърде покровителствено. — Знам, че такива хора имат подобни способности.

— Ние всички имаме такива способности, доктор Крейг — отвърна рязко Мерин. — Дори вие, макар и да не го осъзнавате — той пристъпи към празното огнище и застана с гръб към него, като гледаше Адам съсредоточено. — Лайза ми каза, че сте използвали амулета, че сте го сложили в спалнята си. Защо го направихте? Почувствахте ли, че той наистина дава на вас и съпругата ви защита или просто се поддадохте на суеверието, за което съжалявате и все пак не искате да пренебрегнете? — очите му не изпускаха погледа на Адам и най-накрая той се усмихна. — Виждам, че е било второто. Няма значение. Амулетът действа и без да вярвате в него, а дори това усещане, което

изпитвате, е някакво начало. Но не бих могъл да ви помогна, ако не сте готов да следвате съветите ми.

— Той ще го направи — най-послед се обади Лайза. — Аз ще се погрижа за това.

Мерин поклати глава.

— Това не е достатъчно, моето момиче. Той трябва да бъде силен и да вярва.

— А ако не мога? — обади се Адам.

— В такъв случай не мисля, че мога да ви помогна.

Адам преглътна с мъка. Неволно усети студени тръпки по гърба си.

— Не разбирам защо всички ние толкова се боим от нея.

— Защото тя се опита да ме убие — Лайза стана и възбудено започна да се разхожда напред-назад. — Защото ти се боиш, че тя ще се опита да убие Джейн. А причината да мислиш така е, че не си сигурен дали не е убивала преди. Винаги съм смятала, че тя е убила икономката на баща ти. За бога, та тя е циганка. Те са темпераментни хора. Вярват в кръвното отмъщение. Могат да омагьосват хората.

Адам прехапа устни. Опитваше се да мисли разумно.

— Слушай, аз вярвам, че тя има способността да прониква в умовете ни. Тя владее телепатията. Това ме плаши и ме притеснява. Мога да повярвам, че ти имаш също такива способности като нея. А също и, че господин Джоунс може да ми помогне. Така че, стига, Лайза! Остави ме да отговарям за себе си.

Лайза вдигна очи към тавана, сякаш призоваваше небесата за помощ.

— Така да бъде!

Мерин се усмихна невесело:

— Ако достатъчно гневно се карате, тя ще го усети. И навярно ще остави Лайза на мира.

— Съжалявам, не се караме — Лайза седна отново до Адам. — Мисля, че съм малко изнервена от всичко това.

— Добре. Точно това е първото правило — не бъди! Трябва да се учиш да запазваш спокойствие, да не изпадаш в паника. Да контролираш мислите си и да бъдеш господар на ума си. Трябва да се научиш да изключваш външните влияния. Да се предпазваш сама. Ти знаеш всичко това, Лайза. Наследила си способностите на майка си.

Сигурно те е научила на нещо, когато си била малка, защото тя знаеше как да се обгражда със защитен кръг.

— Опитах се — Лайза прехапа устни. — Но с Брийд като че ли не се получава.

— Това е, защото за първи път се сблъскаш с подобно нещо. Паникьосваш се. Запази спокойствие. Това е всичко, което трябва да направиш. Обгради се със стена от светлина и всичко ще бъде наред. Брийд е създание на тъмнината.

Той често я беше виждал в своите медитации — Брийд и мъжът, който я преследваше.

— Веднъж тя ми каза, че е от хората, които живеят отвъд северния вятър — каза бавно Адам. — Такава беше тя — дива, свободна, необузdana.

Мерин се втренчи в него.

— Това говори ли ти нещо? — бързо попита Лайза.

Мерин бавно поклати глава.

— Може би не — каза той замислено. — Може би е просто съвпадение. Сега, доктор Крейг, нека се опитаме да решим вашия проблем. Трябва да се научите да използвате въображението си; да успеете да си представяте така ясно някои неща, че те да станат истина. Трябва да правите това и за съпругата, и за сина си. Ще се научите да издигате стени около вас и семейството ви, за да спрете това момиче. Трябва да ги направите толкова здрави, че каквото и да направи тя, да не може да проникне през вашата защита.

След като Адам и Лайза си тръгнаха, Мерин отиде до библиотеката си и запрехвърля томовете. Между тях имаше старо издание на Херодотовата история, с откъснати страници, избледняло от годините. Той го взе с обич и го прелисти, за да намери търсения пасаж. Хората на северния вятър. Беше сигурен, че някъде тук имаше написано нещо за тях.

Малко по-късно той седна пред огъня и се приготви да медитира. Трябваше да си спомни много неща и трябваше да научи други, преди да се изправи срещу Брийд и призрачната фигура, която я следваше.

[1] Мерлин — мъдрец и вълшебник от легендите за крал Артур и от средновековните рицарски романи. Образът му често се свързва с персонажи от древната келтска митология. — Бел.ред. ↑

[2] Фантома на операта — герой от едноименния роман на Гастон Льору. Произведението е филмирано многократно, но най-голяма популярност придобива като мюзикъл на композитора сър Ендрю Лойд Уебър — Бел.ред. ↑

[3] Според обичая в Англия за колата, която отвежда младоженците на сватбено пътешествие, се завързва стара обувка. — Бел.ред. ↑

[4] „Таласъмчета и духчета“ — Лайза цитира простонародна шотландска молитва в стихове, която предпазва от зли сили. — Бел.ред. ↑

Брийд седеше на върха, наречен „Тронът на Артур“ и се взираше на юг към хълмовете на Пентланд. В джоба си имаше памучен шал, а в него беше увит гребенът, в който все още стояха заплетени няколко ценни косъма. Къде бяха те, А-дам и неговата Лайза? Тя знаеше, че вече не са заедно, но защо не можеше да се свърже с тях? Силата ѝ отслабваше, а с нея и здравето ѝ. Беше слаба и изтощена, косата ѝ беше сплъстена и без блясък, а очите ѝ — блуждаещи и обградени с черни кръгове.

— Той е там. Някъде на юг.

Но там беше и другият мъж, другият мъж от времето на Адам, чийто ум я преследваше в мрака на сънищата ѝ.

Двама души, които седяха близо до нея на билото се обърнаха и като видяха момичето с обезумял вид, което си говореше самичко, тръгнаха нагоре към скалите на Солсбъри.

— А-дам!

Тя вдигна ръце във въздуха, обърна се срещу северния вятър и извика името му:

— А-дам, къде си?

По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— А-дам, мой А-дам, имам нужда от теб!

Бавно се завъртя в кръг, като непрекъснато викаше името му. Но отговор нямаше.

Понякога тя отиваше да постои в подножието на стълбището, което водеше към квартирата на Адам, просто за да се почувства по-близо до него. Входът беше тъмен, пращен и миризлив, но това нямаше значение. Той беше живял тук. Тя все по-често изпадаше в транс и понякога другият ѝ живот, отвъд камъка, проникваше през воала, който я отделяше от миналото. Те я чакаха, Броихан и последователите му, дебнеха, за да я убият.

Брийд се облегна на сивата стена на сградата и затвори за миг очи. Когато ги отвори, пред нея стоеше млад мъж със загрижено изражение.

— Добре ли сте?

Тя се усмихна изтощено.

— Да, просто съм уморена.

— Виждал съм ви и друг път, нали? Търсите ли някого?

Тя кимна:

— А-дам Крейг. Живееше тук, но сега го няма.

— А-дам Крейг? — младият мъж весело се усмихна. — Страхувам се, че отдавна не живее тук. Брат ми беше в една квартира с него. Така се сдобих с това жилище. Адам сега има кабинет някъде в Англия. Мога да намеря адреса му, ако ви трябва.

— Знаете ли къде е?

Лицето ѝ неузнаваемо се промени. Тя засия от щастие.

— Разбира се. Качете се и ще потърся.

Джими Томсън я поведе нагоре по тясното стълбище и затърси ключа. Стаите бяха мрачни и претъпкани с тежки старинни мебели. Тя не знаеше, че те изобщо не се бяха променили, откакто Адам беше заминал. Джими отиде до бюрото и затърси прашното си тефтерче с адреси. Най-сетне го намери и запрелиства страниците, половината от които бяха изпокъсани.

— Ето го. Сейнт Олбънс. Стана съдружник в частен кабинет, след като се ожени, така че вероятно все още е там. — Той ѝ се усмихна. — Искате ли да ви го запиша?

Брийд поклати глава.

— Няма нужда, ще го запомня.

Тя млъкна и се огледа. Чувстваше, че в стаята все още има вещи на Адам — книга, картина на стената, а на тясната полица над камината... Тя се напегна и пристъпи към нея.

— Това е на А-дам.

Малкото медно копче за ръкавели беше полускрито зад един свещник.

— Така е — той се чудеше как го е видяла. Трябва да е със зрение на сокол. — Намерих го зад фотьойла, след като той замина. Мислех да му го изпратя, но все не ми остава време.

— Няма значение. Аз ще му го занеса.

Тя вече го беше прибрала в торбата си и се обърна. На вратата спря и го погледна за момент.

— Какво значи „ожени“?

Той се намръщи.

— Какво значи „ожени“? — повтори озадачен. — Ами, да си вземеш съпруга. Да живееш с някого. Има и деца, доколкото знам. Или поне едно, а другото е на път.

— Разбирам.

Лицето ѝ беше помръкнало. Тя го погледа още малко, после изчезна надолу по стълбите и на улицата.

За секунда Джими остана на мястото си, прехапал устни и вперил поглед във вратата. Почувства моментна тревога. Може би не трябваше да ѝ дава адреса. Отиде до вратата и без да разбира защо, завъртя ключа. Това бяха глупости. Освен това вероятно Адам отдавна беше напуснал онзи адрес.

— Трябва да отиде там.

Брийд беше написала адреса със своя прилежен закръглен почерк. Показа го на Катриона, веднага щом тя се прибра.

Катриона почувства внезапно замайване — беше се уморила от своята неканена и твърде зависима от нея гостенка. Замисли се.

— Мисля, че Сейнт Олбънс е някъде близо до Лондон. Защо, за бога, искаш да отидеш там?

— А-дам е там.

Тя би могла да го намери и с помощта на копчето, но така щеше да бъде по-лесно.

— Адам?

Брийд никога не го беше споменавала преди. Катриона се взря в лицето ѝ и видя бързо променящите се чувства — копнеж, гняв, страх, мъка.

— Той някой твой близък ли е?

Брийд кимна.

— Мой приятел.

— Разбирам — Катриона вдигна рамене. — След като вечеряме, ще се опитам да го намеря на картата.

— Сега. Искam да зная сега.

— Защо? Ако искаш да му пишеш...

— Ще отида там.

— Брийд, пътят е много дълъг. Трябва да пътуваш с един влак до Лондон, който е на стотици мили оттук, а после да се прехвърлиш на друг влак. Освен това не можеш да отиваш у някого, без да го предупредиш. Имаш ли телефона му?

Брийд поклати глава. А-дам щеше да знае, че тя идва да го намери.

— Добре, ще се обадим на телефонни услуги и ще попитаме. Щом имаш адреса му, те ще ни дадат номера и можеш да му се обадиш. Лесно е.

Тя се усмихна, взе листчето от Брийд и отиде до телефона.

— Как е презимето му?

— Презиме?

— Второто му име. Трябва да има такова. Адам чий?

— А-дам Крейг. Той е лекар.

— Разбирам — тя изгледа продължително Брийд, после кимна.
— Добре, започваме.

Брийд зачака. Тя отдавна беше свикнала с телефона на Катриона и дори един-два пъти беше имала куража да го вдигне, когато беше сама в апартамента. Не виждаше нищо странно в това да говориш с някого, който се намира на много мили оттук. Всъщност това беше просто подобрение на начините, с които тя беше свикнала и които често не бяха толкова ефективни. Това обясняваше защо хората от света на Адам не разбират как нейните хора могат да се свързват със силата на мисълта си. Те просто бяха изобретили по-лесен начин. Само след няколко минути Катриона й подаде слушалката.

Брийд я взе с трепереща ръка и се заслуша в сигнала. Чу се изщракване и в ухото й прозвуча женски глас.

— Ало? Тук е Джейн Крейг, какво обичате?

Брийд се намръщи.

— А-дам — каза тя тихичко. — Искам да говоря с А-дам.

— Съжалявам. Адам в момента е на повикване. Мога ли да ви помогна с нещо? — гласът беше непринуден и дружелюбен. — Пациентка ли сте му?

— Искам да говоря с А-дам.

Тя чу въздишка и почувства едва прикритото нетърпение.

— Съжалявам, ако искате да говорите с него, трябва да се обадите утре. В момента акушира и не знам кога ще се върне.

— Няма го — Брийд внимателно остави слушалката. — Трябва да отида там.

Катриона въздъхна.

— Утре ще разберем кога има влакове. Пътуването е много дълго, Брийд. Ще отнеме цял ден.

— Няма значение. Ще отида. Веднага.

— Не можеш да отидеш сега. Посред нощ няма влакове.

Не знаеше дали е вярно, но трябваше някак да ѝ попречи. Тази фанатична решителност я плашеше.

— Утре ще дойда с теб на гарата, за да съм сигурна, че ще ти дадат подходящ билет и да ти помогна да се качиш на влака — тя нежно сложи ръката си върху тази на Брийд. — Това си е цяло приключение, скъпа моя. Пътят е много дълъг и трябва да сме сигурни, че няма да се объркаш.

Тя срещна погледа на Брийд и за миг се уплаши от откритата омраза, която видя там. После изражението ѝ се промени и тя се отпусна.

— Добре. Утре. Ще отида при А-дам утре.

Тази нощ, докато Катриона лежеше и се опитваше да заспи, чу как момичето рови из всекидневната. Тя тихичко стана от леглото и на пръсти отиде до вратата. Вместо да изненада Брийд и да ѝ поиска сметка, тя тихичко превъртя ключа в ключалката и затисна с гръб вратата, като трепереше от страх.

Катриона закара Брийд на гара „Уейвърли“, плати билета ѝ, даде ѝ пет лири за из път, накъдето и да се беше запътила, и я качи на влака. За миг изпита съчувствие, като видя ужаса, изписан на лицето ѝ при вида на огромния, изпускащ пара локомотив, но когато ѝ помаха от перона и видя как влакът тръгва, усети огромно облекчение.

Едва три дни по-късно тя установи, че е изчезнал сребърният нож за писма, който смяташе, че е забутала между книгата на бюрото си.

Адам се качи в колата и сложи на седалката до себе си черната си чанта и списъка с посещения, които трябваше да направи. Погледна

към него, когато кракът му натисна газта, за да загрее мотора. „А-дам“ — беше казала Джейн. Беше го произнесла точно и звученето на думата го беше изпълнило с опасения. Ако Брийд имаше телефонния му номер, навярно имаше и адреса му. Сега телепатията не ѝ беше нужна. Беше го намерила. Ръцете му лепнеха върху волана и той постоя за миг, облегнал глава на седалката, като дишаше бавно и дълбоко.

— Какво точно каза? — беше попитал Джейн, обзет от паника.

— Просто „Искам да говоря с А-дам“. Казах ѝ да се обади днес.

— Ако се обади, кажи ѝ, че ме няма. Кажи ѝ, че съм заминал.

— Адам! — Джейн се беше изсмяла звънливо.

Тя най-сетне отново беше бременна и това ѝ отиваше. Никога не беше изглеждала толкова весела и спокойна.

— Не мога да го направя. За бога, коя е тя?

Той беше въздъхнал дълбоко.

— Звучи като че ли е била Брийд — беше ѝ казал неохотно. — Тя е единствената, която ме нарича „А-дам“.

Джейн го беше погледнала с разширени от ужас очи.

— О, Адам, скъпи, мислех, че с това е свършено.

Той ѝ беше казал съвсем малко за посещението им с Лайза при Мерин; решен да я пази, несигурен дали ще му повярва.

— Не може да е тя. Пък и дори да е, какво смята да прави? Ти вече си женен. Ти си баща. Мили боже, ти ще бъдеш баща за втори път... Ти си доктор, а не ученик. — Тя беше сложила ръце на раменете му и бързо го беше целунала по бузата. — Не се притеснявай, скъпи. Няма да ѝ позволя да те омагьоса, обещавам. Ако пак се обади, ще ѝ кажа, че си заминал да лекуваш ескимосите. Това добре ли е?

Той се засмя неволно.

— Чудесно е. Отлична идея.

Тогава престана да мисли за нея. Но сега, тази сутрин, изведнъж не беше толкова спокоен. Погледна в огледалцето към тихата улица зад себе си. Беше обляна в слънце. Не се виждаше никой. С въздишка на облекчение той включи на скорост и освободи ръчната спирачка. Първият му адрес беше на другия край на градчето.

Във влака, Брийд задряма. Монотонният шум от колелата я успокои. Отначало гледаше през прозореца, удивена от блестящата синева на морето, докато отиваха на юг. Изплаши се, когато шумът на колелата се промени, докато преминаваха по моста Бъруик високо във въздуха. Щом навлязоха в Англия и започнаха да се приближават към Адам, тя отново заспа. Не хапна нищо, нито напусна мястото си. През цялото време купето остана празно. Не мислеше за бъдещето. Нямаше представа как ще намери Адам. Катриона беше говорила за друг влак на друга гара. Сега не можеше да мисли за това — беше я обзела слабост, сякаш всеки момент щеше да припадне. Тук, във влака, далеч от земята, тъканта на времето изтъняваше и тя с всички сили се беше вкопчила в реалността, в която се намираше, за да се задържи. Когато влакът пристигна на гара „Кинг’с Крос“, тя вече знаеше, че е загубена. Очите ѝ бяха вперени в една точка, пулсът ѝ почти не се усещаше, а кожата ѝ беше студена като лед. Тя чу шума на гарата, но не помръдна. Гледаше право в очите на чичо си Броихан.

Патриша огледа всекидневната и доволно кимна. Джейн я беше подредила чудесно. Беше удобна и одухотворена, без да е разхвърляна. Играчките на Кълъм бяха спретнато подредени, а предишния ден тя беше преместила купчината медицински списания в кабинета на Адам. Намести леко една възглавничка и отиде да дръпне пердето с още два сантиметра. Новата къща, разположена в едно от хубавите предградия, имаше по-голяма градина от старата. Беше построена през 20-те години и много се различаваше от предишния им дом, но тя знаеше, че Джейн вече я обича, защото беше тяхна собствена. Патриша се усмихна. Разбира се, не беше елегантна като старата им къща, а и на целия квартал му липсваше чара на старинната архитектура, но все пак си беше тяхна.

Джейн правеше чай в кухнята, а Кълъм спеше. Най-после къщата беше утихнала. Патриша въздъхна. Малкото момче май ѝ идваше в повече тези дни. Може би беше добре да си полегне, преди да се е събудило? Беше жалко, че не може да остане за по-дълго, да помага на Джейн през тези последни месеци, преди бебето да се роди, но наистина беше толкова уморително...

Тя изкачи стълбите, спря да си поеме дъх и се загледа през отворената врата на спалнята на Джейн и Адам. Беше обляна в слънце стая, с красиви картини и елегантни украшения. Тя влезе вътре за малко, огледа се одобрително и кимна. Дъщеря ѝ беше наследила от нея ако не друго, то поне добрия вкус. Веднага щом си го помисли, погледът ѝ падна върху малкото дърво от сребро и емайл на нощната масичка. Бляскавият кристал отразяваше слънчевите лъчи и хвърляше разноцветни отражения върху отсрещната стена. Беше отвратителна дреболия, която изобщо не подходдаше на останалата част от стаята. Тя се намръщи. Подарила им го беше онази ужасна рошава художничка, бившата приятелка на Адам. Патриша отиде до леглото, взе амулета и го погледна. Даже не беше добре изработен.

— Мамо, какво правиш!

Гласът на Джейн от вратата я накара да подскочи.

— Нищо, скъпа. Просто си мислех колко по-добре ще изглежда стаята без това... това нещо до леглото. То просто трябва да се изхвърли.

— Моля те, майко, остави го. Това е талисман за щастие.

Джейн беше изтощена. Патриша беше дошла уж, за да може дъщеря ѝ да си почине. Всъщност ѝ беше създавала двойно повече работа. Както сега, когато Джейн с удоволствие би полегнала, докато Кълъм спеше, вместо да носи чай в стаята на майка си.

— Бабини деветини! Не можеш ли да се отървеш от него, скъпа? На някоя разпродажба, например. Сигурна съм, че някой ще го хареса...

— Аз го харесвам, майко. — Джейн остави чашата на тоалетната си масичка и протегна ръка. — Моля те, дай ми го.

— Не бива да бъдеш толкова упорита, скъпа. Сигурна съм, че Адам изобщо няма да забележи...

Патриша се обърна, за да го остави обратно на нощното шкафче, но той изведнъж сякаш се изплъзна от ръцете ѝ. Тя се опита да го хване, но в ръката ѝ остана само кристалът. Малкото дръвче се удари в ръба на шкафчето и падна изкривено върху килима. Няколко от крехките му емайлени частици се отчупиха.

— Майко! — Джейн го погледна с ужас. — Какво направи?

— Съжалявам, изплъзна ми се.

— О, да, изплъзна се.

Джейн преглътна внезапните сълзи на гняв и изтощение. Коленичи и събра малките парченца, като ги гледаше със съжаление.

— Адам толкова държеше на него.

— Тогава е време да си подобри вкуса.

Гласът на Патриша беше хаплив. Тя изобщо не съжаляваше.

— На твое място бих изхвърлила парчетата, скъпа. Адам никога няма да забележи. А сега мисля да си почина, преди малкият Кълъм да се събуди.

Джейн се загледа след нея невярващо, после сви рамене. Внимателно прибра парчетата в едно чекмедже. Вече беше решила да ги занесе при някой бижутер, за да поправи украшението.

От психиатричната болница се свързаха с Катриона чрез адреса, намерен в торбата на Брийд. Тя виновно клатеше глава в апартамента си на „Ройъл Съркъс“.

— Беше приятелка на майка ми и аз я взех да живее при мене за малко, след като тя почина. Момичето не е нормално. Да ви призная, малко се страхувах от нея. Зарадвах се, когато си тръгна. Не, не зная името ѝ. Само Брийд. Така се наричаше. Мислех, че е циганка, някъде от север. Но не зная нищо за семейството ѝ и дали си има някого...

Тя погледна към телефонния номер, записан на парче хартия върху бюрото ѝ. Брийд не си беше дала труда да го вземе. Д-р Адам Крейг. Не, няма да им каже името, нито ще спомене за ножа. Нямаше никакво желание да се забърква.

Лечението по някакъв начин беше увредило паметта ѝ. Вместо спомени в главата ѝ имаше огромни черни дупки. Сега тя седеше в голямата стая за отдых на психиатричната болница пред маса, отрупана с кълбета вълна за плетене. Трябваше да ги подреди, но те сякаш се движеха и трупаха на купчини, които по никакъв начин не искаха да влязат в спретнатите кошнички, в които трябваше да ги опакова. Тя замаяно гледаше яркия десен на завесите и останалите обитатели, седнали по металните столове с увиснали платнени седалки, упоени и сънливи като нея. Синята памучна рокля, корава от непрекъснато

пране, не ѝ беше по мярка. Косата ѝ беше без блясък и несресана, прихваната с ластик. Как се беше озовала тука? Не помнеше нищо.

Любезният доктор, който носеше очила с телени рамки и бяла престилка, сякаш искаше да се сприятели с нея, когато имаше време. Тя обичаше да разговаря с него. Беше интелигентен и се отнасяше с нея, сякаш беше привлекателна, образована и нормална. Беше научила тази дума — нормална. Трябва да си нормален, за да излезеш от това място. Но тя не знаеше откъде идва или къде отива и това беше проблем, който не можеше да реши.

— Ако само знаехме, че има някой, който да те вземе, Брийд, скъпа — той се усмихна и тя както обикновено се загледа омаяна в блестящия златен зъб в ъгъла на устните му. — Но ако си нямаш никого, трябва да сме сигурни, че можеш да се грижиш за себе си, нали?

Тук, в този строго организиран свят, времето минаваше много бързо, но това ѝ беше безразлично. Докторът много се чудеше, че тя няма никаква представа за времето.

Понякога нощем, след като бяха проверили дали е заспала, тя изваждаше пудриерата на Джийни Барън и гледаше в малкото огледалце. Постепенно ръцете ѝ спираха да треперят, отраженията преставаха да танцуват и очите ѝ проникваха отвъд собственото ѝ неясно изображение в безкрайните бездни на мрака. Отначало не виждаше нищо и се чудеше защо прави така, но веднъж забеляза за миг една тъмна фигура и внезапно започна да си спомня. По някакъв начин знаеше, че никой не бива да я вижда, когато прави това. Не трябваше да казва и на доктор Седлър. Усещаше, че ако го направи, той ще бъде разочарован от нея и нещата отново ще се влошат. Така че тя се упражняваше тайно и полека-лека картините ставаха по-ясни.

Отначало Брийд мислеше, че сънува. Тя беше котка. Красива, раирана котка с лъскава козина и с огромни златисти очи. Бродеше на воля през градините, през стени и огради, катереше се по дърветата и увивните растения, за да гледа през хорските прозорци. Но една сутрин, когато се събуди, намери пръст под ноктите си и дълго лежа, прегърнала плоската твърда болнична възглавница, с триумфираща усмивка на устните. Беше намерила Адам. В съня си го видя в градината му. Излезе от храстите в образа на котка и се отри в краката

му. Той се наведе, погали я по главата и прекара ръка през меката ѝ, пухкава козина.

Брийд седна в леглото и спусна крака на пода. В шкафчето беше старата ѝ платнена торба. Извади я и бръкна в нея. Скрит в хастара ѝ се намираше собственият ѝ ръждясал нож и другият, по-хубав и по-смъртоносен, който беше откраднала от Катриона. Освен тях торбата съдържаха само кутийката с пудра и няколко лични вещи, включително гребена от костенурка. Тя го извади и се загледа в него. Собствената ѝ коса, макар неподдържана и сплъстена, все още беше катраненочерна. Космите, заплетени в гребена, бяха златисточервени. Увито в кърпичка, на дъното на торбата лежеше малкото копче за ръкавели.

Джейн изморено се наведе да вземе една от ризите на Адам от кошницата с прането. Слава богу, майка ѝ най-после си беше тръгнала, иначе щеше да стои до нея и да я предупреждава да не се напруга, но без да ѝ предложи помощ, както беше правила всеки ден от посещението си. Беше ясен и студен, ветровит ден. Тя изтърси ризата и гордо огледа крушовото дърво, розовите лехи, пясъчната площадка, която Адам беше направил за Кълъм. Усмихна се доволна, докато се протягаше да зашипе ризата на въжето. Тънкият памучен плат веднага се изду и затанцува и тя се протегна, за да му сложи още една щипка.

Котката изникна сякаш изпод земята. Както простираше, Джейн се препъна в топлото косматото тяло. Животното впи нокти в рамото ѝ и изчезна. Трябваша ѝ няколко минути, за да преодолее шока, коленичила задъхано върху тревата, свита от страх.

Когато най-после се изправи на крака и се обърна да влезе, усети остра болка в стомаха.

Болката се появи отново през нощта. Тя се събуди със стон и притисна стомаха си. До нея Адам промърмори.

— Джейн? Какво има? Колко е часът?

— Адам!

Беше бременна едва в петия месец, след последното помятане, и сега усещаше как гореща кръв се стича по краката ѝ.

— Адам!

Писъкът ѝ, изпълнен с мъка и ужас, за миг го изправи на крака. Докато се опитваше да я успокои, той не можеше да се освободи от мисълта, че беше изгубила последната възможност да роди.

Вече се зазоряваше, когато тя най-сетне заспа в малката задна спалня, благодарение на огромната доза приспивателно. Адам слезе бавно в новия си кабинет, дръпна пердетата и отвори широко френските прозорци. Ранната пролетна утрин беше свежа и студена, тревата на задната ливада — покрита с роса. Наблизо един кос пееше от сърце на фона на утринния хор от съседните градини. Очите му се напълниха със сълзи. Горкичката Джейн! Горкото бебе! Защо се беше случило така? Прочете толкова книги, за да приложи най-доброто лечение. Консултира се с най-опитните гинеколози. Повери я на грижите на Роджър Кoen, който се смяташе за един от най-добрите специалисти и беше автор на многобройни трудове за жените, които не могат да задържат плода в утробата си. Само преди седмица бяха ходили при него на преглед и той ги беше уверил, че всичко е наред. Какво се беше случило?

Той отиде до шкафа зад бюрото си и извади полупразна бутилка уиски. Наля си два пръста в една чаша и я изпи наведнъж. Почувства се много добре и повтори.

Стресна се, когато чу бебешки плач, а после разбра, че звукът идва от един прозорец на горния етаж в съседната къща.

Веднага щом разбра какво става, Адам се обади на Робърт Хардинг. Той дойде заедно със Сара, която въпреки всички протести на Адам настоя да облече недоволния, разплакан Кълъм и да го отведе да спи в тяхната къща. Джейн все още не знаеше, че го няма. Робърт си беше тръгнал едва когато всичко беше приключило. Беше му оказал неоценима помощ.

— Остани с нея, докато е необходимо, приятелю. Не се притеснявай. Аз ще те отменя. Сега тя има нужда от теб.

Адам седна на покритото с кожа канапе до стената и се загледа през отворения прозорец, без да чува птиците. Безмълвно ругаеше бащиния си Бог. Защо беше позволил това да се случи? Защо, когато имаше толкова много нежелани деца на света, беше позволил Джейн да изгуби жадуваното си малко момиченце? Сълзите се търкаляха по бузите му, докато стоеше с чаша между коленете и той остана така, докато навън стана по-светло и топло.

Едва когато свърши бутилката, с мъка се изправи на крака и бавно се изкачи по стълбите, за да я нагледа. Тя лежеше настрани, лицето ѝ беше много бледо, а очите — затворени.

— Джейн? — прошепна той. — Будна ли си?

Тя не помръдна. Адам тежко се отпусна до нея и тъжно я загледа.

— Джейни, скъпа моя, така съжалявам. Опитавме всичко, ти знаеш...

Погледът му падна на нощното шкафче и той се намръщи. Амулетът на Лайза не беше на обичайното си място до лампата. Той огледа стаята. Не беше на тоалетката или на полицата при малките порцеланови украшения. Нямаше го и върху библиотеката, нито на масичката до вратата, където едва предишния следобед Джейн с обич беше сложила малка ваза жълти нарциси.

— Джейн — прошепна той. — Беше настръхнал целият, като че ли слушаше как някой драска с нокти по стъкло. — Скъпа, къде е амулетът на Лайза?

Тя простена и зарови лице още по-дълбоко във възглавницата.

— Джейн!

Той я повика по-силно. Стана и мина от нейната страна на леглото.

— Съжалявам, скъпа, но трябва да знам. Къде е амулетът на Лайза?

— Какво?

Лицето ѝ беше зачервено там, където се беше опирало на възглавницата. Очите ѝ бяха подути и замъглени от приспивателните, които ѝ бяха дали с Робърт.

— Миличка, съжалявам — коленичи до нея и я целуна по бузата. — Само ми кажи къде е и ще те оставя да спиш.

— Лайза? — тя се намръщи. — Къде е Лайза?

— Къде е амулетът ѝ, Джейн? — той повтори въпроса по-силно.

— Моля те, трябва да знам.

Изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Адам, бебето!

— Зная, мила, ужасно съжалявам — внезапно той удари с юмруци по покривката на леглото. — Моля те, Джейн, кажи ми къде е.

— Занесох го на поправка. Падна на земята и сребърните клонки се огънаха. Кристалът изпадна...

— Дявол да го вземе! — Адам скочи и се плесна по челото. — Брийд го е направила! Тя е убила бебето! — той изстена. — О, Джейн, защо не ми каза? Защо го изнесе от къщата? Нали ти бях казал колко важно е да стои тук!

— Мама каза, че това са бабини деветини — сега тя плачеше. — Тя го изпусна. Мисля, че го направи нарочно. Никога не го е харесвала. О, Адам — Джейн горчиво ридаше във възглавниците, — не знаех, че не бива да го изнасям, дори само за да го поправят. Толкова отдавна не си споменава Брийд. Не може да е била тя. Спънах се случайно в котката. Никой не може да е толкова лош, че да причини това на някого. Моля те, Адам.

Най-после той се обърна към нея, коленичи до леглото и целуна ръката ѝ.

— Съжалявам, скъпа. Не трябваше да те разстройвам така. Разбира се, че не е била тя. Сега трябва да поспиш. Просто не му е било писано да се роди, това е всичко. Пък и ние вече имаме едно прекрасно мъничко момче, така че семейството ни е съвършено.

По-късно в градината той си запали цигара и се загледа в една леха синчец. Видът на малките цветчета го успокои. Те смело устояваха на ледения вятър и суграшицата, които бяха прогонили красотата на пролетната утрин.

А-дам?

Той леко поклати глава и дръпна по-дълбоко от цигарата.

А-дам, къде си?

Изправи се и хвърли поглед наоколо. Стомахът му се сви от ужас. Смачка цигарата и я хвърли на тревата. Дишай бавно и дълбоко. *Успокой се и очертай наум кръг около себе си. Представи си, че между теб и момичето има огледало, което връща мислите ѝ обратно. Ако си в кухнята, направи кръг със сол на пода...* Чуваше твърдия изговор на Мерин в главата си, виждаше как Лайза внезапно се обръща към него, полуусмихната и го гледа как се бори с неверието си.

— Ах, ти, кучко! — изкрещя той на глас. — Ти, малоумна, отвратителна циганска кучко, с твоите магии и проклетия. Махни се от живота ни, чуваш ли ме?! Махни се!

Обичам те, А-дам!

Сега тя се чуваше по-отдалеч, пресекливо като радиопрограмите при буря.

— Не!

През две къщи една съседка, която режеше бял пирен за вазата в хола, го чу. Тя вдигна очи, но за щастие не разпозна гласа на своя трезвомислещ, елегантен лекар.

Адам се обърна и влезе вкъщи. Затвори френските прозорци, заключи ги и шумно дръпна завесите. После влезе в кухнята и сложи чайника на газовата печка. Ще направи чай на Джейн, а после ще иде да прибере Кълъм, преди тя да е разбрала, че го е изпратил у семейство Хардинг.

Тя седеше на леглото, наметнала халата си.

— По кого викаше?

Усмихна му се едва-едва. Лицето ѝ беше изпито.

— По никого. Опарих се на чайника.

Той внимателно остави подноса.

— О, Адам, трябва да внимаваш. Къде е Кълъм?

Той си пое дълбоко въздух.

— Снощи Сара го взе у тях. Решихме, че така е по-добре. Горкият, много се беше уплашил.

— Разбирам — тя стисна устни. — И кога ще го доведе Сара?

— Тъкмо се канех да отида да го взема. Разбира се, ако искаш. Убеден съм, че те с удоволствие ще го...

— Не! Искам да се върне при нас.

Внезапно тя отново се заплака.

— Добре, скъпа, но ще трябва да те оставя сама — той сложи чаша чай на нощното шкафче до нея. — Хайде, легни си и стой тук на топло. Няма да се бавя и половин час.

Джейн кимна.

— Всичко е наред. Само го доведи, Адам, моля те.

Той излезе от къщата и огледа улицата. Беше пуста както всеки следобед в края на седмицата. Заради студа децата се бяха прибрали да пият чай и да си пишат домашните. Силният вятър огъваше дърветата и храстите в градините, люлееше елегантната табела от лято желязо на съседната къща. Адам потръпна. Отиде до колата си, паркирана плътно до бордюра. Докато търсеше ключовете в джоба си, погледна през рамо.

В далечния край на улицата се беше появила някаква фигура. Той се обърна и се втренчи в нея. Беше жена и сякаш имаше дълга коса. Стисна ключовете толкова силно, че усети как кожата на дланта му се разкъса и потече кръв. За миг му се стори невъзможно да помръдне, после бързо отключи колата и се хвърли вътре. Затвори вратата с трясък и потъна в обичайната миризма на кожа, бензин и застоял цигарен дим. Постави ключа и погледна в шофьорското огледалце. Нямаше никаква следа от нея. Изкара колата на празната улица и натисна газта.

Малко по-надолу по пътя рязко натисна спирачките. Не биваше да оставя Джейн сама. Трябваше да се върне. Треперещ, той се обърна и бавно даде на заден, за да спре още веднъж пред къщата. Какво, в крайна сметка, можеше да му направи Брийд? Беше толкова дребна и слабичка. Не си я спомняше много ясно, но беше сигурен, че не можеше да го нарани. Не и лице в лице. Изключи мотора, излезе от колата с изправени рамене и се обърна към края на улицата, където беше видял жената. Нямаше и следа от нея. Внимателно огледа храстите и градините пред къщите, малкото паркирани коли, широкия, обточен с дървета, тротоар. Нямаше никого. Улицата беше празна. Дали не беше влязла в някоя друга къща?

Той хвърли последен поглед на пътя и отново влезе в колата. Нямаше да отсъства повече от половин час, пък и вратите на къщата бяха заключени.

В къщата Джейн продължаваше да спи. Тя отчаяно притискаше възглавницата, сякаш в съня се опитваше да забрави болката в сърцето и раната в утробата си. Сънуваше, че Адам стои в градината. Беше тъмно, но през клоните на дърветата струеше лунна светлина. Затова успя да види, че близо до него е застанало някакво животно. Джейн застина. Гледаше съпруга си и искаше да го извика, но се боеше да привлече вниманието към себе си. Може би не го беше видяло. Може би щеше да избяга. Когато звярът се отдалечи малко от храстите, видя, че това е огромна раирана котка с ниско разположени заострени уши. Когато тя се обърна и погледна право към нея, Джейн изведнъж видя, че муцуната ѝ беше окървавена.

— Адам!

Викът заседна в гърлото ѝ. Знаеше, че сънува, но не можеше да се пробуди. *Адам, внимавай! Влизай бързо у дома!*

Но от гърлото ѝ не излизаше нито звук.

И тогава котката излезе на светло. Отиде до Адам, легна в краката му и замърка. Беше почистила кръвта с меките си сребристи лапи. Той я погледна и се усмихна. Наведе се да я погали и тогава Джейн се събуди. Трепереше неудържимо и ѝ се гадеше. Стана със залитане от леглото и се добра до банята, където коленичи на студения под и повръща дълго време. Когато свърши, беше обляна в пот и цялата трепереше. Приближи се до вратата:

— Адам?

Но, разбира се, той беше излязъл. Отишъл беше да вземе Кълъм от семейство Хардинг. Джейн се уви в халата си, отиде до прозореца и погледна навън. Слънцето беше залязло. Силен порив на вятъра разлюля клоните на крушата на задната ливада и разпиля купчината миналогодишна шума. Все още разтреперана, тя се облегна за минута на стъклото, за да охлади горещото си чело.

Котката я наблюдаваше, скрита в сянката на стената. Джейн замря от ужас, когато очите ѝ срещнаха неумолимия златист поглед. Известно време те се гледаха, без да помръднат. Котката беше на райета, със снежнобели лапи. По-голяма е от обикновените, помисли си Джейн, докато стоеше хипнотизирана от невероятната омраза, която се излъчваше от съществото. Никоя от тях не помръдваше, но Джейн първа отмести погледа си. Трябваше да я замери с нещо. Това беше ужасното същество, което я беше препънало и причинило помятането. Като се бореше със сълзите си, тя се огледа наоколо за някакъв предмет, който да хвърли навън. Но когато отново погледна натам, котката беше изчезнала.

— Тя изобщо не се оправя, Лайза.

Адам седеше на бюрото си с телефонна слушалка в ръка, а кафето му бързо изстиваше пред него. Той разсеяно прокара пръсти през косата си.

— Не иска и да чуе Кълъм да остане при семейство Хардинг или при майка ѝ, а той я изтощава до смърт.

Физически Джейн беше все още много слаба, поради събитията през последната седмица, но досега трябваше да се е поправила. Психически сякаш понасяше загубата на бебето много по-добре, отколкото се беше надявал. Беше тъжна и понякога плачеше, но това беше нормално. Утешаваше се с малкото момченце, но ѝ се притесняваше за него. Беше обсебена от мисълта, че нещо ще му се случи; обсебена от мисълта за котката, която я беше нападнала. Не му позволяваше да оставя прозорците отворени. Плашеше се, когато той отвореше френските прозорци в кабинета си и през нощта настояваше да затварят и да спускат завесите навсякъде — нещо, което никога преди не бяха правили. Взеха амулета от поправка и отново го поставиха на мястото му до леглото им.

— Нека Кълъм дойде при мене, Адам — гласът на Лайза беше настойчив. — Знаеш, че ще ми бъде приятно. А и тя няма да има нищо против, нали? Могат да си играят с Джулиет и пак да гледат агънцата. Тук той ще бъде в безопасност, обещавам. Ще се грижа за него.

И ще го пазя от Брийд. Неизказаното изречение увисна във въздуха.

Настъпи продължително мълчание.

— Сигурна ли си? Просто ѝ трябва известно време, за да се възстанови. Мисля, че ще се съгласи Кълъм да дойде у вас.

Той притвори очи с облекчение. При Лайза синът му щеше да бъде далече от къщата и близо до Мерин.

— Ти си съкровище, Лайза. Сигурна ли си, че Фил няма да има нещо против?

Няколко секунди той с усмивка слуша протестите ѝ, после затвори телефона и шумно въздъхна.

Лайза пристигна да вземе Кълъм с чисто нов кабриолет. Пищната ѝ червена коса беше късо подстригана и оформена в модерна прическа, а роклята ѝ — изключително елегантна.

— Лайза, какво е станало с теб?

Адам беше наистина изненадан. Това не беше неговата Лайза, а някаква непозната жена.

Тя изтънчено се засмя:

— Трябва да съм в крак с времето. Моделите ми очакват да изглеждам на ниво — после прозвуча старият ѝ гърлен смях. — Не забравяй, че те не са ме виждали как ходя из къщи. Обикновено аз съм

тази, която отива при тях. Рим, Париж. Само да ме видиш! — тя се завъртя, за да разгледат добре дрехата ѝ. — После се връщам в Уелс. Хвърлям това в шкафа и нахлузвам старите панталони и дебелите вълнени пуловери. Рисувам до безкрайност в хамбара, докато не дойде време да изляза и да намеря нова жертва — тя притегли Джулиет и нежно целуна русата ѝ главичка. — Фил и Джули не ми говорят, когато съм такава лъскава. Не ме познавате, нали, миличка?

Тя погали момиченцето по косата и го изпрати да си играе с радостния Кълъм.

Адам се усмихна. Той наблюдаваше лицето на Джейн, която с копнеж гледаше красивата рокля на Лайза. Изведнъж му хрумна нещо. Щеше да я заведе в Париж или в Лондон и да похарчи малко пари за нея. Ядоса се, че не се е сетил по-рано. Идеите винаги идваха от Джейн. Тя организираше почивките им — там, където имаше много пясък и море за Кълъм. Докато лежеше в шезлонга, изтощен от работа, строеше пясъчни замъци или се гмуркаше във вълните с Кълъм, не му беше минало през ум, че на нея може да ѝ е скучно и да мечтае за развлеченията на града. Точно така. Щяха да идат на почивка, докато Кълъм и Джулиет си играят в безопасност по хълмовете по уелската граница. Така навярно щяха да забравят котката с косите очи и защитени от амулета, да оставят неизказаните мисли за Брийд зад себе си. Завинаги.

В болницата Брийд мълчеше, с очи вперени в безкрайната далечина. Отначало тя се сби с персонала, но тогава те я упоиха и тя напълно изгуби представа за времето. Когато отново им се противопостави, я вързаха и пак забиха иглите в ръцете ѝ. Времето замръзна. Не знаеше, нито се интересуваеше дали са минали седмици, месеци или години. Способностите ѝ намаляваха, тя вехнеше като цвете на студа. Но най-накрая се пробуди. Спомените ѝ се върнаха. Съсредоточи се върху Адам и го видя в ума си. Този път щеше да бъде по-внимателна.

Беше го уплашила. Той знаеше, че тя е стреснала жената Джейн и я обвиняваше за смъртта на детето си. Не беше разбрал, че бебето беше хилаво и вече гаснеше в утробата на жената. Ако беше здраво, щеше да се вкопчи в живота. Тя непрекъснато мислеше за това. Ако

искаше да унищожи Джейн един ден, трябваше да бъде много похитра. Адам не биваше да разбере нищо. Междувременно тя трябваше някак да се сближи с него. Да го накара отново да я обикне. Той не можеше да устои на котката. Между наркотичните сънища в болницата, които се стремяха да уловят духа ѝ и да го приковат, тя се измъкваше от тялото си и посещаваше градината. Беше сигурна, че ще успее да накара Адам да забрави Джейн и хилавото мъртво бебе, че в крайна сметка той ще се обърне към нея за любов и утеха.

Посещенията при Лайза, Фил и Джулиет станаха редовни. Вече десет години те прекарваха при тях всяко лято. Понякога Адам също идваше, понякога Кълъм отиваше сам с влака, но най-често Джейн качваше сина си в колата и те заедно тръгваха на запад.

Адам обичаше да остава сам вкъщи. Без Джейн тук беше спокойно. Можеше да се отпусне, да изпусне някоя лула в повече, да отиде до кръчмата, без съпругата му да го гледа с укор. А когато тя се върнеше, оставила сина си в Уелс за лятната ваканция, отиваха заедно на почивка. Точно през лятото, когато другите заминаха и го оставиха сам, той се осмели да пусне котката в къщата.

За Кълъм и Джейн пътуването през Англия беше същинско приключение. Никой от тях не би си го признал, но понякога Адам ги притесняваше. Той беше прекалено строг и имаше големи амбиции за Кълъм. С всяка изминала година го караше да заляга все повече в училище.

— Един ден ще станеш лекар като мене, синко — казваше той усмихнат и Кълъм кимаше в знак на съгласие.

Отначало това беше шега между двамата. Никой не знаеше, нито се интересувахе какви са дарбите на Кълъм, това нямаше значение. Момчето беше умно, резултатите от изпитите му винаги бяха добри. Но полека-лека нещата станаха сериозни. Натискът постепенно се увеличи и стана твърде силен. Майка му смяташе, че по този въпрос Адам често пъти изобщо не взима под внимание истинските чувства на Кълъм, а момчето не смее да наложи собственото си мнение, тъй като знае колко разочарован ще бъде баща му. Тя се опита да говори с него за това, но той ѝ се усмихна по свойствения си чаровен начин, отхвърли косата от очите си и каза:

— Не се притеснявай, мамче. Няма да му позволя да ме кара да правя нещо, което не искам.

Тя трябваше да се задоволи с този отговор, убедена, че ще усети, ако той наистина се чувства нещастен. Кълъм не приличаше на Адам и доколкото можеше да прецени, не приличаше и на нея. Донякъде

напомняше за баща ѝ, починал преди четири години, но откъде идваха спокойната му увереност и естественото му държание, тя не можеше да разбере.

Повече не беше забременявала. Когато месеците преминаха в години, тя спря да се надява на чудото, което би могло да даде на Кълъм братче или сестричка и насочи цялото си внимание към него.

Това лято, когато Кълъм трябваше да реши какво ще учи по-нататък, тя реши, че трябва да си поговорят сериозно.

Да говори с него насаме се оказа по-трудно, отколкото си мислеше. От първия момент, когато пристигнаха в Пен-и-Форд, той и Джулиет бяха неразделни. Бяха намерили два ръждясали велосипеда в хамбара на един съсед, и след като ги смазаха и поправиха, безспирно ги караха из градчето Хей или нагоре по хълмовете.

— Кълъм? — Джейн сложи ръка на кормилото, когато двамата прибраха пакетите със сандвичи в кошничката на велосипеда на Джулиет. — Изобщо не мога да те видя тази ваканция.

Бяха изминали вече две от шестте седмици, които щяха да прекарат тука.

— О, мамо! — на лицето му се появи усмивката, на която тя никога не можеше да устои. — Нали ме виждаш всеки ден през учебната година! Сега съм във ваканция. Ще бъда с Джули само за няколко седмици...

Тя сви рамене и отстъпи.

— Добре. Но нека поговорим тази вечер, моля те!

Той се намръщи.

— Нещо случило ли се е?

— Не, нищо не се е случило. Просто искам да обсъдим нещо.

Далече от баща ти. Далече от дома. Трябваше ли да му го каже направо? Усмихна се.

— Хайде, тръгвайте. Приятен ден и до довечера!

— Но, лельо Джейн, довечера ще ходим на забава.

Джулиет отхвърли златистата си коса на раменете. Носеше бледосиня риза и тесни джинси.

— Ще отидете, Джули. Чух, че баща ти ще ви закара с колата — Джейн успя да се въздържи и да не въздъхне. — Всичко, което искам, е

половин час с Кълъм, после е изцяло твой.

Тя гледаше как карат по стръмния склон и чуваше веселия им смях дълго след като завиха и изчезнаха от очите ѝ зад зелените храсти.

Джейн тръгна бавно обратно към къщата и се облегна за миг на вратата на овощната градина. Дали част от мъката ѝ не се дължеше на ревност? Те бяха толкова свободни, днешните деца. Когато беше на тяхната възраст, над всички беше надвиснала заплахата от бъдеща война. Е, това не я беше спряло да ходи на забави. Изглежда детството на Адам беше най-самотно и нещастно. Той не говореше много за него, но в разказите му винаги присъстваха мрачният свещенически дом и суровият строг баща.

Малко над седемдесетгодишен, той все още живееше сам в къщата си. След смъртта на своята икономка, не беше наемал никой да се грижи за него. Те не го бяха посещавали нито веднъж през всичките години, когато бяха женени, въпреки молбите на Джейн и желанието на Кълъм да види бащиния си дом и да се запознае с дядо си. След сватбата бяха видели стареца само веднъж, когато беше дошъл на юг, за да присъства на кръщенето на внука си. Беше останал една нощ. Сдържаното и мрачно държание не му помогна да намери общ език с гостите на тържеството и той скоро беше помолил Адам да го закара на гарата. Баща и син почти не бяха говорили по пътя. Стиснаха си ръце на перона и Адам дори не изчака да види как баща му се качва на влака.

— За какво си се замислила?

Джейн подскочи стреснато. Лайза беше излязла на слънце и застанала до нея.

— Бях далеч от тук.

— Да не се тревожиш за мъжа си?

— Не — Джейн се усмихна. — Слава богу, няма защо. Мислех за Кълъм.

— На мене ми изглежда наред.

— Така е, но понякога се чудя дали Адам не е твърде строг с него. Знаеш ли, странно е. Той мрази баща си, задето е толкова суров, но много прилича на него.

— Така ли? — очите на Лайза проблеснаха. — Значи много се е променил.

Джейн се намръщи. Тя все още не обичаше да си спомня, че Лайза и Адам някога са били заедно.

— Само в някои отношения. Адам твърдо е решил да прави Кълъм лекар.

— А той не иска ли?

— Там е работата, че не знам. Дълбоко в себе си имам чувството, че се съгласява, само за да достави удоволствие на баща си. Струва ми се, че му се иска нещо съвсем друго, но не зная какво е. Той не споделя с мен планове си за бъдещето.

— Кълъм е още толкова млад, Джейн. Трябва ли да решава отсега?

— Знаеш, че трябва да избере какво ще учи занапред.

Джейн ядосано тръсна глава. Не обичаше да се проявява като мърморана.

Лайза се разсмя.

— Изчакай да мине ваканцията! Остави децата още малко да се позабавляват, без да мислят за бъдещето.

Заблуден порив на бриза се спусна по тъмния склон на планината в градината и раздвижи листата на дърветата. Лайза потръпна.

— Ела да пием по чаша кафе. После ще намерим Фил и ще разберем дали иска да дойде в Брекън с нас.

Кълъм и Джулиет бяха скрили велосипедите си в орловата папрат близо до пътя и се изкачваха пеша по хълма. Сандвичите бяха в торбата, праметната през рамото на Кълъм. Горещото слънце напичаше главите им, докато вървяха и те инстинктивно се насочиха към отдалечените дървета, зад които тясна долина прорязваше хълма, а между стръмните ѝ брегове ромонеше студен планински поток.

— Какво иска майка ти? — попита Джулиет, която подтичваше до него като нетърпеливо дете.

Той сви рамене и погледна напред.

— Притеснява се, както обикновено. Решила е, че всъщност не искам да стана лекар и се съгласявам само, за да зарадвам татко.

— Така ли е наистина?

Тя се обърна към него и сините ѝ като метличина очи, блеснаха на слънцето.

Той отново сви рамене.

— Не зная. Може би. Все трябва да стана нещо.

— Не те ли интересува какъв ще станеш?

— Предполагам, че е важно, но сега не искам да мисля за това. Татко е винаги толкова сериозен. Никога не си почива. Би могъл да намери време да дойде тук поне за седмица през лятото, нали? Ама не, той предпочита да си стои сам вкъщи. Толкова го е грижа за нас.

Той подритна ядосано един камък от тясната пътека в планинската трева.

— Той много те обича, Кълъм — за момент, почувствала болката му, тя стана сериозна. — Не това е причината да не идва. Предполагам, че трябва да работи много, защото е лекар. Те май нямат много почивки и свободни дни. Нашият лекар в Хей си е винаги там. Струва ми се, че никъде не пътува. Басирам се, че и чичо Адам би предпочел да е тук, ако можеше.

— Може би — Кълъм се нацупи. — Тогава може би не е добре да стана лекар. Не искам да работя през цялото време, без да имам и ден почивка. Това не е забавно.

— Не, не е! — тя го хвана за ръката. — Хайде! Стига сериозни разговори! Забрави баща си! Забрави за всичко! Ще се надбягваме до потока, а после ще си изядем сандвичите на сянка.

Любимото им местенце беше до малък вир под един водопад, където кафеникавата вода беше доста дълбока. Скалите наоколо бяха покрити със затоплен от слънцето мъх и те седяха върху тях, потопили крака в ледената вода.

— Ще плуваш ли? — попита Джулиет, докато гледаха отражението си във водата.

Той кимна.

— А ти?

Тя се усмихна.

— Най-добрият начин да ми се отвори апетит.

Под джинсите и ризата тя носеше малък син найлонов сутиен и гащички от същата материя. Бледото ѝ тяло контрастираше с почернелите ръце и лице.

Кълъм се усмихна.

— Бикините ти ми харесват.

— Не са бикини!

— Доста приличат.

Той предвидливо си беше сложил бански под джинсите. Внимателно се плъзна във водата и потрепери от студ.

— Хайде, идвай!

Джули му се усмихна кокетно.

— Нали няма да ме пръскаш?

— Само малко — очите му с дълги тъмни мигли бяха също като на баща му. — И то, ако се забавиш повече от две минути, преди да влезеш!

С два удара Кълъм преплува малкия вир и краката му почти веднага намериха скалистото дъно. Като пазеше равновесие върху хлъзгавите водорасли, той се изправи и се обърна към нея.

— Започвам да броя. Едно!

— Не! — тя изписка и потопа пръстче във водата.

— Две!

— Толкова е студено!

— Три!

Той потопа ръката си във водата и я сви в шепа.

— Не, Кълъм, недей! Идвам!

Джули внимателно се спусна по обраслия с мъх камък. Студената вода я остави без дъх, когато се потопа и заплува към него.

— Браво! — очите му блестяха. — Знаеш ли, че като се намокри сутиенът ти става прозрачен?

Тя скри гърдите си с ръце.

— Кълъм, ти си чудовище!

— По-добре го свали. Хайде де! — той посегна и оправи един кичур от дългата ѝ коса. — Какво има? Никой няма да те види.

— Ти ще ме видиш.

Възмущението ѝ не беше много убедително.

— И преди съм те виждал гола.

— Кога?

Сега вече звучеше истински обидена.

— Хиляди пъти. Във ваната като бебе.

— Къпеха ни заедно, така че и аз съм те виждала.

— На пясъчната площадка зад хамбара.

— Бях само на три години.

— Когато влязох в банята миналото лято и ти си лакираше ноктите на краката.

— Добре де, добре! — Джулиет беше аленочервена. — Но сега няма да го сваля.

Тя падна по гръб във водата, размаха крака нагоре-надолу и го изпръска с вода.

— Не! — той със смях се гмурна към пръстите на краката ѝ. — Ако искам, ще ти го съблека.

— Не бивааааа!

Гласът ѝ се изви в писък, опита се да намери дъното и не успя. Когато се показа над водата, видя, че Кълъм я гледа загрижено.

— Добре ли си? Съжалявам.

Прегърна я през раменете. Докато тя кашляше и плюеше вода, пръстите му леко се промъкваха към закопчалката на сутиена ѝ. Когато Джулиет го усети какво прави, беше много късно. С триумфиращ вик той изтръгна сутиена изпод ръцете ѝ и го размаха на подходящо разстояние от нея.

За миг тя се смути, после се разсмя. Протегна ръце над главата си и изви тяло назад, като изпъчи към него малките си мокри гърди, после бавно посегна към гащичките си и започна да ги смъква.

— Хайде, продължаваме! Щом аз го направих, и ти трябва да го направиш.

— Аз?

За миг той се поколеба.

— Хайде де!

Вече гола, тя продължаваше да се смее.

С рязко движение той се измъкна от банските си, завъртя ги около главата си и ги захвърли на скалите. После заплува към нея, като я гледаше в очите. Привлече я нежно към себе си и телата им се докоснаха. Студената им кожа сякаш пламна, когато устните им се докоснаха. Безмълвно се изкатериха на брега и там той я привлече върху тревата като непрекъснато я целуваше, а ръцете му галеха раменете и гърдите ѝ.

Сенките от далечната страна на вира се раздвижиха. Една женска фигура сякаш за миг се надвеси над водата и изчезна.

Половин час по-късно те седяха един до друг на чакъла, който заобикаляше вира. Беше им студено, телата им бяха настръхнали от мразовитата вода и те се притискаха един към друг, за да се стоплят, но никой не искаше да отиде и да донесе дрехите. Кълъм обви ръце около тялото ѝ и зарови лице в мократа ѝ коса. Зъбите му тракаха.

— Беше фантастично.

Тя кимна.

— Знаех си, че ще бъде.

— Знаеше?

Той се отдръпна леко, за да вижда лицето ѝ.

— Често съм мислила за това. А ти?

Кълъм се засмя.

— Ами, май че да. Мислил съм.

— Писано е било да бъдем заедно. Винаги съм знаела, че ще се омъжа за теб.

Той я прегърна.

— Аз също.

За миг замълча, загледан в дълбоката вода на вира, набраздявана само от струйката вода, която се стичаше по черните скали на открития склон над тях.

— Но понякога си мисля за теб като за моя сестра.

Джули се изкикоти.

— Кръвосмешение. Това е още по-порочно.

— Харесва ли ти да бъдеш порочна?

Тя внезапно се отдръпна.

— Трябва ли да питаш? — сложи ръка над очите си и въздъхна дълбоко с животинско задоволство. — Разбира се, не трябва да казваме на старите. Това ще бъде наша тайна, докато не си вземеш изпитите. Ще можеш ли всеки път да чакаш ваканцията?

Той погледна тялото ѝ. Бледата ѝ кожа беше настръхнала от студ, а устните ѝ бяха посинели. Внезапно се разсмя.

— Мога да почакам. Но ако хванеш пневмония и умреш, няма да има никаква ваканция. Хайде да се облечем и да потичаме, за да се стоплим. Не забравяй, че има още много време до края на тази ваканция, за да мислим отсега за следващите.

Джейн наблюдаваше сина си, докато вървяха заедно през градината. Той вече се беше преоблякъл за забавата и тя огледа с одобрение слабата му висока фигура в чисти джинси и бяла риза. Нещо у него се беше променило. Изглеждаше по-уверен и по-зрял, отколкото го мислеше.

— Не искам да развалям ваканцията ти като се тревожа непрекъснато — внезапно тя се почувства нервна и неубедителна. — Просто исках да поговорим няколко минути за бъдещето ти и после да забравим за това, докато се приберем.

Изведнъж осъзна, че той вече беше висок колкото нея, дори малко по-висок.

Кълъм я гледаше, сякаш разговорът го забавляваше.

— Става дума за изпитите ти, Кълъм — продължи тя. — Не искам да се чувстваш, като че баща ти те принуждава да правиш нещо против волята си. Той винаги е толкова амбициозен, когато става дума за тебе. Понякога ми се струва, че не знае какво прави. Той се съобразява само с това, което иска...

Тя млъкна, когато Кълъм я прегърна.

— Мамче, няма да му позволя да ме забърка в нещо, което не желая — той я дари с усмивката, която винаги караше коленете ѝ да омекват от любов и желание да го защити. — Повярвай ми, не съм толкова слаб характер. Избрах естествените науки, защото засега искам да се занимавам с медицина. Но не мисля, че ще стана практикуващ лекар като татко. Предпочитам да се занимавам с научни изследвания или да специализирам нещо, но засега съм сигурен в избора си. Не се притеснявай! Забавлявай се с Лайза през лятото и ни остави с Джули да се махнем от главите ви, да изследваме планините и да ходим по забави, така че през септември всички да се хванем на работа с нови сили.

Кълъм леко я целуна по бузата и се обърна.

Тя го гледаше как прекосява с дълги скокове овощната градина, виждаше отдалече блестящата коса на Джулиет, която се появи иззад къщата. Лайза вече беше запалила колата, за да ги откара долу в градчето. Джейн бавно поклати глава. Той се беше държал прекрасно. Би трябвало да се гордее с него. Защо тогава се чувстваше толкова неловко?

Адам с въздишка затвори тетрадките и дневника и се облегна на кожения си стол с висока облегалка. Кабинетът му беше доста пращен и въздухът беше застоял. Бяха минали две седмици, откакто Джейн и Кълъм заминаха и първоначалната му гузна еуфория, че къщата е само на негово разположение, беше изместена от чувство на досада, което не му беше присъщо. Наведе се, опря лакти върху чистата попивателна хартия и подпря чело с пръсти, като масажираше слепоочията си.

В най-горното чекмедже на бюрото му беше пхнато писмото от баща му. Томас Крейг пишеше само веднъж в годината, на рождения ден на Адам, като винаги прилагаше банкнота от 10 шилинга, за да си купи нещо сина му. Адам често си мислеше, че това е доста неподходящ подарък от един добре осигурен възрастен мъж за друг, който вече е над четиридесетгодишен. Отношенията им бяха безлични и отчуждени, както обикновено. Подаръкът на Томас за внука му беше същият. Десет шилинга за всеки рожден ден и нищо за Коледа.

Затова се изненада безкрайно, когато същата сутрин получи писмо. Цял ден го беше носил в джоба си, защото не искаше да го отвори. Една част от съзнанието му подозираше какво е съдържанието. Най-накрая, преди да допълни записките си, както правеше педантично всяка вечер, той беше извадил белия плик от джоба си и дълго го беше гледал. Почеркът на баща му беше твърд, както обикновено, но съдържанието, както и предполагаше, сочеше известна слабост.

„Реших, че ще е най-добре да ти кажа новините, веднага щом ги узнах. Имам рак, който не може да се оперира. Няма нужда ти или Джейн да се занимавате с мен. Делата ми са в ред. Завещанието ми, което те прави единствен наследник, е оставено в адвокатска кантора «Джеймс и Доналдсън» в Пърт. Бог да благослови теб, съпругата ти, и Кълъм.

Твой любящ баща Томас Крейг“

Беше прочел писмото два пъти, а после го беше пхнал в чекмеджето и се беше върнал към работата си, без да знае какво

изпитва всъщност.

Сега, два часа по-късно, затворил книгите си, той се замисли. Трябваше ли да отиде в Шотландия? Мозъкът му отказваше да работи. Баща му не казваше какъв рак има или колко е напреднал, нито как възнамерява да се лекува. Дали ще остане в свещеническият дом или ще се пенсионира? В писмото имаше толкова недоизказани неща. Той ядосано въздъхна и с мъка се овладя. Какво му ставаше? Ядосваше се на баща си, че е болен и че ще умре? Че макар и непреднамерено в писмото си го молеше за малко внимание? Нима и той беше толкова безчувствен? Изведнъж му се прииска Джейн да е с него. Тя щеше да знае какво трябва да се направи. Щеше да го прегърне майчински и да го накара да се почувства обичан, спокоен и силен. Достатъчно силен, за да се справи с всичко, което животът изпречи на пътя му, включително и с баща си.

Той отново въздъхна, протегна се и притегли телефона към себе си. Изведнъж чу леко подраскване по прозореца. Остави слушалката, завъртя стола и се обърна усмихнат към градината.

— А, ето те и теб, котенце. Мислех, че си ме изоставила.

Стана, отиде до френските прозорци и ги отвори. Сивата котка се промъкна край него, отърка се в краката му и скочи на един стол. Той се усмихна:

— Е, коте, къде беше?

Котката обикновено идваше, когато Джейн я нямаше. Сякаш усещаше нейната неприязън и никога не се показваше, когато тя беше тук. На няколко пъти, откакто бяха женени, той нерешително беше попитал дали не могат да си вземат котка или куче. Още си спомняше с любов кутрето, което като момче беше гледал за толкова кратко време, а после беше дал на Джийни. Но Джейн не се беше съгласила.

Наведе се и нежно докосна главата на котката. Тя погледна към него, вдигна се на задни крака, докосна с предните си лапи гърдите му и отри главата под брадата му. Той усмихнато я взе на ръце.

— И така, миличка, кажи ми какво да направя със стария си баща? Трябва ли да отида в Питънрос?

Той отново отиде до прозореца и се загледа навън. Котката замръзна, сякаш го слушаше.

— Не съм ходил в Шотландия от толкова дълго време — продължи той тихичко. — Искях да забравя всичко. Черквата, къщата.

Но предполагам, че все някой ден трябва да отида. Може би това е правилното решение — да се изправя срещу кошмарите си.

Той галеше котката по топлия копринен гръб. Тя започна лекичко да мърка.

— Предполагам, че и моите приятели психиатри биха ми препоръчали да постъпя така. Да се потопя в миналото и да разбера какви скрити травми са останали в живота ми. Подозирам, че доктор Фройд би могъл да каже много за отношенията с родителите ми.

Ръката му стигна до ушите на котката и той нежно ги почеса. После се наведе и я целуна по главата.

— Хайде, по-добре е да се обадя на моята Джейни. Хей, защо го направи?

Той внезапно пусна котката, защото тя посегна към лицето му с острите си като бръснач нокти. Когато докосна бузата си, пръстите му се изцапаха с кръв.

— Ти, малка проклетнице! Вън! Бързо изчезвай! Щях да ти дам мляко след разговора!

Той се обърна и яростно се опита да попие кръвта с носната си кърпичка, но тя покапа върху колосаната яка на раираната му риза.

— Дявол да го вземе!

Адам бързо излезе от кабинета и изтича на горния етаж, като се опитваше да спре кръвта, преди окончателно да съсипе ризата му. Бързо я съблече, хвърли я в мивката и пусна студената вода. Когато си сложи пластир, преоблече се в домашна риза и пуловер и си наля едно чисто уиски, навън вече притъмняваше. Той се върна отново в кабинета си и за миг се загледа през отворените френски прозорци към градината, като вдишваше дълбоко нощния мирис на дървета и рози. После отиде до бюрото и вдигна телефона.

Джейн спря на пустата улица и изключи мотора. Беше схваната и изтощена от дългото каране и за миг остана на мястото си, загледана в къщата. Прозорците бяха тъмни. След като Адам ѝ се обади преди два дни, тя дълго и усилено мисли, докато вземе решение.

— Не мога да го оставя да иде сам в Шотландия. Мога ли да оставя Кълъм при теб, Лайза!

— Разбира се! — Лайза я прегърна. — Знаеш, че не е необходимо изобщо да питаш. Остави го за колкото време искаш, дори за цялата ваканция. Знам, че децата обичат да са заедно. Разбират се добре, пък и друг път се е случвало. Добре ще бъде с Адам да останете за малко сами.

Тя на два пъти беше звъняла у дома, за да му съобщи решението си да тръгне с него, но той беше на посещения при пациенти, така че накрая беше решила да го изненада. Тръгна през нощта, за да избегне натовареното движение и пристигна къщи около 4:30 сутринта. Излезе бавно от колата и вдъхна сладкия мирис на цъфналите градини, така различен от студения свеж въздух на уелските хълмове. После извади багажа си, тръшна вратата и я заключи. Тръгна по пътеката и бръкна в джоба на якето си за ключовете.

Къщата беше абсолютно тъмна и тя протегна ръка към електрическия ключ, докато тихичко затваряше вратата след себе си.

Стъпалата заскърцаха под тежестта ѝ, когато тръгна нагоре. Вратата на спалнята беше отворена. Тя влезе и посегна към малката лампа върху високия скрин, точно до вратата. Адам дълбоко спеше, но когато очите ѝ привикнаха със светлината, тя осъзна, че на възглавницата до него има и друга глава. Беше жена, чиято дълга коса се бе разпиляла върху чаршафа.

— Адам!

Стреснат от ужасения ѝ писък, той се изправи в леглото, все още полузаспал.

Джейн се хвана за облегалката на стола до себе си. Трепереше като лист. В леглото нямаше никаква жена.

— Защо, за бога, трябваше да ме стреснеш по този начин!

Адам стъпи на пода и посегна за халата си. Беше гол. Когато тя спеше в съседното легло, никога не го беше виждала да си ляга така. Бяха си купили отделни легла, след помятането на Джейн, когато за известно време нейната болка, нервност и мъка го бяха отчуждили. Тя често съжаляваше, че не върнаха обратно старото двойно легло. Наблюдаваше го как се облича и завързва колана около кръста си.

На бузата му имаше прясна червена драскотина, а косата му беше разрошена като на Кълъм.

— Какво, за бога, правиш тук посред нощ? Случило ли се е нещо?

— Мислех да те изненадам — тя събу обувките си. — Мислех, че ще се зарадваш да ме видиш. Не исках да те оставя да ходиш сам в Шотландия.

— Разбира се, че се радвам да те видя.

Той я прегърна и целуна по бузата. Мислено благодареше на бога, че не е разбрала как полузаспал беше пуснал котката в леглото си, без да знае как е попаднала в къщата и дали няма отново да го нападне. Докосването на меката ѝ козина, когато се плъзна под чаршафа и се сви до слабините му, беше възбуждащо. Джейн никога нямаше да узнае и за невероятния еротичен сън, от който го беше събудила. Беше сънувал Брийд.

Брийд рязко се изправи в леглото. Тялото ѝ беше студено и трепереше. А-дам. Беше успяла да се добере до леглото му. Затвори очи и си пое дълбоко дъх, като се опитваше да укроти биенето на сърцето си. В спалнята около нея другите жени спяха. Чуваше дишането, стоновете и риданията им. Беше се върнала в тялото си твърде бързо и това я беше разтърсило силно. Седна, отхвърли косата от лицето си и тъжно обгърна коленете си с ръце. Беше толкова хубаво! Точно както си го спомняше. Когато я приемаше така, тя можеше да преодолее странните еманации от амулета до леглото му, който толкова дълго не я беше допускал в къщата му. Той я беше прегърнал, погалил по гърба и нежно ѝ беше говорил, докато се гушеха в тъмнината под чаршафа.

Точно тогава онази кучка се беше върнала. Не Лайза със златисточервеникавата коса, а другата — Джейн. Жената, чиято коса имаше цвета на есенна трева, която миришеше на сапун като персонала в болницата, майката на сина му. Тя погледна към тавана и ръцете ѝ се свиха като котешки лапи. Тази жена не можеше да направи А-дам щастлив. Тя не го обичаше. Беше заминала без него, беше го оставила самичък в онази грозна, студена и неудобна къща.

Понякога само от любопитство тя навестяваше Лайза. Още я мразеше и проверяваше дали тя представлява някаква заплаха за плановите ѝ. Но Лайза беше силна, много по-силна от А-дам. Пък и повечето време тя беше защитена от ослепително силово поле, което я отблъскваше и изтощаваше, затова Брийд се оттегли. Не си струваше

да губи толкова много енергия, за да проникне зад щита. Беше си обещала, че някой ден ще се разплати с Лайза, задето ѝ беше отнела А-дам. Но не сега. Сега предпочиташе да се съсредоточи върху самия А-дам. Ако усетеше, че Лайза е забравила да се обгради със защитното си поле, тя се взираше в нея от мрака и се забавляваше да я заплашва безмълвно. Понякога замислено шпионираше детето на А-дам и момичето, което вече беше негова любима.

Вратата в другия край на спалното помещение се отвори и тя видя светлина от фенерче да преминава през тъжното пространство между леглата. Тихичко се смъкна под одеялата и затвори очи. Ако те намерят будна, слагат игла в ръката ти и те карат да спиш много дълго време. А после се събуждаш объркана и с пресъхнала уста. Не си сънувала, не си пътувала, дори не си отпочинала. Така, без да разбереш, дните се превръщат в седмици, месеци и години. Тя отдавна се беше научила да се преструва на заспала през повечето време в този чужд свят, който я беше уловил в капана си.

Стъпките бавно приближаваха през отделението. Чуваше подрънкването на ключовете, закачени на колана на жената, усещаше неприятния ѝ дъх. Потръпна и стисна още по-здраво очите си. В това странно място сестрите се бояха от нея. Не я харесваха. Тя също не ги харесваше. Но точно тази, Дебора Уилкинс, мразеше най-много. Тя усещаше, че Брийд не е като другите, че духът ѝ не може да бъде сломен напълно и вбесена от това, жестоко я тормозеше.

Стъпките спряха до леглото ѝ и жената се приближи. Брийд затаи дъх. За момент настъпи тишина, после сестра Уилкинс се обърна и продължи проверката си.

Следващият ден беше един от онези, когато Брийд ходеше в кабинета на доктор Фърнес и разговаряше с него, докато пиеше чай. Тя харесваше мъжа, който управляваше това място, и му вярваше. Беше умен и внимателен. Тя нямаше нищо против да си записва нещата, които му казва. Постепенно, когато доверието ѝ в него се засили и самотата ѝ стана непоносима, тя започна да споделя все повече неща.

— И така, скъпа Брийд, пътува ли отново снощи?

Доктор Фърнес ѝ се усмихна, докато отваряше вече дебелото ѝ болнично досие. Радваше се, че тя укрепна психически, след като ефектът от лекарствата премина. Ето една пациентка, която откликваше добре на психотерапевтичните методи.

Тя плахо кимна.

— Ходих да видя А-дам в неговата къща.

— Това е доктор Крейг, нали?

Той отново прелисти страниците, изписани четливо с черно мастило.

Тя пак кимна:

— Жената още я нямаше и аз отидох при него. В леглото му. Той много ми се зарадва. Но после...

Брийд поклати глава със съжаление. Известно време мълчаливо отпиваше от чая си, после взе парчето шоколадова торта, което беше донесъл за нея. Той се усмихна снизходително, когато тя лакомо впи зъби в него. Изминаха няколко дълги минути, преди да реши да я подсети.

— Какво стана после?

— Жена му Джейн се върна. Беше през нощта и ние спяхме. Тя влезе в къщата, качи се тихо по стълбите и ме завари там.

— Разбирам — той се намръщи. — И какво каза, когато те намери в леглото със съпруга си?

— Никак не ѝ хареса. Изпищя.

— А, ти какво направи?

— Изскочих от стаята и се върнах тук в леглото.

— Колко време смяташ, че те е нямало?

Брийд отново отхапа от тортата и сви рамене.

— Тук и там времето не е едно и също. Когато се събудих, сестрата с конското лице влезе в стаята. Дойде при мене с фенерчето си и аз се престорих на заспала.

Известно време тя мълчаливо дъвчеше.

— Ти ли я накара да провери дали съм тук?

Той се усмихна.

— Тревожа се за теб, миличка. Понякога си мисля дали нещо няма да ти се случи, когато пътуваш.

— Ако нещо се случи, аз се връщам обратно в леглото. Нишката ми е здрава.

Докторът кимна.

— Решихме, че това е твоята астрална нишка, нали? — той си отбеляза нещо. — Много бих искал да те видя, когато пътуваш. Не познавам никой, който може да го прави и да го обясни.

— Защо? — тя се намръщи. — Много е лесно. Особено когато там, където си, не ти харесва. Така можеш да избягаш. Тук не ми харесва. — Той беше разтърсен от мъката, която прочете в погледа ѝ. — Искам да отида да живея в къщата на А-дам. Зная, че той би искал това.

Доктор Фърнес премълча, че дори и да съществува, неговият колега едва ли би искал да бъде посещаван от тази красива, буйна и напълно луда жена.

— Разкажи ми още нещо за къщата на доктор Крейг, скъпа. Интересно ми е.

Той взе отново писалката си. В папката имаше адреса на доктор Адам Крейг. Щеше да му бъде интересно да види човека и къщата, която тази странна млада жена твърдеше, че посещава в сънищата си. Искаше да го попита дали познава тъмнокосата похотлива красавица, която след повече от десет години, прекарани в лудница в северен Лондон, продължаваше да изглежда двадесетинагодишна.

Веднъж я беше запитал защо не иска да си отиде вкъщи. Тя мълча дълго време, после поклати глава.

— Ако се върна, те ще ме убият.

— Ще те убият? Но защо?

— Защото избягах. Защото дойдох тук, във вашия свят. Заради А-дам.

— Твоето семейство цигани ли са?

Беше я питал и преди, но тя сякаш не разбираше думата.

— Казах ти вече, аз съм от Хората отвъд северния вятър.

Той отново го записа и ограда фразата с писалката си. Звучеше налудничаво, романтично и неясно. Точно като самата нея. Беше споменал тези думи вкъщи и за негово учудване синът му, който изучаваше хуманитарни науки, беше реагирал веднага.

— Така Херодот е наричал келтите.

Докторът бръкна в чекмеджето на бюрото си и извади един атлас, който беше заел от дъщеря си.

— Знаеш ли как да се ориентираш по карта? — попита я небрежно.

Брийд сви рамене.

Той отвори на картата на Великобритания и я побутна към нея.

— Виждаш ли? Англия, Шотландия и Уелс. Каза ми, че си била в Единбург — той го посочи на картата. — Ето тук, виждаш ли?

Тя погледна неразбиращо и поклати глава.

— Катриона ми показва една карта, но на нея нямаше Крейг Фадрейг. Видях Абърнети, където понякога ходеше чичо ми и селото, където живееше А-дам.

— Значи си живяла в Шотландия? Там ли си родена?

Брийд колебливо кимна.

— И казваш, че си скитала из планините.

— Тя отново кимна.

— И си ходила в колеж?

— Като А-дам, да.

Той поклати глава.

— Но къде са родителите ти, Брийд? Брат ти? Чичо ти? Защо не те търсят?

— Не искам да ме намерят. Броихан ще ме убие.

Понякога го виждаше да крещи. Все още се опитваше да я хване, но не можеше да проникне през странния воал, който ги разделяше като стъклото на болничните прозорци. Викаше я да отиде при него. Беше престъпила свещените закони, забраната за преминаване в друг свят и трябваше да понесе наказанието си — смърт. Тя се наведе и затвори атласа.

— Защо не ми позволите да отида при А-дам? Защо трябва да стоя тук? Това място не ми харесва.

— Знам, Брийд. Но е много трудно.

В досието ѝ пишеше, че са я намерили да се скита из Лондон. Имаше няколко реда за живота ѝ в Единбург — как е била приета в Кралската амбулатория, после — в клиниката в Морнингсайд и това беше всичко.

Той затвори папката.

— Трябва да тръгвам, скъпа Брийд. Ще поговорим отново. Но искам да бъдеш послушна. Виковете и заплахите към сестрите не помагат, нали знаеш. Ако искаш да си тръгнеш оттук, трябва да ни докажеш, че можеш да се държиш както трябва и да се грижиш за себе си.

По-късно тя излезе в градината. Там се чувстваше спокойна. Другите пациенти сякаш не обичаха дърветата и цветята. Сети се, че

трябва да разкаже на доктор Фърнес за прекрасната градина на А-дам.

Едва в последния момент Айвър Фърнес осъзна, че при пътуването си за сватбата на братовчеда в Харпендън ще мине през Сейнт Олбънс, съвсем близо до улицата, където живееше доктор Адам Крейг. Знаеше наизуст адреса, който беше открил в медицинския указател. Къщата в тихото предградие, с цъфтяща градина и цветно стъкло на предната врата, му беше описана живо и с любов от Брийд.

— Трябва да се отбия на едно място. Само за малко — каза той на изненаданото си семейство, когато се отклони от главния път.

Къщата беше там. Черешовото дърво, вече без цветове, с израснали през лятото зелени листа. Стъкленото пано на вратата, изобразяващо бяла лилия в стил ар нуво. Всичко беше точно, както тя го беше описала. Разбира се, това нищо не доказваше. Може би беше идвала тук и преди — като дете или момиче. Може би беше виждала снимки.

Той остави семейството си в колата и позвъни на вратата. Една съседка му каза, че доктор и госпожа Крейг са в Шотландия.

— Казах ти да не идваш.

Томас Крейг отвори предната врата и им прегради пътя към мрачния коридор. Къщата зад него миришеше слабо на лекарства.

— Трябваше да видя как си, татко — Адам устоя на внезапното детинско желание да се обърне и да избяга. — Джейн и аз бяхме разтревожени от писмото ти.

— Няма причина. Всичко е наред.

Старецът леко вдигна брадичка и се намръщи. После неочаквано омекна и отстъпи назад.

— Е, щом вече сте тук, най-добре ще е да влезете.

Къщата беше подредена и блестеше от чистота. Единствената стая, която си личеше, че е обитавана, беше кабинетът.

— Помислих, че отново ще ни изгони — прошепна Джейн, докато стояха и се оглеждаха в студената кухня. — И почти съжалявам, че не го направи. В хотела щяхме да се чувстваме по-добре, отколкото в тази морга.

Адам сви рамене.

— Тук е умряла Джейни.

Той се огледа, сякаш очакваше да види кървави следи по пода. Гласът му пресекна и Джейн нежно сложи ръка на рамото му.

— Няма смисъл да мислиш за това — тя въздъхна, посегна за чайника и се огледа. — Печката не е запалена. Има ли тук електрически котлон или нещо такова? Не мога да си представя защо баща ти е останал да живее самичък тука.

Томас се появи на вратата.

— В килера има готварска печка.

За първи път на светлината на слънчевите лъчи, които проникваха през прозорците, Адам забеляза колко сиво и изтощено е лицето на баща му.

— Никога не паля кухненската печка — той отиде до задната врата и я отвори, за да влиза повече светлина. — Останах тук, млада госпожо, защото това е моят дом и моята енория. Къде другаде можех да отида? Пък и бягството ми нямаше да върне госпожа Барън обратно.

Той наблюдаваше как Джейн сложи чайника на печката до шкафа за месо.

— Колко дълго ще останете?

Джейн лекичко му се усмихна.

— Само колкото желаете, татко. Просто искахме да се убедим, че си добре.

Той се намръщи.

— Както виждате, добре съм — и се обърна към вратата. — Когато направите чая, донесете го в кабинета ми и ще си поговорим, преди да си тръгнете.

Джейн тихичко цъкна с език.

— Мисля, че това трябва да се смята за постижение, нали?

Адам взе подноса и последва съпругата си по коридора към бащиния си кабинет.

— Мислех да останем с Джейн за една нощ, татко — каза той, докато оставяше подноса на бюрото. — Не може да няма място в тази голяма къща. Няма да те притесняваме. Искаме да те заведем на вечеря в хотела. Какво мислиш?

Той им предостави бившата си спалня. Беше студена, безлична, с празни шкафове и свободна тоалетна масичка. Сега Томас спеше в

старата стая на Адам. Не можаха да го убедят да отиде с тях в хотела и седнаха сами в ресторанта. Поръчаха си студена съомга, пресни картофи и грах, заедно с бутилка много хубаво и скъпо вино.

— Сигурно е странно да се върнеш тук след толкова много време.

Джейн наблюдаваше лицето на съпруга си, докато той гледаше през прозореца към завоя на широката бавна река в края на моравата.

— Какво казваш? — Адам с усилие се отърси от мислите си и кимна. — Така е. Трябваше да вземем Кълъм.

Тя също си беше мислила за това, но вече беше твърде късно.

— Е, ще ме заведеш ли да видя твоя любим камък със странните изображения? Много ми се иска да го видя — тя посегна към бутилката и доля чашите. — Ще отидем, нали, Адам?

Той поклати глава нерешително.

— Не знам. Доста далече е. В онези дни бях млад и здрав.

— Ще си направим пикник. Едва ли ще липсваме на баща ти, ако отсъстваме за няколко часа. Всъщност той е истински стар саможивец. Откога е болен, каза ли ти?

— Не е отдавна. Едното от чекмеджетата на бюрото му и шкафчето в банята са пълни с обезболяващи, и то силни. Горкият татко. Никога не съм мислил, че това ще се случи с него.

Те тръгнаха от къщата късно сутринта, когато Томас вдървено се запъти към черквата. Адам носеше през рамо чанта с храна и бутилка бяло вино, купено предишната вечер от хотелския бар. Той я поведе през реката, после нагоре по стръмната пътека под надвисналите дървета и шубраци. Само след няколко минути се задъха.

— Сигурен съм, че едно време тази пътека не беше толкова стръмна.

Джейн се засмя.

— Е, не съжаляваш ли, че не се записа с мене в отбора по скуош? — тя изтича няколко стъпки пред него и отново забави ход. — Толкова е красиво, Адам. Какво ли щастие е да живееш тук?

— Когато бях малък не го чувствах по този начин. Бях много нещастен, когато майка ми ни напусна.

Те спряха и се загледаха в стръмното дефиле, където реката преминаваше през многобройни стъпаловидни водопади и студените

им пръски искряха с цветовете на дъгата под лъчите на слънцето, прокраднали се през дърветата. Ревът на водата беше оглушителен.

— Ела от тук.

Вече отпочинал, той отново тръгна пред нея по пътеката, като на места с мъка се промушваше под бледозелените увивни растения, които висяха от дърветата като парцаливи завеси. Когато стигнаха на открития склон, той отново спря задъхан.

— Ето го там горе. Виждаш ли?

Джейн проследи с очи ръката му и видя на върха на билото плочата, очертана на фона на небето.

— Наистина е внушителен.

Когато го достигнаха, и двамата се бяха задъхали. Адам хвърли чантата на земята, наведе се и докосна пръстите на краката си със стон.

— Ужасно се схванах. Господи, съвсем не ме бива вече. Е, какво мислиш?

— Странен е — Джейн отиде до него и проследи фигурите с върха на пръста си. — Казваш, че е на стотици години?

— Повече от хиляда — усмихна се той. — Древните пикти били магьосници, друиди и какво ли не още. Това разпалваше въображението ми. А и мястото сякаш е обитавано от призраци. Когато бях малък, на върха на този хълм винаги имаше мъгла. Бях самотно и чувствително момче, готово да повярва във всичко. После срещнах Брийд и...

Той млъкна и се загледа към долината.

— И? — подкани го Джейн.

— И когато я следвах, сякаш преминавах в друг свят. Беше необикновено приключение, в което аз бях героят.

Той седна на една открита скала недалеч от нея и продължи, загледан в далечината.

— Много ми беше тежко, когато я оставих и отидох в Единбург.

Отново замълча. Опитваше се с всички сили да прогони образа на Брийд от ума си. Това беше прелъстителен, еротичен образ, свързан със сънищата му; свързан по някакъв начин и с красивата дива котка, която беше опитомил; образ, който едновременно го привличаше и плашеше.

Дълго и мълчаливо наблюдаваха един сокол, който кръжеше над тях. Изведнъж той сви криле и се спусна зад склона, а те останаха сами

в горещата тишина. Зад тях билото на планината сияеше в цветовете на пирена.

— Кажи ми какво означават тези знаци.

Тя отново беше станала и докосваше камъка с ръка.

Не докосвай този камък.

За миг той помисли, че е проговорил на глас, но тя не помръдна. Ръката ѝ все още галеше очертанията на издълбаните символи — пречупеното копие, полумесеца, змията, огледалото.

— Завет за потомците.

— И какво се казва в него?

— Че това е много специално място.

Зад тях мъглата бавно се издигаше от долината.

Облегната на вратата към овощната градина, Лайза гледаше в полумрака прилепите, които прелитаха над ябълковите дървета. Въздъхна доволно. От мястото си виждаше светлините в хамбара на Филип. Беше вечерял с нея и децата набързо и после отново беше изчезнал. На лицето му беше изписано онова особено съсредоточено изражение, което означаваше, че макар и тялом да е с тях, духът му още витае пред огромното платно на абстрактния пейзаж, върху който работеше в момента. След вечеря мълчаливо и почти незабелязано се беше измъкнал и навярно щеше да рисува цяла нощ и да пропълзи в леглото на зазоряване. А може би щеше все още да рисува на сутринта, когато тя му занесе чаша кафе в хамбара. Той рисуваше с такова настървение, че понякога я плашеше. Когато тактично му беше предложила да намали темпото, защото има пред себе си много време, той беше поклатил глава:

— Не мога, твърде много време загубих. Всички години, през които преподавах, трябваше да рисувам. Не мога да рисувам по-бавно, Лайза, имам още толкова много работа, а времето ми е толкова малко.

Нейната последна работа беше завършена и изпратена в Париж преди шест седмици и в момента тя не работеше върху нищо. Студиото беше почистено, боите и чистите платна — прилежно прибрани. Бръкна в джоба на блузата си за цигарите, запали една и вдъхна ароматния тютюнев дим в хладния нощен въздух. Това бяха най-приятните мигове — когато идеята за следващия портрет още зрееше у

нея. Разбира се, през цялото време правеше скици и рисувахе малки акварели. Но големите официални портрети, опитите ѝ да улови и извади на показ душата на някой мъж или жена, трябваше да бъдат обмисляни и изграждани понякога с месеци. Тя беше щастлива, защото можеше да избира хората, които да рисува. Четеше за тях, после разговаряше с тях и когато беше готова, започваше предварителните скици.

Изневиделица подухна лек бриз, зашепна в клоните на ябълковите дървета и разроши тревите. Беше почти тъмно, но очите ѝ различаваха очертанията на ниските хълмове в далечния край на долината. От време на време проблясваха светлините на кола, която следваше завоите на пътя край реката или се спускаше по някоя от многобройните алеи, пресичащи околността.

Изведнъж тя потръпна, хвърли цигарата си и я угаси с крак. След вечеря децата бяха отишли на разходка из полята зад къщата. Лайза се облегна на покритата с мъх порта и се опита да различи силуетите им на фона на тъмния склон или да чуе гласовете им. Някъде в далечината извика сова.

Замаяна, тя тръгна обратно към къщата, но внезапно спря по средата на пътя. Щеше да отиде за малко в студиото. Беше почти готова да започне да рисува. С някаква част от съзнанието си вече беше избрала модела си, или както казваше Джулиет — жертвата. Беше възрастна френска поетеса — жена, надарена с познание и мъдрост. Въпреки набръчканото си, белязано от годините лице, тя беше изумително красива и притежаваше най-проницателните и красиви очи, които Лайза някога беше виждала.

С внезапна решителност тя се упъти към ателието и протегна ръка към вратата, която за нейно учудване се оказа отворена. Поколеба се. Съмняваше се, че я е оставила така. Обикновено я заключваше, но може би сега, когато не рисувахе, обичайната ѝ концентрация я беше напуснала. Или пък Филип беше идвал за нещо. Той често безсрамно ѝ задигаше най-скъпите бои или скицници, тъй като страстта, с която работеше, изцяло го владееше.

Тя бутна вратата и пристъпи в мрака. Части от покрива на хамбара бяха заместени със стъкло, за да има достатъчно светлина. Дори нощем, помещението не беше съвсем тъмно. Лайза се огледа, посегна към електрическия ключ и изведнъж дочу приглушено

кикотене. Замръзна с наострени уши. За миг настъпи тишина, после отново дочу шепот от далечния ъгъл на ателието, където се намираше старият ѝ диван, покрит с пъстра покривка. Внезапно разбрала какво става, тя рязко натисна ключа и помещението се обля в ярка светлина.

Кълъм и Джулиет лежаха голи на дивана. До тях на пода имаше полупразна бутилка бяло вино, а до нея — друга, празна. За миг никой от тях не помръдна, после и двамата скочиха. Джулиет грабна покривката и се уви с нея. Кълъм припряно откри джинсите си, облече ги с гръб към Лайза и дръпна ципа. Когато се обърна, лицето му беше алено.

— Лельо Лайза, всичко ще ти обясня.

— Благодаря ти, Кълъм, но не мисля, че има какво да се обяснява.

Първоначалният заслепяващ гняв, че са осквернили работното ѝ място, бързо беше изместен от поток други чувства: тъга, че децата вече са пораснали; съчувствие към притеснението им, което говореше повече от всякакви думи; ужас от реакцията на Филип; страх от мисълта как ще обясни случилото се на Адам и Джейн и неистово желание да се разсмее на патетичните им, уплашени лица.

— Нали няма да кажеш на татко? — молбата на Кълъм, който посягаше към ризата си, прекъсна препускащите ѝ мисли. — Моля те, той ще ме убие.

Тя поклати глава.

— Няма да направи подобно нещо, Кълъм — Лайза си пое дълбоко дъх и отново извади цигарите си. — Мисля, че е добре да ми дадете малко вино, докато помисля какво би трябвало да направя.

Мислите се надпреварваха в главата ѝ.

И аз съм била млада.

По дяволите, любила съм се на същото това канапе с баща му!

Да, но те са още деца.

Ами ако тя забременее?

Ще се справим.

Винаги сме се справяли.

— Майче!

Някак, без да губи достойнството си, Джулиет беше успяла да си нахлузи бикините и огромната мъжка риза, която носеше напоследък. Наля на майка си чаша вино, а после една и на себе си. Като изключим

блестящите ѝ очи и леко порозовелите бузи, което според Лайза се дължеше повече на ласките на Кълъм, отколкото на виното, тя беше напълно спокойна.

— Съжалявам, не трябваше да го правим в ателието ти — тя безпогрешно беше осъзнала най-същественото и едновременно най-незначителното в случилото се. — Не се притеснявай за нас, внимавахме. Пък и ние ще се оженим. — Усмихна се блажено. — Не трябва да казваш на татко или на родителите на Кълъм, защото те няма да разберат. Но ти ни разбираш, нали?

Страхотна обработка, помисли си Лайза. Отпи от виното си, усещайки, че умът ѝ е абсолютно празен.

— Трябва да реша какво да правя — каза най-накрая. — Трябва да помисля.

Лицето на Джулиет се озари от усмивка. Майка ѝ винаги казваше така, когато се канеше да отстъпи, но трябваше да запази достойнството си. Тя целуна Лайза по косата.

— Ти си страхотна. Знаех, че ще разбереш. Леля Джейн ще има да мърмори — тя хвана ръката на Кълъм и го притегли към себе си. — Но знам, че чичо Адам ще разбере. Ти и той сте били гаджета, нали?

Очите ѝ заблестяха още по-силно.

— Джули, откъде ти дойде наум?

Лайза се чудеше дали не се е изчервила. Изведнъж ѝ се прииска да не беше включвала осветлението, то така безжалостно разкриваше всичко.

— Кълъм и аз винаги сме мислили, че е така. Много сме си говорили за това, нали, Къл? Мислехме, че заради това сме почти брат и сестра и това ни харесваше, когато бяхме малки. Но сега звучи като кръвосмешение.

Лайза си наля още вино. Пиеше твърде бързо.

— Така че и ние сме гаджета. Това е прекрасно. Сякаш кръгът се затваря, особено ако Къл отиде в Единбург да учи медицина като чичо Адам.

Някакво течение се промъкна през отворената врата и Лайза усети как кожата ѝ настръхва.

— Джули...

— Стига, мамо, не бъди толкова старомодна! Всичко е прекрасно!

Момичето отпи още една глътка от чашата и затанцува наоколо. Полите на ризата не скриваха почти нищо от дългите ѝ крака.

В хамбара нямаше никакви сенки. Всяко ъгълче, всяка от дъбовите греди на тавана ясно се открояваха. Лайза се огледа. Дали споменаването на Адам не беше причина за това? Или уханието на любов, виното и топлата лятна нощ...

Внезапно гласът на Мерин прозвуча в ушите ѝ. *Тя ще продължи да те преследва, Лайза. Набелязала те е и все още те дебне там, в мрака. Боя се, че според нея ти си ѝ го отнела, а не мисля, че е от момичетата, които прощават подобно нещо. Пази се. Не я оставяй да те хване неподготвена. Колкото и години да минат, колкото и неща да се случат, никога не се обръщай с гръб към сенките. Някой ден тя отново ще те намери.*

— Да се прибираме — Лайза остави чашата. — Облечи се, Джули, преди баща ти да те е видял. Бързо! Искам да затворя ателието. Вижте колко нощни пеперуди влизат.

Не им позволявай да разберат, че си уплашена. Не позволявай и на нея да разбере, че си уплашена. Помни защитния кръг и обгради с него тези деца, които толкова много обичаш. Тя не би ги наранила — не и сина на Адам, но все пак ги защити.

Тя чувстваше очите, които ги наблюдаваха, дори знаеше откъде. Извърна се към вратата, очаквайки да види тъмната коса, дивите сиви очи и ръката с проблясващо острие. Нямаше никого. Навън совата отново се обаждаше, а нощта беше тиха. Чак когато излязоха навън и тя се обърна да угаси лампите и да затвори вратата, усети как копринена козина лекичко се отърка в голия ѝ крак.

Томас Крейг умря шест месеца след посещението на Адам и Джейн в Питънрос. Независим и силен до края, той се грижеше за паството си и служеше в черквата почти до последния си ден. Един турист, влязъл в сградата с пътеводител в ръка, за да види средновековната картина, която висеше на стената до вратата, намери изстиналото му тяло на една от задните пейки в черквата.

Адам, Джейн и Кълъм отпътуваха на север, за да уредят погребението и да решат какво да правят с вещите му. Църковното настоятелство беше вече решило да продаде свещеническия дом, който беше твърде голям, твърде стар и твърде скъп за поддържане.

В деня, преди да замине обратно за Англия, Адам стоеше и гледаше към гроба на баща си в черковния двор, който познаваше от дете. Чувстваше огромна мъка и съжаление. Всичко му се струваше безполезно. Целият живот на баща му беше изпълнен със страдание и борба, с горчива омраза. И за какво беше всичко това? Беше ли намерил най-накрая спокойствието и утехата, които така безкомпромисно беше търсил? Имаше ли следващ живот, в който да те очаква награда или наказание, или неспокойният гневен дух на баща му продължаваше да броди из селото и в къщата, която беше наричал свой дом? При тази мисъл Адам потрепери.

Джейн го хвана за ръката.

— Добре ли си?

Той вдигна рамене.

— Смъртта кара всичко да изглежда безсмислено, нали? Ама че живот.

— Той живееше така, както смяташе за правилно. Това е най-доброто, което може да стори всеки от нас.

— И умря в самота.

— Той имаше своя Бог, Адам.

Жесток Бог, който не признаваше прошката или добротата. Неизказаната мисъл увисна между тях за миг, после Адам потръпна и се отдалечи от гроба.

— Хайде да отидем в хотела и да пийнем по нещо. Слава богу, няма защо повече да се връщам на това ужасно място!

Не се знаеше дали мисли за детството си или за Брийд.

Щом се върнаха отново в Сейнт Олбънс, животът им пое обичайния си ход. Но нещата се бяха променили. Адам беше потчужден, нетърпелив и често твърде уморен, за да се люби с Джейн. Търпението му към Кълъм също беше намаляло и когато синът му съобщи на изненаданите си родители намерението да се ожени за Джулиет, реакцията му беше внезапна и яростна.

— Никога през живота си не съм чувал подобна глупост! — Адам погледна сина си невярващо. — Не ме интересува какво ще кажеш, няма да се ожениш за нея! — Лицето му беше преbledняло. — За бога, момче, предстоят ти изпити! Та ти си още ученик! През следващите десет години не можеш и да си помислиш за женитба. Обясни му, Джейн!

Той се обърна към съпругата си, която стоеше до прозореца на кабинета и гледаше към оголялата градина.

— Казах ти, татко, ще почакаме до следващото лято. Дотогава и двамата ще сме завършили училище.

— Тогава ще бъдеш в университета.

Кълъм си пое дълбоко дъх.

— Ще пропусна една година, татко. Искам да попътувам, да разгледам света. Това искаме и двамата с Джули. Твърде дълго време учихме. Искаме малко да си починем. Лайза няма нищо против.

— За теб тя е леля Лайза, млади човече!

— Тя не ми е истинска леля — отвърна Кълъм. — Пък и мрази да ѝ викам така. Казва, че я карало да се чувства стара. Наричам ги Лайза и Фил. Ако не беше толкова допотопен и ти щеше да разрешиш на Джули да те нарича по име. Лудост е да настоявате на това „леличко“ и „чичо“, като че ли сте стари изкопаеми, а ние сме шестгодишни — бузите му пламтяха. — Все едно, не знам за какво изобщо говорим. Има още толкова време. Не се притеснявайте за скапаните изпити! Ще ги взема.

Той изскочи от стаята и тръшна вратата зад себе си. Джейн и Адам го чува как тича нагоре по стълбите и тряска вратата на стаята

си.

Адам разсеяно поглади челото си.

— Къде сгрехихме?

Джейн преглътна усмивката, която напираше към устните ѝ.

— Не сме сгрешили, Адам — тя пристъпи и го прегърна през раменете. — Не се тревожи. Той няма да се провали на изпитите. Просто е нервен. Цялата врява е, за да не забележим колко много се притеснява. Не се ядосвай. Знаехме за тях двамата с Джули от много време. Писано беше да се влюбят. Те са разумни деца и няма да направят някоя глупост.

Адам се отдръпна от ръката ѝ.

— Искате ли да следва медицина?

— Разбира се, че иска.

Джейн се изправи и леко го целуна по косата, като се опитваше да не обръща внимание на пренебрежението му. Косата му беше буйна и къдрава както винаги, но измежду кестенявите кичури вече се виждаха и сиви. Тя потръпна и отново отиде до прозореца.

— Искате ми се най-после да дойде пролетта. Кокичетата се показаха, но този вятър изобщо не спира.

Докато говореше, нов силен пристъп блъсна в стъклото и го разтърси в рамката му.

— Навън има котка. Горкичката, сигурно е замръзнала.

— Котка ли? — Адам се изправи и се завъртя в стола си. — Къде е?

Тя се усмихна мрачно.

— Не, не е твоята зла приятелка. Тази е черна — тя се обърна към него и се намръщи. — Какво има, Адам?

Ръцете му трепереха, докато си играеше с писалката.

— Нищо ми няма.

— Не ставай глупав! Разбира се, че има нещо. За Кълъм ли се притесняваш? За бога, не бива да се тревожиш толкова много!

Адам затвори очи. Твоята зла приятелка, беше казала тя. Само ако знаеше! Той прехапа устни, като отчаяно се опитваше да се овладее. Спомни си последния път, когато беше видял котката — преди няколко седмици, когато Джейн беше на посещение у майка си в Годамлинг.

Онзи ден беше прекарал вкъщи цяла сутрин, за да подреди бележките си и успя да свърши към обяд. След това се протегна и излезе в градината, за да подиша чист въздух и да разведри ума си. Точно в този момент, сякаш знаеше, че е сам, котката скочи от един нисък, покрит със сняг клон и изтича при него, като не спираше да мърка. Той я внесе вътре и ѝ даде чинийка мляко под кухненската маса. Но тя не ѝ обърна никакво внимание, а изтича по стълбите право в спалнята.

— Пис-пис?

Той беше постоял малко в кухнята, почти сигурен къде е отишла. После бавно я беше последвал в хола до подножието на стълбите. С поглед, отправен нагоре, отново я беше повикал:

— Пис-пис?

Гласът му беше прозвучал раздразнено в тишината.

— Пис-пис, къде си?

Тишина. Беше останал дълго време опрян на гладката, боядисана в бяло колона под стълбите. Част от него беше разбрала, че това е моментът на истината. Не можеше да приеме това, което ставаше, дори не го разбираше. Беше си помислил, че ако се качи горе, ще прекрачи отново в странния свят на сънищата си и ще бъде изгубен. Спомняше си как беше погледнал часовника си — един и десет. В три и половина имаше консултация.

Докато изкачваше по стълбите, беше усетил в стомаха си странна, болезнена възбуда. Без да осъзнава какво прави, беше започнал да развързва връзката си. За миг се беше спрял на площадката, за да се ослуша; после беше прекосил плътния сив килим до вратата на спалнята, която от толкова години споделяха с Джейн. Бавно беше влязъл и затворил вратата зад себе си.

Тя беше седнала на леглото му. Зад нея амулетът лежеше на килима, разбит на хиляди парченца.

— Ти, малка вещице!

Беше го казал без злоба, докато машинално се събличаше. Плъзна се под завивките, усещайки студените чаршафи до горещата си кожа, затвори очи и зачака тя да се промъкне до него.

Когато най-накрая беше посегнал да се облече, светлината в небето беше започнала да помръква. Стаята беше празна.

Доктор Фърнес седеше загледан в леглото ѝ и поглаждаше брадичка с лявата си ръка, докато в дясната държеше дебел куп бележки. Според сестрата тя беше отишла да си легне след обяда, казвайки, че е уморена. Когато се бяха опитали да я събудят в два и половина, защото била закъсняла за лечебния курс по рисуване, не успели. След като я разтърсвали и викали, бяха дошли да извикат Айвър, който седеше в кабинета си пред старата пишеща машина.

— Защо не ме повикахте веднага? — той скочи и грабна картоната ѝ. — Бях наредил да не я будят, когато заспи така.

— И с бомба не можеш да я събудиш — изсъска гневно дежурната сестра Дебора Уилкинс зад гърба му.

Той не ѝ обърна внимание, премина през тежките врати на дългото спално помещение и с бързи стъпки приближи леглото на Брийд.

— И така, скъпа, ти си на другия край на своята сребърна нишка, нали?

Той стоеше загледан в нея, сякаш очакваше да види нишката. Тя лежеше по гръб с кръстосани на гърдите ръце, като алабастрова фигура над саркофаг в катедрала. Докосна с опакото на ръката си бузата ѝ. Беше студена като лед. Зад него сестра Уилкинс гледеше момичето, смръщила грубото си лице. Омразата и неодобрението ѝ я обграждаха като облак. Той се обърна.

— Благодаря ви, сестра Уилкинс. Аз ще се погрижа за нея. Моля ви, вършете си работата.

Изпълненият ѝ с омраза поглед го прониза, но той изобщо не забеляза. Наведе се над Брийд и внимателно потърси пулса ѝ. За миг помисли, че го няма и почувства как го обзема паника, но после го усети — слаб като полъх. Нагласи стетоскопа си и започна да разкопчава синята ѝ рокля.

— Всички системи работят на минимум — промърмори на себе си.

Пъхна стетоскопа в джоба си и се отдръпна, като я гледаше.

— Брийд?

Произнесе името ѝ нежно, макар че Дебора Уилкинс едва ли беше опитала да я събуди така. Както и очакваше, не получи отговор.

— Къде си, Брийд? При твоя доктор Крейг ли?

Той си спомни за посещението си на тихата улица с хубавата самостоятелна къща, където живееше доктор Крейг със своето семейство. Дали той сънуваше понякога тази красива, омагьосана жена? Дали изобщо имаше представа каква роля играе в нейния въображаем живот? Съвсем скоро трябваше да се срещне с доктор Крейг.

Той се стресна, когато усети, че тя го гледа.

— Доктор Фърнес?

— Здравей, Брийд! Къде беше, скъпа?

Автоматично посегна към китката ѝ, но не беше нужно да намира пулса ѝ, за да знае, че е учестен. Виждаше как цветът се завръща по бузите ѝ, усещаше жизнеността ѝ, доволната усмивка на устните ѝ. За свой ужас изпита внезапен прилив на желание и това не остана незабелязано. Тя му се усмихна сънено и стисна ръката му.

— Ходих да видя А-дам.

— И той зарадва ли ти се?

Докторът се овладя.

— О, разбира се. Проклетата му съпруга не беше там.

Тя се изправи на лакът и косата ѝ се спусна върху рамото. Как по дяволите успяваше да изглежда толкова съблазнителна в ужасната си болнична рокля? Той видя, че не е закопчал дрехата ѝ, след като я преслуша и усети как се втренчва в сенчестата бразда между гърдите ѝ.

— Любихме се — гласът ѝ стана гърлен. — Беше чудесно.

Обзалагам се, че е било така. За малко не го каза на глас, но спря навреме.

— Брийд, скъпа, закъсняваш за час. По-добре да станеш, да се срещнеш и да идеш във всекидневната — той държеше папката пред себе си като щит. — Трябва да се обадя по телефона.

В дома на Адам Крейг никой не отговаряше, затова позвъни в кабинета му. Суров глас от другата страна му каза, че доктор Крейг преглежда пациент и не бива да бъде безпокоен. Айвър се усмихна. Ако някога се оттеглеше на частна практика, и той щеше да има в кабинета си такава горгона, за да го пази от досадни колеги. Остави името и номера си, затвори телефона и прибра бележките си за Брийд в картотеката.

Адам седеше в кабинета си и чаят му изстиваше пред него. В съседната стая Джейн гледаше телевизия. Купчината документи, които беше донесъл вкъщи, дразнеше погледа му. До този момент беше успял да ги пренебрегва, но когато се протегна да запали настолната лампа, видя бележката, която новата секретарка Ема Соулс беше прикачила към дневника му. „Моля, обадете се колкото е възможно по-скоро на доктор Фърнес. Спешно е.“ Отдолу имаше телефонен номер в Лондон. Той се намръщи. Глупачката трябваше да му каже, че е спешно. Трябваше да му я покаже след консултацията, не да чака да я намери, когато погледне в дневника си. Фърнес. Името му беше непознато. Той откачи парчето хартия и го разгледа внимателно, после дръпна телефона и избра номера.

— Доктор Фърнес?

Завъртя стола си, така че да гледа към градината.

— Съжалявам, доктор Фърнес си отиде.

Гласът беше безчувствен, отегчен.

Адам се намръщи. Взе един молив и започна да потропва по тефтера до лакътя си.

— Разбирам. Обажда се доктор Адам Крейг. Оставил ми е съобщение да го потърся спешно. Можете ли да ми дадете някакъв номер, на който да го потърся?

Настъпи тишина, докато гласът от другата страна се консултираше с някого, после отново се обади:

— Съжалявам, доктор Крейг. Доктор Фърнес не е оставил телефон за връзка през почивните дни. Бихте ли се обадил отново в понеделник?

Адам остави слушалката. Навън, в светлината на прозореца си, той видя, че плющиящият дъжд е започнал да преминава в сняг. Моравата вече беше побеляла. Надяваше се, че котката е на топло и в безопасност.

Джейн изключи телевизора веднага, щом Адам излезе от стаята. Десет минути по-късно тя все още се взираше в празния екран. Вечерята беше пълен провал. Тримата седяха в пълно мълчание и веднага щом свършиха, Кълъм излетя нагоре по стълбите и тръшна

вратата на стаята си, както обикновено. Тя тъжно въздъхна. Да живееш с двама чувствителни мъже не беше така прекрасно, както си беше мислила някога. Изправи се с пъшкане, отиде до вратата и я отвори. В къщата цареше пълна тишина. Липсваше дори обичайният ритъм на попмузика от стаята на Кълъм. Тя отиде в кухнята и с отвращение погледна купчината мръсни чинии на мивката. От понеделник до петък имаше домашна помощница, но в петък, събота и неделя вършеше цялата къщна работа сама. Ако не успееше да хване Кълъм или Адам да ѝ помогнат, миеше и чиниите. Патриша ѝ беше набила в главата никога да не оставя миенето на чиниите за сутринта. Не бивало първото нещо, с което се сблъскваш след ставане, да бъде мръсната кухня. Цели тридесет секунди тя стоя загледана в тенджерите и чиниите, после се обърна и затвори вратата след себе си.

Бавно се изкачи по стълбата и влезе в спалнята си. Дръпна пердетата, запали лампите на тоалетката си и се огледа. Розовите абажури придаваха на стаята приятна топлина и тя изведнъж се почувства уютно отпусната. До леглото ѝ; на малко шкафче имаше купчина нови романи. Седна и ги придърпа към себе си. Айрис Мърдок, Маргарет Драбъл и последния роман на Мери Стюърт, за да се поглези. Това беше нейното малко удоволствие — книгите, с които прекарваше уикенда, докато Адам беше на посещения или играеше голф със семейство Хардинг. Тя свали обувките си и вдигна крака на леглото. Облегна се удобно и намести малките копринени възглавнички, които украсяваха бледорозовата покривка. Леглото на Адам стоеше недокоснато — на половин метър от нейното. Между двете легла имаше нощна масичка, на която стоеше лампата му и книгите, които четеше в момента — някакъв том по естествена история и трилър от Реймънд Чандлър. Тя ги погледна, докато се наместваше и замръзна. Сребърният амулет го нямаше. Огледа се из стаята. Тоалетната масичка, високия скрин на Адам, библиотеката, рамката на прозореца. Нямаше къде другаде да бъде. Къде го беше видяла за последен път? Замисли се намръщена. Госпожа Фрийлинг беше чистила спалнята в сряда. Ако случайно счупеше нещо, което се беше случвало само два пъти, откакто работеше за тях, тя веднага плачливо си признаваше. Може би го беше преместила. Или пък Адам го беше сложил някъде. Толкова беше уморена снощи и предишната нощ, че не би забелязала дори ако леглото ѝ липсва. Е, и къде все пак

беше амулетът? За миг тя помисли дали да не слезе долу и да попита Адам, но се отказа. Беше изморена, пък и книгите я чакаха. Щеше да го попита по-късно, когато си легнеше.

Беше чела почти час, когато вдигна очи, раздразнена от бодежите в крака. Остави книгата, протегна се и погледна часовника си. Минаваше девет. Тя се намръщи. В къщата не се чуваше нито звук. Нито попмузика, нито телефонни обаждания, нито стъпки по стълбището. Тя стана, отвори вратата и се послуша. Стаята на Кълъм беше тиха. Прекоси на пръсти площадката, отиде до вратата му и се послуша. После почука.

— Кълъм, Кълъм, скъпи, мога ли да вляза?

Никой не ѝ отговори. Навярно спеше. Джейн внимателно завъртя дръжката и отвори. Стаята тънеше в мрак. Още преди да запали лампата, Джейн знаеше, че го няма. Недоверчиво огледа стаята. Книгите му си бяха на бюрото, на леглото беше разтворена папка с лекции по химия. С разтуптяно сърце тя отново се озърна. Раницата му, която винаги стоеше на шкафа, липсваше. Нямаше го и аноракът, който обикновено висеше на вратата.

— Отишъл е в Уелс — тя стоеше на вратата на кабинета. — Сигурно е тръгнал на стоп.

— Не ставай глупава! Не го е направил.

Адам беше скочил на крака.

— Напротив. Отишъл е да види Джулиет — Джейн потисна желанието си да заплаче. — Нищо няма да му се случи, нали? Той е умно момче.

— Той не знае какво прави.

За миг Адам затвори очи, разочарован. Въздъхна дълбоко.

— Изобщо не съм сигурен, че е отишъл там. Господи, та той е на училище в понеделник. Не може ей така да хукне към Уелс за края на седмицата. Навярно е отишъл при някой приятел. Ако им позвъниш, сигурно ще го откриеш.

— Не обича да се обаждам на приятелите му — тя бавно отиде до най-близкия стол и седна. — Отнесохме се много лошо с него, Адам.

— Имаш предвид мене.

— Не, говоря и за двамата. Трябваше да проявим повече разбиране. Те са толкова млади. Ние също сме били млади, Адам.

Той мрачно се усмихна.

— Не сме подлагали на риск изпитите си.

— Но той не прави това. Той не е глупак. Трябва да му позволим да докаже правотата си.

— По-добре се обади на Лайза и я предупреди, в случай, че е тръгнал натам. Ако е така, най-добре е да го закара направо на гарата и да го качи на влака за вкъщи. Глупаво момче! Знаех, че ще се случи нещо такова. Трябваше повече да внимаваш какво става там.

— Така ли?

Тя вдигна вежди, като се опитваше да овладее гнева, който я обхвана, когато Адам ѝ приписа собствените си грешки.

— Не си спомням някога да си имал нещо против.

— Да оставиш едно впечатлително младо момче в къща, пълна с разпуснати жени? — избухна той.

— В къщата има само две жени, Адам, и Филип изглежда се справя добре с тях.

— Филип е толкова стар, че не вижда по-далече от носа си — каза раздражено Адам. — Ти трябваше да се досетиш какво ще се случи.

Аз съм виновна. Прехапа устни, за да потисне яростта си. Винаги аз съм виновна.

Уморено се изправи.

— Тогава ще отида да се обадя на Лайза.

Защо той не се обади? Телефонът стоеше пред него, като че ли току-що беше звънял на някого. Той не ѝ отговори и тя бавно тръгна към вратата.

— Адам?

Той я погледна.

— Какво е станало с амулета?

— Нищо, защо?

Той отмести поглед и тя беше изненадана от вината и объркването, които се четяха в изражението му, в отпуснатите рамене, в начина, по който избягваше да я погледне, дори във внезапното пламване на лицето му.

— Адам, какво, за бога, му се е случило?

— Счупих го.

— Счупи го?

Той кимна. Докато спеше и сънуваше, че се люби с Брийд, трябва да беше бутнал украшението на пода. Изглеждаше сякаш някой беше стъпил върху него и когато се събуди, той събра малките парченца сребро и кристал, уви ги в една носна кърпичка и ги сложи на дъното на едно от чекмеджетата на скрина. Не му беше дошло наум да каже на Джейн или да го занесе на бижутера, за да провери дали може да бъде поправен. Гледайки сериозното, разтревожено лице на жена си, късата ѝ коса, посивяла на слепоочията, той вече знаеше защо го е направил. Вече не искаше да се предпазва от Брийд. Искаше да сънува за нея. Искаше да се заключва в празната къща, когато Джейн я няма и да мечтае за стегнатото младо тяло на Брийд, за копринената ѝ коса и топлите твърди устни.

Преглътна с мъка и прокара ръка по лицето си.

— Колко глупаво от моя страна! Съвсем забравих. Бутнах го, когато се обличах набързо и навярно съм стъпил върху него. Утре ще го занеса да го поправят.

Тя се усмихна.

— Добре. Липсва ми, когато го няма на масичката — Джейн се взря внимателно в лицето му. — С него се чувствам в безопасност.

— Зная — кимна той енергично. — Зная, Джейн, зная.

Но вътрешно той беше сигурен, че още след първото счупване, талисманът беше загубил много от защитната си сила. Затова Брийд ги беше намерила. Затова беше успяла да сломи съпротивата му. Сега, той беше вече безполезен. Щом Джейн искаше, той щеше да го занесе на бижутера, когато има време, но това нямаше да има значение. Амулетът вече не беше достатъчно силен, за да ги защити. Не и след като Брийд беше успяла да се промъкне в дома му.

Кълъм стоеше треперещ пред телефонната кабина в Хей. „Броуд Стрийт“ беше пуста. От мястото си виждаше месарницата и тъмната адвокатска кантора на отсрещния тротоар. В далечината ниските хълмове се очертаваха на фона на студеното, просветляващо небе. Погледна с надежда нагоре по улицата към часовниковата кула. Бяха изминали двадесет минути, откакто се беше обадил на Лайза и тя му

беше казала, че идва да го вземе. По гласа ѝ беше познал, че е очаквала да се обади. Обви с ръце тялото си и затропа с крака, за да възстанови кръвообращението си. Още беше тъмно и градчето беше съвсем тихо. Постепенно тук-там светнаха прозорци, един камион с мляко изгърмя по улицата и зави зад ъгъла. Миришеше на изгорели дърва, а от далечината се носеше студеният свеж дъх на Черната планина.

Когато старият „Лендровър“ най-накрая избумтя по улицата и спря до него, той беше полумъртъв от студ и изтощение. Лайза го погледна, сви надолу по хълма и спря в една тясна павирана уличка пред малко кафене. Беше затворено, но вътре светеше. Когато почука, вратата се отвори.

— Елъри, може ли двама изгладнели и премръзнали пътешественици да изпият чаша чай? — попита тя пълничката зачервена жена, която се показва. Заедно с горещия полъх, отвътре ги лъхна неустоимият мирис на прясно изпечен хляб.

— Разбира се, скъпа.

Жената отстъпи и ги покани в кафенето. Вътре беше тъмно. Нямаше посетители. Светлината и ароматът идваха от една отдалечена врата, която водеше към оживената осветена кухня. Жената се протегна и запали светлината.

— Така или иначе ще отварям скоро. Елате близо до радиатора и ще ви донеса закуска.

— Благодаря ти, Лайза — Кълъм мрачно ѝ се усмихна. — Съжалявам, че ти създадох толкова главоболия — той се протегна и сложи ръце на радиатора, като се опитваше да ги съживи. — Трябваше да сменя четири коли, за да стигна дотук.

— Кое то не е лошо постижение, като се има предвид, че си излязъл от къщи след девет, че си пътувал цяла нощ и че в училище ти предстоят изпити — каза Лайза хапливо.

Усмивката му стана още по-притеснена.

— Разбирам, че мама ти се е обадила.

— Разбира се. Беше полудяла от тревога.

— Тя знае, че мога да се оправям.

— Не знае нищо подобно, Кълъм. Има такива неща като бележки или в това скъпо училище, където те е пратил баща ти, не ви учат да пишете?

— Зная, съжалявам.

Сега той приличаше на шестгодишно момченце.

— Елъри, ти си съкровище!

Лайза вдигна очи, когато върху масата издрънчаха голям глинен чайник, чаши, чинийки, мляко и огромна захарница.

— Всички така казват — усмихна се доволно жената. — Какво ще кажете за малко бекон с яйца и всички добавки?

Лайза хвърли поглед към Кълъм.

— Да, моля. Иначе този млад мъж ще умре от глад.

— Виждам, че е така — Елъри добродушно тупна Кълъм по рамото. — Няма да се бавя.

— Тя е чудесна!

Кълъм проследи с поглед как изчезва обратно в кухнята.

— Така е — Лайза посегна към чайника. — Е, ще ми кажеш ли за какво е всичко това?

— Заради татко.

— Сега пък какво е направил?

— Не иска и да чуе, че аз и Джули ще се женим.

Лайза сподави една въздишка.

— Защо изобщо сте говорили за това, Кълъм? Казах ти, че и дума не може да става за женитба, докато не пораснете.

— Ама ние ще почакаме да си взема изпитите. Джули е съгласна...

— Джули е съгласна? — Лайза се надвеси към него и го погледна като разярена орлица. — Кълъм Крейг, ти и дъщеря ми няма да се ожените още много години, чуваш ли ме? И двамата сте още твърде млади. Целият живот е пред вас. Няма да ви позволя да го провалите, като прибързате с нещо толкова сериозно, като женитбата, след като дори не сте решили с какво искате да се занимавате.

— Но ние и двамата знаем какво искаме да правим — челюстта на Кълъм се стегна. — Аз ще стана лекар като татко, а Джули иска да рисува.

— И двете неща изискват години труд и упражнения, Кълъм. Години, през които като студенти ще живеете почти без пукната пара. Трудни години! — тя си пое дълбоко въздух и преброи наум до десет. — Повярвай ми, Кълъм, казваме ви тези неща за ваше добро. В края на краищата, кой ако не ние с Адам знае колко е трудно това? Той е лекар,

аз съм художничка и ние двамата сме учили и работили много години, за да станем такива, каквито сме.

Кълъм взе чашата и отпи малко чай, за да прочисти гърлото си.

— Но вие сте били заедно. Не сте били сами. Били сте гаджета, даже преди той да срещне мама.

— Може да сме били, а може да не сме били — тя го погледна проникателно. — Това не е важно. Важното е, че ти си само на седемнадесет години, а Джули едва на шестнадесет, и двамата сте още деца.

Лайза бръкна в джоба на палтото си и извади пакет цигари. Съсредоточено го отвори, извади една, очука я в масата, намери кибрит, запали клечка и най-накрая всмукна дълбоко дима. Чак тогава отново го погледна.

— Моля те, Кълъм. Не се опитвам да ви разделя. Знам колко много се обичате. Просто ми повярвай, че ако ти и Джули се ожените твърде рано, това ще е голямо нещастие.

Храната им пристигна и тя угаси цигарата. Докато гледаше как Кълъм унищожава порцията яйца с бекон и пържени филийки, почувства колко много го обича. Прехвърли в чинията му и своята порция и той без проблеми се справи и с нея. Едва когато изяде и последното парченце и отопи мазната чиния с последната хапка, тя проговори отново.

— Можеш да дойдеш до къщата за няколко часа. После трябва да се връщаш. Следобед Фил ще ходи до Кардиф. Ще го накарам да те качи на последния влак за Падингтън, оттам ще се оправиш сам. Става ли?

Той я погледна и колебливо кимна.

— Става.

— Радвам се да го чуя.

Лайза бръкна в джоба си за пари, но не намери. Обърна се към осветената врата и извика:

— Елъри, мога ли да ти платя следващата седмица?

— Разбира се, миличка.

Гласът, който долетя от дълбините на кухнята беше успокоително небрежен.

— Добре, тогава тръгваме — когато Кълъм стана, тя стисна ръката му. — Зная, че всичко изглежда ужасно, миличък. Просто

почакай малко. Обещавам ти, че накрая всичко ще се уреди.

Джули ги чакаше в кухнята. Тя се хвърли към Кълъм и увисна на врата му.

— Идиот такъв! Обичам те!

Лайза поклати глава.

— Имате време до два часа — каза тя заплашително. — И се дръжте прилично.

Обърна се и излезе от стаята, за да каже на Филип, който работеше сам в ателието си, че ще има спътник за Кардиф.

Когато се връщаше, трепереща в якето си, поспря за миг да погледа отражението на облаците върху долината. Тази гледка никога не я изморяваше. Сенките препускаха по зелено-кафявата земя, проникващите слънчеви лъчи осветяваха някое селце, черковна камбанария в далечния край на долината или извивките на река Уай. Облак скри слънцето и тревата около нея веднага потъмня.

Лайза...

Тя поклати глава и напъха ръцете си дълбоко в джобовете. Проклетницата отново я викаше. Търсеше нещо, но какво? Адам толкова рядко идваше тук. Навярно тя вече знаеше къде е той, или може би очакваше Лайза да ѝ помогне да го намери. Внезапно погледна нагоре и дълбоко въздъхна. Тя просто следваше Кълъм. Но защо? Защо се интересуваше от сина на Адам?

Лайза се обърна и влезе отново в къщата.

— Джули? Кълъм? — извика тя.

Огледа кухнята. Беше празна.

— Джули?

Изтича в подножието на стълбите и погледна нагоре. От спалните не се чуваше нито звук, но все пак се качи горе и отвори вратата на Джули. Стаята беше празна, леглото неоправено, подът — отрупан с дрехи. Усмихна се мрачно. Ако Джули знаеше, че любимият ѝ идва насам, щеше да е подредила.

— Джули? Кълъм?

Отново слезе в кухнята и дълго гледа през прозореца. Можеха да са навсякъде, но най-вероятно се разхождаха из замръзналите поля.

Налагаше се да почака, докато се върнат, а междувременно щеше да позвъни на Мерин.

Той я чакаше на вратата на къщата си. Лицето му засия в усмивка, когато я видя.

— Винаги се радвам да те видя, Лайза, но не обичам да си разтревожена. Какво се е случило?

Тя го последва вътре и седна на канапето до пламтящия огън. Протегна с благодарност ръце към топлината.

— Отново старата история. Тя пак влиза в мозъка ми.

— Проблемът е, че тя също се учи.

Той приклекна срещу огъня и се облегна на едно малко столче. Зад него се виждаше масата му, отрупана с купчини документи и книги.

— Щом научим как да те пазим от нея, тя намира начин да заобиколи защитата — той се взря в нея за миг. — Амулетът вече не действа.

— Откъде знаеш?

— Знам — Мерин я погледна сериозно. — Понякога, само понякога, мога да проникна в ума на вашата загадъчна Брийд. Тя е много странна. Понякога изчезва за дълго време — той замълча намръщен. — Сякаш е заспала или е в кома. После се събужда. Енергията ѝ се увеличава и мога да я усетя.

— Как?

Лайза го гледаше втренчено. Ръцете ѝ настръхнаха и тя потръпна.

Той се усмихна.

— Имам си свои начини. Да я проследявам, да виждам къде ходи. Или да видя кой я следва през мрачните равнини, където тя се крие.

— Не можеш ли да я спреш?

Тревогата в гласа ѝ го накара да се намръщи.

— Аз също се уча, Лайза. Има много неща в този случай, които не разбирам. Но не се отчайвай. По свой начин аз съм силен колкото нея. А сега ти се притесняваш за сина на Адам.

Тя кимна. Явно беше по-лесно да разчете нейните мисли, отколкото тези на Брийд.

Той замислено поклати глава.

— Възможно е сега да се е съсредоточила върху него. Тя е ревнива и с чувство за собственост. Може би той ѝ пречи. Единственото, което мога да ти предложа, е да научиш момчето как да се предпазва. Тя не може да те нарани и не може да проникне в главата ти, освен ако не ѝ позволиш. Кажи това същото и на него.

Тя кимна.

— Ще му кажа.

Мерин се приведе, подпрял лакти на коленете си.

— Как е съпругата на Адам? Сега тя е в по-голяма опасност, отколкото ти или докторът, или дори синът му. Ако Брийд реши да премахне противниците си, тя ще бъде главният ѝ обект.

Лайза сви рамене и бавно поклати глава.

— Не зная. Струва ми се, че Джейн не вярва в това. Разчитах на амулета да я пази, но ако той вече не действа, тя има нужда от помощ. Толкова е странно. Има дълги периоди, в които нищо не се случва. Както казваш, все едно Брийд си е отишла, изгубила е интерес. Чувствам се сигурна и забравям за нея. После изведнъж тя отново се появява в главата ми, коварна както винаги.

Той дълго мълча, загледан замислено в огъня.

— Знаеш ли, може би там, където се намира, тя няма чувство за времето. За нея година или минута са едно и също. Ами Адам? Виждал ли я е?

Лайза помълча за миг.

— Не зная, отдавна не сме говорили за това.

Тя си спомняше последния им разговор, преди месеци, когато той ѝ беше казал рязко да забрави за това. Брийд била само спомен от миналото, при това не от най-добрите. Идеята, че сега или по-рано е представлявала някаква опасност, била напълно налудничава. Затворила телефона с недоумение след този разговор, Лайза беше седяла няколко минути напълно неподвижно, после замислено се беше върнала в ателието си. Адам се беше променил. Гласът му ѝ се беше сторил отбранителен, гневен и гузен.

Всъщност той изобщо се беше държал много странно.

Когато тя си отиде, Мерин дълго време остана взрян в кехлибарените пламъци. Тялото му се отпусна, очите му се замъглиха, той лекичко потърси в ума си не Брийд, а онзи, който я преследваше. Усещаше, че у него има сила, интелигентност, огромно познание. Един или два пъти се беше приближил и беше усетил пронизващия му поглед. Беше почувствал силния гняв на мъжа, защото това беше мъж, и трябваше да напегне цялата си воля, за да не му се подаде. Имаше представа кой е човекът срещу него и това го ужасяваше и възбуждаше едновременно.

Яркооранжев пламък подскочи от пепелта към комина и той почувства как вниманието му се изостря. Нервите му се опънаха и той си наложи да се отпусне.

— Хайде, приятелю, покажи се. Аз и ти трябва да си поговорим.

Не знаеше дали говори на глас. Нямаше значение. Една пътека се отваряше между равнините на съществуването и някъде там, в сенките, Броихан го очакваше.

Айвър Фърнес стоеше замислен до прозореца в кабинета си. Радиаторът приятно затопляше бедрата му, докато планираше следващата глава на книгата си за клиничните грижи за душевно болните. Изведнъж видя Брийд на двора. Изви се леко, така че да може да я наблюдава, което беше лесно на фона на навалелия същата сутрин сняг, който упорито отказваше да се стопи. Тя носеше грозна кафява жилетка върху синята си рокля и обичайните сандали, но сякаш не чувстваше студа. Обратно, изглеждаше като че ли му се наслаждаваше. От мястото си той виждаше, че бузите ѝ бяха порозовели, а косата ѝ, развята от вятъра, сякаш беше оживяла. Тя вървеше уверено, с изправени рамене, а не се свиваше в жилетката си, за да се стопли. Вървеше сякаш имаше някаква цел, а не като някой, който няма къде да отиде между заниманията, освен в замръзналата градина, заобиколена от високи стени.

Сега тя се отдалечаваше от него към оголелите дървета пред стената. Изведнъж той се намръщи. Стори му се, че прескочи стената и изчезна от погледа му. Грабна якето си от закачалката до вратата, изскочи в коридора и тръгна към стълбите.

Навън се огледа. Кабинетът му гледаше към градината от западната страна и оттук би трябвало да я вижда. Прекоси тревата, оставяйки зад себе си неравни зелени следи. Когато приближи високата стена от червени тухли, той спря и внимателно се огледа. Тя не се виждаше никъде, нито имаше следи от стъпките ѝ. Озърна се отново и продължи още малко напред. На едно голо черешово клонче до стената беше кацнала червеношийка. Той се вгледа за миг как перата на гърдите ѝ се издуват, докато пее с цяло гърло. Даде си сметка, че е чул песента ѝ, още когато прекосяваше тревата. Ако някой беше прескочил оградата тук, тя щеше да е отлетяла. И наистина, когато приближи още няколко крачки, тя спря да пее, погледна го подозрително с наклонена главичка и след миг отлетя. Айвър се спря и се огледа, почувствал се изведнъж глупаво, макар че главата му беше много по-добре, след като беше излязъл на чист въздух. Къде по дяволите беше тя? И тогава изведнъж я видя да го гледа, само на няколко метра встрани, под една висока зеленика.

— Доктор Фърнес, вие ме следяхте?

Тя леко наклони главата си встрани. Също като червеношийката, помисли си той внезапно.

— Боя се, че е така — усмихна ѝ се. — Страхувах се, че ти е студено без палто.

— Не ми е студено. Обичам снега. Кара ме да се чувствам свободна.

Защо ли винаги го караше да се чувства виновен, за разлика от останалите пациенти?

— Ти май не се разбираш с никоя от другите жени, а, Брийд?

Тя не му отговори, а се обърна с лице към червената тухлена сграда с кулички от времето на крал Едуард.

— Това не е щастлива къща. Бих искала да живея някъде другаде.

— Знам, Брийд, и ти обещавам, че някой ден и това ще стане.

Тя се обърна към него и той беше прикован от среброто на очите ѝ.

— Кога?

— Веднага, щом оздравееш.

— Аз не съм болна.

— Не, разбира се.

— Тогава защо съм тук? Това е затвор.

Той грешеше за другите жени. Тя харесваше част от тях, а някои си говореха с нея. Всички бяха съгласни, че това е затвор и когато ги попита, на драго сърце ѝ обясниха какво е това затвор.

— Брийд, проблемът е, че ти трудно се справяш навън.

— Не, за мен не е така. Аз се справям добре. Това, че заспивам, не значи, че не съм добре. Всички спят. А това, че ходя да видя А-дам също не означава, че не съм добре. В моята страна всички хора, които са учили това, което аз съм учила, могат да го правят.

— Вярвам ти, Брийд и ще ти помогна — той ѝ протегна ръка. — Но сега е студено. Нека влезем вътре.

— Не ми е студено.

Той усети стоманената ѝ сила под красивата външност. Обикновено тя я криеше от него, но пред сестрите, които според него презираше, я беше показвала по-често, отколкото вероятно самата тя подозираше.

— Но на мене ми е — той тръгна бавно към болницата. — Щом искаш, стой навън, но аз се прибирам.

Брийд го гледаше как върви, после се обърна. Когато отново тръгна през тревата, тя се усмихваше.

Бараката се намираше до високата външна стена и вратата ѝ висеше на счупените панти. Някога градинарите на болницата я бяха използвали, за да държат в нея косачките и други градинарски инструменти, но от дълго време тя стоеше празна и забравена, скрита от лавровите храсти. Вътре беше тъмно, но нямаше сняг, нито вятър. Въпреки дупките в стените, където дъските се бяха разковали, беше топло и уютно. Тя беше намерила купчина стари чували и най-различни останки от изоставените градински инструменти, включително чифт ръждясали ножици. Беше ги скрила над вратата за всеки случай. Дюшеците бяха сгънати и натрупани така, че можеше да седи удобно на тях, далеч от вратата, но без да я изпуска от очи. От този ъгъл болничната сграда беше скрита и тя виждаше само затревената алея, няколко оголени дървета и лехи с тъжни храсти. Но това беше чудесно в сравнение със стерилния ужас на отделенията и стаите за отдых в болницата. Не се чуваше нищо друго, освен тихия повей на вятъра в клоните на дърветата и лавровите листа. Тя коленичи и извади една дъска от стената. Зад нея имаше друго парче

дърво, на което с помощта на ръждясалите ножици беше издълбала няколко символа — полумесец, счупено копие, огледало и гребен. Те бяха нейната карта и ключ към външния свят. Като го крепеше внимателно пред себе си, тя седна върху купчината чували и затвори очи. Необичайно беше, че от цялата огромна болница, само тук, в тази малка колибка, можеше да почувства силата. Дълбоко под земята течеше вода, не ленивата вода в метални тръби, която я заобикаляше отвсякъде в този странен свят, а истинска жива вода от дълбините на земята. Тя се просмукваше през пясъка, глината и чакъла и най-накрая извираше в някаква подземна кухня дълбоко под краката ѝ. След няколко последователни вдишвания тя затвори очи и си представи водата. Беше студена и жива като водата на планинските потоци у дома и тя почувства как енергията ѝ преминава в нейната кръв.

Кълъм беше колкото плах, толкова и изтощен, когато най-накрая пристигна у дома в ранните утринни часове на понеделника. Едва вечерта, докато Адам все още беше зает с някаква късна консултация, Джейн го попита какво се беше случило.

Той вдигна рамене уклончиво.

— Лайза се държа много добре. Тя не е такава паникьорка като тебе и татко.

— Вероятно е така. Но това не значи, че не се притеснява. Тя също иска Джули да бъде добре.

— Че аз не ѝ преча.

— Не, докато и двамата сте внимателни.

Макар че беше лекарска съпруга, ѝ беше трудно да говори със сина си за контрацептиви.

— Мамо...

Той си пое дълбоко дъх и млъкна.

— Да?

— Лайза ми разказа нещо много странно.

Той отмести поглед, явно притеснен и тя вътрешно въздъхна от облекчение. Значи Лайза беше говорила с тях. Това беше добре.

— Тя каза, че било свързано с нея и татко, когато били студенти.

Джейн се намръщи.

— За какво говориш?

— За някоя си Брийд.

— Брийд? — повтори тя изненадана. — Че защо ти е говорила за нея?

— Звучеше много неясно, мамо. Каза, че тази жена я преследвала и тя смятала, че се опитва да стигне до татко чрез нея. Че аз трябвало да се науча да се защитавам психически. Казвам ти, беше наистина необичайно.

Сребърното дръвче все още беше счупено и лежеше в чекмеджето на бюрото на Адам. Беше го видяла едва вчера, когато търсеше телефона на патологията в „Св. Томас“. Той явно го беше забравил.

— Знаеш ли за това? — гласът на Кълъм беше остър. — Коя е тя? Джейн поклати глава. Изведнъж се почувства предадена.

— Била е една циганка, която баща ти познавал като момче — тя млъкна, внезапно припомнила си разпиляната черна коса на възглавницата му. — Той и Лайза са си внушили, че им е направила магия. Минават години, без да чуем нещо за нея, после изведнъж нещо напомня на баща ти или на Лайза за нея и те отново започват да си измислят небивалици за урочасване и какво ли не. Не им обръщай внимание, Кълъм.

Кълъм наблюдаваше майка си с присвити очи и без труд четеше мислите ѝ.

— Ти също се притесняваш от нея.

Тя поклати глава.

— Всъщност не. Никой не вярва в такива глупости. Това са суеверия. Бабини деветини.

— Разбира се, че е така. За бога, мамо, сериозно ли мислиш, че татко вярва в това? Мога да си представя Лайза да се увлича от такива неща, а Джули е щура на тази тема... Вибрации... — той размаха ръце над главата си и ги плесна — но не и татко. Та той е лекар!

Джейн слабо се усмихна:

— А науката знае всичко.

— Ами разбира се. Вече сме цивилизовани. Понякога си мисля, че Джули е малко превъртяла — усмивката противоречеше на думите му. — Но ще се оправи.

Джейн вдигна вежди.

— Не бива да се опитваш да я променяш, Кълъм. Тогава връзката ви ще бъде ужасна. Тя също не бива да се опитва да те променя. Зная, че се обичате, но може да не сте подходящи един за друг.

Кълъм се разсмя.

— Глупости — той я сграбчи и я завъртя, докато тя остана без дъх. — Глупавата ми майчица! Почакай и ще видиш! Ще имаме най-щастливия брак на света!

Джейн беше при Адам в кабинета му, когато той най-после реши отново да се обади на Айвър Фърнес.

— Не мога да си представя какво е било толкова спешно, щом не се обади пак — той се облегна. — Ще опитам още веднъж и после ще отида на консултация.

Джейн изправи гръб и скъса края. Поглади ръкоделието си и известно време му се възхищава, преди да вземе от кошничката си ново памучно кълбо.

— Искаш ли да изляза? Поверително ли е?

Той сви рамене, заслушан в сигнала.

— Нямам представа. Сигурно е за някой пациент.

Млъкна, защото някой вдигна телефона.

— Доктор Фърнес? Тук е Адам Крейг. Разбрах, че се опитвате да се свържете с мен.

Настъпи тишина. Адам не знаеше, че Айвър Фърнес се е изправил и заобиколя бюрото, внимателно издърпвайки шнура на телефона над купчините книги и папки върху него, за да погледне през прозореца. Искаше да се убеди, че Брийд е навън. Но нея я нямаше. Не беше сигурен къде е, но винаги имаше странното усещане, че тя знае какво прави и още по-лошо — че през цялото време знае какво мисли той.

— Искан да поговоря с вас за една от нашите пациентки, доктор Крейг. Името ѝ е Брийд.

Адам замръзна за миг, после бавно седна, облегна се на лакът и инстинктивно скри лицето си от Джейн, когато тя го погледна.

— Жената е постоянен пациент в нашата болница и твърди, че ви познава, всъщност — че познава доктор Адам Крейг. Не зная пълното

й име, но е млада — бих казал, около двадесетгодишна — привлекателна, с дълга тъмна коса.

— На двадесетина години ли казахте? — Адам почувства прилив на облекчение. Не беше осъзнал, че е спрял да диша. — Познавах една жена с такова име или подобно — може би не беше чул добре. — Но тя не е на тази възраст. Сега би трябвало да е на около четиридесет, бих казал.

Привлекателна. Дълга тъмна коса. Брийд.

— Значи не я познавате?

Адам бавно поклати глава.

— Боя се, че не.

— Какво искаше да знае? — попита Джейн, когато той затвори.

Въпреки очевидното облекчение, лицето му беше посивяло.

Той сви рамене.

— Опитват се да идентифицират някаква пациентка. Кой знае защо тя знае името ми.

— А ти не я ли познаваш?

— Не. Никога не съм я срещал.

— Навярно има някой друг доктор Крейг.

Той кимна.

— Навярно е така.

За момент Адам се вгледа в нея. Скъпата, сладка и разбираща Джейн, която винаги беше с него, винаги го подкрепяше и винаги оставаше в добро настроение, без значение колко уморен или избухлив беше той. Обичаше я толкова много и все пак... Той прехапа устни, внезапно учуден кога за последен път са се любили. Това е проблемът с отделните легла — не можете да попаднете случайно в обятията си. Не се сгушвате един в друг, за да се успокоите, за да се стоплите или дори само защото вдлъбнатината в средата на леглото, останала от предишните страстни нощи, ви събира. Лягаш си, понякога твърде уморен, доволен, че денят най-сетне е свършил и заспиваш, без да помислиш за човешкото същество от другата страна на нощното шкафче.

Мисълта за нощното шкафче го накара да погледне към чекмеджето на бюрото си. Наистина трябваше да занесе амулета на поправка. Прогони от главата си спомена за тъмната коса на Брийд, за

страстните ѝ устни. Когато вдигна поглед и впери очи в отсрещната стена, мозъкът му отново работеше.

Момиче на двадесетина години. Би могла да е дъщерята на Брийд. Но не и негова. В никакъв случай.

Той отново хвърли поглед към Джейн и докато ставаше, откъсна страницата с телефона на доктор Фърнес от бележника и я прибра в джоба си. Приблужи се до нея, наведе се и я целуна по косата.

— Тръгвам, скъпа. Тази вечер имам късна консултация, затова не ме чакай за вечеря. Ще изям един сандвич, когато се върна.

Джейн остана на мястото си няколко минути, след като чу хлопването на входната врата зад гърба му, после остави ръкоделието си и стана. Отиде до бюрото му и погледна тефтера. Инстинктът ѝ крещеше, че нещо не е наред. Беше забелязала внезапното стягане на тялото му, докато говореше с доктор Фърнес; побелелите кокалчета на пръстите му на фона на черната слушалка; отбранителното движение, с което се извърна от нея, сякаш по този начин я гонеше от стаята. Това не беше стандартно питане за пациент. Ставаше дума за нещо, което много го вълнуваше.

Двадесет и пет. Ако той и Брийд имаха дете, то щеше да е на двадесет и пет. Адам седеше зад бюрото си, вперил поглед в бележките за първия пациент. Чакалната отвън беше пълна. Чуваше непрекъснатата кашлица. Дъщеря? Дъщеря от Брийд? Умът му непрекъснато се връщаше на мисълта за леглото му у дома, за сънищата и фантазиите, в които тя идваше при него и го измъчваше с красотата и страстта си. Посегна към телефона — щеше отново да се обади на доктор Фърнес, да иде и види младата жена — после отново го изблъска до самия край на бюрото. Това би било лудост.

Лудост.

Защо изобщо момичето беше в клиника за душевно болни?

Защото беше дете на един различен свят, извън времето и пространството? Защо се казваше Брийд?

Той бавно поклати глава и започна да вади купчината бележки от плика. Сега не беше време да мисли за нея.

— Мисля, че Джули ще се провали на изпитите си, мамо.

В кухнята Кълъм дояждаше последното парче пай от чинията, докато тя разтребваше масата.

— Кълъм, това беше за баща ти!

— Той нямаше да го изяде. Знаеш, че нямаше. Винаги се прибира много уморен. Сериозно говоря, мамо. Тя казва, че няма нужда да завършиш училище, за да бъдеш художничка.

Джейн въздъхна. Върна се обратно на мястото си срещу него.

— Лайза знае ли за това?

Кълъм сви рамене.

— Не мисля. Джули не иска и да знае. Тя ще пътува по света. Ще рисува, ще плува и ще го опознава година-две, преди да се установи.

— Разбирам.

Тя знаеше какво ще последва.

— Мисля, че това е чудесна идея. В крайна сметка човек може и след това да отиде в университета. Много хора си почиват една година, преди да продължат образованието си.

— Само при положение, че имат блестящи резултати на изпитите.

— Разбира се, това е ясно.

— Така ли, Кълъм?

Тя го погледна така остро, че той отвърна очи.

— Не й позволявай да те разсейва твърде много, Кълъм. Зная, че я обичаш и съм сигурна, че ще се разбирате чудесно, но тя е много буйна. За разлика от тебе, Джули не знае какво е да имаш призвание.

— Аз имам ли?

— Да, Кълъм, имаш — къде беше Адам, когато имаше нужда от него? — Просто вземи изпитите си, а после може да попътуваш.

Оставаха само три месеца до тях. *Моля те, господи, помогни му да ги вземе!*

Тя изми чиниите и ги подсуши. Това беше нейният принос към усилията му. Той изчезна нагоре по стълбите, за да пусне с пълна сила радиото или някой плоча и по неговите думи, да преговаря. Понякога наминаваше някой приятел и те работеха заедно. Друг път той отиваше в къщата на Роджър, на Пол или на Марк. Всяка вечер след училище,

преди да седне да преговаря, Джули му се обаждаше и те шепнешком разговаряха в продължение на часове. Джейн се научи да поднася вечерята по-рано. Така прекъсваше водопада от думи, заглушаваше безкрайната обмяна на преживявания и планове.

Джейн свали гумените си ръкавици, окачи ги до мивката и въздъхна. Още няколко месеца и той ще напусне къщата. Ще замине на пътешествие, ще отиде в университета, ще започне новия си живот на зрял човек. Какво щеше да прави тя тогава? Беше мислила много за това. Съдбата ѝ беше да готви и да поддържа къщата на Адам през остатъка от живота си, като от време на време пие сутрин кафе със Сара Хардинг. Дори ако това беше единственото ѝ разнообразие, не мислеше, че ще може да понесе доброжелателната ѝ намеса. Беше потискащо. Същото чувстваше, когато седнеше пред огледалото и се загледаше в отражението си. Виждаше новите бръчки, отпуснатата си брадичка, пораженческия израз на изтощеното си лице. Лицето на майка ѝ надничаше под нейните черти и това не ѝ харесваше. Майка ѝ беше красива жена със силен характер, вечно заета и непоколебимо властна. Тя си спомняше как когато беше малка, баща ѝ все по-често намираще спасение на игрището на голф. Сега и Адам правеше това. Нима тя и майка ѝ споделяха една и съща съдба, изпълнена единствено със задължения и жертви, а в нейния случай и с доживотна скука?

Угаси светлината и се заизкачва нагоре. Шумът от стаята на Кълъм не беше толкова силен, колкото обикновено. Докато отваряше вратата на спалнята си, тъжните тонове от някаква балада на Боб Дилън отекнаха мрачно по стълбите.

Седна пред тоалетката си и погледна в огледалото. Една жена седеше на леглото и я наблюдаваше — млада жена в синя рокля, която не ѝ беше по мярка. Имаше прекрасна дълга коса и сребристосиви очи. Джейн извика и се обърна:

— Откъде се взехте? Коя по дяволите сте вие?

Сърцето ѝ биеше шумно в гърдите и тя с мъка задуши вика, който напираше в гърлото ѝ.

Младата жена не помръдна.

— Дойдох да видя А-дам.

Имаше странен акцент и произнасяше името му, сякаш беше чуждо и екзотично.

— Дошла сте да видите моя съпруг — Джейн собственически подчерта думата — и го чакате на леглото му?

— Разбира се — момичето предизвикателно присви очи. — Ти нямаш никакво значение за А-дам. Той обича мен. И винаги ме е обичал.

Брийд! Ти си Брийд!

Не беше сигурна дали произнесе на глас думите. Това беше сън. Сигурно сънуваше. Ако преброеше до десет, щеше да се събуди. Преглътна и стисна по-здраво четката за коса.

— Вижте, млада госпожице, не знам защо искате да видите Адам, но можете да дойдете през деня, когато си е в къщи. Сега искам да си тръгнете.

Младата жена се усмихна.

— Често идвам при А-дам в леглото му. Когато се любим, той стене от удоволствие — тя съблазнително поглади бедрото си. — А-дам не те обича вече — тя облиза устни. — Защо го открадна от Лайза? Той я обичаше.

— Той обичаше мене! — изкрещя Джейн яростно. — Достатъчно, изчезвай, малка уличнице! Чуваш ли ме? Вън! Не зная коя си и какво правиш тук, но сега трябва да си вървиш! Веднага!

Младата жена се изправи с котешка грация, която накара Джейн да замръзне. *Това е сън! Знам, че е сън. Защо тогава не мога да се събудя?*

— Вън!

Брийд поклати глава.

— Не, няма да си тръгна. Ти си излишната.

Тя пристъпи към Джейн и бръкна в бродираната торба, която носеше през рамо. Докато Джейн ужасена я наблюдаваше, тя извади от нея малък сребърен нож.

— Не!

Джейн изпусна четката и хвана първото нещо, което намери на тоалетната си масичка — металната пила за нокти. С ъгълчето на окото си видя, че Брийд се приближава с вдигнат нож. Обзета от паника тя се обърна и се хвърли върху нея. Острието на пилата прониза рамото на младата жена.

Брийд изпищя зловещо. Изфуча, стрелна се покрай Джейн и изскочи през вратата.

— Мамо? — Кълъм беше отворил вратата си и приближаваше през площадката. — Мамо, какво става, за бога? Откъде дойде тази котка? Божичко, та тя те е одраскала.

Той стоеше на вратата, а очите му бяха разширени от ужас. Докато сменяше плочата, беше чул шума и писъка от стаята ѝ.

Джейн тежко се отпусна на столчето пред тоалетката. Трепереше като листо. Кръв се стичаше от дългата тясна драскотина на ръката ѝ.

— Ще взема аптекката. — Кълъм изтича в стаята си и бързо се върна. — Не е опасно. — Намаза драскотината с малко мехлем. — Чакай да намеря бинт.

Като бъдещ лекар, той имаше всички необходими принадлежности за превръзка, спретнато подредени в един шкаф. Джейн се съмняваше, че някъде другаде в къщата има аптечка — обикновено лекарските семейства бяха доста небрежни в това отношение. Като се опитваше да се овладее тя отново погледна към леглото. Там, където беше седяла жената, покривката не беше измачкана. Единствената следа от присъствието ѝ, беше дългата дълбока драскотина на ръката ѝ.

— Видя ли котката?

Тя неуверено се усмихна на Кълъм.

— Разбира се, че я видях.

— Истинска ли беше?

— Мамо? — той сложи ръка на челото ѝ с професионален жест. — Мисля, че си в шок.

Тя слабо се усмихна и поклати глава.

— Не, просто съм малко разстроена, това е всичко. Не видя ли някаква жена тук?

— Жена ли?

Сега той наистина помисли, че се е побъркала.

— Не, разбира се, не. Съжалявам, скъпи. Просто бях заспала и сънувах, когато тази проклета котка влезе и ме изплаши.

Тя с мъка се овладя.

Едва когато Кълъм се върна към учебниците си по математика, тя отново слезе долу. Претърси къщата и провери всички врати и прозорци. Както и очакваше, по това време на нощта всички бяха заключени. Тогаваше отиде в кабинета на Адам и отвори най-долното чекмедже на бюрото му. Извади счупеното сребърно дръвче, все още

увито в хартия, и занесе парченцата горе. Счупено или не, то щеше отново да стои на масата между леглата им.

Беше вечер, когато сестра Уилкинс се обади на Айвър Фърнес и му каза, че Брийд отново е изпаднала в кома. Ако беше така, тя навярно пътуваше.

— Случи се, когато проверявах дали спи, докторе. Очите ѝ бяха отворени и тя се усмихваше — Дебора Уилкинс се обърна и го последва към отделението, за да му отключи вратата. — Сега си е в леглото и като че ли е заспала, но все още не мога да я събудя.

Брийд наистина беше в леглото си. Виждаше извивката на рамото ѝ под чаршафа, разпиляната ѝ коса върху възглавницата.

Поколеба се. Ами ако още не се е върнала в тялото си? После поклати глава. За бога, държеше се като наивен глупак. Докато изучаваше тази странна и загадъчна жена, не биваше в никакъв случай да ѝ позволява да го убеди с невероятните обяснения за необичайните си пътешествия.

— Брийд!

Леко разтърси рамото ѝ. Зад него Дебора Уилкинс мрачно стисна устни.

— Брийд, събуди се! — той почти шепнеше.

За миг помисли, че няма да му отговори, после тя отвори очи и го погледна. Изминаха няколко секунди, преди да го познае, после тя се усмихна.

— Доктор Фърнес!

— Здравей, Брийд — той се обърна. — Благодаря ви, сестро. Свободна сте.

Сестра Уилкинс го погледна за миг и той видя омразата в погледа ѝ, преди да тръгне към отделението, където повечето други пациенти вече спяха. Доктор Фърнес почака, докато затвори вратата зад себе си, после се обърна към Брийд.

— Помниш ли, щяхме да говорим за посещенията ти при доктор Крейг?

Тя кимна. Той видя лукавите пламъчета в очите ѝ, когато се обърна по гръб и го погледна. После примигна от болка.

— Какво има, Брийд? Ранена ли си?

За миг помисли, че ще отрече, но тя леко кимна.

— Рамото ме боли.

— Мога ли да видя?

Той я изчака да кимне в знак на съгласие, после внимателно дръпна чаршафа. Тя беше напълно облечена и роклята ѝ беше пропита с кръв.

— Брийд, порязала си се! — нави дрехата ѝ и се загледа в дълбоката прободна рана с чувство за нереалност. — Трябва да почистим раната, изглежда дълбока — погледна я в очите. — Как се случи това?

Очакваше да му отговори уклончиво, затова се учуди, когато тя каза, без да се колебае:

— Беше Джейн, съпругата на Адам. Намушка ме с малкото ножче, което стоеше на масата ѝ — Брийд изпръхтя с насмешка. — Някакво оръжие като детска играчка. Но успя да ме спре. Иначе щях да я убия. Тя изобщо не е подходяща за А-дам. Той има нужда от мене.

Айвъър Фърнес дълбоко си пое дъх. Жената се намиреше в заключено болнично отделение. Не беше възможно да е ходила никъде, камо ли на мили разстояние в Сейнт Олбънс.

Щом я остави под не особено нежните грижи на Дебора Уилкинз, той отиде в кабинета си и запали лампата. После затвори вратата, седна на бюрото си и притегли телефона. Когато свърши разговора с Джейн Крейг, поседя известно време, загледал в празния бележник пред себе си, като се опитваше да осъзнае току-що чутото. Всяка частица от разума му отхвърляше това, което беше видял със собствените си очи. Не беше възможно. При никакви обстоятелства не беше възможно Джейн Крейг да е промушила Брийд с пилата си за нокти. Нито Брийд да се е превърнала в котка. Намръщи се. Не беше я попитал за това. Поколеба се за миг, после се изправи.

Отделението беше отново тъмно, но тя беше будна и легеше с разпиляна на възглавницата коса и превръзка на рамото, взряна в тавана.

— Как е рамото ти?

— По-добре. Но сестра Уилкинс не е добър лечител. Твърде груба е.

Айвъър кимна. Потисна внезапната мисъл, че ако беше на мястото на Дебора, не би се отнасял така с Брийд. Протегна се и дръпна

завесата на леглото ѝ, после седна до нея.

— Искам да те питам още нещо за твоите пътешествия — каза той тихичко. — Изморена ли си или можем малко да поговорим?

Беше ободрително, че тя обичаше да говори с него и не криеше мислите си, а даже се гордееше с тях.

Брийд се усмихна и се подпря на лакът.

— Добре съм. Когато се върна от пътуване, винаги съм пълна с живот. Как го нарича сестра Уилкинс? С енергия — тя загадъчно се усмихна. — Искаш да знаеш как го правя?

Той тихичко се засмя.

— Разбира се, че искам. От моя гледна точка това си е истинско чудо.

Обзета от доволство, тя така заприлича на котка, че сякаш замърка. Той потръпна. Това му напомни за какво искаше да я пита.

— Брийд, преструвала ли си се някога на котка?

Очите ѝ проблеснаха:

— Разбира се. Но това не е преструвка. Аз се превръщам в котка, за да се движа бързо. Котките са свещени за моето семейство. Ние използваме силата и знанията им. Това беше първото нещо, което научих от Броихан, още когато бях малка. Вярваш ли, че мога да се преобразявам?

В очите ѝ блестяха шеговити искрици, които го държах нащрек.

— Не знам какво да мисля, Брийд.

Тя кимна.

— Срецах много хора, откак дойдох във вашия свят — продължи тя, внезапно станала много сериозна. — Вие вече не знаете как да правите тези неща. Не вярвате в тях. Това се нарича преобразяване, влизане в чуждо тяло. Така се възползваш от силата, познанията и спомените му. Можеш да се скриеш, да пътуваш и да наблюдаваш незабелязано. В моята страна хората смятат, че жреците, които наричаме друиди умеят да се преобразяват, а аз съм учила за поет и за жрица.

— Друидска жрица! — тя самата го беше казала. — Ти си друидска жрица?

— Разбира се.

Тя с въздишка се отпусна на възглавницата.

Скрил усмивката си, той устоя на желанието да се протегне и отметне косата от лицето ѝ.

— Брийд, би ли ми казала на колко години си?

Беше я питал и преди често за това, но тя не му беше отговаряла. Както и преди, тя вдигна рамене.

— Не си спомням.

Струваше му се, че паметта ѝ е безкрайно избирателна. Реши да бъде настоятелен.

— Доктор Крейг смята, че трябва да си на около четиридесет години.

— Доктор Крейг? — очите ѝ блеснаха. — Говорил си с А-дам.

Сега беше негов ред да свие рамене.

— Не зная дали това е същият човек. Каза ми, че някога е познавал момиче на име Брийд, но според него тя трябва да е вече на около четиридесет години, а ти не си толкова стара, нали?

Той я погледна. За негово учудване Брийд не се обиди. Значението на това, което ѝ казваше, не я разтърси. Вместо това, тя продължи да го разпитва за Адам Крейг.

— Това е същият А-дам. Познава ме. Той ще дойде да ме види, щом знае къде се намирам.

Айвър поклати глава.

— Не зная, Брийд.

Всичко изглеждаше безсмислено. Някак не съвпаднаше. Изправи се с въздишка.

— Съвсем скоро трябва да ми покажеш как пътуваш, Брийд. Но не сега. Сега си изморена и трябва да поспиш. Ще поговорим отново утре.

Зачака да му възрази.

Тя просто се усмихна и му обърна гръб.

Той постоя още малко и се отдалечи на пръсти.

По-късно същата вечер позвъни Адам Крейг. Двамата мъже разговаряха в продължение на двадесет минути. Когато най-сетне свършиха, бяха се съгласили да се видят колкото се може по-скоро. Междувременно Айвър Фърнес смяташе още следващата седмица да

отиде до централен Лондон и да си купи всички книги, които намери за окултизма и друидите.

На следващата сутрин, докато стоеше на гарата с книга в джоба и чакаше влака за северните предградия, той хвърли поглед на „Ивнинг Нюз“. Заглавието на втора страница беше кратко: „Медицинска сестра намерена убита. Душевноболна пациентка избягала.“

Той затвори очи. *Моля те, господи, нека не е вярно!*

— Съжалявам, господин полицай, не мога да ви помогна — Адам стоеше зад бюрото си със скръстени ръце. — Както ви казах, онази Брийд, която познавах преди войната, беше моя връстница — той замълча, осъзнал, че полицаят разглежда посивяващата му коса, умореното му лице и очилата за четене върху бележника. — Не би могла да е същата.

— А сигурен ли сте, че не сте я виждал?

Инспектор Томас смяташе, че връзката с доктор Адам Крейг е от значение за този случай. Вече беше говорил с госпожа Крейг и според него тя също премълчаваше нещо.

Адам поклати глава.

— Единственото, което ми идва наум, както казах и на доктор Фърнес, е, тази Брийд да е дъщеря на моята позната. Но мога да ви уверя, че тя не е тук.

Той избягваше погледа на инспектора.

— Доктор Крейг, струва ми се, че не ми казвате всичко — въздъхна Томас. — Сигурен съм, че не бихте укривали такъв опасен престъпник. Разпространихме обръщение към гражданите да не се опитват да я задържат, ако я видят.

— Ако я видя, обещавам да ви се обадя.

Адам си пое дълбоко дъх и се изправи, като се надяваше, че полицаят ще си тръгне. Говореха вече цели два часа.

Инспектор Томас дълго време изучаваше лицето му. Най-накрая се надигна с въздишка.

— Много добре, докторе. Моля ви, обадете ми се, ако се сетите още нещо. Може да се наложи отново да си поговоря с вас, но междувременно бъдете внимателен. Доктор Фърнес е убеден, че тя ще се отправи насам.

Адам изчака черната кола без отличителни знаци да тръгне, преди да се обади на Айвър Фърнес.

— Вие показахте ли им записките си? Имам предвид, за котката.

— Учуден съм, че ме питате за това.

Всички бележки, които си беше водил за Брийд, лежаха в куфарчето пред Айвър. Не искаше да ги остави в картотеката в болницата. Те бяха предпазени от закона за лекарската тайна. Пък и цялата му обществена кариера би била свършена, ако някога се разчуеше, че е повярвал на историите ѝ за влизането в чуждо тяло и пътешествията във времето.

— Слушайте, приятелю, все пак бъдете внимателен. Тя изглежда има много способности и е опасна. В това няма съмнение.

— Сигурен ли сте — Адам гледаше към градината и очакваше всеки миг да види котката, — че не знаете къде се намира?

— Напълно — Айвър затвори шумно куфарчето си. — Изчезнала е.

Дълго време, след като уби Дебора Уилкинс преливаше от екзалтация. Тържествуването ѝ, че се е отървала от властната жена, която жестоко я тормозеше и приливът на енергия от пролятата кръв бяха позволили да избяга от болницата — успя да стане невидима и мина спокойно през портите, когато ги отвори за някакъв микробус. Единственото, което взе със себе си, беше торбата. В нея все още се намираха ножът за писма, гребенът, пудрата и копчето за ръкавели на Адам. Тя вървя дълго време, уверена, че когато хората започнат да я виждат, ще я разпознаят по грозната рокля. Трябваше да намери други дрехи и това се оказа лесно. Видя едно отрупано въже за простирание, разлюляно от вятъра. В къщата нямаше никого, градината беше хубава и поддържана. Тя си избра рокля, копринена фуста, бельо и два вълнени пуловера. Единият облече, а другия преметна през рамо. Зарови синята рокля и грубото болнично бельо в купчина тор в градината. После произнесе благодарствена молитва, благослови собственика и излезе през вратата. Никой не я видя, а за кражбата беше съобщено едва на следващия ден, когато Брийд вече беше далече.

В болницата ядът и разочарованието я поддържаха, но щом първоначалното облекчение и възбуда утихнаха, силите ѝ се стопиха. На два пъти спря да си почине и втория път почувства странно бучене в мозъка, което я изпълни със страх. Изправи се на крака, залитайки. Трябваше да намери място, където да се подкрепи, където да се пребори с демоните, които я преследваха, подбуждани от Броихан.

Вече нямаше да позволи това да се случи на обществено място. Най-после беше научила този урок. Когато непознати те видят в транс, те те отвеждат в болницата. Ако там не разберат какво ти се е случило и не могат да намерят семейството ти, адреса или хора, които те познават, те смятат за луд. Колегите на Адам имаха примитивно отношение към човешкия мозък. Не разбираха начина, по който стават нещата. Смятаха магията за измислица, въпреки че според нея Айвър Фърнес беше започнал да ѝ вярва.

Беше ѝ мъчно, че трябваше да го напусне. Мъжът ѝ беше харесал, защото бе внимателен и се опитваше да я разбере. С него се беше чувствала спокойна. Но Дебора Уилкинс бе развалила всичко с постоянната си грубост, а през последния ден с гнева и заплахата да бие инжекция на Брийд и отново да я приспи. Тя леко присви очи при този спомен, но той вече избледняваше. Тази жена не беше от значение, също както на времето Джийни Барън, и тя нямаше да им окаже уважението да ги помни.

Брийд с мъка зави зад ъгъла и видя един спрял автобус. Надникна и видя, че е празен. Облегнати на една стена, шофьорът и кондукторът пушеха и се припичаха на приятното пролетно слънце, докато чакаха да стане време за тръгване. Тя се качи по стълбите и седна най-отпред. Там отново изчезна за чуждите очи с помощта на едно от по-простичките умения, които беше усвоила в Крейг Фадрейг. Когато автобусът се напълни и шофьорът седна на мястото си, се почувства спокойна. Предните седалки, които обикновено се запълваха най-напред, в този случай не бяха предпочетени и никой не я обезпокои. Когато стана и тръгна да слиза, кондукторът все още не ѝ беше поискал пари за билет. Ако бяха попитали някой от другите пътници, те навярно смътно биха си спомнили една жена, която седеше отпред, но не биха могли нито да я опишат, нито да кажат къде е слязла.

Тя реши да слезе, когато автобусът напусна оживените улици на града и се насочи към едно село, на десет мили северно от Лондон. Докато стоеше на стълбите, автобусът спря на пуста спирка. Тя скочи долу и той веднага тръгна, а шофьорът се чудеше защо си е дал труда да спре, след като на спирката нямаше никого и никой не беше позвънил.

Брийд се огледа за миг, после се насочи към една порта, която водеше към полето. Тревата се простираше пред нея във вечерната светлина и тя вървеше по-леко, щастлива, че е избягала от потискащите я улици. Черно-белите крави, които пасяха в полето, не ѝ обърнаха внимание, докато преминаваше между тях. Само една-две вдигнаха глави към леката, полупрозрачна фигура, която премина покрай тях.

За да излезе от ливадата, тя трябваше да пресече малък прелез. Застудя и скоро щеше да мръкне. Брийд не се боеше от студа. Ако се наложеше, щеше да се сгуши при кравите. Те щяха да я стоплят и да разберат защо има нужда от тях. Но тя търсеше не само топлина. Имаше нужда от място, където да мисли и медитира на спокойствие. Трябваше да засили връзката си със света, където искаше да остане и да се отърве от преследването на Броихан.

Намери подслон в малка колиба, построена от децата през лятото под разперените клони на вековен дъб. Постоя за миг мълчаливо, докато изучаваше дървото, поемаше неговата енергия и го молеше за сила и помощ. После удовлетворена се вмъкна в колибата. Купчина сухи листа лежеше разхвърляна на пода. Навярно децата бяха играли с нея, а след това беше подслонявала малките горски животинки. Все пак с нея можеше да се стопли. Имаше още стара тенджерка, счупен стол и чайник.

Тя взе вода от поилката на кравите и запали огъня с лекота, като удари няколко пъти един камък с ръждясал пирон. Столът ѝ послужи за гориво. Разстла шумата за през нощта и събра корени и треви за супа. В болницата, където получаваше всичко наготово, не беше имала възможност да прави такива неща и сега изпита огромно удоволствие. Затоплена от бульона, скрита в сянката на надвисналите клони, тя седна до малкия огън и се приготви да се прибере у дома.

Както и предполагаше, Броихан не беше там. Нямаше време да се учудва, нито да почувства, че и мъжът от времето на Адам също търси чичо ѝ. Зад затворените си клепащи тя търсеше пътищата в ума си и когато ги намери, се гмурна дълбоко в себе си, за да стигне до онзи склон в Шотландия, където преди толкова много години беше

избягала от своето време заради любовта на един ученик от двадесети век.

Колибата беше изоставена. Нямаше и следа от майка ѝ, или от Гартнет, по камъните нямаше издълбано ново съобщение. Тя дълго време стоя до големия камък с кръста, взряна в планинския склон. Усещаше как вятърът развява косата ѝ, вдъхваше студения ароматен дъх на старите борове. В ума си тихичко викаше майка си, уплашена да не я чуе Броихан.

Никой не дойде. Хълмовете наоколо бяха потънали в тишина.

Объркана, тя сложи ръце на камъка, като се опитваше да почувства силата му. Но енергията му беше изтекла. Земята спеше. Така тя се оказа пленница у дома си, сред хълмовете на Шотландия.

В малката горичка в Хертфордшър огънят догоря и угасна. Чайникът падна настрани в пепелта и почти веднага няколко листа го скриха от поглед. Някога хората бяха идвали тука да наблюдават как язовците излизат от леговищата си и се спускат по пътеката към полето. Но това беше отдавна, а сега гората беше изоставена.

Джейн съсредоточено се взираше в купата с овесени ядки пред себе си. Тишината на масата се нарушаваше само от песента на дрозда, която долиташе през отворения прозорец на трапезарията. Адам шумно прелистваше „Таймс“. Джейн погледна към Кълъм, който току-що с отчаяние беше отворил и захвърлил до чинията си картичката с пожелания за успех от семейство Хардинг. Не беше ял нищо, а пиеше втора чаша кафе. До него на масата лежеше отворен учебник по математика. Този път Адам не му беше напомнил колко е вредно да се чете по време на ядене. Джейн напразно му беше предлагала яйца, препечена филия и кифли с мед. Пребледнял, той яростно беше избухнал, че ако го накара да яде, ще повърне в чинията си.

Адам най-накрая затвори вестника и с въздишка го стъгна. Погледна сина си и направи гримаса.

— Е, приятел, ще тръгваме ли?

Беше обещал да го кара до училище, докато има изпити, за да не се притеснява, че може да изпусне автобуса.

Кълъм кимна. Стана, поколеба се и изхвъркна през вратата.

— Горкичкият — поклати глава баща му. — Никога не съм го виждал толкова притеснен.

— Няма страшно. Доктор Пасмор каза, че всичко ще бъде наред.

Джейн тъкмо стана и започна да прибира чиниите, когато телефонът иззвъня. Адам отиде да го вдигне от кабинета си. Две минути по-късно отново се появи.

— Джули търси Кълъм. Предполагам, че иска да му пожелае успех. Щеше ми се да го беше оставила на мира поне за тези две седмици.

Той отиде да повика сина си от тоалетната, където Кълъм стоеше и се чудеше дали да повърне. Като го видя как се спусна към кабинета, Адам поклати глава. Навъсено взе вестника и започна да го сгъва, за да го прибере в куфарчето си, макар че едва ли щеше да има време да го прегледа през деня. Джейн, която също искаше да го прочете, се дразнеше, че трябва да изчака, докато се прибере.

— Хайде, Кълъм! — извика той през рамо.

Когато Кълъм се появи, изглеждаше потресен.

— Какво има? — попита Джейн, когато видя лицето му. — Какво се е случило?

— Джули...

Кълъм се хвърли в един стол и закри лицето си с ръце.

— Какво е станало с Джули?

Джейн погледна към съпруга си.

Кълъм поклати глава и с мъка си наложи да погледне баща си.

— Бременна е.

— Какво?

Изненадата на Адам беше очевидна.

Ръцете на момчето трепереха.

— Джули е бременна.

— И реши точно днес да ти го каже? Половин час, преди да започнат най-важните изпити в живота ти? — попита недоверчиво баща му.

— Забравила е за изпитите ми, татко. Не ѝ е минало през ума — Кълъм нещастно разтърка очи. — О, по дяволите, по дяволите, по дяволите!

Всеки миг щеше да се разплаче.

Джейн погледна към Адам. После си пое дълбоко дъх, приближи се до Кълъм и го прегърна през раменете.

— Както казваш, по дяволите! — каза тя твърдо и в нейните уста думите прозвучаха много по-шокиращо. — Но днес не е моментът да се тревожим за това. Иди на училище, Кълъм, и се съсредоточи върху изпитите. Това е най-важното в момента — тя леко го стисна, когато той отвори уста да възрази. — Да, така е. Джули може да почака. Лайза знае ли? По-късно ще поговоря с нея. Моля те, скъпи. Не позволявай това да те провали. Каквото и да се случи, каквото и да решите с Джули, трябва да си вземеш изпитите. Не мисли за нея сега. Зная, че е трудно, даже невъзможно, но все ще измислим нещо. Много се радвам, че ни каза.

Знаеше, че той не беше имал намерение да го прави. Беше се изтървал, без да иска и тя безмълвно благодари на бога за това.

— Хайде, миличък, събери си нещата. Адам, готова ли е колата?

Те и двамата седяха като гръмнати и тя трябваше да ги накара да се размърдат.

Когато Кълъм стана и излезе от стаята, тя улови Адам за ръката.

— Да не си посмял да му се караш по пътя към училище, чуваш ли ме? Каквото и да си мислиш! Не си го изкарвай на него!

Адам поклати глава.

— Не съм чак такъв идиот, Джейн — той неочаквано разроши косата й и уморено я прегърна. — Тази хубостница! Знаех си, че не е за него. Каква глупачка само! И да му се обади точно днес! Какви егоисти могат да бъдат хората!

— Ще позвъня на Лайза и ще измислим нещо — тя се наведе и го целуна. — Хайде, закарай го на училище. И го направи така, че да се чувства уверен в себе си.

Когато най-после тръгнаха, тя приседна до неразтребената маса и си наля кафе. Пиеше го на бавни глътки и гледаше през прозореца към моравата. Дроздът беше спрял да пее. Сега, кацнал на любимото си място върху големия камък до лехата с рози, се мъчеше да изяде един охлюв. Тя инстинктивно затвори очи, когато той непоколебимо проби черупката, за да стигне до мекото тяло в нея.

Разбира се, и дума не можеше да става за аборт. В края на краищата децата вече бяха обявили намерението си да се оженят. Не беше кой знае какво нещастие. Ако Кълъм се дипломираше успешно,

можеше да отиде в университета, както беше предвидено, а Джули щеше да отиде с него. Това не беше най-доброто решение, но Адам и Филип можеха да поемат разходите им. Тя отпи от кафето. Не разбираше защо изобщо случилото се трябва да представлява проблем. Освен за Адам.

Уморено се изправи и отиде в кабинета. Седна на въртящия се стол на Адам, придърпа телефона и набра номера във фермата. Лайза се обади на третото позвъняване, което значеше, че е била в кухнята. Семейство Стивънсън не си бяха дали труд да слагат апарати в другите стаи.

— Каза ли ви Кълъм? — гласът ѝ звучеше доста весело.

— Каза ни. Как е тя?

— Повръща.

— Горкичката Джули! — Джейн не успя напълно да скрие студенината в гласа си.

Лайза я долови.

— Джейн, зная какво изпитваш. Ние се чувстваме по същия начин. Но все пак те бяха решили да се оженят. Зная, че са млади, но в днешни дни май всички правят така.

— Проблемът не е в това, Лайза — Джейн си пое дъх, за да се успокои. — Просто днес са първите изпити по математика на Кълъм. Джули му се обади пет минути, преди да тръгне. Той тръгна за училище в състояние на пълен шок. Не смяташ ли, че би могла да избере по-подходящо време?

За миг настъпи тишина.

— Божичко, Джейн, наистина съжалявам. Кажи му да не се тревожи. Всичко ще се оправи по някакъв начин. А тази вечер ще говоря с Адам — настъпи кратка пауза. — Басирам се, че е вдигнал врява.

Джейн не намери за нужно да отговаря.

— Така си и мислех. Той смята, че Джули не е достатъчно интелектуална за скъпоценния му син, нали? Аз ще се оправя с него. Моля те, кажи на Кълъм, че ужасно съжалявам за изпитите. Не се сетих, че са започнали. Пожелай му страхотен късмет от всички нас и му кажи, че стискаме палци.

Джейн се върна при масата за закуска и взе чашата си. Разсеяно посегна към вестника, който в бързината Адам беше забравил до

чинията си. Разгъна го, прегледа първата страница и го разтвори, за да потърси новините. Статията беше толкова кратка, че Адам вероятно я беше пропуснал, докато преглеждаше вестника набързо. Тя също я видя случайно.

„Издирването на избягалата душевноболна пациентка, известна само с името Брийд и заподозряна в убийството на Уилкинс, вчера попадна на следа около Лондон, където жена, с описание близко до нейното, е била забелязана в близост до Сейнт Олбънс. Сестра Дебора Уилкинс беше намерена преди три месеца, пронизана в сърцето, на територията на клиника в Северен Лондон, където Брийд е била на лечение от няколко години. Психиатърът доктор Айвър Фърнес повтори предупреждението си към гражданите да избягват контакти с пациентката.“

Джейн осъзна, че е затаила дъх. Сигурно беше съвпадение. Навярно изобщо не е била тя. Загледа се в градината и очите ѝ машинално се спряха на камъка. Дроздът беше отлетял, а единствените следи от охлюва бяха купчина прозрачни парченца от черупката му.

Адам още не беше прегледал първия си пациент, когато тя му се обади.

— Навреме ли стигнахте в училище?

Едва беше устояла на желанието да заключи градинската врата.

— Стигнахме доста по-рано. Мисля, че се почувства по-добре, когато видя приятелите си.

Адам седеше на бюрото си, вперил поглед в пространството.

— И ти не му се кара, нали?

— Разбира се, че не съм — гласът му звучеше раздражително.

— Говорих с Лайза.

— И какво мисли тя по въпроса?

— Същото като нас. Макар да ми се струва, че донякъде е доволна.

— Доволна? — гласът на Адам издаваше пълно недоумение. — За бога, от какво може да бъде доволна?

— Тя ще ти се обади тази вечер.

За първи път Джейн се радваше, че ще водят един от тайните си разговори, които я караха да се чувства излишна и ревнива. Точно в този не би искала да участва.

— Слушай, Адам — тя изведнъж промени темата. — Не зная дали си видял във вестника сутринта, но полицията мисли, че Брийд е била забелязана тук наблизо.

Той помълча, после лаконично попита:

— Какво?

— Съжалявам, Адам, помислих, че е по-добре да те предупредя. Изненадана съм, че от полицията не са позвънили — гласът му ѝ се беше сторил уплашен. — Внимавай, скъпи — тя стискаше слушалката, като че ли животът ѝ зависеше от това.

— Ти също. По-добре заключи прозорците, Джейни.

Амулетът, смачкан и счупен, все още стоеше на масичката между леглата им. Госпожа Фрийлинг на два пъти го беше местила и веднъж предложи да го изхвърлят, но Джейн упорито го връщаше на мястото му. Сега чистачката го забърсваше и го слагаше обратно, като се опитваше да го прикрие зад лампата, сякаш самото му присъствие в тази свършена стая я обиждаше. След като затвори френските прозорци, Джейн се качи горе и седна на леглото. Взе талисмана в ръце. Не беше сигурна защо все още вярваше в него. Беше глупаво и суеверно да смята, че малкото смачкано парче сребро и емайл ще я опази от Брийд. Но също така глупаво и суеверно беше да смята, че Брийд може да влезе в къщата, а тя беше влязла. Няколко минути Джейн седя, загледана в украшението, после внимателно го остави обратно, този път така, че да се вижда.

— Как мина изпитът?

Веднага щом се прибра с автобуса, Кълъм беше отишъл до хладилника, за да се подкрепи с огромен резен сирене.

— Мисля, че не мина зле. Запънах се на едно-две места. Нищо сериозно. — Той взе шишето с портокалов сок и си наля една чаша. — Най-добре да ида и да почна да уча за следващия.

— Почакай малко, Кълъм — Джейн му прегради пътя. — Мисля, че трябва да поговорим за Джули.

Той вдигна рамене.

— Какво има да говорим? Предполагам, че ще трябва да се оженим.

— Не звучиш много ентусиазирано — тя се опита гласът ѝ да звучи естествено. — Не беше толкова отдавна, когато се караше с баща си, за да се ожениш колкото се може по-скоро?

Кълъм избухна:

— Знам и все още искам да се ожена за нея. Просто исках малко да си поживея, преди да се установим.

— И тя е забременяла, след като си й казал всичко това?

— Не, разбира се. Не би го направила нарочно. Това щеше да е изнудване. Джули никога не би постъпила така. Не, случило се е през онзи уикенд, когато избягах. Помниш ли, след като се скарахме с татко? — Кълъм дълбоко въздъхна.

— Надявам се, не смяташ, че вината е на баща ти.

— Не.

— Значи не искаш да се ожениш — гласът ѝ беше равен.

Той сви рамене.

— Трябва да го направя. Не мога да я изоставя.

— Не, разбира се.

— Няма да е толкова лошо — в гласа му прозвуча надежда. — С нея е много забавно. Обичам я. Ще си намеря някаква работа...

— Не — Джейн скръсти ръце. — Не, няма нужда да го правиш. Трябва да отидеш в университета, Кълъм. Ние ще намерим пари. Ще ви наемем малък апартамент в Единбург. Не се притеснявай за това.

Изминаха седмици, а за Брийд не се чу нищо повече. След първите няколко дни Джейн отново започна да оставя прозорците отворени. С Адам не бяха обсъждали повече този проблем — неговите чувства бяха съвсем лични, както и разговорът, който беше провел с Лайза същия ден. Пък и Джейн искаше да мисли за Брийд колкото се може по-малко. Във всеки случай вниманието им беше напълно заето с Кълъм и Джулиет.

Кълъм беше взел изпитите си, но нищо не беше в състояние да го убеди да постъпи в университета същата есен.

— Много хора си почиват една година, татко — беше казал след тихата сватба в църквата на Хей през юли.

Адам с неодобрение беше огледал сватбения костюм на сина си и явно бременната си снаха и се беше оттеглил в далечния край на кухнята, където набързо удари две големи уискита.

— Но не и ако ще учат медицина, Кълъм — отговори той през стиснати устни. — Не и ако искаш да направиш кариера. Предстои ти да учиш поне пет години, а може и повече, ако решиш да специализираш.

— Още една причина да си почине и да се забавлява — Джули стисна ръката на Адам. — Недей да бъдеш такъв мърморко, чичо Адам.

Адам почувства как го обзема ярост. Това хубаво и глупаво дете толкова лесно беше отклонило сина му от призванието. Защо Кълъм не беше силен като него? Все пак той беше изоставил Брийд, за да отиде да учи.

Мисълта за Брийд го накара да се ядоса още повече. Къде беше онази дете жена, която толкова приличаше на неговата Брийд? Защо не бяха чули нищо за нея? Наистина ли беше убила сестрата и избягала или я бяха нарочили за жертва? След съобщението, че са я видели близо до Сейнт Олбънс, никой нищо не беше чул за нея. Беше се стопила във въздуха, както и котката. Не я беше виждал от месеци и трябваше да си признае, че му липсваше. Божичко, как му липсваше! При тази мисъл въздухът около него се раздвижи, но той не забеляза.

— За какво мислиш?

Лайза стоеше пред него, особено красива в синята си рокля, към която в църквата беше носила голяма сламена шапка.

— Какво каза?

— Попитах за какво мислиш, но всъщност знам: защо това проклето дете прелъсти Кълъм и му попречи да направи кариера? Така е, нали?

Той колебливо се усмихна.

— Нещо такова.

— Е, не го е направила само тя. Трябва да е било взаимно. Пък и не вярвам, че ще му пречи, защото изключително много се гордее с него.

— Въпреки че му попречи да получи оценките, които му бяха необходими?

— Стига, Адам! — тя се ядоса. — Не знаеш дали иначе щеше да ги изкара. Пък и той се представи много добре и получи мястото си в медицинския институт. За бога, престани да бъдеш такъв стар мърморко! Ами че, това е то — изкикоти се тя, — просто остаряваш!

— Остарявам ли? — попита Адам по-късно, докато седеше пред огледалото на таванската спалня.

— Разбира се, че не — Джейн вече си беше легнала. Носеше бяла памучна нощница с английска бродерия, както през първата им брачна нощ и когато Адам я погледна, тя внезапно му се стори неземно красива.

— Какво има? Защо ме гледаш така? — усмихна му се тя.

— Божичко, жено, луд съм по тебе!

Отдавна не беше я любил, отдавна не беше го привличала изобщо и сега изведнъж го обзе силно желание. Отиде и седна до нея. Бавно развърза панделката, която придържаше предницата на нощницата затворена.

— Мисля, че пийнах малко повече.

— Защо мислиш така? Защото изведнъж си спомни, че имаш съпруга? — тя сложи ръце на раменете му и го придърпа към себе си, за да го целуне. — Те ще бъдат щастливи, Адам. Ще видиш.

Той поклати глава и сложи пръст на устните й.

— Нека не говорим повече за тях. Те избраха пътя си и трябва да го следват.

Господи, с всеки изминат ден, все повече звуча като баща си, помисли си внезапно. Не му стана приятно. Притегли я по-близо до себе си.

— Не само младите могат да бъдат щастливи — прошепна той.

В желанието му се прокрадваше угризение.

— Сега ще имаме повече време за себе си. Защо не заминем някъде, само ти и аз?

Той свали нощницата от раменете й. Гърдите й бяха още твърди, коремът — плосък. Целуна едното зърно и лекичко го захапа. Чу как тя тихичко изстена от удоволствие. Бързо я повали върху възглавниците.

Ръцете му се мъчеха с ципа на панталоните, докато тя милваше лицето, косата и раменете му. Разкопча ризата му и го погали по гърдите.

— О, Адам! — шепотът ѝ го възбуждаше все повече. — Да, да, моля те!

Изръмжаването от прозореца зад тях беше много тихо, но и двамата го чуха и замръзнаха. Известно време никой от тях не помръдна, после Адам много бавно се изправи и се обърна. Отначало не видя нищо. Стаята беше тъмна, с изключение на засенчената лампа на масата в ъгъла. На тавана беше толкова топло, че бяха оставили прозореца широко отворен, за да уловят и най-лекия полъх на вятъра в топлата уханна нощ. Две нощни пеперуди замаяно се въртяха около лампата, нищо друго в стаята не помръдваше. Притаил дъх, той се взираше в мрака, осъзнавайки, че зад него Джейн трескаво се опитва да се облече, без да привлича внимание.

Много бавно Адам се изправи. Вдигна панталоните си, закопча ги и направи крачка встрани от леглото. Сладостното ухане на нощта изпълваше стаята. Над хълма се сипеше блясъкът на изгряващата луна. Зад него Джейн се сгуши напрегнато във възглавниците. Стаята беше неестествено тиха. Сякаш всички нощни шумове бяха замрели. Совата беше отлетяла в съседната долина, а младите гости, които останаха да спят в големия хамбар на Лайза, най-после бяха утихнали. Дебелите каменни стени заглушаваха хъркането им.

— Адам? — прошепна Джейн почти беззвучно.

Той ѝ направи знак да мълчи и направи още една стъпка към вратата. Посегна към електрическия ключ и в този миг гърленото ръмжене се чу някъде много наблизо в стаята.

— Господи! — Джейн придърпа чаршафите и одеялата до брадичката си. — Какво е това?

Адам рязко включи осветлението, обърна се с гръб към вратата и започна да оглежда стаята, обляна в розово от малката лампа, висяща от гредата. Легло. Шкаф. Тръстиков стол, красив тъкан килим върху широките дъбови дъски и малка масичка с викторианско огледало, която служеше за тоалетка. Куфарите им, разтворени на пода. Този на Джейн — подреден, с опрян на стената капак. Неговият — разтворен докрай, с висящи навън дрехи и обувки. Котката лежеше сред дрехите му и го наблюдаваше с блестящите си златисти очи.

— Адам, това е тя! — приглушеният вик на Джейн замлъкна след ядосания му жест.

— Не можем да сме сигурни. Помисли! — прошепна той. — Може да е дошла от покрива? Или през къщата? Може да е на Лайза.

Той внезапно осъзна, че трепери като лист.

— Разбира се, че не е на Лайза — шепотът на Джейн премина в истеричен вик. — Не я ли познаваш? Това е тя.

— Ако е така, Джейн, тя не е реална.

Той се насили да пристъпи една крачка по-близо към котката. Тя лежеше неподвижно. Само крайчето на опашката ѝ започна почти незабележимо да се движи наляво-надясно.

— Това е проекция на нейното въображение.

— На нейното или на нашето?

Джейн се свря в най-отдалечения край на леглото и притисна към гърдите си възглавницата. Котката не ѝ обръщаше внимание. Очите ѝ бяха приковани върху лицето на Адам.

— На мен ми изглежда съвсем истинска — гласът ѝ трепереше.

— Брийд! — обърна се Адам колебливо към животното. — Брийд, ти ли си това? Моля те, покажи се, за да поговорим.

Зад него Джейн сподави пристъп истеричен смях във възглавницата.

— Това вече надминава всичко. Брийд! — тя имитираше гласа му. — Покажи се, миличка! Повече ми харесваш с дълга черна коса.

Котката бавно обърна глава и се втренчи в нея. Джейн бързо се скри зад възглавниците.

— Какво, по дяволите, се опитваш да направиш? — обърна се Адам към нея. — За бога, Джейн, не бъди толкова глупава! Хайде, писе — той клекна и протегна ръка към котката. — Хайде, ела и ми поговори.

Котката отиде до него, замърка и отри глава в ръката му.

— Това е просто една котка, Джейн. Заблудила се е в планината. — Той въздъхна с облекчение и се разсмя. — Колко сме глупави! Знаеш ли, наистина ме изплаши! Помислих, че тя може да се превръща в котка! Тогава и аз ще трябва да ида в кукувичарника!

Той почеса котката зад ушите, наведе се и я взе в ръце.

— Не я носи при мен!

Джейн стана от леглото и отиде до прозореца. Взя се в тъмнината.

— Мисля, че е скочила от онези керемиди. Виж, не е толкова далече. Пусни я навън и нека да поспим — гласът ѝ беше напрегнат и уплашен.

— Не мога да я оставя тук, Джейн. Много е високо.

Той отиде до нея и погледна навън. Котката се раздвижи в ръцете му и скочи на леглото.

Адам се разсмя:

— Знае къде е топлото местенце.

— Обзалагам се, че знае — прошепна тя. — Адам, моля те, махни я.

— Но тя нищо лошо не прави.

— Махни я оттук! Или ще отида да спя някъде другаде.

Той въздъхна.

— Добре, успокой се. Ще я занеса долу и ще я пусна през кухнята.

Наведе се да я вземе, но тя беше твърде бърза. Със съскане се промуши под ръката му и скочи към гърлото на Джейн, която с писък се отдръпна към стената, като отчаяно се опитваше да се прикрие. Адам се опита да сграбчи котката, но в ръката му остана само шепа козина.

Вратата зад тях се отвори и Лайза застана на прага. Зад нея надничаше Филип.

— Какво за бога...

Те замълчаха, когато погледнаха в стаята.

— Боже мили, какво се е случило?

Филип изпревари жена си и влезе пръв. Джейн беше коленичила в ъгъла и бялата ѝ нощница беше покрита с кръв. Хлипаше истерично.

— Джейн? Джейн, какво стана? Божичко, Адам, какво се е случило?

Лайза грабна покривката на леглото и я наметна на раменете на другата жена. Джейн не спираше да трепери.

— Беше котка.

Замаян, Адам не можеше да мръдне.

— Котка? — Филип огледа стаята и го погледна.

— Не беше просто котка — изпищя Джейн. — Беше онази проклета Брийд!

Лайза погледна Адам. Лицето ѝ беше пребледняло.

— Къде отиде?

Адам сви рамене.

— Предполагам, че е излязла през прозореца. Не зная.

— Елате и двамата долу! — Лайза помогна на Джейн да се изправи. — Фил, затвори прозореца! — тя измъкна Джейн от стаята. — Ела! Всичко е наред. Сега ще почистя тези драскотини. Носиш ли чантата си, Адам? Лягайте си — тя изведнъж осъзна, че още две врати са се отворили и уплашените гости надничат навън. — Няма нищо страшно. Някаква котка беше влязла в къщата. Но сега всичко е наред.

Половин час по-късно, превързана и облечена в едно от ярките памучни кимона на Лайза, Джейн седеше и пиеше топло мляко на масата в кухнята заедно с останалите трима. Лицето ѝ все още беше много бледо.

— Навярно е била дива котка — каза най-накрая Фил. — Зная, че вие тримата сте обсебени от мисълта за тази жена, а и старият Мерин ви е наплашил, но това са бабини деветини! За бога! Говорите за вещици, зли духове и какво ли още не! Не, не и не! Не вярвам в такива глупости! Съжалявам, че проклетото нещо е влязло през прозореца ви, затова утре ще взема пушката и ще огледам около хамбарите. Не може да оставим животното да напада хора. Макар че никога не съм виждал дива котка тука, дори мислех, че в тази част на страната изобщо ги няма.

— Няма ги — Лайза потрепери. — Дошло ѝ е твърде много. Ние всички бяхме тук и празнувахме. Искала е да бъде с Адам.

— Страхотно! Това значи, че аз съм следващата в списъка ѝ — Джейн обгърна рамене с ръцете си, сякаш да се предпази. — Както и всеки, който застане между нея и Адам.

— Но горката сестра Уилкинс не го е направила.

— Напротив. Опитала се е да я спре да не избяга.

— Мисля, че Брийд е две жени.

Лайза стана и отиде да вземе чайника. Наля малко топла вода в чашата си, за да затопли млякото, докато мислеше върху онова, което ѝ беше казал Мерин.

— Едната от тях е истинската, която може да бъде затворена в болница. А тази е другата, която тя си представя. Всички ние можем да си представяме най-различни неща, но тя е имала възможността толкова много да се упражнява, че умее да превърне представата в реалност. Може да си представи, че е някъде и да се появи там.

— И да се превърне в котка? — Фил я погледна със съжаление.

— Защо не?

— Защото звучи шантаво, жено, затова.

Фил отиде до шкафа, наведе се и извади бутилка бренди.

— Искате ли някой капка от това в млякото си? Аз със сигурност имам нужда — той наля малко в чашата на Адам, а после — и в своята. — Поне децата не се събудиха. Това беше важен ден за тях и щеше да бъде ужасно, ако го бяхме развалили. Сега предлагам всички да си легнем и да забравим случилото се. Готов съм да се обзаложа, че повече няма да видим това животно. А ако се появи пак, ще го застрелям.

— Лелъо Джейн? — по-късно същата сутрин Джули седеше върху копата сено в двора на фермата. — Ще ме научиш ли да плета?

Джейн учудено я погледна, после избухна в смях.

— Мислех, че за младите хора плетенето е пълна досада!

Джулиет се усмихна.

— Искам да оплета някои неща за бебето.

— Разбира се.

Джейн изпита внезапен прилив на обич към снаха си. Въпреки издутия ѝ корем под дългия пуловер, тя изглеждаше толкова крехка на ярката слънчева светлина. Джейн се протегна и стисна ръката ѝ.

— Разбира се, че ще те науча. Ще ми бъде много приятно.

Тази сутрин се чувстваше по-добре. Грозните драскотини бяха скрити под меката памучна риза и в ярката светлина на деня ѝ беше трудно да си представи, че снощното нападение е истина. Верен на обещанието си, Филип претърси всички външни сгради с пушка в ръка, въпреки възраженията на Лайза. След като един час напразно дири следите на котката, той се отказа.

— Когато се върнете от медения си месец, ще ви навестя за няколко дни и ще те науча. Макар че майка ти сигурно също може.

Джулиет поклати глава.

— Попитах я. Кълне се, че не може. Все едно, тя е левачка и никога няма да може да ме научи, защото прави всичко обратно. — Тя се разсмя, после отново погледна към Джейн. — Нали се радваш за нас, лельо Джейн? Ще се чувствам ужасно, ако не е така.

— Разбира се, миличка.

— И не се сърдиш, че ще заминем, когато бебето се роди?

Кълъм им беше съобщил това само преди два дни. Щом бебето се родеше и той вземеше шофьорска книжка, те щяха да си купят микробус на старо и да тръгнат на изток из Европа.

— Не казвай още на татко. Аз ще го направя, когато му дойде времето.

Не беше нужно Кълъм да повтаря молбата си. Тя нямаше смелостта да каже на Адам и никога нямаше да я има. Този път той трябваше сам да се изправи срещу баща си.

— Да си призная честно, имам нещо против — Джейн отново стисна ръката ѝ. — Моят първи внук ми е много скъп. Не мога да понеса мисълта, че няма да видя как той расте.

— Или тя.

— Или тя.

— Ще я видиш — Джулиет се наведе и я целуна по бузата. — Ще ви изпращаме снимки от всички места и няма да се бавим много. Щом се върнем, години наред няма да имаме възможността да пътуваме. Не ни отнемайте това единствено приключение, лельо Джейн, моля те.

Джейн усети, че се усмихва, независимо от главоболието си. Как наистина можеше да им попречи да заминат? Те щяха да бъдат свободни, без други отговорности, освен бебето; без правила, работа и благоприличие. Свободни от всички онези неща, с които тя и Адам толкова внимателно се бяха обградили с годините, че се бяха превърнали в копия на неговия баща и нейната майка, въпреки огромните им усилия да го избягнат. Тя потрепери.

Джулиет седеше на слънце със затворени очи, като закръглено малко животинче, здраво обгърнала с ръце големия си корем. Меденият им месец започваше довечера. Щяха да отидат в къщата на Мерин, която той им беше отстъпил за една седмица. Джейн не знаеше къде ще отиде самият той. Лайза не ѝ каза нищо конкретно, но тя

смяташе, че ще се разхожда из хълмовете, за да даде на двамата младежи възможност да прекарат малко време на спокойствие. Тя не се беше срещала с Мерин, но Лайза често говореше за него. Изглежда го приемаше донякъде като заместник на баща си, като странен духовен учител.

Джейн отново потръпна и уплашено се огледа. Дворът беше топъл и тих. Нямаше причина да ѝ е студено. Но това не беше физическо усещане. Изведнъж изпита чувството, че някой я наблюдава. Отново се огледа, този път по-внимателно. Кожата ѝ настръхна от лошо предчувствие. Котката? Фил се закле, че е проверил навсякъде, но тя лесно би могла да се скрие из храстите, във високата трева, в някоя от селскостопанските постройки.

— Джули — каза тя тихичко.

Джули сякаш не я чу. Седеше, отметнала глава, и със затворени очи се наслаждаваше на слънцето.

— Джули, да влезем вътре.

Бяха на стотина метра от къщата. Кухненската врата беше полуотворена. Лайза беше вътре и бърбеше с някои от гостите. Фил и Адам бяха отишли с колата надолу по хълма по техни си, мъжки работи, а синът ѝ, изтощен от вълненията на сватбения си ден, все още спеше.

— Джули! — гласът ѝ беше остър. — Моля те, трябва да влезем.

— Защо? — Джулиет отвори очи. — Защо за бога? Какво се е случило?

Джейн поклати глава.

— Не съм сигурна, че има нещо, миличка. Просто искам да вляза за малко в къщата. Моля те!

— Не ти ли е добре?

Джули се приведе към нея, но все още не ставаше.

— Ще ти обясня, когато влезем.

Джейн бавно се изправи. По някаква причина не искаше да я видят, че тича. Не искаше тя — или то — да знае, че е уплашена и най-вече да го кара да ги преследва.

— Ела, бързо.

Тя сграбчи китката на момичето и рязко го изправи на крака.

Джулиет се отказа да спори и я последва през двора. Раменете на Джейн бяха приведени, като че ли всеки момент очакваше нещо да

скочи на гърба ѝ. Чувстваше как кожата ѝ настръхва от страх, а ръката ѝ лепнеше в ръката на Джулиет. Почти бяха стигнали, когато чу тревожното кудкудякане на кокошките наблизко.

— Навярно е лисица, лельо Джейн. Ще отида да видя — спря се Джули.

— Не! — Джейн отново хвана ръката ѝ. — Не, моля те. Ела вътре. Ще помоля някой друг да иде да нагледа кокошките.

Джули я погледна накриво, но се подчини и след секунди те бяха в кухнята. Джейн затвори вратата и се облегна на нея, изведнъж осъзнала, че трепери като листо.

Лайза пълнеше чайника на мивката.

— Другите отидоха на разходка в планината — каза тя през рамо и се обърна. — Какво има? Какво се е случило? — попита рязко.

— Тя е там — Джейн си пое дълбоко дъх и седна на масата. — В двора.

— Мили боже! — Лайза пребледня. — Сигурна ли си?

— Какво има навън? — Джули ги гледаше, внезапно уплашена.

— Дива котка, миличка — Лайза даде знак на Джейн да не казва истината, каквато и да е тя. — Снощи беше влязла в къщата и нападна леля ти Джейн. Беше ужасно. Бедното същество сигурно е слязло от планината и се е изгубило.

— Дива котка? Искате да кажете истинска дива котка, а не една от нашите?

— Истинска дива котка — каза Лайза сухо.

— Лельо Джейн — обърна се Джули съчувствено към нея, — много ли те заболя?

Джейн кимна.

— Вече съм добре. Просто не исках отново да се изправям срещу нея, пък и се притеснявах за тебе.

— Веднага, щом мъжете се върнат, ще ги накараме да огледат. Дотогава мисля, че и двете трябва да стоите вътре.

Лайза отиде до прозореца и с трясък го затвори.

— Ами останалите, които са на разходка? — намръщи се разтревожено Джулиет.

— Няма страшно. Те са четирима, пък и едва ли ще ги нападне посред бял ден на хълма. Мисля, че по някаква причина обикаля около къщата.

— Навярно е гладна. Защо не оставим навън малко котешка храна? — Джулиет стана и тръгна към шкафа.

— Не! — извикаха едновременно Джейн и Лайза.

За нейно учудване те явно намериха идеята ѝ за смешна.

— Не, скъпа. Няма да я храним. Не искам да я окуражавам да броди тук — каза най-накрая Лайза. — Нека просто останем вътре и почакаме. Мъжете няма да се забавят много.

Когато колата спря в двора, Лайза излезе от къщата и се затича към тях.

— Джейн смята, че пак я е видяла в двора.

Тя се обърна и огледа отворените врати на навеса, високата трева в ъглите му и покрай стените. Имаше стотици места, където котката би могла да се скрие.

— Навярно трябва да я потърся — каза бавно Адам. — Тя няма да ме нарани.

— Почакай, ще взема пушката.

Филип затвори вратата на колата и тръгна към къщата.

— Не — поклати глава Адам. — Не можеш да я застреляш. Оставете я на мене и влезте вътре.

Той изчака да влязат и да затворят вратата зад себе си и бавно се обърна. Отиде до вратата на овощната градина. Застана с ръце в джобовете, висок и слаб, с посивяла коса и обгоряло от уелското слънце лице.

— Брийд — гласът му беше остър. — Ти ли си? — облегна се на вратата и въздъхна. — Хайде, Брийд. Ако си ти, покажи се и нека поговорим. Веднага.

Не получи отговор, но внезапно усети как потръпва в тишината.

Брийд се събуди, когато слънцето се издигна над планините и се огледа. Сърцето ѝ замря. Беше се надявала, че насън силата ѝ ще се върне и ще се събуди отново във времето на Адам. Но това не се беше случило. Разбра, че трябва да възвърне силите си — с храна и сън в старата лятна къща до потока, с продължително учене и медитация — под светлината на слънцето и звездите. Беше трудно, защото усещаше, че Броихан броди наоколо. Когато я приближеше, тя се превръщаше в планинска котка, промъкваше се с безшумните си лапи през пирена,

сгушваше се в деретата, криеше се от погледа му по високите борове и се взираше надолу през грапавите червеникави клони с тънки иглички. Понякога той се появяваше като човек, понякога приемаше друг образ. Ту беше елен, гордо вдигнал рога; ту орел, кръжащ над камъка и оглеждащ земята с острия си поглед, който би видял и скрита мравка. Веднъж — два пъти, сякаш разпознал я, той дойде като мъжки котарак с лъскава козина и я призова под дърветата, като душеше усърдно, за да проследи мириса на женската.

Но всеки път тя успяваше да се скрие и чакаше, докато той си отиде. Тогава най-сетне тя успя да открие при коя смяна на лунните фази силата се връща в камъка — това, което показваха и символите, издълбани от брат й. Тя сложи ръцете си върху фигурите и усети прилив на енергия, с която можеше да отиде където иска, а тя искаше да отиде при Адам.

Така се озова отново седнала под дъба. Дървото се беше раззеленило, земята под него — покрита с висока трева, а хълма пред нея се простираше в светлината на залеза към долината на Уай. За миг тя остана неподвижна, после се протегна и осъзна, че е донесла със себе си тялото на котка. Усмихна се вътрешно. Това нямаше значение. Като котка беше по-лесно да се придвижва незабелязано, да прониква в къщите и в леглата, да намери Адам, който сигурно беше дошъл най-после да види своята Лайза. Когато скочи от оградата на двора върху ниския покрив на старата каменна къща и с лекота се покатери по обраслите с мъх каменни плочи, тя вече знаеше къде спи той. Но не беше очаквала да го намери с Джейн.

Адам отвори вратата, влезе в овощната градина и бавно тръгна надолу по стръмната пътека между старите ябълкови дървета. Тук, в сянката, беше по-хладно и въздухът беше изпълнен с аромата на дивии рози. Чуваше шумоленето на ветреца в тревата и вика на гълъб в далечината. Не знаеше дали очаква да срещне жена или котка. Вече не беше сигурен в нищо.

Замисли се за последния си разговор с Айвър Фърнес. Разкажете му за Брийд — ако това беше Брийд — бяха го разтревожили. Той беше описал как тя често изпадала в дълбок транс и как бил сигурен, че сама го предизвиква. По време на транс тя напускала тялото си и

по желание можела да приема форми, видими за другите. Той разпита Адам подробно за къщата му, като сравняваше отговорите му със записките си.

Проблемът беше, че никой от тях не беше сигурен, дали някога тя не е посещавала къщата, допусната от Джейн, Кълъм, госпожа Фрийлинг или някоя от сестрите в кабинета — възможностите бяха безкрайни. Съществуваше и възможността да използва телепатия, за да им внуши мисълта, че са видели котка или самата нея. Адам не беше намерил сили да спомене за странните еротични сънища, които беше сънувал няколко пъти, когато пусна котката да спи при него в отсъствието на Джейн. Сега му се прииска да е бил по-откровен с доктор Фърнес. Той му беше харесал. Въпреки невероятните си хипотези, беше интелигентен и надарен практикуващ лекар, с когото отново би искал да поговори. Може би, когато се върнеха в Сейнт Олбънс щеше да му се обади и да се види с него.

Той спря изведнъж, усетил движение под дърветата в далечината. Присви очи, за да вижда по-добре, преодоля ирационалния пристъп на страх, който го обхвана и бавно тръгна в тази посока. Не виждаше нищо, но от дясната му страна един кос излетя изпод дървото с тревожен писък и той чу пронизителното цвърчене на орехчето, което също беше обезпокоено. Кожата му настръхна тревожно, докато се движеше, вече по-предпазливо, по посока на шума.

А-дам!

Беше изминало много време, откакто беше чул този жаловит глас в главата си. Стисна юмруци в джобовете си и се насили да продължи през високата трева, защото беше изоставил пътеката.

А-дам...

Спря. Не можеше да я види. Светлината под чепатите стари дървета, преплетени с бръшлян, беше слаба. Тя можеше да е навсякъде. Той внезапно осъзна, че вече не търси котката, а се вглежда в сенките за слаба млада жена с дълга тъмна коса.

Направи още няколко крачки и спря. Сега вече я виждаше. Не повече от сянка зад дърветата.

— Брийд — гласът му стържеше. — Брийд, ти ли си?

Той се намръщи, взрян в сянката на едно старо дърво в другия край на овощната градина. Беше по-голямо от останалите, а тревата около него беше по-ниска.

— Брийд?

Вече не я виждаше. Това, което беше помислил за женска фигура, беше само игра на светлината, в полюшваните от ветреца ябълкови клони.

Зад него вратата изскърца. Джейн замря за миг, с ръка на топлото, покрито с лишеи дърво. Тя внимателно наблюдаваше съпруга си. Беше спрял в шарената сянка и се оглеждаше, сякаш се опитваше да види нещо в далечината. Тя проследи погледа му и бавно започна да се придвижва напред. В ръката си стискаше пушката на Филип.

Сандалите ѝ не вдигаха почти никакъв шум по пътеката, полата ѝ докосваше тревите едва-едва. Адам не я чу. Той направи още няколко крачки напред и отново спря. Усещаше, че там има нещо, което не може да види. Птиците бяха спрели да пеят и той чу още веднъж тревожния вик на коса от храстите. Дали той го беше разтревожил, или беше видял нещо друго в сенките до живия плет? Вървеше бавно, а зад него Джейн скъсяваше разстоянието. Когато го видя да спира отново, тя вдигна пушката. Адам не чу как я зареди. Сега вече я виждаше. Женска фигура, застанала под старото дърво.

— Брийд?

Едва ли би могла да го чуе. Гласът му едва излезе от гърлото, но тя се обърна и той видя лицето ѝ за миг, преди нещо да избухне оглушително вдясно от него.

Чу се писък. За момент Адам не разбра какво се е случило. После се обърна и видя съпругата си да стои зад него.

— Улучих я! — тя истерично се смееше. — Улучих я. Проклетият звяр си го получи!

В ръцете ѝ дулото на пушката още димеше.

Адам замря за миг, парализиран от изненада, после се обърна и затича към дърветата.

— Брийд!

Спря на мястото, където беше видял фигурата и започна неспокойно да се оглежда.

— Брийд!

На мъха под дървото имаше кръв. Той коленичи и я докосна с пръст.

Обърна се към Джейн, която го беше последвала, с пушка в ръка, готова да стреля отново.

— Внимавай, ако само съм я ранила, може да е опасна — извика тя и спря до него. — Къде ли е отишла?

Адам вдигна поглед към нея:

— Как можа да стреляш по човек, за бога!

— Човек ли? — Джейн отново се разсмя. — Не ставай глупав, беше котка. Опасна дива котка, Адам. Съжалявам, не исках да я убивам, но тя ме нападна. Можеше да ме убие. Беше опасна, Адам!

— Това беше жена — все още коленичил, той се огледа с невиждащи очи. — Аз я видях.

Джейн погледна към него с безизразно лице.

— Не беше тя, Адам. Видях я съвсем ясно. Беше котка. Трябва да е избягала в храстите — тя изучаваше живия плет. — Трябва да бъдем внимателни. Когато са ранени, те стават още по-свирепи — наведе дулото на пушката и сложи ръка на рамото му. — Знаеш, че не бих стреляла по човек, Адам. Въображението ти те е подвело.

Той се изправи, като продължаваше да оглежда наоколо.

— Сигурна ли си? — обърна се изведнъж към нея. — Сигурна ли си, че нямаше да я застреляш? Ти винаги си ме ревнувала от нея!

— Адам! — Джейн го погледна изумена.

Но той се беше обърнал и с бързи крачки се отдалечаваше към къщата.

По пътя към къщи те почти не си говориха. С изопнато лице и стиснати челюсти, Адам караше бързо и опасно, пришпорваше колата, сякаш тя му беше враг. Струваше им се, че са си казали всичко, което имаха да си кажат, в спалнята на тавана, след като тя беше стреляла по котката. Когато откри кръв по тревата, Адам часове наред претърсва овощната градина, а после и околността. Прибра се дълго, след като се стъмни. На другата сутрин излезе отново, веднага щом разсъмна, но не преди между него и Джейн да избухне най-сериозната разправия, откакто бяха женени.

— Съжалявам, Адам — беше извикала тя накрая. — Какво друго да ти кажа? Страхувам се. Мразя я.

Беше изкрещяла последното изречение, преди да се хвърли по очи върху леглото и да зарови лице във възглавницата. И двамата знаеха, че не говорят за котката.

Адам я беше погледнал със застинало лице, после рязко се завъртя и напусна спалнята. Когато се върна, Джейн вече спеше.

Лайза не възрази срещу решението им да се приберат по-рано в Сейнт Олбънс. Отношенията между двамата бяха непоносимо обтегнати, а Адам сякаш беше обезумял.

— Не можеш да я обвиняваш — прошепна му тя, когато останаха само двамата за миг пред кухнята след вечеря. — За бога, Адам, тя беше нападната.

— Можеше да я убие. — Адам ровеше в смачкания пакет за цигара. — Може би е тежко ранена.

— Знаем, че не е, Адам — Лайза успя да запази гласа си спокоен. — Щяхме да намерим нещо — котка или жена — ако беше тежко ранена. Избягала е някъде в горите. Ще се оправи — опита се да смекчи забележката си с усмивка. — Ето и аз като теб започвам да я наричам „тя“. Изобщо не знаем дали е била тя. Може би е просто подивяла котка. Не сме сигурни, че е била Брийд, Адам. Как бихме могли? Как би могло изобщо да се случи. Това е пълен абсурд и ние с теб добре го знаем.

— Наистина ли? — той се обърна и я изгледа с ярост. — Какво изобщо знаем ние?

Те не говориха отново по въпроса и на следващия ден семейство Крейг опаковаха багажа си, оставиха бележка за Кълъм и Джулиет и си тръгнаха.

— Карай внимателно — Лайза се вдигна на пръсти, за да целуне Адам по бузата. — Всичко ще се оправи, ще видиш.

— Така ли? — той лекичко я целуна. — Чудя се дали е така.

Беше вече късно, когато завиха по тяхната улица и спряха пред къщата. Адам изключи мотора и поседя за миг, загледан през стъклото. После се протегна да отвори вратата, схванат след дългото каране.

— Чакай — гласът на Джейн беше дрезгав.

— Какво има? — обърна се той към нея.

— Моля те, нека не продължаваме по този начин. Казах ти, че съжалявам. Къщата ще бъде толкова празна без Кълъм, нека не се караме.

— Нямам намерение да се карам с тебе — Адам се измъкна бавно от колата. — За мен случаят е приключен — той заобиколи колата и отвори багажника. — Помогни ми с куфарите и да влизаме. Този път всеки път ми се струва все по-дълъг.

Взе единия куфар и чантата и пое по пътеката. Джейн го последва с другия куфар, но той изведнъж замръзна на място. Нещо беше помръднало на прозореца на горния етаж.

— В къщата има някой!

— Какво!

Джейн разтревожено се вгледа в сградата. Всичко изглеждаше нормално.

— Имаш предвид крадци?

Сега тя шепнеше. Чувстваше как сърцето ѝ се блъска в ребрата.

Той сви рамене. Остави куфарите и тихичко продължи напред, като търсеше ключовете в джоба си.

— Внимавай, Адам — Джейн изтича след него. — Не трябва ли да извикаме полиция?

Той поклати глава.

— Стой зад мен.

Предната врата беше заключена и прозорците изглеждаха недокоснати. Нямахше признаци, че нещо не е наред, но той чувстваше,

че някой ги наблюдава.

— Джейн — обърна се Адам към нея. — Иди в колата и се заключи вътре.

— Защо? — тя неспокойно се оглеждаше. — Няма да те оставя сам. Ще отида при съседите и ще се обадя в полицията.

— Иди в колата! — той хвана ръката ѝ и я завъртя. — Направи каквото ти казвам.

И тогава Джейн разбра.

— Ти мислиш, че тя е вътре. Мислиш, че е твоята приятелка. Твоето котенце! Тя е влязла в къщата ни, нали? — изведнъж я обзе истерия. — Точно така е. Изпрати Джейн в колата да стои на пътя цяла нощ, за да се чувства Брийд удобно, не, благодаря — тя изтръгна ключовете от къщата от ръцете му и се спусна покрай него. — Не, Адам. Това минава всякакви граници. Няма да стоя пред собствената си къща, докато се грижиш вътре за малката си приятелка и я настаняваш удобно.

Като хлипаше Джейн изтича по пътеката и с трепереща ръка пхна ключа в ключалката.

На масичката в хола имаше купчина писма. Сара навярно беше идвала да полива цветята, макар Джейн да ѝ беше казала да не се притеснява. Тя спря. В къщата се носеше странен, животински мирис на мускус, от който ѝ прилоша. Обърна се към Адам. Гневът ѝ беше изместен от страх.

— Тя е тук — прошепна му.

Той кимна.

— Искah да останеш в колата, защото е по-безопасно. Моля те, Джейни, излез!

Беше минал пред нея и тихичко прекоси хола към вратата на кабинета.

— Моля те, върви си — изсъска ѝ отново през рамо.

Бутна леко вратата. В къщата цареше тишина.

Джейн не помръдна. Гледаше след него с пресъхнала от страх уста. Зад полуспуснатите завеси в кабинета цареше мрак. Лъхна ги топлина. Слънцето беше напицало прозорците цял ден и едва вечерта, когато беше заобиколило къщата, тази част беше останала в сянка.

Адам откrehна още малко вратата и пристъпи вътре.

— Брийд! — гласът му беше нежен. — Тук ли си?

В отговор не се чу нито звук и след малко той влезе в стаята.

— Мили боже!

Разтвори вратата докрай.

Жената, която лежеше на килимчето пред камината, все още стискаше малка месингова лейка. До нея бледорозова циклама лежеше между отломките от саксията си, вече повехнала.

— Сара! — изхлипа Джейн. — О, не! Тя...

— Да — не му беше нужно да се доближава повече, за да разбере, че жената е мъртва от няколко часа. — По-добре се обади в полицията, Джейн.

Той коленичи на килимчето, но не я докосна. Виждаше жестоките рани по лицето и гърлото, кафявите петна под нея, където кръвта беше попила в килимчето.

— А после един от нас ще трябва да съобщи на Робърт.

Стаята беше празна. Нямаше следа от натрапници, нито от насилена врата или прозорец. Нищо не беше откраднато. Полицията отбеляза, че Джейн е била нападната от някаква котка по време на престоя си в Уелс, но това беше сметнато за съвпадение. Направиха връзка с изчезналата Брийд, която може би преследваше Адам, но това беше всичко. Следите ѝ отдавна бяха изгубени. Престъпникът не беше открит, но два дни, след като съобщението излезе във вестниците, Айвър Фърнес позвъни на Адам.

— Мога ли да намина? Има някои неща, за които трябва да поговорим — беше видял съобщението с името на Адам.

— Тя е била, нали? — каза той спокойно, когато седнаха навън под лъчите на следобедното слънце.

Адам кимна.

— Мисля, че е била тя.

С Джейн бяха мислили дали да не се преместят в друга къща. Отначало им се струваше наложително. Сега вече не бяха толкова сигурни.

— И двамата сме лекари, хора на науката, нормални. Вие също, госпожо Крейг — Айвър топло се усмихна на домакията, — сте нормална, образована жена от двадесети век. Никой от нас не вярва, че някое човешко същество може да се превърне в котка, нали?

Те кимнаха.

— Нито пък част от нея, защото говорим за нея, би могла да посещава други места, докато тялото ѝ остава в леглото или някъде другаде — той бавно тъпчеше лулата си с тютюн. — Разбирам, че не сте съобщили на полицията за нашите подозрения?

Адам поклати глава.

— Нямаше нужда. Те сами се сетиха за Брийд, която е избягала от болницата, но няма никакви доказателства. Не намериха други отпечатъци, освен нашите.

— Аз им казах за котката — намеси се остро Джейн. — Казах им, че ме е нападнала.

— И те сметнаха, че това не е от значение, защото се е случило на мили от тук. Точно така — Айвър бавно кимна. — Страхувам се, че винаги ще срещаме такава реакция. Но вие сте сигурни, че това убийство е извършено от Брийд?

Адам бавно кимна и въздъхна.

— Не разбирам защо го е направила. Горката Сара, какво е направила, че да ядоса Брийд? — Той объркано поклати глава. — Робърт е абсолютно съсипан. Тя беше всичко за него. Бяха си само двамата.

Джейн изведнъж се разплака, забравила неприязънта си към Сара, и посегна към ръката на Адам.

Айвър се намръщи. Драсна клечка кибрит и я държа, докато пламъкът се успокои.

— Съжалявам и за двама ви, както и за тази нещастна жена и нейния съпруг. Каква бъркотия! Като обект на вниманието на Брийд вие сте в незавидно положение — клечката угасна и той за момент се вгледа в нея, преди да я хвърли през парапета на терасата в розовата леха. — Брийд не познава социалните задръжки на нормалните хора — той продължи замислено, сякаш говореше на себе си. — Тя е привлекателна жена и несъмнено много чаровна, когато поиска, но има личностни отклонения. Действа импулсивно, без угризения или разкаяние, а в миналото си изглежда е научена на необуздало насилие. Забележително — отново поклати глава и извади още една клечка от кибрита си. — Въпросът е дали е дошла тук лично, или е направила това посещение, докато е била в транс — той ги погледна последователно, преди да запали клечката и да я задържи над чашката

на лулата си. — Ако е било в състояние на транс, къде се намира тялото ѝ в този момент? И ако тя може да убива, докато всъщност е на друго място, как бихте могли вие двамата да се опазите от нея в бъдеще?

Настъпи продължителна тишина. Айвър гледаше към градината. Погледът му беше втренчен в любимите рози на Адам, без да ги забелязва.

— Искан ми се да бях успял да я изследвам повече, докато беше в болницата.

— И на мен ми се иска — каза натъртено Адам.

Като видя, че Джейн започна да проумява какво точно има предвид доктор Фърнес, той я хвана за ръката.

Джейн беше пребледняла.

— Тя никога няма да нарани Адам, но иска да убие мен. Смятате ли, че ме е сбъркала със Сара?

Тя прехапа устни, като се опитваше да се овладее.

Айвър вдигна рамене.

— Според мен жена с нейните способности би трябвало да прави разлика между хората. О, скъпа, съжалявам — той изведнъж се изправи и обви раменете ѝ с ръка. — Не те успокоявам много.

При тази неочаквана проява на съчувствие и топлина, тя усети, че очите ѝ отново се изпълват със сълзи.

— Толкова съм уплашена.

— Разбира се, че ще бъдеш.

Айвър погледна към Адам, учуден, че не казва нищо, но той беше потънал в мислите си.

— Доктор Крейг — гласът му беше по-остър, отколкото възнамеряваше. — Обсъждахме каква е била Брийд като момиче. Тогава проявяваше ли непоследователност? Изглеждаше ли агресивна? Безразсъдна?

Адам бавно кимна.

— О, да. Беше много избухлива — внезапно той си я представи как стои пред водопада и голото ѝ тяло се очертава на фона на скалите. — Още като наивен ученик си мислех, че има безразсъдно отношение към живота.

— Но никога не сте подозирал, че тя идва от друго място?

— Искате да кажете друга планета? — Адам сухо се засмя.

— От друго време.

— Не — той решително поклати глава. — Не, това никога не ми е идвало на ум. Повярвайте ми, тя си беше съвсем истинска. Всичко си имаше тази млада госпожица — той дълбоко въздъхна. — Не мога да повярвам, че водим този разговор. Трябва да има рационално обяснение за това, което е направила Брийд. Струва ми се, че тя ни разиграва. Кара ни да вярваме, че е на две места едновременно и ние с нашата наивност — без да се усети той погледна за миг Джейн — ѝ вярваме. Приемаме свръхестественото и търсим някаква загадка, когато всичко си има логично обяснение. Изглежда тя бързо се придвижва. Може би просто автостопът ѝ върви. Смятате, че е била едновременно в леглото си и някъде другаде. Навярно се е измъкнала, като е оставила възглавници или нещо друго, за да си мислите, че е още там. В крайна сметка било е лесно да избяга, след като сестра Уилкинс е била убита. По съвпадение веднъж или два пъти в същия момент тук е влязла една котка. Котка нападна съпругата ми в Уелс. В нито един случай няма доказателство, че това не е била истинска котка.

Беше ли искрен? За миг той неуверено замълча.

— За мене е недопустимо да правя заключения, че Брийд и котката са едно и също, че тя може да пътува във времето и да се появява на различни места едновременно. Това просто е невъзможно. Единственото, което се чудя, е дали тази личност е моята Брийд или някой, който прилича на нея, например дъщеря ѝ, или например — той внезапно вдигна поглед — двама души, майка и дъщеря, които преследват една и съща цел.

— Да ме убият — каза тихо Джейн.

Тя трепереше въпреки топлината на летния следобед.

Двамата мъже мълчаха.

— Не ми е хрумвало, че може да са двама души — каза най-накрая Айвър. — Майка и дъщеря. Това е възможно.

Облекчението му от новата идея, над която можеше да мисли, беше видимо.

— Майката на Брийд не прилича на нея — продължи Адам. — Тя беше чудесна жена. Много добра.

— А баща ѝ?

— Когато се запознахме, той беше мъртъв. Обаче чичо ѝ е пълен маниак. Това обяснява на кого се е метнала — той се изправи и тръгна

по тревата, като разсеяно откъсна главичката на една прецъфтяла роза.
— Ще я хванат ли?

— Разбира се — сви рамене Айвър. — Но дотогава трябва да бъдете нащрек — той погледна Джейн. — И двамата.

Треската изгаряше тялото ѝ, докато лежеше в колибата, но тя се бореше с нея. Веднъж на ден пропълзваше до потока, за да утоли жаждата си и да измие киселата пот от лицето и шията си. Беше наложила огнестрелните рани над гърдите си с билки и беше избегнала инфекцията, като оряза краищата им с ножа си. Дълго време не разбираше какво е станало. Беше се върнала от овощната градина в дълбок шок. Първо се намери в планината, а после — в къщата на Адам. Докато не извади ножа си, не знаеше, че отново е в човешко тяло. Не знаеше и защо прободе жената, която я намери в кабинета му и я попита дали може да ѝ помогне. Всичко, което си спомняше, беше внезапният гняв, че някой ѝ препречва пътя. Няколко секунди стоя над падналата жена, като я гледаше с недоумение, докато тя издъхна на килима. После изведнъж почувства прилива на енергия и вълнението, които идваха с кръвта и без предупреждение се озова на горния етаж. Видя през прозореца как колата на Адам спря пред къщата и след секунда отново се намираше в долчинката, където вятърът охлади пламналата ѝ плът и развя дрехите ѝ.

За първи път от много време плака. Беше сама и се боеше. Болката под ключицата беше силна. Понякога, докато беше в треска, викаше майка си, Гартнет, а най-често Адам. Но той не дойде. Дните отминаваха и тя бавно отслабваше. Почти напълно беше изгубила силата си, докато веднъж, както лежеше край потока, за да пие от кафеникавата вода, забеляза едно гнездо на дъждосвирец между клонките на пирена. В него имаше две шарени яйца, още топли. Взе ги, счупи ги в устата си и почувства как хранителните жълтъци слизат в гърлото ѝ. Легнала неподвижно, почувства лъчите на слънцето на гърба си и поблагодари на птичката, чиито яйца ѝ бяха дали сила. По-късно изсмука стипчивия сок на няколко боровинки и известно време стоя загледана в блещукащата вода. Когато по здрач отново пропълзаше до колибата, за първи път спа без треска и разбра, че скоро ще се оправи. В съня ѝ Адам най-после дойде, сложи ръка на главата ѝ и

каза, че треската е отминала. В съня си тя се усмихна и отърка лице в ръката му.

Изминаха два лунни месеца, преди да укрепне достатъчно, за да отиде при камъка и да потърси входа за времето на Адам. Енергията ѝ все още беше малко, а концентрацията — неустойчива, но когато нощите станаха по-дълги, а въздухът — хладен и влажен, откри, че все повече копнее да бъде с него. Той никога повече не беше дошъл при нея, освен през онази първа нощ и в сърцето си тя знаеше, че това е било само сън.

Постоя малко до камъка, като галеше лекичко рисунките, които брат ѝ беше издълбал толкова старателно. Тънък слой от лишей покриваше някои от по-дълбоките следи в гранита и тя я изстърга с нокът. Нямаше значение, това не намаляваше силата, която идваше изпод земята и се надигаше като прилив в древните скали под краката ѝ. С идването на новата луна, тъничко сърпче в небето, усети как приливът се надига. Силата му щеше да я отнесе във времето на Адам.

Когато слънцето залезе зад планините и сянката ѝ се удължи, тя се обърна на изток и вдигна ръце над главата си. Очите ѝ бяха затворени, когато усети как силата ѝ нараства и премина отвъд.

Адам седеше на бюрото в кабинета си — за миг не я забеляза, докато тя се оглеждаше задъхана и тържествуваща. Той беше сам. Стаята беше празна. Наблюдава го известно време. Любовта ѝ се струеше към него и тя протегна ръце.

А-дам!

Когато той се стресна и вдигна очи, тя усети как въздухът в стаята се сгъстява и разделя около нея. Изведнъж стана много студено.

— Брийд!

Гласът му отекваше зад нея, когато отново се намери на хълма, коленичила до камъка, с обляно в сълзи лице.

Опита отново следващата нощ. Този път той беше в градината. Тя го гледаше, скрита зад старата круша и сърцето я болеше от копнеж, когато видя как се разхожда из цветната леха, а после тръгва към къщи.

— Адам!

Гласът на жената от прозореца на кабинета му проряза тишината като с нож и Брийд се разтрепери. За момент тя успя да се задържи, вкопчена с нокти в покрития с мъх ствол, после отново се намери на хълма, където вече беше тъмно и луната беше скрита от облак.

Обратно в колибата, обгърна коленете си и нещастно се залюля напред-назад. Какво ставаше? Защо не можеше да остане с Адам? Защо не можеше да се концентрира? Имаше нужда от любовта му, за да я задържи, а присъствието на онази жена не му позволяваше да я обича.

Знаеше, че може би е още твърде слаба. Направи си ловджийски нож и примки, започна да убива зайци и птици за храна. Търсеше билки, киснеше ги в дъждовна вода, сушеше ги на слънце, за да увеличат силата ѝ. После опита отново.

Този път Адам беше в Шотландия. Тя усети как сърцето ѝ подскача от вълнение, когато разпозна планините и усети, че той е съвсем наблизо. Тогава той се обърна с лице към нея и с вик на ужас тя видя, че е стар. Лицето му беше набръчкано и задебеляло, а косата му, още буйна и къдрава, беше бяла като снега по високите върхове зиме. Това не беше подходящото време.

Не!

Викът ѝ го стресна. Той се взря в нея и тя разбра, че я е познал, но вече се отдалечаваше. Силният порив на студения вятър и камъкът под отчаяните ѝ ръце още веднъж ѝ показаха, че го е загубила.

Трябва да изуча времето! Трябва да го намеря, когато е млад! С треперещи ръце се върна в колибата, намери огниво и подпалките, които беше оставила на сухо и запали огън. Протегна ръце към топлината, дишаше бавно и дълбоко и се опитваше да се концентрира. Спомни си обучението си — когато се върнеш от пътуване трябва да ядеш, за да възстановиш силата си и възстановиш връзката със земята. Намери месото от глухар, което преди беше провесила от гредите на покрива да се суши на дима на огъня и задъвка. Наум определяше разположението на звездите и луната.

Когато отново направи скок във времето, Адам беше млад, но държеше съпругата си в прегръдките си и Брийд разбра, че трябва да го освободи от тези хора, които го обграждаха, откъсваха го от нея и му пречеха да я докосне, когато се появеше до него. Следващия път, когато застана до камъка, тя носеше нож в колана си и амулет на шията. Този път нямаше да се провали.

По звездите отгатна, че е попаднала в правилното време. Мястото също беше наред, макар че прозорците на къщата бяха боядисани, а вратата — затворена. Тя се промъкна през градината и

надникна в кабинета му от цветната леха. Отначало помисли, че стаята е празна, но после видя, че Адам стои до вратата. Срещу него стоеше синът му, а зад младия мъж имаше една жена. Брийд замръзна, потресена. В ръцете си жената държеше бебе.

— Не можете да изведете детето от страната. Това е абсолютна лудост! — сега Адам крещеше. — Мили боже, Кълъм, нямаш ли никакъв разум? Моля те, помисли. Та тя е само на няколко месеца! Знаеш ли какви болести има по онези места? Знаеш ли колко възрастни умират по пътищата на хипитата? Знаеш ли какви последствия може да има хепатитът? Ами тифът? Ами холерата? — Той се обърна и отиде до прозореца, като удряше с юмрук по дланта си. Лицето му беше почервенияло от гняв и мъка. — А какво ще стане с кариерата ти? — той се обърна, без да погледне навън. — Не искаш ли вече да следваш?

— Спокойно, татко. — Кълъм прегърна Джули. — Ще изплашиш бебето. Виж, знаеш, че го планирахме. Разбира се, че ще отида в университета, когато се върна. За къде да бързам? Имам много време, нали? А колкото до болестите на Бет, това са глупости. Сложиха й всички ваксини и всичко ще бъде наред. Много бебета пътуват със своите родители, много бебета се раждат на пътя. Това е естествено.

— Тя ще бъде добре, чичо Адам — гласът на Джули беше съвсем тих. — Не бъди толкова упорит! Пък и не можеш да ни спреш.

— Не! — Адам се хвърли на стола зад бюрото си. — Не, никога не успях да спра Кълъм да направи нещо, откакто ти влезе в живота му! Имаш ли представа колко беди му причини? Изпитите му, амбициите му, бъдещето му — той прекара пръсти през косата си. — А сега вземате това невинно дете...

— Достатъчно, татко — гласът на Кълъм отекна в стаята. — Нямах право да говориш така на Джули.

— Имам — лицето на Адам беше побеляло от гняв. — Не е ли достатъчно, че майката на внучката ми пуши марихуана...

— Не съм и докосвала...

— Така ли? Мислиш, че не знам как мирише?

— Джули, смятам, че трябва да тръгваме — Кълъм посегна към дръжката на вратата. — Наистина съжалявам, татко. Мислех, че някой ден ти и аз ще започнем да се разбираме, но сега се съмнявам, че това някога ще се случи. Така че не смятам за необходимо да продължаваме

този разговор, нито да започваме друг. Кажи на мама, че съжалявам и че ни липсва. Ще ѝ се обадим, когато се върнем от Непал.

— Кълъм...

— Не, татко, стига. И мисля, че е добре да забравиш за медицинската ми кариера. Прав си. Нямам необходимите качества. Не съм сигурен, че изобщо ще се напъна да направя нещо. Защо просто не се държа като профан, за какъвто явно ме смяташ? — Кълъм избута Джули пред себе си в хола. — Няма нужда да ни изпращаш.

Той погледна още веднъж яростно баща си и тръшна вратата.

— Няма! — изрева Адам след него. — И не си правете труда да се връщате! Не искам повече да видя никого от вас!

Той остана неподвижен на мястото си. Трепереше целият. Дълго време гледа бележника на бюрото си, после бавно взе носната кърпичка и си издуха носа. Когато стана и отново отиде до прозореца, за да потърси както обикновено утеха в розите си, очите му бяха пълни със сълзи.

Брийд мълчаливо го наблюдаваше през прозореца. Искаше да го докосне, но стъклото ги разделяше. Тя пристъпи напред, сложи ръцете си на прозореца до лицето му и се опита да го докосне, но той не я виждаше. За миг Адам остана където беше, после се обърна. Отиде бавно до вратата и я отвори.

Входната врата беше отворена. На стъпалото между мъртвите есенни листа по корем лежеше едно мече. Той спря, вдигна го, после тихо затвори вратата и се върна в кабинета си.

В колата малката Бет плачеше. Джули я прегърна и се опита да я приспи.

— Тихо, тихо, моля те. Успокой се. Карай по-бавно, Кълъм, няма нужда да бързаш толкова. Кълъм, моля те!

— Той е толкова глупав — Кълъм смени скоростите и пое по шосе А-1. — Толкова дяволски упорит и толкова старомоден. Да те обвинява, че пушиш марихуана.

— Направих го веднъж — Джули зарови лице в косата на бебето. — Веднъж, когато бяхме тук и ти закъсна. Чувствах се толкова самотна и нежелана, а баща ти се държеше така надменно, че отидох в банята и изпуших една цигара...

— Какво си направила? — Кълъм се обърна и я загледа изненадан. — Джули!

— Знам, съжалявам. За бога, Кълъм, гледай пътя.

Тя затвори очи и въздъхна с облекчение, когато Кълъм овладя колата, като на косъм се размина с един бял микробус, който изскочи в тъмното от страничния път с надут клаксон. От двете страни на пътя растяха високи тополи, като черни стражи в тъмнината. Те профучаха край тях, когато Кълъм увеличи скоростта. Отново започна да вали и стъклото на старата „Мини“ се зацапа под чистачките.

— Кълъм, нека да забравим за баща ти. До гуша ми дойде да ме наблюдава и критикува. Хайде просто да тръгнем! Утре можем да бъдем във Франция. Нека да тръгнем към слънцето и никога да не се връщаме!

Кълъм се обърна към нея и се усмихна.

— Права си. Животът трябва да се живее. Ще се приберем, ще си съберем багажа и ще кажем на Макс, че искаме микробуса, който ни предлага. Ще се измъкнем от тази бъркотия — той сграбчи ръката ѝ и я стисна. — Бет, миличка, ти ще имаш невероятно детство!

От градината Брийд наблюдаваше с отчаяние как Адам седи зад бюрото си и плаче. Тя отново притисна ръце до прозореца, после почука по стъклото. Той сякаш не я чуваше. Ръцете ѝ не издаваха никакъв шум върху стъклото и тя започна да удря по-силно.

А-дам! А-дам!

Вятърът отнесе вика ѝ и той отново не я чу.

А-дам, пусни ме вътре!

Какво ставаше? Защо той не я чуваше? Хлипаща от разочарование тя се дръпна от прозореца. Виновен беше синът му и онова глупаво недорасло дете, за което се беше оженил. Те причиняваха мъка на А-дам. Той напразно хабеше любовта и чувствата си за тях, когато можеше да е с нея. Отчаянието и гневът ѝ внезапно се съсредоточиха върху тях, двамата млади хора с тяхното бебе в глупавата малка синя кола, които си тръгнаха със смях и оставиха нейния Адам да плаче самотен.

Когато се намери на пътя в дъжда, за миг не разбра какво става. Една кола профуча покрай нея с надут клаксон и тя отскочи от пътя ѝ.

После разбра къде се намира и се усмихна. Минито вървеше по-бавно и тя застана пред него с вдигнати ръце, за да ги прокълне. За миг ѝ се мярнаха лицата им, подобни на размити, разкривени петна в мрака, после колата се завъртя и се преобърна четири пъти, преди да изхвъркне в канавката, където остана с колела във въздуха. Единственият звук, който се чуваше, беше свистенето на парата и пронизителният бебешки плач.

ТРЕТА ЧАСТ
ЛАЙЗА
1960 — 1980

— Трябваше да накараш Адам да дойде с теб.

Лайза и Джейн бяха останали сами до гроба под проливния дъжд. Зиналата яма, в която лежаха двата ковчега, се губеше под грамадата хризантеми и парички, примесени с лилии и рози.

— Никога няма да си прости, че не е дошъл — добави Лайза.

— Не мога да го разбера — Джейн неудържимо хлипаше. — Държи се като луд.

Обезумял от гняв и мъка, Адам се беше заклеl да няма повече нищо общо с Лайза, Фил или невръстното дете, по чудо измъкнато от смачканата развалина, където бяха загинали двамата му млади родители. Гневът му към Джули се беше прехвърлил върху майка ѝ.

Филип ги очакваше под близките тисове, заслонил с огромния си чадър бебето. Бет гледаше с широко отворени очи ярките цветове на чадъра и дъждовните капки, които увисваха като диаманти от ръба му, неподозираща за трагедията, с която започваше животът ѝ. До тях майката на Джейн, облечена изцяло в черно, тежко се облягаше на бастуна си и подсмърчаше в мократа си кърпичка.

Останалите опечалени, скупчени под покритата врата на черковния двор, подгонени от дъжда, се пръснаха към паркираните си коли на тясната алея пред малката планинска черква. Миналото лято в пристъп на романтична меланхолия, предизвикана от четене на Кийтс^[1], Джули беше казала на майка си, че иска да бъде погребана тук. Кълъм, доколкото Джейн знаеше, никога не беше мислил, че може да умре. Но тя беше сигурна, че би искал да бъде до своята Джули и колкото се може по-далече от баща си.

Адам беше отказал да дойде на погребението. Не искаше дори да говори за него. Когато полицията донесе малката Бет на Джейн, той изобщо не пожела да погледне детето и на другата сутрин ѝ каза да се отърве от него, сякаш бебето беше нежелан домашен любимец. Лайза пристигна от Уелс само за четири часа. Беше ясно, че Бет ще остане при нея. Джейн също тръгна с тях.

— Ако не бяха се скарали! — Джейн не преставаше да хлипа. — Ако се бях върнала, преди да тръгнат!

— Не трябва да се обвиняваш — Лайза я прегърна през раменете. Казваше тези думи поне за шести път през последните няколко часа. — Джейни, знаеш, че дори да беше там, нищо нямаше да се промени. Знаеш колко упорит е Адам, а Кълъм беше също като него — за миг тя спря и се загледа в ковчезите, неспособна да говори от мъка. — Така е било писано по някаква причина — въздъхна дълбоко и затвори очи.

— Лайза, скъпа. Джейни.

Фил незабелязано се беше приближил до тях. Чадърът му на червени и бели райета неуместно ярко се открояваше на фона на мрачните кафяви и зелени цветове на черковния двор, сгушен в пазвите на мрачната, забулена в мъгли планина.

— Хайде да тръгваме. На малката Бет и на Патриша им е студено. Да се връщаме във фермата!

Джейн поклати глава.

— Не искам да го оставя — сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Тук е толкова студено и самотно.

— Мястото е прекрасно, Джейни, любов моя. Един ден ще се радваш, че той почива тук — Фил ѝ подаде бебето и ги заслони с чадъра. — Ето, вземи малката си внучка. Тя иска да отиде вкъщи на топло. Това не е подходящо място за нея.

Той нежно изведе трите жени от гробището по тясната алея към вратата, където беше останала само тяхната кола. Зад тях двамата гробари дискретно се промъкнаха към гроба и посегнаха към лопатите си.

В Сейнт Олбънс Адам седеше неподвижно на бюрото си. Откакто Джейн беше заминала, не беше се мил и бърснал. Ставаше само от време на време да си направи чаша чай или бавно се качваше в спалнята на горния етаж, за да полегне, вперил поглед в тавана. Не можеше да заспи. Робърт наминаваше всеки ден, като избягваше стаята, където беше убита жена му. Сутринта в деня на погребението той дойде и му приготви закуска. След като му благодари с почти обидно безразличие, Адам я остави недокосната.

От полицията идваха два пъти. Първия път му съобщиха, че според един от свидетелите, секунди преди катастрофата някаква жена изскочила пред колата на сина му. Втория път му казаха, че не могат да намерят жената, но се надяват тя да се обади. Сержантът, който дойде да поговори с него в кабинета му, неудобно поставил шлема на коленете си, се надяваше, че новините ще смекчат мъката му.

— Изглежда, че синът ви й е спасил живота — каза той. — Постъпил е много смело.

— Постъпил е глупаво — Адам безизразно гледаше пред себе си.

— Но въпреки това смело — настоя твърдо полицаят и се изправи. — Ако научим още нещо, ще ви уведомя, доктор Крейг.

След като изпрати мъжа до вратата, Адам остана дълго време в коридора с блуждаещ поглед, после бавно се обърна и отиде в кухнята. Отвори задната врата, излезе в мократа, студена градина и тръгна по тревата.

А-дам...

Тя го чакаше до розите.

— Брийд?

Замаян от безсънието и скръбта, той я остави да го заведе в къщата и се качи с нея по стълбите. В спалнята се отпусна изтощен на леглото. Най-накрая успя да затвори очи, без дори да обръща внимание на тежестта в леглото до себе си, на ръката, която нежно галеше косата му, на леките целувки по лицето си, и потъна в дълбока забрава.

Джейн разтърси глава и затвори телефона.

— Той все още не отговаря.

— Остави го — Лайза пхна в ръката й чаша горещ чай. — И двете знаем, че има моменти, когато Адам иска да остане сам. Не се притеснявай, ще се оправи.

Вътрешно тя се съмняваше в това. Гневът и мъката на Адам я бяха разтърсили, както и яростта, с която беше отблъснал нея и бебето, собствената си внучка. Джейн не беше там, когато разговаря с Адам. Гневът му беше като отрова, лицето му почервения, вените на врата му застрашително пулсираха. Ако той не бил срещнал Лайза, нейното дете нямало да убие сина му. Беше абсурдно и жестоко. За първи път тя видя у Адам неумолимостта на баща му и си спомни разказите му за

упорството, с което свещеникът се бе прекланял пред своя безкомпромисен бог и обърнал гръб на жената, която обичал.

Когато се увери, че малката Бет е заспала, Лайза нахлузи едно яке и отиде до вратата на овощната градина. Мръкваше се. Въздухът беше изпълнен със сладкото ухание на мокри треви, листа и планинска мащерка. След като откараха Патриша обратно в Съри, а останалите гости се разотидоха, къщата беше утихнала. Джейн лежеше на канапето във всекидневната със затворени очи, а Фил се беше оттеглил в кухнята, обзет от внезапно желание да я почисти. Тя познаваше този признак. Неспособен да преодолее мъката си, той щеше да работи цяла нощ, за да може най-накрая умората да притъпи болката му. Щеше да измие чиниите, после да почисти къщата, а щом усетеше, че вече може да остане сам, щеше да се затвори в ателието си и да остане там дни наред. Тя беше по-различна. В такива моменти не можеше да стои затворена. Намираше утеха в природата, разчиташе на планините и необятното небе да я успокоят и да ѝ помогнат да изясни проблемите си.

Отново започна да ръми. Тя се заслуша в трополенето на дъждовните капки по листата. Странно, но сега се чувстваше по-близка с Адам, отколкото когато и да било през тяхната връзка. Искаше ѝ се да беше дошъл на погребението. Ако беше негова съпруга, щеше да настоява, щеше да го принуди да излезе от онази ужасна празна къща, където беше извършено убийство и да го накара да дойде и да види как погребват сина му. Така щеше да бъде принуден да прегърне внучката си и да позволи омайната ѝ усмивка да стопи всичкия лед в сърцето му.

Тя потрепери като си представи как Адам седи в кабинета си и се визира в бюрото. Изведнъж се напрегна. Във въображението си виждаше с него и Брийд, онази Брийд, която помнеше твърде добре — млада, с буйна коса, красива. Тя беше го прегърнала и го целуваше по врата. Изведнъж се закова на място, като котка, подушила неприятел, обърна се и сякаш погледна право в очите на Лайза. За секунда видя в погледа ѝ омраза и тържество, после картината изчезна и пред нея отново се стелеше само дъждът.

Лайза постоя така още няколко минути, после се обърна и бързо тръгна към къщата.

Когато влезе, Джейн все още седеше пред огъня във всекидневната.

— Не ми ли каза, че катастрофата била предизвикана от жена, която изскочила пред тях на пътя? — попита Лайза рязко. Коленичи пред димящите цепеници и протегна ръце към топлината им.

Джейн кимна.

— Тя не се е обадила досега — отговори, без да отваря очи.

Лайза си пое дълбоко дъх, после замълча. Нямаше смисъл да казва на Джейн, че според нея Брийд е убила децата им, безогледно и жестоко, за да стигне до Адам. Това звучеше като последен стадий на параноя. Пък и Брийд не беше останала сама с Адам. Тя и Джейн бяха все още живи. А също и малката Бет.

— Обади се пак на Адам — Лайза се разположи на килимчето пред камината и обви коленете си с ръце. — Виж дали не можеш да го убедиш да дойде. Не ми се иска да го оставяме сам.

— Няма да дойде — поклати глава Джейн. — Знаеш, че няма. Не би могъл да го понесе. По-добре му е сам.

— Никой не се чувства по-добре сам в такива моменти, Джейн — прошепна Лайза. — Искаш ли аз да му се обадя?

Другата жена отвори очи.

— Смяташ, че можеш да го убедиш, когато аз не мога? Мислиш, че можеш да го накараш да дойде, нали? — тя тъжно се усмихна. — Може би си права. Може би ти трябваше да се омъжиш за него, не зная. Сега вече няма значение, нали? — Джейн бавно се изправи на крака. — Обади му се, ако искаш, нямам нищо против.

Без да каже нищо повече, тя излезе в коридора. Лайза, която остана неподвижна до огъня, чу влаченето на краката ѝ, докато се качваше по стълбите, а после затръшването на вратата на спалнята.

Дълго време тя не помръдна, после взе телефона и избра номера.

В къщата сякаш нямаше никой. Накрая Лайза се отказа и внимателно затвори. Чудеше се дали картината, която внезапно се мярна в ума ѝ — Адам, който лежи гол в леглото си с тъмнокоса глава, облегната на гърдите му, — е истина или просто израз на най-лошите ѝ опасения.

Две седмици по-късно Лайза откара Джейн обратно в Сейнт Олбънс. Малката Бет лежеше в преносимата си люлка на задната седалка, когато спряха пред къщата.

— По-добре влез първа — обърна се Лайза към Джейн. — Увери се, че мога да вляза с Бет.

— Разбира се, че можеш — Джейн отвори вратата. — Какви са тия глупости! Няма да има нищо против да я види.

През изминалите две седмици те само два пъти говориха с Адам. Отчаяна, че не се обажда, веднъж Джейн успя да го намери в амбулаторията, а втория път Лайза го изненада късно вечерта, когато се беше върнал от нощно повикване. По различни причини и двете се обезпокоиха от равния му безчувствен глас и настояването, Джейн още да не се прибира.

Лайза надникна през прозореца, докато Джейн вървеше по алеята и търсеше в чантата си ключовете. Денят беше ясен и студен. Развяна от вятъра, косата обгръщаше лицето ѝ като бледозлатист ореол, така привлекателен някога за Адам.

Лайза я видя да пъха ключа в ключалката. Вратата не се отвори. Джейн я побутна, завъртя ключа отново, после го извади и опита пак. Опита втори ключ, после отново пробва с първия. Най-накрая отвори пощенската кутия и извика през отвора.

Лайза хвърли поглед към задната седалка. Бет спеше дълбоко. Тя излезе навън и затича по алеята.

— Какво има?

— Мисля, че е пуснал резето.

— Не можеш ли да минеш отзад?

Джейн се намръщи. Погледна към съседната къща, после кимна.

— Почакай тук. Ще видя дали мога да вляза през кухнята.

— Искаш ли да дойда с теб?

За миг Джейн се поколеба, после поклати глава.

— Не, чакай тука. Ако вляза, ще дойда да ти отворя — тя погледна към колата. — Не можем да я оставим сама, Лайза.

Алеята минаваше между гаражите на двете къщи, покрай кофата за боклук и черната дъсчена ограда и водеше до мъничка порта, през която се влизаше в градината. Джейн мина през нея. Френските прозорци в кабинета на Адам бяха затворени, но вратата на кухнята беше откrehната и тя тръгна към нея разтревожена.

Къщата беше много тиха. Затаила дъх, влезе на пръсти и спря. Не личеше някой да е живял тук напоследък. Не се виждаха мръсни чинии, нито храна. Печката беше студена и масата беше покрита с фин слой прах.

Чувстваше, че все пак вътре има някой. Някой, който не биваше да е там. Тя се ослуша напрегнато, после бавно се промъкна към вратата. Коридорът беше празен. Знаеше, че трябва да се обърне и да избяга, да извика Лайза или полицията, но не можеше. Някъде в далечината чуваше ударите на часовника. Събра цялата си смелост, отиде на пръсти до кабинета на Адам и отвори вратата. Стаята беше празна. На бюрото стоеше недокосната чаша чай с вкиснат потъмнял каймак на повърхността. Джейн предпазливо надникна във всички стаи на долния етаж и стигна до стълбите. Нищо не се помръдваше. Сякаш някой на горния етаж на свой ред се вслушваше в нейните движения.

— Адам! — прошепна тя.

Бавно започна да се изкачва.

Леко натисна бравата на спалнята. Завесите бяха полуспуснати и стаята тънеше в полумрак. Въздухът се раздвижи откъм леглото, толкова леко, че тя се чудеше дали наистина го е усетила.

Адам спеше дълбоко. Под провисналия чаршаф той беше съвсем гол.

— Адам? Адам! — Джейн пристъпи и го разтърси за рамото. — Адам! Събуди се!

Той не помръдна.

— Адам! — изкрещя тя уплашено.

Навън Лайза потръпна. Погледна зад себе си към празната улица и после като Джейн се наведе и надникна през пощенската кутия. Коридорът беше тъмен, но върху килимчето се виждаше купчина писма. Въздухът беше прашен и застоял. Къщата беше много тиха. Тя затвори кутията и отново се изправи, вдишвайки дълбоко студения въздух. В далечината видя червен пощенски микробус да завива зад ъгъла. Той мина покрай нея бавно и спря четири врати по-надолу. Пощальонът излезе с пакет в ръка, мина по алеята и натисна звънеца. След като весело поговори с този, който отвори вратата, отново се качи

в колата. След по-малко от минута изчезна и пътят отново опустя. Внезапно Лайза се почувства невероятно сама. Погледна часовника си. Джейн беше влязла в къщата едва преди няколко минути, а ѝ се струваше, че бяха минали часове.

Стори ѝ се, че чува плач и изтича обратно, но видя, че Бет все още спи дълбоко. Искаше ѝ се да заключи колата, но Джейн беше взела ключовете със себе си, а не смееше да натисне всички бутони. Заключи три от тях и остави един, в случай че ѝ се наложи да влезе при Бет. Върна се по алеята, отново надникна през прореза за писмата и извика тихичко:

— Джейн! Адам? Там ли сте?

Джейн трябваше вече да е вътре. Ако не беше успяла да влезе, сигурно щеше да се върне веднага. Лайза погледна отново часовника си, взе решение и изтича към съседската градина, накъдето беше изчезнала приятелката ѝ. На ъгъла спря още веднъж и погледна за последен път колата със спящото бебе. После отново тръгна по влажната тясна пътека.

— Джейн? Къде си, Джейн?

Лайза изтича по стълбите от мократа морава към терасата и бутна кухненската врата.

— Джейн, къде си?

Нямаше никой и тя изтича в коридора. Предната врата беше още заключена. Отвори я, за да се проветри. Колата си стоеше на мястото и доколкото можеше да види, наоколо нямаше никого. Постоя минута, разкъсвана между желанието да се увери, че Бет е добре и да намери Джейн.

— Джейн! — този път извика с цяло гърло. — Джейн, къде си?

Кабинетът на Адам беше празен, както и всекидневната.

Тя се огледа и излезе отново в коридора, после със свито от притеснение гърло, затича по стълбите, като ги взимаше по две наведнъж.

— Джейн!

Блъсна вратата на спалнята и с един поглед обхвана цялата сцена.

— Джейн, добре ли е той? Какво му има?

Сложи ръце на раменете на Джейн.

— Не зная — гласът на Джейн беше странно безизразен, а лицето — мъртвешки бледо. — Не мога да го събудя.

Лайза я побутна към вратата.

— Обади се бързо на Робърт — тя отиде до леглото и сложи ръка на челото на Адам. — Адам? Адам, чуваш ли ме?

Моля те, Господи, дано не се е отровил! Беше топъл и отпуснат. Когато вдигна един от клепачите му, очите му изглеждаха нормални. На нощното шкафче не се виждаха шишенца от лекарства. Взе ръката му и я разтри.

— Адам, хайде събуди се! Адам! — вдигна очи, когато Джейн застана на вратата. — Свърза ли се?

Джейн кимна.

— След колко време ще е тук?

— Няма да е дълго. Ще дойде направо от амбулаторията. Взел ли е... нали не е взел нищо? — Джейн силно трепереше. — Няма да понеса да ги изгубя и двамата, Лайза.

— Няма да го изгубиш. Мисля, че ще се оправи.

Лайза все още разтървяше ръката на Адам. Издърпа покривката на леглото и го зави. После отиде до прозореца и се загледа надолу, осъзнавайки с ужас, че напълно е забравила за бебето.

— Слез долу, Джейн, и донеси Бет. Трябваше да я оставя сама. Аз ще остана при Адам — гласът ѝ звучеше по-уверено, отколкото всъщност се чувстваше. — Моля те! Не исках да я оставя навън, но не посмях да я внеса, докато не разбера какво става тук.

Джейн се поколеба, после бавно излезе от стаята. От прозореца Лайза я видя да отива до колата.

Лайза се обърна към тялото на леглото и отново сложи ръка на челото му.

— Адам! — каза тя рязко. — Адам, можеш ли да ме чуеш? Брийд беше ли тук с теб?

Надяваше се, че Джейн не е забелязала ясните червени следи по шията му, малките остри белези от женски зъби на рамото, или драскотините по гърдите му. Робърт, без съмнение, щеше да ги види.

Той пристигна малко по-късно и тя почака долу, докато Джейн го заведе в спалнята. Когато Джейн се върна, беше пуснала плоча с ноктюرنите на Шопен и палеше камината.

— Той се пробужда — приятелката ѝ се стовари на стола. — Робърт не смята, че е нещо сериозно. Просто е много изтощен. Сега измерва кръвното му налягане, за да бъде съвсем сигурен.

Лайза се отпусна на колене с буца въглища в ръка и попита направо:

— Къде е талисманът, който ви подарих?

Джейн беше объркана.

— До леглото ми или в шкафа. Защо? Той вече не действа, казах ти. Има ли значение?

Намръщена, тя отиде и погледна в преносимата люлка. Бет се размърда и отвори огромните си сини очи. После размаха ръце и започна да хленчи.

— Не знам дали има значение, но мога да го занеса обратно на Мерин. Ще го накарам да го види, когато се върне. Трябва да направим нещо, за да сте и двамата в безопасност.

— Мислиш ли, че и Брийд е била тук? — Джейн се наведе и взе Бет от люлката ѝ. — Какво представлява тя, Лайза? — изплака внезапно. — Призрак ли е? Или някакъв демон? — тя притисна бебето към себе си. — Защо не ни остави на мира?

С времето ставаше все по-лесно. Той се обръщаше към нея, когато беше самотен, а често се чувстваше самотен. Тя беше наблюдавала как отпрати Лайза и бебето, как опакова нещата си и се премести от спалнята — където бяха жена му и глупавият, счупен амулет, който нямаше повече сила от детска играчка, в стаята за гости. Стаята на сина му беше заключена. Нито той, нито Джейн влизаха вече в нея.

Джейн плачеше всяка нощ в самотното си легло, беше отслабнала, бледа и нервна. Понякога, докато Адам беше на работа, тя се обаждаше във фермата в Уелс, за да размени гузно няколко думи с Лайза, а по-късно и с Бет, когато тя се научи да говори. Малкото момиче знаеше, че има баба в Сейнт Олбънс, но не си я спомняше. Брийд не ѝ обръщаше внимание. В момента съпругата на Адам не я интересуваше.

Беше се научила как да го измъчва; как да се крие, когато той се качи след мълчаливата вечеря с Джейн; как да го изчака, докато смени

костюма си с халата или да го изненада, докато е още гол. Тя се изтягаше на леглото и разпиляваше тъмната си коса върху възглавницата. Понякога беше облечена в дългата си зелена туника, понякога — гола. Плъзваше се под чаршафите, галеше го и го целуваше, докато, стенещ от угризения и възбуда едновременно, той оставяше книгата и се подчиняваше на желанията ѝ. Веднъж — два пъти тя го взе със себе си, вън от тялото му, в света на сънищата, където можеше да лети, скача и тича гол из пирена. Той се държеше за ръката ѝ, преди сплетените им тела да паднат на тревата до вира, където се бяха любили за първи път.

Джейн лежеше сама в бившата им обща спалня и понякога го чуваше да вика насън. Отначало мислеше, че е от мъка и плачеше с него, но после разбра, че е от удоволствие; без да знае, че е достигнал до екстаза против волята си. Тогава започна да заравя лице във възглавницата, за да пресуши отчаяните си сълзи.

Веднъж тя се опита да си го върне.

Пригответи любимото му ястие, облече роклята, която той най-много харесваше, парфюмира китките и шията си. Лицето му светна, когато я видя.

— Изглеждаш по-добре, Джейн — каза Адам. — Много се радвам.

Изяде храната, ако не с удоволствие, то с повече желание от обикновено и отговори на въпросите ѝ за работата и Робърт, както и на плахото ѝ предложение да помислят къде да отидат на почивка следващата година. Той я слушаше, кимаше, усмихваше ѝ се и за миг тя почувства надежда. Избягваше да му говори за Лайза и Бет, защото знаеше, че това ще го ядоса и отблъсне. Вместо това се съсредоточи върху бъдещето, когато двамата щяха да тръгнат на път, без да се обръщат назад.

Този път, когато Джейн разтреби масата, Адам остана на мястото си и разговаряше с нея, докато тя сложи чайника на печката. Когато кокетно извади кутия бонбони, той си взе един, усмихна се и докосна ръката ѝ. Възбудата ѝ растеше, тя стисна рамото му и си позволи да прокара пръсти по врата му. За миг той замръзна, после се отпусна и ѝ се усмихна. Взе ръката ѝ.

— През последните две години не ти помагах никак, Джейн. Съжалявам.

Тя отвърна на усмивката му.

— Няма значение. Важното е, че сега сме заедно.

За миг помисли, че ще я целуне и сърцето ѝ подскочи от радост, но той само стисна ръката ѝ и се облегна назад.

— Какво става с чая?

— Готов е — Джейн прикри разочарованието си, обърна се и се зае да запари чая. — Ще излезем ли после? — попита, без да го поглежда. — Вечерта е прекрасна. Можем да отидем до манастира или да се разходим в парка.

— Това е чудесна идея — тонът му беше уклончив.

— Заповядай — тя му подаде чашата и седна до него. — Можем да изпием по нещо в градината. Какво би искал да правиш?

— Просто да поседя тук мъничко и да се наслаждавам на чая си.

Джейн усети, че Адам става неспокоен. Самата тя започваше да се чувства неудобно. Не трябваше да го притиска, но така копнееше той да се обърне, да я прегърне и да я люби. Остави чашата си и отиде до него.

— Адам...

— Почакай! Чу ли нещо? — той внезапно се изправи. — Слушай!

— Нищо не се чува — тя усети, че е уплашена. Сърцето ѝ се сви, докато се заслушваше. — Защо трябва да има нещо? Хайде, нека излезем — Джейн се изправи и го хвана за ръката. — Моля те, Адам.

Но нещо наистина се чуваше през отворения прозорец. Шум от драскане, внезапно шумолене на бръшлян и най-накрая заплашително ниско ръмжене.

— Адам, моля те! Нека да вървим!

— Това е просто някаква котка.

— Не е просто котка! — гласът ѝ се извиси в писък. — Знаеш, че не е само котка! Адам, моля те, изслушай ме! Не може да се оставяш да прави това с теб! Не бива!

Тя се бе вкопчила в него, когато той се изправи и приближи към прозореца.

За миг котката остана на прозореца, със свити уши и червени от ярост очи, после леко скочи в стаята, размахвайки заплашително опашка.

— Адам! — Джейн се отдръпна назад. — Адам, не ѝ позволявай да ме нарани!

— Иди си, Джейни. Моля те, иди си — той сложи нежно ръка на главата на животното, което веднага го погледна и се притисна в краката му.

Джейн отстъпи с ридание назад.

— Адам, моля те!

— Върви, Джейн!

Гласът му беше дрезгав. За секунда той се поколеба, погледна я, после бавно се обърна и тръгна към вратата заедно с котката. След миг вратата се затвори след тях.

Джейн се отпусна на стола с мокро от сълзи лице. Седя там, докато се стъмни. Тогава най-сетне посегна към телефона и се обади на Лайза.

Лайза погледна часовника си. Както обикновено, влакът имаше закъснение. Тя стоеше на перона в Нюпорт вече часове. Беше изпила две чаши от ужасното кафе, което сервираха по гарите и изчела вестника от край до край. Обаждането на Джейн предишната нощ беше толкова истерично и отчаяно, че Лайза едва не ѝ предложи да се качи в колата и да отиде направо в Сейнт Олбънс. Но разумът ѝ надделя, заедно с факта, че малката Бет, вече тригодишна, имаше треска и не можеше да отиде на детска градина. Тази сутрин се чувстваше по-добре и се съгласи да остане с дядо Фил, ако ѝ позволи да рисува в ателието му. Лайза беше сигурна, че обожаващият дядо съвсем не е толкова против, колкото показва.

Мислеше да посрещне бързия влак от Падингтън и да заведе Джейн на обяд в някое заведение по пътя към фермата, за да разбере какво точно се беше случило.

Най-накрая влакът пристигна и когато видя разстроено лице на Джейн, която влачеше малкото си куфарче, сякаш тежи десет тона, сърцето я заболя. Джейн изглеждаше ужасно зле и ужасно нещастна. Лайза взе куфара от ръката ѝ и я поведе към колата. После се включи в сутрешното движение на Нюпорт и се отправи към планинския път.

— Кажи ми какво се е случило — погледна тя жената до себе си.

Джейн сви рамене.

— Брийд е с него всяка нощ. Той се премести в стаята за гости с нея.

Лайза прехапа устни, като се опитваше да прикрие изненадата си.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна — гласът на Джейн беше горчив.

— Той е омагьосан.

Лайза натисна спирачката и смени скоростите, когато зави по „Абъргавени Роуд“.

— Знае ли той къде си?

— Не. Забранил ми е да се виждам с теб, Фил или малката Бет. Дори не трябва да му говоря за вас. Все още те обвинява за смъртта на Кълъм. Той е разстроен, ожесточен и мисля, че полудява — изведнъж тя отново избухна в сълзи. — Лайза, струва ми се, че и аз полудявам. Не зная какво да правя!

Лайза докосна за миг ръцете на Джейн, които лежаха стиснати в скута ѝ.

— Ще спрем за малко и ще те почерпя едно питие. После, като се нахраниш, ще отидем у дома. Ще останеш с нас, колкото искаш, за да опознаеш внучката си и да изхвърлиш този глупав мъж от главата си. Не полудяваш, Джейн. Струва ми се, че той е полудял, но ще се справим с това.

Тя още беше намръщена, когато стигна до тесния вход на боядисаната в бяло кръчма на пътя. Знаеше, че вътре ще намерят дискретно обслужване, буен огън и вкусна, домашно приготвена храна. Не искаше Джейн да види Бет, преди да е изплакала всичките си сълзи.

Няколко дни по-късно Лайза спря пред входа на семейство Крейг в Сейнт Олбънс. Вътре светеше и роувърът на Адам беше паркиран на алеята. Беше изтощена. Докато колата гълташе многобройните мили през Англия, първоначалният ѝ гняв и възмущение от егоизма на Адам бяха намалели и сега тя се чувстваше неудобно.

Пое си дълбоко дъх и излезе от колата. Няколко секунди натиска звънеца, преди да остави ехото да замлъкне. Никой не отваряше.

Зимната трева не беше подрязана и розите на Адам, неговата радост и гордост, представляваха плетеница от неподкастри клонки

и мъртви цветове. Вратата на кухнята беше отворена.

Лайза влезе вътре и се огледа. В мивката имаше неизмити чинии. Чайникът беше леко топъл на пипане. От кофата за отпадъци се носеше лека миризма. Отиде на пръсти до вратата, отвори я внимателно и се послуша.

— Адам?

Гласът ѝ звучеше кухо и притеснено, когато стъпи на стълбите и погледна нагоре. Тишината в къщата внезапно се беше променила. Сега тя беше напрегната, сякаш някой или нещо на свой ред се послушваше. Лайза потръпна. Искаше ѝ се да беше успяла да се види с Мерин, преди да се върне в Хертфордшър, но него го нямаше от много дълго време.

— Адам! — този път гласът ѝ беше по-силен. — Къде си? Аз съм Лайза. За бога, идвам отдалече. Най-малкото, което можеш да направиш, е да отвориш вратата.

Отново тишина. После ѝ се стори, че чува шум на горния етаж.

— Адам! — без да мисли, тя стъпи на първото стъпало и погледна нагоре. — Адам? Добре ли си?

Най-горе се спря и се огледа. Вратата към спалнята на Адам и Джейн беше отворена. Беше пуста, както беше очаквала. Леглата бяха педантично оправени, тоалетката — празна, а завесите — наполовина дръпнати, сякаш още беше светло.

— Адам!

Тя излезе в коридора и без да поглежда към стаята на Кълъм, се насочи към гостната. Почука силно на вратата.

— Адам!

Тишината зад вратата беше осезаема.

— Адам, знам, че си вътре!

Натисна дръжката. Вратата се отвори и тя погледна вътре.

Адам лежеше на леглото, покрил с ръка очите си. Беше напълно облечен, но ризата му беше разкопчана.

— Адам! — гласът ѝ беше изпълнен със страх. — Адам, добре ли си?

Отиде бързо до леглото и го погледна. Ризата му беше разкъсана. Виждаше две от копчетата да лежат на килима и малките дупчици в памука, откъдето се бяха откъснали. Гърдите му бяха изподрани.

— Адам! — тя грабна китката му и потърси пулса.

Той дишаше нормално, но когато го разтърси, не реагира. Очите му оставаха затворени, главата му — отпусната на една страна върху възглавницата.

— Адам, добре ли си? — тя седна до него на леглото. — Аз съм, Лайза.

Внезапно той отвори очи, погледа я няколко секунди, после бавно седна и спусна крака от леглото. Разтърка лицето си. Чак тогава сякаш я видя за първи път.

— За бога, Адам, какво става с теб? — тя стана и го погледна отвисоко. — Чукам и викам от часове.

— Лайза! — гласът му беше дрезгав. — Канил ли съм те да дойдеш?

Не звучеше гостоприемно. Беше объркан.

— Не, разбира се, че не си ме поканил, но трябва да поговорим. Тази кавга продължи прекалено дълго. Това е абсурдно.

Той бързо се възстановяваше.

— Не мисля така. Дъщеря ти е отговорна за смъртта на Кълъм...

— Това са глупости, Адам, и ти го знаеш! — нахвърли му се Лайза. — Какво ти става? Знаеш толкова добре, колкото и аз, че бяха влюбени, бяха щастливи и имаха всичко, за което да живеят — гласът ѝ секна и тя ядосано избърса с юмрук сълзите си. — Слушай, не съм дошла тук да говорим за децата. Дойдох да поговорим за Джейн и за Брийд.

Адам пребледня.

— Няма за какво да говорим. Жена ми избяга, а какво правя аз и кои са ми приятелите не е твоя работа.

— Значи сега Брийд ти е приятелка, така ли? Всичките ти приятели ли са психопати, убийци и призраци?

Лицето на Адам внезапно стана тъмночервено и той се изправи.

— Вън! — посочи ѝ вратата.

— Не. Току-що пристигнах. Може би успяваш да тероризираш съпругата си, но не можеш да тормозиш мен, Адам Крейг. Ти полудяваш, не разбираш ли? — тя скръсти ръце на гърдите си и нападателно вирна брадичка. — И къде е тя? Или още си въобразяваме, че не е реална?

— О, тя е съвсем истинска — усмихна се Адам.

— Поне доколкото да те одраска, сигурно — тя погледна многозначително към гърдите му.

Той погледна надолу и прикри драскотините с ръка.

— Работих в градината.

— Не мисля така. По-вероятно си имал гостенка в леглото си.

— Престани, Лайза. Просто си иди. Съжалявам, че си пътувала напразно, но нямаш работа тука. Иди си у дома.

— Няма да си отида, докато не проговориш разумно. Ще слезем долу и ще обсъдим това.

— Няма какво да обсъждаме.

— Мисля, че има. Харесва ли ти или не, сега имаме малка внучка, която ще порасне, изненадана защо роднините и не си говорят. Ще я оставиш ли да мисли, че дядо ѝ е луд?

— Върви си, Лайза — гласът му внезапно беше станал съвсем тих.

— Не и докато не кажа това, за което съм дошла. Тази история продължи достатъчно дълго.

— Лайза, нямаме какво да си кажем. Моля те, напусни къщата ми.

Той се обърна, съблече разкъсаната си риза и посегна към пуловера на стола. Тя видя, че гърбът му също беше покрит с тънки драскотини. Изведнъж ѝ се повдигна.

— Адам, моля те, ела долу.

— Хайде, тръгвай си.

Лайза го видя да поглежда към вратата зад нея и почувства тръпки да пролазват по гърба ѝ.

— Първо ще говоря с теб.

— Няма да стане. Моля те, иди си.

От площадката на стълбите се чу слаб звук и сърцето ѝ подскочи от внезапен ужас. Лайза се обърна. На вратата стоеше Брийд. Блестящата тъмна коса обграждаше лицето ѝ, очите ѝ имаха цвета на старо сребро. Носеше дълга синя рокля, която стигаше почти до пода. Краката ѝ бяха боси.

А-дам, накарай я да си отиде.

Въпреки че не я видя да проговаря, Лайза чу ясно думите ѝ в главата си.

— Моля те, Лайза, тръгни си с добро.

Но Брийд стоеше на вратата.

Лайза сви юмруци. *Защитата. Помни психическата защита, на която те научи Мерин.*

— Дойдох тук, за да говоря с теб, Адам. Моля те, накарай приятелката си да се махне, докато свършим.

— Тръгвай си, Лайза!

— Не и преди да сме свършили — надяваше се, че изглежда посмела, отколкото се чувстваше. Пое си дъх, пристъпи към Адам и сложи ръката си върху неговата. — Отпрати я.

— Не мога.

— Да, можеш — тя вирна брадичка. — Накарай я да си тръгне!

Брийд се приближи, сякаш се носеше във въздуха. В един момент беше на вратата, а в следващия — само на метър от нея. Лайза видя малкия нож, стиснат в ръката ѝ.

— Адам, ще я оставиш ли да ме намушка? — тя отчаяно се опитваше да контролира гласа си, да отхвърли вълните на ужас, които я заливаха.

— Брийд, моля те! — гласът на Адам изведнъж прозвуча твърдо. — Искам да се махнеш. Само за пет минути. После можеш да се върнеш. Иначе Адам ще се ядоса.

За първи път той погледна към момичето и Лайза я видя да пребледнява. За момент сякаш стана прозрачна, после се обърна и излезе.

— Ти си глупачка, Лайза. Аз не мога да ѝ заповядвам. Можеше да те убие.

— Но не го направи — Лайза си пое дълбоко дъх. — Какво, по дяволите, става тука? Тя тук ли живее вече?

— Лайза, чуй ме — Адам сякаш си беше върнал самообладанието. Без да обръща внимание на въпросите ѝ, той събра сили и поде: — Твърде много неща ни разделят вече. Затова не искам да те виждам тук или където и да е. Ако съпругата ми е с тебе, можеш да отведеш и нея. Това е всичко, което имам да кажа. Сега, моля те, върви си, преди Брийд да се върне или не отговарям какво може да стане.

— Адам...

— Говоря сериозно, Лайза.

— Ти си полудял.

Тя внезапно осъзна, че това е истина. Очите му бяха блуждаещи и диви. Сякаш някой друг говореше с неговия глас. Внезапно уплашена, тя се отдръпна от него.

— Адам — опита за последен път. — Моля те, ела с мене. Нека поне да поговорим в градината — ако успееш да го изкара от къщата, може би той щеше да дойде на себе си. — Просто ме изслушай за няколко минути.

— Тръгвай.

Адам още веднъж я погледна враждебно и отиде до прозореца. Когато тя погледна към вратата, видя, че Брийд стои там с нож в ръка.

— Добре — прехапа устни. — Ще си тръгна. Повикай телохранителката си.

Брийд се усмихна. Приблужи към него и Лайза почувства студеното трептене на въздуха, когато се размина с нея. С тържествуваща усмивка Брийд сложи ръката си на гърдите на Адам и го притегли към себе си. Главата ѝ едва стигаше под брадичката му. Той обгърна раменете ѝ и погледна към Лайза над тъмнокосата глава.

— Тръгвай!

— Тръгвам.

Лайза отново почувства пристъп на гадене. Без да ги погледне повече, тя се обърна и затича надолу по стълбите. Излезе от предната врата, изтича по алеята и се качи в колата. Там сложи глава върху волана, трепереща като лист. Зад нея някой дръпна завесите на горния етаж. Сега през тях не проникваше светлина.

— Джейн, трябва да останеш. Не можеш да се върнеш при него — Лайза сложи ръце на раменете ѝ. — Говоря сериозно. Там няма да си в безопасност. Той се е побъркал.

— Трябва да се върна. Това е моят дом. Той е моят съпруг.

Джейн рязко седна. Тя спеше, когато Лайза се прибра вкъщи рано сутринта, но звукът от колата я беше пробудил от лекия ѝ неспокоен сън. Явно нито Филип, нито Бет я бяха чули.

Джейн разпали огъня и се сви на канапето.

— Няма да позволя на тази... тази... — за миг не можа да намери думата — тази харпия да ми открадне съпруга. Че тя дори не е истинска!

— Достатъчно е истинска — Лайза обви с ръце чашата горещ чай и се отпусна на една възглавничка пред огъня. — И не е нужно да ти казвам колко е опасна.

— Да не би да искаш никога повече да не се прибера вкъщи? Да й оставя Адам? Да й оставя всичко?

Загледана в огъня, Лайза не отговори веднага.

— Не, нямам предвид това. Просто трябва да измислим нещо. Трябва да знаем какво правим. Тя е опасна, Джейни. Тук поне си в безопасност.

— Така ли? — Джейн сложи една възглавничка на коленете си и отбранително я прегърна. — Спомням си, че никой от нас не беше в безопасност тука. Бях в същата спалня, в която съм сега, когато тя ме нападна и ми остави тези белези.

Тя посочи към рамото си.

Лайза замълча.

— Как ми се иска Мерин да беше тук! — каза тя най-накрая. — Той ни помогна предишния път.

— Къде е той?

Лайза сви рамене.

— Казват, че е заминал за Шотландия. Къщата е заключена. Правил го е и преди — изчезва за дълго, после се появява, като че ли никога не е заминавал. Тогава нямаше значение. Беше тук, когато имах нужда от него — очите й внезапно се изпълниха със сълзи. — Той дори не знае, че Джули е мъртва.

— Съжалявам, Лайза.

Лайза поклати глава.

— Не ми обръщай внимание. Просто съм изтощена.

— А аз се държа като пълна егоистка като те карам да говориш с мен, когато си карала десет часа, без да спираш, и то за да ми помогнеш — Джейн стана решително. — Слушай, лягай си. Ще поговорим сутринта — тя се наведе, прегърна Лайза и внезапно я притисна. — Ти си истинска приятелка. Не бива да позволяваме на Адам да ни раздели.

— Няма — Лайза уморено се изправи. — Ще намерим начин да победим Брийд, Джейн, обещавам ти. Все някак ще ти върнем Адам.

[\[1\]](#) Кийтс, Джон (1795–1821) — английски поет-романтик. —
Бел.ред. [↑](#)

Мерин стоеше в сянката на дърветата и гледаше към камъка. Решението да дойде тук беше взел високо в Андите, където въздухът беше прозрачен и преградите между световите изтъняваха. Огледа се и кимна доволно. Беше дошъл навреме в Шотландия. Високите върхове в далечината, ослепително бели на фона на яносиньото небе, бяха покрити с пресен сняг, а въздухът скърцаше от енергия. Той замислено зачака, приковал очи в змията, която успя да различи под блестящия лед върху плочата. Броихан беше наблизо. Чувстваше стаената енергия, ума, яростта и разочарованието му; чувстваше колко опасен е този човек.

Чакаше неподвижно, обгърнал се с тъмнина, оставил тишината на планините да проникне в него. Наблизо една катеричка седеше и гризеше люспите на шишарка, без да забелязва неподвижния мъж в сянката на дърветата. Изведнъж тя застина. Остана напълно неподвижна за миг, после пусна шишарката и хукна към високите клонки, като кашляше тревожно. Зад нея остана диря от мънички следи и загладен сняг там, където опашката ѝ го беше докоснала. Мерин се напрегна. Броихан беше наблизо и знаеше, че той е тук. Усещаше подозрението му, чувстваше колко е ядосан.

Неусетно отмести очи към огледалото, издълбано в камъка. Дали то не беше ключът към умението на Брийд да пътува във времето?

В далечината отекна гръм и той се намръщи. Небето беше безоблачно. После разбра. Броихан беше използвал моментното му разсейване и го предупреждаваше. Той се усмихна на себе си, излезе от сянката на дърветата и се приближи до камъка.

— Едно на нула за теб, приятелю — прошепна. — Трябва да се науча да бъда нащрек. С теб човек непрекъснато трябва да внимава...

Мерин...

Той замръзна. Гласът идваше отдалече, но не от миналото, а от дома. Някой в Уелс имаше нужда от него. Лайза.

Сгушена в леглото си, наслаждаваща се на топлината под одеялата, Лайза се протегна и се усмихна. Навън беше мразовито, въздухът беше студен и гъст като мляко. След минута щеше да стане, да се изкъпе и облече, а после щеше да направи закуска за себе си и Джейн. Погледна малкия часовник до леглото. Минаваше десет, но след дългото каране предишния ден и разговорите до късно през нощта, беше решила да си почине както трябва. Отново се сгуши в леглото, загледана в яркосиньото небе над дърветата. Фил несъмнено беше станал много по-рано и навярно вече се беше уединил в ателието си. Тя беше се постарала да не го събуди, когато най-накрая на зазоряване си легна, но той навярно беше разбрал колко късно се е прибрала.

Сигурно беше завел Бет на училище, преди да започне да работи. Тази седмица беше негов ред. След като я вземеше на обяд, навярно щеше да остане в ателието си до мрак, а те трябваше да се погрижат за нея, докато решат какво ще правят по-нататък. Тя затвори очи, за да се съсредоточи по-добре върху това, което им предстоеше. Адам явно беше омагьосан. Беше се държал като обсебен — изобщо не приличаше на обичайното си разумно Аз. Но всяка магия можеше да бъде развалена.

Десет минути по-късно тя разбра, че не може повече да се излежава. Напрежението и притесненията ѝ се бяха завърнали. Стана и пусна водата във ваната — водата щеше да отмие изтощението, което, измъкнала се от леглото, почувства с пълна сила.

Чак когато слезе тичешком в кухнята и отвори задната врата, тя забеляза, че колата на Джейн вече не е в двора. За миг замръзна, после изтича обратно горе.

— Джейн?

Почука на вратата на гостната и я отвори. Багажът на Джейн липсваше.

Когато нахлу в ателието, Фил стоеше пред триножника си, потънал в мисли. До него будилникът, нагласен да му припомни кога трябва да вземе Бет от училище, шумно тиктакаше на пейката.

— Фил? Къде е Джейн?

Той замислено се обърна към нея. Измина известно време, преди да вникне във въпроса ѝ.

— Не зная, защо?

— Заминала си е. Колата и багажът ѝ ги няма.

— Навярно си е отишла в къщи.

— Не трябваше да го прави, Фил. Видях я снощи, не — тази сутрин, само преди няколко часа. Разговаряхме. Тя не може да се върне при Адам, все още не.

Фил се приближи и я прегърна.

— И защо? Какво стана вчера? Помислих си, че не е нещо хубаво, щом се връщаш веднага.

Лайза му разказа и той я изслуша, без да я прекъсва. Едва когато свърши, я попита:

— Разказа ли на Джейн за това?

Тя кимна.

Той поклати глава.

— Не е трябвало да се връща при него. Може би не е отишла там. Сигурна ли си, че не е оставила бележка?

Тя не беше се сетила за това, но колкото и внимателно да претърси къщата, не откри нищо. Вече си беше легнала, когато телефонът иззвъня. Грабна халата си и изтича долу в студената кухня. Бет отдавна спеше. От Филип нямаше и следа. Навярно все още беше в ателието си.

— Съжалявам, че избягах така — по гласа ѝ разбра, че Джейн плаче. — Лежах будна часове наред и си мислих за това, което ми разказа. Разбрах, че няма да мога да заспя, затова станах и тръгнах. Искях да говоря с него.

Настъпи продължителна тишина.

— Какво има, Джейни? Какво се случи?

— Помислих, че ако го хвана в амбулаторията, ще мога да говоря с него, без тя да е там. Мислех, че ще мога да го убедя да мисли разумно. Но нищо не стана. Той не искаше да слуша. Държа се грубо с мене пред сестрата. Излезе и си тръгна, а когато аз се прибрах, той вече беше на горния етаж и вратата на стаята му беше заключена. Ще ми се да не се бях връщала.

— О, Джейни, много съжалявам.

Лайза потрепери. Опъна телефонния шнур докрай, за да запали лампата на тоалетката. Навън валеше. Чуваше как дъждовните капки почукват по прозореца.

— Той е горе с нея — Джейн тихичко изхлипа. — Лайза, той вече не ме иска.

— Върни се, Джейни! Ела при нас! Ние имаме нужда от теб — топлината в гласа на Лайза беше искрена. — Слушай, не оставай там.

Щеше да каже, че не е безопасно, но премълча. Какъв смисъл имаше да плаши Джейн още повече?

— Може би ще тръгна сутринта.

— Джейн, трябва да го направиш.

— Не мога да тръгна, без да опитам още веднъж — гласът ѝ заглъхна, сякаш се беше извърнала от слушалката. — Почакай, чувам стъпки. Мисля, че той слиза. Ще ти се обадя отново утре.

— Джейн, не затваряй...

Но беше твърде късно. Тя беше затворила.

Лайза остана за миг, загледана в слушалката в ръката си, после бавно затвори. Опитваше се да си представи какво става на другия край на жицата.

— Адам! — Джейн се усмихна с облекчение. — Добре ли си?

Той мълчаливо я гледа в продължение на цяла минута и тя изведнъж разбра, че не може да я фокусира. Погледът му минаваше през нея, сякаш беше прозрачна.

— Адам! — повтори по-настойтелно. — Чуваш ли ме?

Той приличаше на сомнамбул.

— Адам! — тя предпазливо пристъпи и сложи ръката си върху неговата. — Адам, скъпи, чуваш ли ме?

Погледна към вратата зад него. Къщата беше много тиха. Чуваше се само воят на вятъра в клоните на крушата пред прозореца.

— Адам, нека отидем в кухнята, там е по-топло.

Той я последва послушно. Джейн тихичко затвори вратата и я заключи. После затвори очи и си пое дълбоко дъх.

— Така. Защо не седнеш, докато стопля вода за чай?

Тя се приближи до мивката, като го наблюдаваше с ъгълчето на окото си. Адам все още се взираше в пространството като лунатик.

Когато включи чайника, тя седна до него на кухненската маса и взе ръката му. Беше леденостудена. Разтри я лекичко и му се усмихна.

— Да запалим ли огъня в другата стая? Толкова е студено, че сигурно ще завали сняг. Снощи във фермата имаше скреж.

Прехапа устни. Не трябваше да споменава за фермата. Но навярно ако заговореше за посещението на Лайза, щеше да предизвика някаква реакция у него.

— Адам, Лайза беше много разстроена от това, което се е случило тук снощи.

Той мълчеше. Очите му все още бяха втренчени право напред.

— Ужасно е, че си я накарал да измине целия този път обратно. Беше изтощена.

Внезапно осъзна, че той вече я слуша. Погледът му се беше фокусирал, вниманието — изострило. Въздъхна с облекчение.

— Адам, трябва да поговорим за това, което става. Не съм сигурна, че разбирам...

Тя млъкна, когато той рязко стана и събори стола зад себе си.

— Брийд?

Очите му бяха вперени във вратата.

Джейн пребледня и също погледна нататък. Дръжката лекичко се движеше нагоре-надолу.

— Адам, не й позволявай да влезе! Трябва да поговорим.

Тя го хвана за ръката, но той я отблъсна.

— Брийд? Ти ли си?

С няколко бързи крачки той прекоси стаята, отключи и я отвори. Антрето беше празно.

Джейн застана зад масата.

— Тя ли е?

Адам се взря към стълбите.

— Не отивай, Адам! — Джейн беше уплашена. — Не се качвай горе.

Адам поклати глава.

— Трябва, Джейн. Ако не ти харесва, иди си.

— Но това е моят дом, Адам — внезапно страхът ѝ премина в гняв. — Няма да си отида! Кълъм беше и мой син, Адам! Аз също страдам. Ти не си единственият. Но аз приемам фактите. Не се отдавам на фантазии и разврат. Ако някой трябва да си отиде, това си ти! Ти си луд! Хайде, излизай!

Сега тя крещеше с предрезгавял от виковете глас.

Адам се обърна и излезе в антрето.

— Прави каквото искаш.

Гласът му внезапно беше изгубил силата си. Той бавно се заизкачва по стълбите.

Джейн прекара нощта заключена в кухнята. На другата сутрин почака, докато чуе Адам да се раздвижва, и застана зад вратата с ръка на ключа. Той щеше да дойде на закуска. Тогава щеше да го пусне и да заключи вратата зад него.

Но той не дойде. Слезе по стълбите, премина през антрето и се отдалечи към външната врата. Чу да я отваря и почувства течението под кухненската врата. Малко по-късно откъм алеята долетя шум от запалване на кола.

Тя остана на мястото си, затаила дъх. Къщата беше съвсем тиха.

Трябваше ѝ половин час, за да събере смелост и да погледне в антрето. Беше тъмно. Мрачната влажна утрин пропускаше съвсем малко светлина през прозорчето до входната врата, а кабинетът и всекидневната бяха затворени. Сърцето биеше в ушите ѝ, когато на пръсти отиде до подножието на стъпалата и погледна нагоре. Гневният ѝ изблик от предишната вечер беше преминал. Сега в ума ѝ бързо се сменяха самосъжаление, страх и презрение, докато стоеше свита до масата в студената кухня. От време на време затопляше, като включваше електрическата фурна и оставяше вратата ѝ отворена. Изпитваше някакво извратено удоволствие от това, защото знаеше колко ядосан ще бъде Адам, ако научи как пилее топлината и парите му.

Отвори една по една всички врати на долния етаж и надникна в стаите. Всички бяха празни. Чак тогава намери смелост да се качи горе.

От много седмици насам за първи път влизаше в стаята на Кълъм. Веднъж месечно почистваше праха и чистеше с прахосмукачката. После сядаше на леглото и си поплакваше. Докосваше вещите му и се опитваше да се реши какво да направи с тях, за да не превръща стаята в светилище. После издухваше носа си и излизаше, благодарна, че може да забрави за този проблем още известно време. Сега се огледа. Никой не беше влизал тук, беше сигурна. Всичко си стоеше, както го беше оставила. Нямахте кой да влезе тука, освен Адам. Госпожа Фрийлинг ги беше напуснала след

убийството. Каза им, че е твърде уплашена, за да остане в къщата и те не бяха наели никого на нейно място. Сега вече нямаше нужда от това. Двамата с Адам имаха нужда от много малко и тя се справяше с домакинската работа без усилие.

После влезе в спалнята им — стаята, където сега спеше сама. Беше празна, а леглата — спретнато оправени. Очите ѝ автоматично спряха на нощното шкафче и тя изведнъж замръзна. Счупеният амулет, който беше поставила за всеки случай на мястото му, беше изчезнал.

— Не!

Тя знаеше, че той вече не действа и че е безсмислено да разчита на него, но това беше единственото, за което можеше да се хване. Трескаво изтича до шкафчето и погледна между леглата. Коленичи, надигна покривките, погледна под възглавниците, а после претърси цялата стая. Нямаше и следа от него.

— О, Господи, моля те, нека го намеря!

Тя започна да търси отново, отваряше чекмеджетата и шкафовете, погледна в банята и стаята на Кълъм. В паниката си не усети мъка, докато хвърляше на пода футболните му обувки и бухалката за крикет от дъното на шкафовете, където не беше поглеждала месеци наред. Но не намери нищо. Едва тогава се осмели да отиде до вратата на гостната и сложи ухо на ключалката. Вътре цареше пълна тишина. Пое си дълбоко дъх, хвана дръжката и я завъртя.

В стаята цареше хаос. Леглото беше неоправено и миришеше на спарено, чаршафите се търкаляха по земята. Купчина неизпрани дрехи на Адам лежаха провиснали от стола, а на възглавницата имаше следи от засъхнала кръв.

Джейн почувства, че ѝ прилошава. Във въздуха се носеше миризма на див звяр, която накара косата ѝ да настръхне, но нямаше и следа от Брийд или някаква котка.

Изведнъж видя талисмана. Лежеше на пода, полускрит от висящия чаршаф. С въздишка на облекчение се наведе да го вземе и изведнъж изохка от ужас. Той беше изкривен и смачкан до неузнаваемост. Останалите клончета бяха счупени, малките парчета цветен емайл — смачкани сякаш с чук, а кристалът беше изчезнал. Внимателно събра счупените парчета и ги загледа с премрежен от сълзи поглед. Каква полза имаше вече от него? Обърна се, излезе от

стаята и затвори вратата. Отиде в своята стая, седна на леглото и сложи парчетата на чистата покривка. Беше ясно, че талисманът е бил унищожен умишлено.

— О, Адам — Джейн усети, че хлипа на глас. — Какво си й позволил да направи с теб?

Измина много време, преди да се овладее и да стане. Половин час по-късно тя стоеше в приемната му.

— Съжалявам, госпожо Крейг — лицето на Дорийн Чеймбърз, новата сестра, изразяваше смесица от тревога и объркване. — Доктор Крейг казва, че е много зает и не може да ви види.

И двете огледаха празната стая. Последният пациент си беше тръгнал преди минути.

— Разбирам — Джейн изправи рамене. — Дорийн, ще бъдете ли така мила да влезете за малко във вътрешната стая. Не искам да ви причинявам неприятности.

Тя се засмя само с устни, което направи Дорийн още по-нервна.

— Не мога, госпожо Крейг.

— Мисля, че е добре да го направиш, ако държиш на работата си.

Джейн се учуди на твърдостта, с която се противопостави на жената. В миналото сестрите в амбулаторията я изпълваха с ужас.

За момент Дорийн се поколеба, после сви рамене и влезе в другата стая.

Джейн отиде до вратата на Адам и я отвори, без да почука.

— Искам да говоря с теб.

Той стоеше до бюрото и прибираще документи в куфарчето си. Погледна я стреснат и за миг решителността й се изпари. Лицето му беше изтощено и болнаво, очите му — зачервени от безсъние.

— Няма да позволя да ме правят на глупачка в собствената ми къща — тя затвори вратата зад себе си, за да не ги слуша Дорийн, която навярно се беше върнала на мястото си. — Ако искаш да живееш с друга жена, поне си намери истинска — изсъска тя. — Или иди в Шотландия и живей там с Брийд в нейната колиба от кал, каменен кръг или където и да живее тя, но никога повече — млъкна и си пое дълбоко дъх, — никога повече не я води отново в нашата къща.

— Аз не я водя, Джейни — гласът му беше уморен. Той остави куфарчето на бюрото, отпусна се в стола си и затвори изтощено очи. —

Никога не съм я викал тук. Тя идва сама.

— Тогава кажи ѝ да си отиде.

— Смяташ ли, че не съм опитвал?

— Преди това се беше отгървал от нея.

— Като изчезнах. Това ли искаш да направя отново? Не мога да избягам от нея, Джейн. Знаеш го така добре, както и аз. По някакъв начин тя може да ме намери. Спомняш ли си, че дойде в Уелс? Намери ни и в Сейнт Олбънс. Ще ме намери, където и да отида.

— Тя не идва тук.

— Защото знае, че тук работя. Тя уважава лечителската професия. Знае, че ще се ядосам, ако застане между мене и работата ми.

— Но не се ядосваш, когато застава между теб и съпругата ти?

— Това е различно.

— И как по-точно? — гласът и беше леден.

Той вдигна очи и тя прочете отчаяние в тях.

— Заради Кълъм. Кълъм стои между нас, Джейн. Не знам защо. Не искам да бъде така, но това е истината. Ти и аз не биваше да сме живи още. Ти стоиш срещу мен и ми напомняш за него. — Той скри лицето си в ръце и за свой ужас тя видя по пръстите му да се стичат сълзи.

Неспособна да проговори, Джейн го гледаше, после бавно отстъпи към вратата.

— Никога ли не ти е хрумвало, че аз също съм отчаяна и самотна?

Той сви рамене.

— Изглежда ти успяваш да се справиш.

— Само изглежда, Адам. Забравяш, че аз изгубих и двама ви. Кълъм умря при злополука, не го е направил нарочно. Но ти сам направи своя избор. И което е по-важно — тя се поколеба, уплашена — изглежда се радваш на прекрасна връзка с жената, която уби сина ти.

Настъпи дълга тишина. Сега беше ред на Адам да се втренчи в нея невярващо.

— Не говори така! — думите сякаш го задавяха. — Не казвай подобно нещо! Как можеш, Джейн!

— Това е истината. Никога ли не си се питал коя е била загадъчната жена, изскочила пред колата — жената, която е изчезнала

и никога не беше открита?

— Не е била Брийд! — гласът му беше дрезгав от страст.

— Така ли? — Джейн се бореше със сълзите си. — Е, няма смисъл да я питаме, нали? Несъмнено, наред с другите си таланти, тя е и блестяща лъжкиня. Адам, как можеш да я защитаващ? Знаеш, че е убийца!

— Не, не знам! — той вече викаше. — С мен тя е мила, нежна и сладка. Знае как да достави удоволствие на един мъж. Тя може да ме утешава, да премахва главоболието ми, да ме отпусне и да слуша, когато ѝ говоря.

— А аз не мога ли да правя тези неща? — гласът ѝ беше пълен с болка. — Адам, това съм аз, Джейн. Помниш ли ме? — тя се загледа в него. — Явно не ме помниш. Явно, годините, които ти посветих, са изгубени, щом предпочиташ да не съм била с теб.

— Не, Джейн, не говори така — внезапно той я погледна. — Обичам те, Джейни.

— Но явно не достатъчно — беше наранена. — Ще те помоля само за едно, Адам. Моля те не го прави в къщата ни. Помоли я да отидете, където и да е другаде, само не в къщата ми.

Тя излезе с невиждащи очи, без да поглежда към Дорийн. Едва, когато стигна колата, позволи на гордостта си да се излее в сълзи. Измина доста време, преди да запали мотора и да излезе от паркинга.

От прозореца на кабинета си Адам я гледаше как си отива.

— Остави го, Джейн. — Лайза стоеше до телефона в кухнята и се взираше в леещия се дъжд. — Моля те, просто го остави. Ела при нас — докато говореше тя гризеше нокътя си и усещаше цялото си тяло напрегнато от тревога. — Може да не е завинаги, само докато той се оправи. Заради самата тебе, Джейн.

Но знаеше, че Джейн няма да я послуша. Представи си я, затворена в тъмната и бездушна къща. Как се заключа всяка нощ в самотната си спалня, докато Адам се забавлява с... С какво? Сукуба^[1]? Призрак? Вещица?

— Пак ли беше Джейн? — Фил беше влязъл и отърсваше дъжда от раменете си като куче. — Не зная защо продължаваш да ѝ се обаждаш, Лайза. Тя е зряла жена. Трябва сама да реши. Може би е

мазохистка и обича онзи негодник да я унижава — той пусна чешмата и започна да мие ръцете си. — Къде е Бет?

— Играе си в съседната стая — Лайза вдигна рамене. — Сигурна съм, че за нея е опасно да остане там, Фил. Брийд е убийца.

Вратата се отвори и се появи Бет, която буташе кукленска количка с малко плюшено зайче в нея. Лайза се наведе, вдигна я и я целуна.

— Мислех, че ще иска да бъде тук с Бет.

— Лайза...

Фил седна на масата и придърпа купчината неразпечатани писма към себе си. Малкият червен пощенски микробус минаваше през фермата едва по обяд.

— Лайза, минавало ли ти е някога през ум, че не е хубаво да привличаме вниманието към себе си? Помниш ли, когато онази котка ги последва тука? Нито сме я виждали, нито чували, откакто те се върнаха в Сейнт Олбънс. Не искаме да излагаме себе си — той се поколеба, после погали косата на малкото момиченце — или малката Бет на опасност.

Лайза срещна погледа му над главата на детето.

— Мислиш ли, че тя ще нарани Бет?

Той сви рамене.

— Просто остави телефона на мира, скъпа. Джейн знае къде сме. Знае, че за нея винаги има място тука и знае къде да се обади, ако е в беда. Остави нещата да се развиват сами.

Той обгърна и двете в мечешката си прегръдка, което накара Бет да изпищи от удоволствие.

Два дни по-късно, когато се връщаше от пазар в Хей, Лайза реши да мине по обиколния път. Колата беше натоварена с провизии, а няколко книги от любимата ѝ книжарница бяха скрити под тях. Ако Фил ги видеше, щеше да ѝ се присмее, че къщата скоро ще се срути, ако продължава да купува толкова книги. Беше купила малко вино, вестници и с Бет на задната седалка, пое нагоре по хълма. Пътят, който се изкачваше през гори и поля, извеждаше след няколко мили в планината, където небето надвисваше над меката зеленина и сивите

скали, сред които пасяха понита и овце. В края на тесния път, който водеше до къщата на Мерин, тя спря колата и помисли за миг.

— В къщи — Бет сложи малката си ръчичка на рамото ѝ. — Хайде, вкъщи, бабо Лайза.

Лайза се усмихна.

— Ей сегичка. Просто искам да видя дали Мерин се е прибрал.

Не беше сигурна защо реши, че трябва да завие по пътя. Не се виждаше дим от комина иззад дърветата, нито по тревата имаше пресни следи от гуми, но тя внезапно изпита непреодолимо желание да провери. Излезе от колата, отвори тежката стара порта и зави по пътя.

Вратата беше отворена и на един прозорец се виждаше огромна саксия със здравец. Мерин пишеше на старата маса от бор в средата на стаята, когато тя и Бет надникнаха през вратата.

— Значи това е малката.

Той целуна Лайза и се наведе да се ръкува с Бет.

— Знаеш ли какво стана с Джули и Кълъм?

Лайза изведнъж усети, че очите ѝ са пълни със сълзи. Лицето му беше още по-загоряло, отколкото го помнеше, а блестящите му сини очи бяха по-ясни от всякога. Тя се чудеше както всеки път, когато го видеше, на колко ли е години и както обикновено реши, че е някъде между петдесет и стогодишен. Мерин седна на столчето пред огнището и хвърли няколко цепеници в огъня. Бет, която гризеше ябълка, застана зад него. Той не се обърна, сякаш тя беше малко животинче, което има нужда от време, за да преодолее първоначалната си уплаха, преди да се отпусне и сприятели с него.

Мерин не обърна внимание на втория въпрос на Лайза, а се съсредоточи върху първия.

— Има причина, поради която се случват тези неща, Лайза — каза той, като се взираше в огъня. — Може би ти е трудно да го понесеш и още по-трудно да го разбереш, но не бива вечно да тъгуваш. Ще ги видиш отново, нали знаеш?

Лайза лекичко подсмръкна и кимна.

— Предполагам, че е така.

Той се обърна и проникателно се взря в нея.

— Предполагаш?

— Трудно е. Все още много ми липсва.

— Бъди силна, Лайза — гласът му прозвуча сурово. — Е, какво направихте с тази жена — Брийд?

— Значи мислиш, че тя е жена?

Той мрачно се усмихна.

— О, да, жена е.

— Тя е счупила талисмана. Или е бил Адам. Джейн е взела парчетата, но не мисли, че той още действа.

— Значи не действа. Талисманът има определена сила. Трябва да й направиш друг.

— Аз ли?

Той кимна.

— За разлика от теб, Джейн не разбира с какво си имаме работа. Мисля, че Брийд е могъща и добре обучена черна магьосница. Тя не е учила за такава, но усещанията й са били променени от страстта и от страха й от мъжа, който я преследва. Тя е изгубила способността да преценява и почтеността си. Трябва да се бориш с нея със собствените й средства, в противен случай тя ще победи.

— Какво да правя? Филип се страхува, че тя ще насочи вниманието си насам.

Без да изпуска от поглед лицето му, тя кимна към малкото момиченце, което още стоеше зад него.

Мерин лекичко протегна ръка към детето. То му позволи да го прегърне, облегна се на ръката му и засмука палеца си.

Той замислено кимна.

— Има право да се притеснява, но мисля, че засега няма нужда да се бои за Бет. Казваш, че Адам се е отказал от детето? Тогава тя не представлява опасност за Брийд, защото не й съперничи за чувствата или вниманието му. Ти ще прецениш по-добре, но мисля, че за момента няма причини за безпокойство.

Той погледна към Бет и тя отговори на усмивката му с целувка и му предложи да си отхапе от ябълката й.

— Добре. Трябва ли да направя нов талисман и да го занеса на Джейн?

Лайза се съсредоточи върху това, което казваше, като се опитваше да забрави, че Джули и Кълъм бяха прекарвали медения си месец в тази къща — две седмици от техния толкова кратък съвместен живот.

Той кимна.

— Вземи калиново дърво, вържи го като кръст с червен конец и го зареди със защитна сила. Това е символ, който Брийд ще познае и ще уважава.

— Как да го зарядя със сила? — поклати глава Лайза.

Той се разсмя на глас.

— С част от ума си се чудиш дали старецът най-накрая не се е чалнал? За магии и проклетия ли говорим? Мъдрец ли е той, вещер ли е или луд?

— Знаеш, че не си мисля това — Лайза беше възмутена. — Иначе нямаше да дойда при тебе за помощ. Просто се чудя дали мога да го направя. Не съм обучавана на тези неща. Предполагам, че Брийд ги е научила от някой велик окултист. Тя може да се превръща в котка, Мерин!

Той срещна очите ѝ без изненада.

— Но въпреки това все още няма причина да се страхуваш. Спокойствие, сила и вяра в защитната сила е всичко, което е необходимо. Ако Джейн е християнка, тогава Христос ще я пази. Но и ти ще ѝ помогнеш. Ще ти кажа какво да направиш.

Тя изчака Фил да заспи и захърка, преди да нагледа Бет и да се промъкне на долния етаж. Сложи гумените си ботуши, които стояха до задната врата. Част от ума ѝ беше объркана и скептична. Друга част беше уплашена, а трета — невероятно възбудена и вдъхновена.

Беше видяла дървото по светло. То се намирало малко встрани от другите, зад овощната градина, в полето над склона, който се спускаше към ливадите около Уай. В тишината чуваше водата, която падаше от водопадите във влажните, обрасли с мъх сенки под дърветата. Тук горе, на открито, лунната светлина беше силна. Тревата беше покрита с бял скреж.

Лайза бръкна дълбоко в джобовете си и напипа ножа. Беше един от бабините ѝ сребърни ножове за плодове, малък, блестящ и невероятно остър. Идеалният нож за извършване на магически ритуал. Отвори тихичко вратата на градината и тръгна под огромните стари ябълкови дървета, като нервно се вглеждаше в сенките. Досега не ѝ беше хрумвало, че Брийд може да усети какво прави, но в мрака и

тишината на нощта, тя почувства малкия, но настойчив червей на страха да се прокрадва в ума ѝ. Погледна зад себе си към къщата. Беше съвсем тъмна. Фил беше рисувал до късно и когато се прибра, набързо изгълта доматената супа от консерва, която си приготви сам, и си легна. Тя нямаше нищо против. Знаеше какво е да те нападне творческото вдъхновение. Тогава мразеше да спира и за миг да рисува. Това продължаваше часове наред, докато от умора не можеше да държи четката. Намръщи се. Отдавна не беше рисувала. Когато отглеждаш малко дете, не ти остава много време.

Обърна гръб на къщата и отново се загледа в дърветата. Нощта беше толкова тиха, че можеше да чуе как падат листата. Дори нощните шумове сякаш бяха изчезнали. Не се чуваше повей на вятър, нито звук от счупени вейки в долината, когато някое малко животинче си проправяше път из храстите, нито далечния крясък на бухал, тръгнал на лов.

Тя тихичко затвори вратата след себе си и тръгна през градината. Всичките ѝ сетива бяха изострени. Чувстваше как скрежът втвърдява мъха по северната страна на дънерите, надушваше миризмата на лишей и ледени кристалчета. Чуваше скърцането на замръзналата трева под краката си.

На шест графства разстояние оттам, в Хертфордшър, Брийд, заспала в прегръдките на Адам, се размърда под лунната светлина, която влизаше през прозореца.

Лайза се пребори със страха си и продължи напред твърдо, като се заслушваше внимателно. Беше абсолютно тихо. Стигна до вратата в далечния край на градината и започна да се прехвърля през нея. Усещаше как петите на гумените ѝ ботуши се пързаят по замръзналите пречки. Когато скочи долу, тя спря и притаи дъх. Докъдето стигаше погледът ѝ беше пусто. Овцете вече бяха прибрани в зимните кошари на по-ниските ливади, закътани от ветровете. Вече виждаше самотната калина, малък изящен силует в лунната светлина. Тънките ѝ клончета хвърляха мрежа от сенки като паяжина върху заскрежената земя.

— Поискай разрешение — беше ѝ казал Мерин. — Обясни ѝ защо имаш нужда от помощ. Отрежи клончетата със свещен ритуал.

Тя преглътна и тръгна през тревата, като се чувстваше много уязвима извън заслона на градината. Тук, на хълма, можеха да я видят от петдесет мили разстояние, като малка тъмна фигура върху заскрежения склон. Зад нея оставаше низ от тъмни стъпки. Отпред земята блещукаше. Лайза погледна към луната, която висеше над хълма пред нея и дори с невъоръжено око можа ясно да различи нейните планини и долини. Почувства силата ѝ.

На два-три метра от дървото се спря и извади ножа. Острието проблесна на лунната светлина и ѝ се стори, че калината потръпна.

— Обясни ѝ — беше казал Мерин. — Обясни ѝ защо ти е необходима силата и защитата ѝ и я помоли да ти помогне. Ако просто отчупиш клонче или вейка от злоба или невежество, та дори и при необходимост, дървото изпада в шок. Тогава то отдръпва енергията си. Ти искаш да ти позволи да вземеш малко от силата ѝ, затова трябва да ѝ обясниш и да поискаш разрешение. Както и да благодариш след това.

— Моля те — Лайза отхвърли съмненията си и се приближи с още няколко стъпки. — Моля те, дай ми две малки вейки, за да направя кръст. Нужен е, за да защити приятелката ми. Не искам да те боли. Моля те за жизнената енергия и силата ти — гласът ѝ звучеше тъничко в нощната тишина. Тя млъкна и се зачуди как ще разбере дали дървото се е съгласило. — Моля те, мога ли да дойда и да взема клонките?

Лайза пристъпи още напред. Ако се протегнеше, вече можеше да докосне дървото.

Отговор нямаше.

Като стискаше ножа, тя забеляза, че той блести на лунната светлина като скалпел на хирург.

— Няма да те боли, много е остър. Моля те, дай ми някакъв знак!

Мерин не ѝ беше казал, че трябва да каже това, но усещаше, че е правилно.

Зачака вперила поглед в клонките.

Една сянка се отдели от края на гората и се понесе ниско над полето към нея. Тя я наблюдаваше, затаила дъх. Част от нея знаеше, че това е кукумявка, но някъде в дълбините на съзнанието си, отвъд разума, където бяха заровени познанията за митичните традиции на душата, тя знаеше, че това е знакът, който чака. Кукумявката кацна на калината и се втрени в нея. За миг Лайза не посмя да помръдне, притеснена да не я подплаши, после бавно вдигна ножа. Хвана със

студените си пръсти върха на един клон и отрязва две малки вейки от него. Пусна ножа в джоба си и извади чилето червени копринени конци за бродерия, останали също от баба й. Беше й трудно да завърже на възел коприната с измръзналите си пръсти на слабата светлина на луната, но най-накрая се справи и вдигна в ръка малкия кръст към кукумявката, която я наблюдаваше с неотклонен интерес и без никакъв страх.

— Благодаря ти — каза Лайза на глас. — Този амулет ще защити и приятелката ми Джейн, защото ти я дари с твоята сила, любов и защита.

Вдигна кръста към кукумявката. Птицата не помръдна.

Не беше сигурна какво трябва да направи сега, затова се доближи и докосна дървото.

— Много съм ти благодарна — каза тя меко. — Мога ли да дойда и да поговоря с тебе отново на светло?

Отговор нямаше и тя бавно се обърна.

— Не мога да повярвам, че казах това!

Скептичните думи се изплъзнаха от устата й, без да иска. Зад нея кукумявката се издигна на безшумните си криле и отлетя към долината. Когато Лайза отново се обърна да погледне към калината, от птицата нямаше и следа.

Тя пусна кръста в джоба си и тръгна към вратата на градината, която изглеждаше тъмна след блясъка на замръзналите поля. Внезапно отново почувства увереност.

Брийд седна в леглото. Завесите бяха дръпнати само наполовина и тя виждаше луната високо над тъмния покрив на отсрещната къща. Намръщи се. Нещо я беше събудило. Във въздуха витаеше опасност — сякаш нощта леко потрепери. Погледна към Адам. Той изстена и се обърна с гръб към лунната светлина, после зарови лице във възглавницата. Брийд се измъкна от леглото, отиде до прозореца и дълго се взира навън. Косата й се спускаше по голите рамене, докато се заслушваше в мрака.

Стиснала кръста, Лайза премина покрай заспалите ябълкови дървета. Чуваше как скрежът скрипти под ботушите ѝ. Сега не се криеше, вниманието ѝ беше насочено към къщата и топлината на кухнята, която я очакваше. Не забеляза очите на котката, които я наблюдаваха от сенките, не чу безшумните ѝ стъпки.

— Брийд, върни се в леглото!

Сънният глас на Адам стигна до нея точно, когато показваше нокти. Тя погледна през рамо, объркана. Чувстваше първичната сила, която се излъчваше от джоба на жената, макар и ненасочена към нея. Духът на калината е червен и жизнен, досега тя го беше смятала за съюзник. Можеше да се пребори с него, но вече беше разконцентрирана, раздвоена. След миг тя изчезна от обляната в лунна светлина градина и се върна в спалнята на тихата, оградена от дървета градска уличка. Около нея лунната светлина помръкна и Адам се надигна на лакът.

— Брийд! Върни се в леглото! Ще изстинеш там. Защо си отворила прозореца?

Говореше като раздражителен старец. За миг тя погледна обратно към блестящата от скреж градина, после сви рамене и се мушна между чаршафите. Той изстена от удоволствие, когато притисна студеното си тяло до горещата му плът.

До вратата Лайза спря и се озърна. За част от секундата беше усетила някакво раздвижване в сенките, беше доловила животинския дъх на излязла на лов котка. Стисна кръста по-здраво и го притисна към гърдите си.

— Махай се, Брийд! — прошепна тя. — Тук няма място за теб. Върви там, откъдето си дошла!

Отговор нямаше. В леглото на Адам Брийд прокара нокти по гърдите му и той примигна, когато тънка струйка кръв бликна от кожата над сърцето му.

— Кучка!

Тя се изсмя тихо и гърлено. По-късно щеше да се разправи с жената.

[1] Сукуба — женски демон — Бел.ред. ↑

Лайза сложи увития в хартия кръст внимателно в малката кутия и я прибра в най-горното чекмедже на тоалетната си масичка под чифт нови чорапи. Зад нея Фил спеше. Беше се увил като пашкул в одеялата и чаршафите. Усмехната, тя се съблече, сложи ризата, с която спеше и отиде до леглото.

— Фил! — искаше да го събуди само колкото да изтегли част от завивките. — Отмести се. Пусни ме да си легна.

Той изръмжа и се завъртя, като дръпна и чаршафите със себе си.

— Фил! — тя хвана одеялото и го дръпна.

Той отвори едно око.

— К'во има? — думите му бяха почти неразбираеми от съня.

— Пусни ме под одеялото.

За миг помисли, че отново е заспал, после с ново изръмжаване той се преобърна и й направи място.

— Божичко, жено, колко си студена! — сега беше съвсем буден. — Къде по дяволите беше?

— Танцувах на лунната светлина!

Лайза се примъкна плътно до него, за да се стопли.

— Олеле! — той я прегърна. — Защо тогава облече това ужасно фланелено нещо. Хайде, събличай го!

— Не — полужасмяна, тя се отдръпна. — Фил, късно е, а и двамата сме уморени.

— Късно е, а и двамата сме съвсем будни — той зарови лице в гърдите ѝ. — Ммм, миришеш на свежо, диво и мразовито. Следващия път, когато отидеш да танцуваш на лунна светлина, ме извикай и ще отидем заедно.

Дълго лежа будна, след като той заспа. Тялото и беше отпуснато и задоволено. От време на време очите ѝ се насочваха в тъмнината към черния силует на тоалетната масичка. Можеше да се закълне, че от горното чекмедже проникваше червеникаво сияние. Усмехната на собствената си глупост, остави мислите ѝ да се понесат към Адам. Чудеше се къде е той сега, дали е с Джейн или с Брийд. Усещаше, че

второто е по-вероятно и това я накара да се намръщи. Ако нейният съпруг беше прелъстен от онзи демон, тя щеше да се бори за него.

На другата сутрин Лайза позвъни на Джейн веднага, щом Фил изчезна в ателието. До нея Бет се опитваше да облече плюшеното зайче с пуловера на малката си кукла. След половин час Лайза щеше да я откара надолу по хълма до детската градина, а после щеше да отиде до пощата в Хей.

Телефонът дълго звъня. Лайза се намръщи. Затвори и отиде до масата, за да допие кафето си. Напоследък Адам обикновено тръгваше за работа малко преди девет, защото стигаше за пет минути с колата до амбулаторията. Джейн не излизаше, освен да напазарува и то доста покъсно. Пък и Лайза знаеше, че напоследък тя все повече си стои у дома.

Допи чашата и отново вдигна слушалката. Този път изчака цели пет минути, но отговор нямаше. Погледна ръчния си часовник и видя, че трябва да тръгва с Бет. Вместо това взе телефонния указател и потърси номера на Адам в кабинета му. Отсреща веднага вдигнаха телефона.

— Бих искала да говоря с доктор Крейг. Обажда се Лайза Стивънсън.

— Боя се, че доктор Крейг е зает с пациент — гласът беше делови. — Бихте ли искала да говорите с доктор Хардинг?

Лайза се канеше да откаже, но промени решението си. Свързаха я веднага.

— Съжалявам, че те безпокоя, Робърт, но не мога да се свържа с Джейн Крейг от няколко дни. У тях никой не отговаря и малко се притеснявам. Как са нещата там, знаеш ли?

Той за миг замълча.

— Не си ли говорила с Адам?

— Зает е — отговори тя по-рязко, отколкото възнамеряваше.

— Разбирам — той се поколеба. — Мисля, че Джейн беше тук преди няколко дни и доколкото знам, тогава всичко беше наред. Всъщност Адам изглежда много изморен. Честно казано, струва ми се, че е под голямо напрежение.

Те се познаваха достатъчно отдавна, за да ѝ има доверие, а след като Джули и Кълъм бяха загинали, Робърт се беше превърнал в опора и за двете семейства. Въпреки това, сега звучеше сдържано.

Тя обаче беше пряма.

— Нещо не е наред, Робърт. Може би се е случила някаква беда. Ще направиш ли нещо за мене? Ще потърсиш ли Джейн по някое време днес, дори и само по телефона. Наистина се притеснявам за нея — тя се поколеба. — И, Робърт, моля те не казвай на Адам, че съм се обаждала.

Джейн ѝ се обади по обяд.

— Робърт Хардинг ми позвъни — беше потисната, обикновено приятният ѝ глас сега беше безизразен. — Каза, че си се притеснявала за мене.

— Никой не вдигаше телефона.

— Бях взела приспивателно. Напоследък не мога да спя. Робърт ми го предписа.

— Не ми е казал.

— Разбира се, нали съм му пациентка — Джейн иронично се засмя. — Тъй като причината за моите проблеми е съпругът ми, навярно е решил да бъде дискретен — тя въздъхна. — Не се притеснявай за мене, Лайза.

— Знаеш, че не мога да не се притеснявам. Слушай... — Лайза замълча. — Има ли някой при теб?

— Не. Кой очакваш да е тук? — настъпи моментна тишина. — О, жената котка ли? Не, тя никога не е тука, когато Адам е на работа. Предполагам, че се връща в геената, от която излиза, за да си почине до залез-слънце.

— Джейн — Лайза се намръщи. — Слушай, изпратих ти нещо по пощата. Друг амулет. Направих го специално за тебе. Ходих да се видя с Мерин. Той е отново тук и знае всичко. Каза, че ако направя това за тебе, ще те предпазва. Тя няма да може да те докосне. Трябва да го носиш през цялото време със себе си. През цялото време, Джейн. И трябва да се пазиш. Помниш ли как те учихме преди?

— Но не успяхме, нали? Какъв е смисълът да съм в безопасност, щом тя ми отне съпруга?

— После ще се заемем и с Адам — Лайза се намръщи раздразнено. — Хайде, Джейн. Трябва да помогнеш. Заедно можем да се отървем от нея, сигурна съм. Слушай, ще дойдеш ли скоро насам? Бет иска да види баба си Джейн.

От другата страна се чу хлипане.

— Бих искала, Лайза, но не мога да го оставя. Тя сякаш му изпива кръвта. Той се топи пред очите ми, но не иска да ме послуша. Не мога вече да разговарям с него.

— Тогава недей.

— Може би ще послуша теб, Лайза. Той винаги те е уважавал.

Настъпи тишина.

— Знаеш, че не иска да ме вижда, Джейн. Последния път, когато дойдох, ми даде ясно да го разбера.

— Мисля, че ще те види, ако си без Бет. Боли го, когато мисли за нея. Той все още си представя Кълъм като малко момче и не може да приеме идеята, че той е баща ѝ. Моля те, Лайза, ела!

Лайза прехапа устни.

— Ще поговоря с Фил. Той работи в момента и може да не иска да му оставя Бет.

Кожата ѝ настръхна при мисълта да се върне в онази студена, негостоприемна къща със заключени врати, от която лъхаше мъка, за да кръстоса шпаги с Брийд.

— Мога да се справя за два дни — поклати глава Фил. — И то само, ако много настояваш. Никак не ми харесва мисълта, че ще отидеш в онази лудница.

— На мене също, но какво мога да направя? Трябва да им помогна — Лайза прибираше пуловерите си в пътната си чанта. — Сигурен ли си, че ще се справите без мен?

Той внезапно се усмихна.

— Разбира се, генерале! Бет ще ме гледа. Ако завали сняг ще се грижим един за друг и ще се пързеляме на подноса за чай всеки ден. Но не мога да остана по-дълго време без теб, Лайза — той я прегърна и целуна, внезапно станал сериозен. — Трябва да работя, щом моята известна и богата жена е решила да си почине от своите също тъй известни клиенти и вместо това да препаше кухненската престилка. Моите картини не струват толкова скъпо, колкото твоите, любима.

За миг тя се притисна към него.

— Може би, но са много по-добри. Ужасното, когато рисуваш портрети е, че винаги се чудиш дали моделът не плаща заради своята суетност, а не заради дарбата ти.

— И скромна на всичкото отгоре. Какво повече би могъл да желае един мъж? — той я целуна по главата. — Бъди внимателна, любов моя.

В гласа му се усещаше тревога.

— Обещавам.

Докато караше на изток, тя мислеше за обещанието си. По пътя беше отишла до къщата на Мерин, но той беше излязъл и не се виждаше наоколо. Това я изпълни с тревога. Имаше нужда от съвета и благословията му. Без тях се чувстваше уязвима.

Този път пред къщата в Сейнт Олбънс нямаше кола, когато сви в тихата уличка. Предната градина беше поддържана, къщата изглеждаше съвсем нормално. Всички завеси бяха вдигнати, прозорците блестяха на силното зимно слънце. Тя натисна звънеца и зачака, сгушена заради пронизващия източен вятър.

Отговор нямаше. Позвъни отново и погледна часовника си. Джейн я очакваше, пък и беше пристигнала навреме. Някой... Джейн трябваше да е тук, за да я посрещне. Тя позвъни за трети път и се канеше да заобиколи къщата, когато видя нечие лице на прозореца на горния етаж.

— Джейн! — помахаше с ръка. — Отвори ми!

Лицето се вгледа за миг в нея, после внезапно изчезна от погледа ѝ. Лайза се обърна към вратата.

— Съжалявам, бях заспала.

Джейн беше още по халат, косата ѝ беше сплътстена и отдавна немита, а лицето — набръчкано.

Лайза се намръщи.

— Е, все пак най-накрая ме чу — гласът ѝ прозвуча по-рязко, отколкото искаше, но отчаянието на Джейн я трогна. — Хайде, облечи се и ми направи чаша кафе.

Предполагаше, че Джейн има по-голяма нужда от кафе, но това поне беше причина да се размърда. Половин час по-късно те седяха в кабинета. Френските прозорци бяха отворени към малката тераса и свежият въздух раздвижваше завесите, премахвайки мириса на застоял тютюнев дим.

— Съжалявам, че е толкова разхвърляно.

Въпреки голямата чаша черно кафе в ръката си, Джейн изглеждаше полузаспала. Под пуловера си носеше кръста от калина,

окачен на тънка златна верижка.

— Нямате ли вече чистачка?

Лайза оглеждаше стаята. Дори бюрото на Адам беше покрито с прах.

Джейн сви рамене и поклати глава.

— Не сме наемали, откакто госпожа Фрийлинг ни напусна. Никоя нямаше да остане след убийството, а и сега, когато Кълъм го няма...

Гласът ѝ увисна във въздуха.

— Ти реши да останеш в тази къща, Джейн — опита се да я ободри Лайза. — Щом си взела такова решение, трябва да го направиш както трябва. Не може да спреш да чистиш заради това, което се е случило, Джейни.

— Знам — Джейн стисна с две ръце чашата си и отпусна рамене. — Аз съм виновна за всичко.

— За нищо не си виновна! — Лайза беше възмутена до дъното на душата си. — За бога, нищо не се е случило по твоя вина!

— Адам казва, че е така. Ако не съм била разглезила толкова Кълъм...

— Не искам и да чуя! Негодник! Къде е Адам?

— На работа.

— И как успява да работи в това състояние? Едва ли може да излекува някого.

Джейн сви рамене:

— Пациентите му го обожават, каквото и да прави.

— Но ще престанат, ако започне да ги убива — търпението на Лайза се изчерпваше. — Хайде, Джейн, стегни се! Да се опитаме да почистим това място и да сготвим нещо за Адам. Ще говоря с него, след като се нахраним — тя млъкна. — Разбирам, че мадам не е тука през деня?

Джейн поклати глава:

— Изчезва, щом той излезе.

— Изчезва?

— Никога не съм я видяла да излиза през вратата — Джейн невесело се засмя. — Предполагам, че се дематериализира или излита през комина на метлата си. Но ще бъде тук, когато Адам се прибере. Ще го чака в спалнята.

Лайза внимателно я наблюдаваше. Нетърпението ѝ беше отстъпило място на искрено съчувствие. Не можеше да си представи как би се чувствала на мястото на Джейн. Едно е някоя жена да отнеме съпруга ти, но съвсем друго — да го направи някакъв си призрак. Отчаяно поклати глава, остави чашата си и стана.

— Хайде да оправим къщата!

— За два часа? — Джейн дори не помръдна.

— За два часа можем да свършим доста работа.

Когато Адам превъртя ключа си в ключалката, всекидневната беше почистена и разтребена. На масата имаше свежи цветя, а Лайза бъркаше тенджерата с говеждото на печката. Дори беше пуснала една от любимите плочи на Адам — концертът за цигулка на Елгар. Джейн се беше преоблякла, косата ѝ беше измита и сресана, лицето — гримирано.

Двете жени седяха във всекидневната, когато чуха входната врата да се отваря. Лайза окуражително се усмихна на Джейн и кимна.

— Адам! — извика Джейн. — Влез да пиеш едно шери с нас. Имаме гостенка.

Адам се появи на вратата, все още стиснал черното си куфарче. При вида на Лайза лицето му помръкна.

— Не си спомням да сме те канили.

Той остави с трясък куфарчето на пода.

— Не — преди Джейн да успее да каже нещо, Лайза пристъпи и го целуна по бузата, потресена от измореното му изпито лице. — Минавах от тук и реших да се отбия.

— Не ти ли мина през ума, че ние не искаме да те видим?

Той се хвърли на канапето и взе чашата шери, която Джейн му подаде.

— Нито за миг. Нито ми хрумна, че ти си станал кисел, груб и негостоприемен — отвърна тя остро. — За щастие съпругата ти те отсрамва.

— Лайза ни пригответи вечеря — каза Джейн отбранително. — Наистина беше много мило от нейна страна, след целия път, който е изминала.

— Трябвало е да сготви, ако е гладна. Не си спомням ти да си готвила напоследък.

Той изпразни чашата си на един дъх, отиде и си наля втора.

— Нямаше за кого да готвя — отвърна му гневно Джейн. — Ти беше твърде зает горе, за да слезеш да вечеряш.

— Нека не се караме — Лайза застана между тях. — Защо просто не седнем да вечеряме спокойно?

Той погледна към Джейн, която с наклонена глава сякаш се заслушваше да чуе нещо на горния етаж. Лайза стисна малко по-здраво чашата си и самоуверено се усмихна на Адам.

— Хайде, елате в кухнята. Задушното трябва да е вече готово.

Адам остави чашата си.

— Ще отида горе да се измия.

— Не! — извика Джейн разтревожено. — Не отивай горе! — тя погледна към него, после към Лайза. — Ще е жалко, ако яденето изистине — добави изчервена.

След един напрегнат миг мълчание Адам сви рамене.

— Добре, нека направо да ядем.

Той излезе пръв от стаята и мина през коридора, без да поглежда към стълбите. Джейн и Лайза погледнаха нагоре, преди да влязат в кухнята. Помръдна ли нещо там? Не знаеха, но тръпки ги полазиха, когато погледите им се спряха върху тъмната площадка на втория етаж.

Седнаха и Джейн вдигна капака на тенджерата. Облак ароматна пара се понесе из кухнята.

— Мирише чудесно — усмихна се благодарно на Лайза. — Нали, Адам?

Адам кимна. Подпря лакти на масата и наведе глава. Изглеждаше изтощен до смърт.

Джейн сипа в една чиния месо, моркови и гъби с тъмен сос, добави лъжица картофено пюре и я постави пред него.

— Това ще те накара да се почувстваш по-добре — каза тя тихичко. — Ще станеш нов човек.

— Нещо, което без съмнение много искаш да се случи — облегна се назад Адам.

— Знаеш, че тя не искаше да каже това — намеси се твърдо Лайза. — Хайде, яжте и двамата. Не съм готвила на вятъра!

Тя опита задушеното и започна бавно да дъвче, вперила очи в чинията. За миг помисли, че Адам ще стане и ще си тръгне, без дори да опита месото, но най-накрая той взе вилицата. Поигра си с храната няколко минути, после поднесе пълната вилица към устата си. Лайза въздъхна от облекчение. Задушеното явно му хареса и той взе още.

Трясъкът от горния етаж ги накара да се втренчат в тавана.

— Не отивай! — вилицата на Джейн изтрака в чинията. — Моля те, Адам, не се качвай горе.

Той се намръщи, загледан в тавана.

— Нещо трябва да е паднало...

— Няма значение, Адам. Продължавай да ядеш.

Лайза му се усмихна колкото можеше по-убедително. Надяваше се, че никой не забелязва как кожата ѝ е настръхнала от ужас. С мъка си наложи да продължи да се храни.

— В старите къщи винаги има странни шумове, особено от гредите, които се свиват и разширяват...

— Това не е стара къща.

Гласът на Джейн отново беше странно безизразен. Тя беше оставила ножа и вилицата си и Лайза видя, че ръцете ѝ треперят.

А-дам!

И тримата чуха далечния вик. Джейн запуши ушите си с ръце.

— Не отивай, моля те, не отивай.

Молбата ѝ прозвуча като ридание, но Адам вече буташе стола си назад.

— Адам! — Лайза стана и се наведе над него. — Не си и помисляй да отиваш там! Ако го направиш, значи си глупак.

— Махни се от пътя ми, Лайза!

Той я отблъсна и се изправи.

— Адам, помисли какво правиш! — тя го хвана за ръката. — Защити се, бори се с нея, спомни си каква е тя.

— И каква е тя? — той внезапно се обърна към нея и тя отстъпи, изненадана от внезапната му злоба. — Ще ти кажа каква е. Красива, топла и любвеобилна жена, която много ме обича; която ми съчувства, че съм изгубил единствения си син и разбира какво преживявам, докато другите мислят само за себе си! Ето такава е тя!

— Адам, това не е честно! — извика Джейн. — Знаеш това.

— А и не е вярно — добави Лайза. — Тя дори не е истинска, Адам!

— Не е ли? — той се усмихна странно. — Повярвай ми, тя е съвсем истинска.

— Ако е истинска защо не слезе долу и не вечеря с нас? — Лайза се опитваше да говори спокойно. Отдръпна се от Адам. — Хайде, извикай я. Покани я да дойде и да яде с нас.

— Не бъди глупава!

— Защо да е глупаво? Не виждам защо да не може да го направи. Хайде, извикай я. — Тя вирна брадичка предизвикателно. — В крайна сметка всички ние я познаваме, нали?

Той се отдръпна от масата.

— Моля те, махни се от пътя ми, Лайза.

— Адам! — Джейн притича и го хвана за ръката.

Той се освободи.

— Повярвайте ми, не бихте искали да дойде при вас.

— Напротив, Адам — Лайза отново застана пред него. — Искаме да я видим и да говорим с нея. Искаме да я попитаме какво прави тук, защо разбива едно щастливо семейство. Искаме да знаем — тя присви очи — какво е правила насред пътя в дъжда пред колата с моята дъщеря и твой син!

— Не! — изкрещя Адам. — Това не е истина! Ти си глупачка и нищо не разбираш! Не е била Брийд!

— Не е ли била тя? — Лайза беше твърда. — Тогава я попитай.

— Няма нужда да я питам. Тя никога не би направила нещо, за да ме нарани. Тя е добра, красива и внимателна.

— Глупости! Тя е истинска харпия! Не, Адам, стой тук! — тя го хвана, когато се опита да тръгне към вратата. — Помисли! За бога, събуди се!

Той я изблъска от пътя си.

— Иди си, Лайза. Тук не си добре дошла! — Адам отиде с няколко крачки до вратата и я отвори. — Месиш се в неща, които не разбираш.

Той излезе в коридора, тръшна вратата след себе си и те чуха как тича нагоре по стълбите.

Джейн се хвърли обратно на стола си и избухна в сълзи.

— Виждаш ли? Какво да правя? Тя го е омагьосала.

— Отивам след него.

— Не! — гласът на Джейн се извиси в писък. — Не можеш да го направиш! Тя е опасна, Лайза. Убивала е хора!

— Мен няма да убие! — Лайза кипеше от гняв. — Ти остани тука.

Тя отвори вратата, без да си дава време да мисли, изкачи стълбите и спря пред гостната стая. Очакваше, че се е заключил, но щом докосна дръжката, вратата с лекота се отвори. Адам стоеше до леглото с наполовина съблечена риза, а Брийд, напълно гола, го прегръщаше през врата. Те и двамата се обърнаха, когато Лайза застана на вратата. Брийд се усмихна. Не се опита да се прикрие, нито се отдръпна от Адам.

— Вън! — Адам сложи ръцете си на хълбоците на Брийд и я придърпа към себе си. Извърна очи от Лайза. — Излизай, освен ако не си станала воайор на тези години?

Думите му бяха умишлено жестоки. Той зарови лице в косата на Брийд и я притисна още по-силно към себе си.

— Идиот такъв! — Лайза не можеше да повярва на очите си. — Не се ли срамуваш? Не ти ли е останала капка разум?

— Не.

Той се усмихваше на Брийд и Лайза можеше да се закълне, че я чува как мърка като доволна котка.

— Горката Джейн! — гласът на Лайза издаваше отвращението ѝ.

— Да, горката Джейн. Остави ни на мира, Лайза.

Той дори не поглеждаше към нея, все още заровил лице в буйната дълга коса.

Изведнъж Лайза усети, че не може да издържи повече. Обърна се и изскочи от стаята, като тръшна вратата колкото можеше по-силно. Тичешком прекоси площадката и влезе в банята. Едва успя да стигне до нея, когато ѝ прилоша. Пусна студената вода и наплиска лицето и ръцете си. Трепереше като лист.

— Лайза? — чу гласа на Джейн, плахо викаща от подножието на стълбите. — Лайза, добре ли си?

— Добре съм — успя да отговори. — Идвам.

Издуха носа си с парче тоалетна хартия, пое си дълбоко дъх и отвори вратата. Откъм гостната не се чуваше никакъв звук. Изтича

надолу по стълбите, мина покрай Джейн в коридора и влезе обратно в кухнята.

— Би ли ми направила малко кафе?

Хвърли се на един стол.

— Какво стана?

Лицето на Джейн беше пребледняло, но ръцете ѝ не трепереха, когато взе чайника и го напълни с вода от чешмата.

— Тя е там вътре с него.

— Знаехме това отпреди — гласът на Джейн беше напълно равен.

— Тя наистина е с него — Лайза погледна нагоре и отметна косата от челото си. — Съжалявам, Джейн. Не бях разбрала. Мислех... — млъкна и поклати глава. — Не зная какво точно мислех.

— Те правят секс — каза Джейн равнодушно. — Чувам ги всяка нощ. Защо мислиш, че пия приспивателни? Той не я изпуска от ръцете си, напълно е обсебен. Не яде, не спи много — тя се изсмя горчиво. — Той просто се прибира, качва се горе и я чука. А Робърт Хардинг ме пита какво става с мен.

— Хайде да се махнем веднага. Върни се в Пен-и-Форд. Не можеш да останеш тук.

— Трябва да остана. Това е моят дом. Няма къде другаде да отида. Откакто мама се премести в старческия дом, не мога да ида и при нея.

— Ти не би и искала! Но това не е дом, Джейн, това е затвор. Знаеш, че при нас винаги ще се чувстваш у дома си. Остави го. За бога, как можеш да му разрешаваш да те унижава така? — Лайза се изправи. — Хайде, взemi си някои неща. Ще тръгнем веднага. Ще се кача да си взема чантата.

Джейн поклати глава.

— Нямам достатъчно сили, за да се боря повече, Лайза.

— Но аз имам. Няма да си тръгна без тебе.

Чувстваше, че кипи от яд и възмущение. Обърна се, изтича отново в коридора и се качи по стълбите, като ги взимаше по две наведнъж.

Джейн я беше настанила в старата спалня на Кълъм, тъй като гостната беше заета. Тя отвори вратата и отново усети силна болка, както първия път, когато влезе тук. Вещите му толкова много ѝ

напомняха за него. Куфарът ѝ беше на леглото. Не беше разопаковала багажа си. Грабна палтото си и се обърна към вратата. Там стоеше Адам, облечен в халат. Косата му беше разрошена, а лицето му — пламнало от гняв.

— Какво правиш тук?

— Събирам си багажа. Заминавам.

— Нямах работа в тази стая.

— Както виждаш, няма и да остана.

— Ти уби сина ми.

— Глупости! Ако някой го е убил, това е Брийд! Хайде, попитай я какво е направила.

— Не смей да казваш подобно нещо! — лицето му беше разкривено от гняв. — Махни се от къщата ми, Лайза и никога не се връщай обратно. Да не си посмяла да стъпиш в стаята на сина ми отново. Ти и твоята дъщеря го убихте. Ако не бяхте вие, той щеше да бъде още жив.

— Знаеш, че това не е истина, Адам! — изкрещя тя. — Кълъм обичаше Джули. Аз също изгубих дъщеря си. Бет изгуби родителите си. Не разбираш ли какво се е случило? Никой друг не е виновен, освен жената, която е изскочила пред тях на онзи мокър път. Това е работа на Брийд, а ти ѝ позволяваш да дойде тук и да те съблазнява. Отърви се от нея, Адам! Отпрати я! Тя е самото зло. Тя е чудовище.

Някаква сянка помръдна на площадката зад Адам. Лайза отстъпи назад.

— Не ѝ позволявай да се приближава до мен, Адам! Не отговарям какво може да ѝ се случи.

Беше забелязала големия крив нож на стената на стаята, любим трофей на Кълъм от Индия. С две крачки отиде до него и го взе в ръка. Обърна се, като размахваше остро като бръснач оръжие пред себе си.

— Накарай я да се махне, Адам.

От сенките се чу злобно животинско ръмжене. Адам се усмихна.

— Не ставай глупава, Лайза. Не можеш да я убиеш. Джейн се опита и не успя.

— Аз ще успея — заплашително размахна ножа пред себе си. — Накарай я да се махне.

Тя не я виждаше, но подушваше животински страх и похот във въздуха, а после отново чу ниското ръмжене от вратата зад Адам.

— Ти си иди, Лайза — Адам не се държеше нормално и за миг тя се почуди дали не ходи насън или не е в някакъв хипнотичен транс. — Не те искаме тук.

— Адам! — гласът ѝ беше остър. — Това съм аз, Лайза.

— Зная коя си — той отново се усмихна странно. — Натрапница. Не те искаме тука, не разбираш ли?

Той направи знак зад себе си и Брийд се намести в прегръдката му, висока, слаба и красива, с разпиляна по раменете тъмна коса. Беше се увила в чаршаф.

Суровите ѝ сиви очи срещнаха предизвикателно погледа на Лайза.

— Защо искаш да ми отнемеш А-дам? — гласът ѝ беше нисък и музикален. — Ти си имаш друг мъж. — Тя отпусна за миг глава на рамото на Адам. — Той винаги е обичал мен.

— Не, Брийд — Лайза с мъка овладя гласа си. — Ти не си тази, която обича. Той обича съпругата си. Обичаше сина си. Защо направи това със сина му, Брийд?

— Лайза! — гневният вик на Адам я прекъсна.

— Не, остави я да отговори, Адам. Какво направи със сина му?

— А-дам няма син. Той обича само мене.

— Но имаше, не си ли спомняш? Син, снаха и малка внучка в една кола...

— Не си спомням. Не е важно — Брийд облиза устни и се притисна прелъстително към него. Протегна се и го погали по лицето. — Накарай я да си тръгне, А-дам.

— Моля те, Лайза — гласът на Адам беше съвсем тих.

— Ако не си отидеш и не ни оставиш на мира, ще взема твоя мъж.

Очите на Брийд се присвиха като на котка, когато за секунда погледна към Лайза от прегръдките на Адам. Беше усетила присъствието на кръста от калина веднага, щом Джейн го сложи. Той обгръщаше жената с огън и я пазеше. Тази жена също беше защитена от светлината. Но тя беше уязвима по друг начин.

— Ако се опиташ да ми вземеш Адам, аз ще ти взема Фил.

Лайза изтръпна. Сиянието на защитата ѝ отслабна.

— Не ме заплашвай — тя млъкна. — Откъде знаеш името на съпруга ми?

— Аз знам всичко — погледът ѝ, прикован в очите на Лайза не трепваше. — Тръгвай.

— Няма да си тръгна без Адам. Искам да дойде с мен.

— Тогава ти си глупачка — Брийд презрително я огледа от главата до петите. — Ще те прокълна и ще те накарам да страдаш. Няма да ти позволя да вземеш моя А-дам.

— Лайза, предупредих те — Адам обгърна по-здраво раменете на Брийд. — Недей да ѝ противоречиш.

— Тогава, за бога, вразуми се!

Брийд поклати глава.

— Тя няма да те послуша, мой А-дам — вдигна ръка и я насочи към Лайза. — Проклинам те, жено на Адам, да изгубиш мъжа, когото обичаш, както ти ме прокле да изгубя моя.

Лайза залитна назад. Усети как леден отровен въздух внезапно се завихри около въображаемия ѝ щит.

— Добре. Ще си тръгна. Но няма да изляза от тази стая, докато не се махнете — за свой ужас тя установи, че трепери като лист. Погледна към Адам, който още стоеше на вратата. — Хайде, закарай я обратно в стаята си и аз ще си тръгна.

Отчаяно се опита да изправи рамене. Не трябваше да ѝ показва, че се страхува. Не трябваше да я остави да разбере колко много я е уплашила.

Брийд се усмихваше тържествуващо. Сякаш без да помръдва, тя се измъкна от прегръдката на Адам и прекоси коридора.

— Ела, А-дам!

Адам я последва до вратата на гостната. Там се обърна.

— Не се връщай никога вече!

— Няма, но нека развали проклятието — устата на Лайза беше пресъхнала.

— Твърде късно е. Проклятието остава.

— Адам...

Но Адам беше влязъл в стаята.

Лайза остана още миг, след като той затвори вратата, неспособна да помръдне. Буквално беше замръзнала на мястото си.

— Господ да те пази, Адам — прошепна тя. — Господ да пази всички ни!

— Не мога да го оставя — отбранително поклати глава Джейн.
— Нещо ужасно ще се случи, ако си отида.

— Нещо ужасно ще се случи, ако останеш — Лайза вече беше преметнала чантата си през рамо. — Ще те чакам в колата — тя отиде до вратата. — Говоря сериозно, Джейн. Няма да остана в тази къща и минута повече. Имаш десет минути.

Навън вече беше тъмно. Мина по късата алея покрай колата на Адам и излезе през вратата. Там, на тихата улица, отключи стария „Триумф“, хвърли чантата си на задната седалка и се качи. Все още трепереше. Погледна часовника си.

Завесите на горния етаж не бяха плътно спуснати и между бледосините кретонени пердета се процеждаше светлина. Не се виждаше никакво движение. Погледна отново часовника си. Бяха изминали само две минути. Искаше да тръгне. Искаше да бъде вкъщи с Фил и Бет, далече от тази ужасна къща и нейната дяволска обитателка. Още една минута. О, господи, запази ги! Не позволявай нищо лошо да се случи на Фил или Бет!

Хайде, Джейн! Хайде!

Тя затвори очи и започна да брои тихичко. След двадесет и пет спря и отново отвори очи. Погледна към прозореца със сините завеси. Светлината беше угаснала.

Джейн, къде си?

Прехапа устни. Трябваше ли да влезе и още веднъж да се опита да я убеди? Но тя беше опитала. Беше направила всичко възможно.

Изминаха още пет минути. Оставаха само две до тръгването. Сложи ръка на ключа за запалването и впери очи в часовника си, като гледаше как отброява всяка секунда върху светещия циферблат.

Вратата оставаше затворена. Джейн нямаше да дойде. С въздишка Лайза запали мотора.

С две спирания за черно кафе в крайпътни кафенета за шофьори на камиони, тя успя да стигне в къщи за по-малко от четири часа. Когато зави по дългата тясна алея, намали скоростта, включи на първа и сви по стръмнината към фермата. За нейна изненада всички прозорци светеха. Изпълнена с лоши предчувствия, тя спря в двора,

изключи мотора и остана за минута неподвижна, заслушана как шумът заглъхва в студения въздух. После, схваната и изтощена, излезе от колата и се отправи към къщата.

Вратата на кухнята се отвори и се появи една жена. Разтревоженото ѝ лице ясно се виждаше.

— Джени? Какво правиш тук? — Лайза усети как стомахът ѝ се присвива от ужас при вида на съседката. — Къде е Фил?

Джени сви рамене.

— Помислих, че той се връща. Тръгна преди два часа. Обади се Хари Евънс от Брин Глас. Каза, че някакви ученици се изгубили в планината. Събирали група за издирване. Фил ми се обади да дойда да стоя с Бет и тръгна — тя сви рамене. — Обадох се преди час на Елъри да разбере дали има някакви новини, но тя ми каза, че не знае нищо за никакви деца, а Хари си е в леглото. О, Лайза, скъпа, не знам какво да мисля. Не знам дали това е някаква шега или нещо друго. Не знаех какво да направя. Не можех да оставя Бет. Не знаех дали трябва да позвъня на полицията.

Лайза беше застинала на място. Цялото ѝ тяло беше изтръпнало. Загледа се в мрака зад хамбарите, към огромния планински склон, който лежеше заспал под звездите.

Брийд.

— Да се обадя ли в полицията? — внезапно осъзна, че Джени все още говореше.

— Не знам. Да, мисля, че трябва — постепенно я обземаше паника. — Ще вляза и ще поговоря с Елъри. Кога се обадиха на Фил?

Трепереше толкова силно, че едва вдигна телефона. Този път се обади Хари.

— Странна шега, Лайза. Чудя се дали не е разбрал добре или не е сънувал? — дълбокият му глас беше успокояващ. — Слушай, ако се появи тук, ще ти се обадя. Може би е по-добре да поговориш с полицията, просто в случай, че е закъсал по пътя. Тука горе е заледено. Не се притеснявай, сигурно всеки момент ще си дойде.

От полицията бяха учтиви, спокойни и не смятаха да предприемат нищо засега. Лайза тресна телефона.

— Няма да направят нищо. Не ги интересува. Не бил тръгнал толкова отдавна. Че колко време трябва да мине? — тя се обърна към

вратата. — Моля те, Джени, ще останеш ли още малко? Ще отида да го потърся.

— Сигурна ли си? Искаш ли да повикам Кен?

— Не — Лайза поклати глава, нахлузи гумените ботуши и облече якето си. — Не, аз ще го намеря. Трябва да е тръгнал по планинския път. Може да се е отбил при Мерин, а той няма телефон, а може и да е тръгнал през дефилето към Хей.

Или се е подхлъзнал по пътя и е паднал в някоя от многобройните пропасти.

Колата беше още топла и приятна. Тя блъсна вратата, запали мотора и обърна.

Къщата на Мерин бе пуста. Лайза постоя в градината отвън, загледана безпомощно в пристройката, където той държеше колата си. Беше празна. Коминът беше студен, а всекидневната, в която надникна през прозореца, имаше вид на необитаема.

— О, Мерин!

Застанала отвън, избухна в сълзи като разочаровано дете. Беше разчитала на него за утеха, съвет и сила.

— Фил!

Гласът ѝ отекна надалече под звездите и се изгуби от другата страна на планината. Нямахше отговор.

Тя караше бавно. Фаровете ѝ осветяваха завоите и дупките по пътя. Чакълената настилка беше заледена и върху гладкия лед, забеляза следите от друга кола, минала преди нея.

— Фил?

Лайза натисна леко спирачките и усети как колелата занасят, а фаровете ѝ осветиха дузина диви коне, застанали с гръб към вятъра. Дългите им сплъстени гривви бяха покрити с кал и те я наблюдаваха да преминава с безизразни очи.

Моторът на колата се задави и Лайза уплашено погледна към скалата на резервоара. Показваше, че е пълен до една четвърт. Наближаваше върха. Там имаше разширение, където можеше да спре и да огледа осветената от луната околност.

Застанала до колата, тя виждаше как пътят се вие като сребърна панделка нагоре по хълма, докдето стигаше погледът и само тук-там изчезваше зад някоя скала. Като се мъчеше да бъде спокойна, Лайза бавно и внимателно огледа всеки сантиметър от пейзажа като се

ядосваше, че не се е сетила да вземе бинокъла от закачалката до задната врата.

Тук горе беше светло почти като през деня. Зад нея, в гънките на долината, където дърветата се сгъстяваха от двете страни на потока, беше тъмно като в рог. Някъде там долу се носеше вик на сова, а в далечината от време на време проблейваха овце, затворени в кошарите в подножието на планината. Звукът се издигаше по склона към огромните черни скали, до които лете стигаха стадата, а сега бяха убежище само на орлите.

Ниско ръмжене някъде в сенките на скалите, близо до разширението на пътя, я накара да се обърне. Очите ѝ отчаяно се опитваха да проникнат в мрака. Сърцето ѝ биеше шумно в гърдите. Тя се завъртя около себе си, като се опитваше да установи откъде дойде звукът, но не чу нищо повече, освен звъntenето на тишината. Внимателно тръгна към отворената врата на колата и изведнъж я видя. Котката стоеше пред нея — едра, с тигрови шарки. Ушите ѝ бяха големи и разположени ниско върху широката извивка на челото. Очите ѝ изглеждаха червени на лунната светлина, а свитите ѝ бърни оголваха зъбите. Лайза се обърна и се мушна в колата, като заключи колкото можа по-бързо. Като дишаше тежко, погледна в огледалото, после се обърна към котката. Тя беше изчезнала, но за секунда ѝ се стори, че вижда фигурата на жена в сянката на скалите.

— Кучка!

Лайза запали мотора, обърна колата с треперещи ръце и насочи фаровете към мястото, където беше видяла силуета. Там нямаше нищо, освен малко трънливо дърво, с извито и приведено от вятъра стъбло.

Премина бавно през хребета на хълма, където пътят минаваше по твърдите скали, между калта, поръбените с лед локви и разпръснатите туфи прещип, а после внимателно се спусна по завоите към линията на дърветата. Точно тук забеляза следите от подхлъзване, които водеха надолу към едно малко дере. Спря колата и задъхано се помоли, преди да си наложи да отвори вратата и да излезе навън.

Наоколо цареше тишина.

Лайза пресече заледения път, като непрестанно се хлъзгаше и заслиза през тревата по почти вертикалния склон към мястото, където един малък поток с ромон се спускаше към гората.

Старият „Лендроувър“ на Фил беше потопен с покрива надолу в потока. Отначало тя не можа да го види, защото се сливаше със сенките в малката долина. После забеляза познатите очертания на автомобила, необичайни поради неговото положение.

— Фил? — гласът ѝ едва се чу в кънтящата планинска тишина.
— Фил, добре ли си?

Знаеше, че не е. Беше го разбрала от момента, когато беше тръгнала от къщи, но се беше надявала, че греши. Все пак отвори с мъка вратата и се протегна към ръката му, опита се да намери пулса на леденостудената китка, да нагласи по-удобно ожуленото му, уморено лице. Извади одеялото и го покри с него така нежно, сякаш беше заспало дете, после седна на замръзналата трева до лендроувъра и заплака.

Три часа по-късно я откри един фермер, който се връщаше в Кепъл-и-Фин в ранните часове на утринта, след среща с приятел в Глазбъри. Пътят му беше препречен от колата на Лайза, която стоеше в средата на шосето с отворена врата и вече гаснещи фарове.

Едва усетила, че в съня си се е измъкнала от топлото легло на Адам и за малко е вървяла по заледен планински път, Брийд притисна леденото си тяло до неговото и чу как той шумно въздъхна от удоволствие. Затворила очи, тя се отдаде на щастието да вдъхва мириса на кожата му и да вкусва солта по нея с върха на езика си. Той изстена насън и рязко се извърна настрани. Взе възглавницата си и я сложи под главата си. Седна, ядосана, че е отблъсната. Очите ѝ се присвиха в тъмнината. Тя се хранеше с неговата сила. Ако той не я допускаше до себе си, не би могла да остане при него. Без него беше загубена. Огледа се в мрака и изведнъж усети промъкващите се сенки. Бяха съвсем близо. Броихан не се беше предал и я причакваше на границата на времето.

Нито Джейн, нито Адам дойдоха на погребението. Когато Лайза им се обади, Джейн изрази съболезнованията си, но беше доста

сдържана.

Адам изобщо не пожела да говори с нея.

Болката от загубата не намаля, а с времето просто стана попоносима. Никой не се усъмни, че Фил се е подхлъзнал върху леда, а Лайза нямаше, нито някога щеше да има доказателства, че една красива млада жена от отдавна отминало време, беше изскочила на пътя пред него, точно както беше направила с колата, в която пътуваха Джули и Кълъм — безогледно деяние на един налудничав агресивен дух, изгубен в дебрите на времето.

Първите години след смъртта на Фил бяха много натоварени. Трябваше да започне работа почти веднага — никой от тях не беше имал желанието или склонността да спестява. Фил печелеше пари, докато тя се грижеше за Бет. Така се бяха споразумели и тя се беше учудила колко лесно се беше отказала от кариерата си. Учуди се и колко приятно ѝ беше да започне отново да рисува. Помагаше ѝ да забрави загубата си. Поръчките се трупаха с лекота. Беше трудно да се разкъсва между нуждите на жизнерадостното дете и спокойствието, което ѝ беше необходимо, за да рисува, но тя успя да се справи с помощта на доброжелателни съседи и търпеливи детегледачки.

Красотата на малката Бет и лъчезарният ѝ характер помогнаха за това, както и лекотата, с която тя се приспособи към промените в живота им — изумителното спокойствие и тишина на уелската провинция, следвано от луксозните и оживени пътувания из Европа, които им налагаше блестящата вече репутация на Лайза.

И все пак животът им беше самотен. Отначало Лайза не знаеше как ще живее без Фил. Всяко кътче от дома ѝ изглеждаше празно без него; всичко, което правеше, ѝ се струваше безсмислено. Ако не трябваше да се грижи за малкото момиче, тя щеше да изгуби желание за живот. Но Бет беше с нея през цялото време, обгърнала врата ѝ, обсипваща я с целувки. После дойдоха първите произнесени думи, които, както виновно си спомняше Лайза бяха: „Не плачи, бабо Лайза“, докато малките пръстчета изтриваха сълзите ѝ.

Мерин също беше с тях. За първи път той слезе от хълма и един ден тя го завари в кухнята си. Неговата философия беше простичка.

Фил не е отишъл никъде. Той е все още тук, грижи се за тях и очаква да види, че могат да се справят сами. Той научи Лайза как да разговаря с Фил, как да му иска съвети и да се вслушва дълбоко в себе си, за да чуе отговорите му. Научи я, че Фил не би искал тя да прекара живота си в плач или да изпълни детството на Бет с нещастни спомени. Научи я как най-накрая да освободи Фил, да му позволи да продължи по-нататък, така че споменът за него вече да не изпълва къщата; как да посещава гроба му върху огрения от слънцето склон с радост, а не със скръб и не всяка седмица, а само когато иска да сподели нещо. Научи я как да защити живота си и този на Бет от Брийд. Във фермата нямаше вече да се появяват нито диви котки, нито отмъстителни, ревниви духове. Когато почувства, че Лайза отново е достатъчно силна, за да остане сама, той започна да идва все по-рядко във фермата и един ден, когато тя се изкачи до колибата, разбра, че е заминал. Коминът беше студен и Лайза почувства, че той отново я е оставил да се оправя сама.

После се появиха и други мъже. Връзките ѝ не бяха нито много, нито сериозни, освен една — с италиански граф, писател, който живееше в древен, полусрутен замък в хълмовете около Фиезоле и чийто портрет беше рисувала през едно сияйно и незабравимо лято. Тя за малко не се бе омъжила за него, но нещо ѝ пречеше да го направи. Причината не беше в това, че чувствата ѝ не бяха достатъчно силни. Без да изпитва нелоялност към Фил, Лайза обожаваше графа и с радост би прекарала остатъка от живота си до него, но някакво вътрешно чувство я накара да се отдръпне. Вече не искаше да принадлежи на никого по начина, по който Микеле би искал. Тя беше личност и изкуството ѝ стоеше на първо място в живота ѝ. Лайза ценеше изключително много свободата си и рисуването, а той не можеше да разбере това. Беше изминало дълго време, откакто беше ходила в красивото имение между маслинените дървета.

От самото начало Бет я придружаваше в пътуванията ѝ, стоеше в хотелските стаи, излежаваха се край басейните, докато Лайза седеше пред статива с последния си известен модел. Ако отсядаха в къщата на модела, както беше в случая с Микеле, беше по-забавно и детето можеше по-свободно да се движи наоколо. От съвсем малка тя беше свикнала да носи собствения си скицник и пастели, а после беше преминала на бои, но никога не правеше портрети. Това беше специалността на Лайза. Вместо това Бет се концентрираше върху

пейзажите, изучаваше разликите между местата, които посещаваха — Южна Франция, Италия, Швейцария. Докато годините отминаваха, тя изпълваше блок след блок с ясни, прилежни скици и ги трупаше в малката си спалня във фермата. В училище се съсредоточи върху изкуствата, а после завърши лондонския колеж за изящни изкуства „Сейнт Мартин“. Веднъж или два пъти в годината се срещаше с баба Джейн, която изглеждаше двадесет години постара от Лайза, която фактически също ѝ беше баба. Но тя винаги мислеше за нея само като за Лайза, а понякога, в най-тайните си фантазии — като за своя майка.

Бет знаеше, че има и дядо, който е лекар в Сейнт Олбънс, но двете жени никога не говореха за него, когато бяха заедно. Когато попита Лайза за него, тя сви рамене и на лицето ѝ се изписа тъга, която я накара да спре с по-нататъшните въпроси. По някакъв начин Бет разбираше, че става дума за друга жена. Това звучеше много викториански, романтично и доста тъжно и беше причина за бялата коса и сбръчканото, състарено лице на баба Джейн. Лайза никога не говореше и за нея! Това беше странно, защото във всяко друго отношение Лайза беше съвременна и освободена жена, с нея можеше да се говори за всичко. Като се има предвид колко важни неща липсваха в живота на Бет — родителите ѝ, дядо Фил, за когото тя не си спомняше нищо, освен мечешката прегръдка — тя не смяташе, че би могла да си позволи да загуби още един дядо. Беше много заинтригувана.

Последния път трите жени се бяха срещнали на Коледа, когато Лайза беше занесла един портрет в апартамент в Ийтън Терас. Тя и Бет бяха се уговорили с Джейн да се срещнат в „Харви Никълс“ и трите се разположиха на една маса, близо до прозореца в ресторанта. За момент Лайза се загледа в Джейн, неспособна да скрие изненадата си от това колко е остаряла, но не каза нищо, докато Бет не изчезна в тоалетната.

— Защо стоиш там след всичко това?

Джейн сви рамене.

— Някой трябва да се грижи за него. Знаеш ли, че започна да пие.

Ужасена, Лайза се втренчи в нея.

— Адам?

— Че кой друг? Тя го изсмуква. Нищо не е останало от него. Работи един ден в седмицата и то само, защото Робърт не може да

измисли как да се отърве от него. Още една грешка и той ще трябва да напусне. Вече си имат друг партньор. Няма да им липсва.

— Божичко, Джейн, каква бъркотия! — очите на Лайза се изпълниха със сълзи. — Като си помисля колко обещаващ беше. И толкова ентузиазизиран.

Джейн кимна.

— Знаеш ли, аз спечелих, просто заради това, че останах — усмихна се загадъчно. — Тя не може да понася присъствието ми в къщата. Единствено кръстът е причината да съм все още жива. Онзи ден отново се опита да ме убие.

Лайза я изглежда с ужас.

— Какво се случи? — задъха се тя.

Джейн вдигна рамене с безразличие.

— Винаги съм много внимателна. Познавам я и не я изпускам от поглед. Обикновено не е там, когато Адам излезе. В деня, когато отива в кабинета си, мога да се кача горе. Чистия стаята им. Ужасно е. Стая на старец. Когато слизах надолу с прахосмукачката, тя ме блъсна по стълбите. Видях я с ъгълчето на околото си. Знаеш ли, изобщо не се е променила. Все още носи онази дълга коса, която го подлудява. Но не мога да разбера какво намира тя у него. Той е просто един впиянчен старец. — Джейн говореше с отвращение. — Ако не съм там, той няма да яде, нито да има чисти дрехи. Няма да има кой да му изхвърля бутилките. Не го пускам да отиде в кабинета си, ако е пиян. Веднъж го направи. За малко не го изхвърлиха. Точно тогава Робърт каза, че ще имат нов партньор. Никой вече не работи в един и същ кабинет повече от четиридесет години, всички се местят. Когато Робърт се пенсионира, и Адам ще трябва да го направи — тя посегна към джинтоника, който си беше поръчала, когато седнаха и изведнъж смени темата. — Бет е станала много хубава.

— Така е — Лайза беше доволна от промяната. Гледаше ръката на Джейн, която трепереше, стиснала чашата с вода. — Не казвай нищо пред нея. Тя е обградила Адам с романтичен ореол — не знаей откъде ѝ е дошло на ум.

— От тебе — Джейн я погледна, без да трепне. — Ти винаги си била омагьосана от него. Но когато разбра, че не можеш да спечелиш, прояви достатъчно разум, за да стоиш далече от него.

За миг и двете замълчаха, замислени за Фил. После Джейн се отърси от тъгата си и се усмихна на Бет, която идваше към тях между масите. Тя наистина се беше разхубавила много. Имаше тъмната коса на баща си и деликатните черти на майка си. Може би беше малко закръглена, но привличаше вниманието с жизнеността и чара си.

През останалата част от обяда Лайза и Бет развличаха Джейн със случки от последното им пътуване до Ню Йорк, където Лайза беше рисувала съпругата на един магнат от „Уол Стрийт“, а после му беше позволила да я убеди да нарисува любимото му куче.

— А сега — продължи Лайза. — Бет има поръчка да илюстрира книга за нашите планини. Така че, когато аз замина за Италия следващия месец, тя ще остане във фермата, за да започне първата си сериозна работа. Чувала ли си за Гил Кембъл, писателя пътешественик?

Джейн се усмихна и поклати глава.

— Скъпи мои, не съм чувала за никого. Разкажете ми — тя погледна към Бет с очакване.

Лайза забеляза, че едва е докоснала храната си и се намръщи, но не каза нищо, а се обърна към Бет.

— Хайде, по-добре е да си признаеш.

Бет се изчерви.

— Добре де. Той много ми харесва! И какво от това? Женен е, но всички знаят, че жена му флиртува с всеки срещнат. Всъщност казват, че е имала няколко извънбрачни връзки. Горкият Гил! Не знам защо се примирява с това. Не слушай Лайза, бабо Джейн. Тя непрекъснато ме занася за него, а това не е честно. В крайна сметка тя ни запозна. Просто ме хвърли в обятията му.

— Глупости — Лайза доволно се усмихна. — Когато „Хибърдс“ издадоха книга за моите портрети, често ходех в лондонската им кантора. Боб Кейси ме запозна с Гил на една забава и си поговорихме, защото той пишеше историята на Черната планина. Какво поестествено от това да го покания на гости?

— Тя също го харесва, бабо — намеси се Бет дяволито.

— Не е вярно — Лайза се разсмя. — Или поне не е сериозно. Та той е тридесет години по-млад от мене...

— Коего го прави идеален за мене! А докато котката я няма, мишките ще се забавляват, ако имат късмет.

— Бъди внимателна, миличка — усмихна ѝ се нежно Джейн, — ако не искаш да разбиеш сърцето си.

— Това няма да стане!

Когато най-накрая станаха да си ходят, Лайза обгърна с ръка слабичките рамене на Джейн.

— Ще дойдеш ли някой ден във фермата да ни видиш? Моля те. Сигурна съм, че Адам може да се справи сам няколко дни.

— Изобщо няма и да забележи, че ме няма — Джейн непоколебимо срещна погледа ѝ. — Не мисля, не трябва да идвам, Лайза. Вие с Бет сте щастливи и в безопасност. Нека оставим нещата така.

— Какво искаше да каже тя с това, че сме в безопасност? — попита Бет, когато помахаша на Джейн от таксито си към гара Сейнт Панкрас.

Лайза сви рамене.

— Мисля, че искаше да разберем колко е зле Адам. Ужасно е, когато някой се пропие.

— Но той няма да дойде. Той ме мрази.

— Не те мрази, миличка — намръщи се ядосано Лайза. — Не знай откъде ти е дошло наум това. Той е много нещастен човек, това е всичко. Ти му напомняш за Кълъм.

— И за майка ми.

— И за майка ти — кимна тя с лека, тъжна усмивка.

— Значи — Бет си пое дълбоко въздух — той не е агресивен, така ли? Не бие баба Джейн?

— Не, миличка, не прави нищо такова.

Лайза въздъхна. Тя никога не беше споменавала Брийд пред Бет и нямаше намерение да го направи сега. В края на краищата какво можеше да ѝ каже? Че старецът е обсебен? Че това е една приказка за духове отпреди петдесет години? А и не искаше да си спомня за убийството на планинския път през онази далечна зимна нощ.

Откакто Адам започна да пие, жизнените му сили, изсмуквани от ненаситната Брийд, съвсем намаляха. Той ставаше все по-слаб, а с него — и тя.

— Предупредих го.

Робърт седеше във всекидневната с гръб към огъня и гледаше към Джейн, която беше седнала на канапето. Адам още не се бе прибрал и доколкото тя знаеше, бяха сами. Днес беше един от дните, когато тя се беше качила в гостната, за да смени чаршафите и сложи цветя на малката тоалетка. Отворила беше прозореца, за да пусне вътре студения следобеден въздух и беше направила кръстния знак над леглото.

— Не беше пиан, но дъхът му миришеше на алкохол от два метра. Един господ знае какво са си помислили пациентите му. Съжалявам, Джейн, но това се отразява на практиката ни.

Тя уморено кимна.

— Ще говоря с него, Робърт.

— Трябва, защото няма да му дам друг шанс. Ако това се повтори, ще трябва да го накараме да напусне — той се огледа и сниши гласа си. — Как се справяш, скъпа моя?

Тя се усмихна.

— Когато знам, че си тук, Робърт, е по-лесно. Не мисля, че щях да се оправя сама.

Джейн не беше сигурна какво знае той — не мислеше, че някой, освен Лайза, знае истината. В края на краищата Брийд никога не се беше показвала навън от къщата. За външните хора те навярно бяха обикновена, възрастна двойка със скучен брак. Никой не знаеше, че спят в отделни стаи. Според нея съвсем малко хора подозираха, че Адам пие.

Седеше сама и гледаше новините в шест часа, когато той най-после се прибра. Чу как входната врата се затръшна и почака да чуе стъпките му нагоре по стълбите. Но той не се качи горе. Влезе бавно във всекидневната и се загледа в нея. Лицето му беше посивяло от умора.

— Робърт беше ли тук?

Тя кимна.

— Каза ли ти какво стана?

— Добих някаква представа. Какво те е прихванало да отидеш на работа в това състояние? Ти си глупак, Адам.

В гласа ѝ нямаше злоба. Беше просто констатация.

— Имаш ли някаква представа на какво напрежение съм подложен? — той рязко седна на ръба на стола и вдигна ръце към лицето си, като разтърка небръснатата си брада. — Не знам какво да направя.

Джейн се втренчи в него.

— Ако си уморен, навярно можем да отидем някъде на почивка. Не сме си почивали от години. Знам, че Робърт ще ти даде отпуск.

Дори щеше да се зарадва, предположи тя. Не очакваше Адам да се съгласи. Досега винаги беше отказвал.

— Би било хубаво — той се облегна на възглавничката с въздишка. — Не знам как да се отърва от нея, Джейни — гласът му пресекна. — Толкова съм уморен! Просто искам тя да си отиде!

Джейн невярващо се втренчи в него.

— Откога се чувстваш така? — прошепна тя най-последно.

Адам сви рамене.

— Не знам. От месеци, от години. Когато е тука, не мога да мисля. Не мога да ям, не мога да правя нищо. Знам, че много те нараних. Изглежда просто не мога да се държа като нормално човешко същество. Виждах как провалям кариерата си или това, което е останало от нея; как унищожавам репутацията си, дома си, тебе. Толкова много те нараних — очите му бяха пълни със сълзи. — Помогни ми, Джейни.

Джейн се изправи.

— Наистина ли искаш да ти помогна?

Изведнъж тя отново се почувства силна. Наведе се към него и сложи ръце на раменете му. После го целуна по главата и се усмихна.

— Остави това на мен.

— Джейн... — Адам извика тревожно, когато я видя да отива към вратата. — Внимавай! Какво смяташ да правиш?

— Просто да си поговоря горе. Ти чакай тука. После, скъпи, ти и аз ще излезем да хапнем навън!

Джейн затича нагоре по стълбите, а сърцето ѝ пееше от радост и облекчение. Най-последно. Беше чакала толкова дълго този миг. Не можеше да повярва, че той се е вразумил, че се връща при нея. Не се

боеше от нищо. Любовта на Адам беше всичко, от което имаше нужда. Спомни си предупрежденията на Лайза и инструкциите ѝ как да се пази. Пък и около врата си носеше малкия кръст, който Лайза бе направила за нея. Не знаеше защо го беше запазила през всички тези години заедно с парчетата от талисмана. Не вярваше Лайза да има ангел хранител някъде на небето, но мисълта за счупените парчета в джоба ѝ даде сили да влезе с трясък в гостната стая, за да се изправи срещу Брийд.

Стаята беше празна.

Тя се огледа, почувствала се излъгана. От Брийд нямаше и следа. Всичко си беше така, както го беше оставила след обяда. Леглото — оправено, прозорецът — лекичко отворен към влажната студена тъмнина, завесите — дръпнати до стената. Беше празно и... свободно.

На вратата се поколеба за миг, все още невярваща, после затвори вратата и изтича надолу по стълбите.

— Няма я.

— Да.

— Ти си знаел? — внезапно тя се ядоса. — Искаш да кажеш, че си е отишла. Затова си решил да се върнеш към реалността.

— Не, но тя не идва, когато ме няма, нали? Иначе какъв е смисълът? Когато се кача по стълбите, ще бъде там.

Джейн го погледна.

— Добре тогава. Хайде, качи се с мен. Извикай я и ѝ кажи, че всичко е свършено.

— Не мога!

— Да, можеш. Ето, вземи го. Това ще ти даде сила.

Тя му подаде малкия дървен кръст, завързан с червен конец. Адам го взе, разгледа го и внезапно избухна в смях.

— Защо имам чувството, че знам кой ти го е дал?

— Да, Лайза беше. Ще те пази.

— Така ли мислиш? — Адам хвърли кръста към огнището. Твърде лек, той падна в краката му. — Нищо не може да ме опази, Джейн. Нищо. Брийд е по-силна и от двама ни. Няма начин да я победим.

— Глупости! — тя се протегна и го улови за ръката. — Хайде, нека да отидем горе и да приключим с това.

— Не, Джейн. Нека просто излезем тази вечер — той я притегли към себе си. — Хайде, мила. Искам да изляза от тази къща.

— Аз също, но не искам да се страхувам да се прибера, Адам — тя го задърпа към вратата. — Хайде, ще ни отнеме само минута. После ще бъдеш свободен.

Джейн спря, пусна ръката му за миг и изтича обратно да си вземе кръста. Тънката златна верижка се беше оплела в него и когато лекичко я дръпна, за да освободи закопчалката, изсъхналият от годините кръст се разпадна в ръцете ѝ. Тя го погледна разтревожена.

— Кръста ми! — малки парченца червена коприна висяха между пръстите ѝ. — Адам, кръста ми!

Той погледна към него и поклати глава.

— Нали не мислиш, че това те е опазило от нея, Джейн? Ако искаше да те нарани, досега щеше да го е направила.

Адам въздъхна.

Тя погледна към малките парченца в ръката си, после колебливо ги остави да паднат на килима и отупа дланите си.

— Хайде да вървим горе!

Той бавно я последва по стълбите. Джейн се спря на площадката. Сигурна беше, че остави отворена вратата на гостната. Отворена, за да влезе студеният влажен въздух в къщата. Сега тя беше затворена и се усещаше горещата животинска миризма, която винаги съпътстваше Брийд, когато беше тука. Видя как Адам се поколеба и стисна ръката му.

— Можеш да го направиш. Просто ѝ кажи, че всичко е свършено. Кажи ѝ да си отиде.

— Тя няма да си отиде, Джейни.

— Ще си отиде, ако си достатъчно силен — тя го целуна по бузата. — Заедно можем да го направим. А после ще излезем и ще празнуваме.

Адам я изгледа неуверено. Беше пуснала ръката му и той почувства хлад на мястото, където пръстите ѝ го бяха докосвали.

— Хайде! — прошепна Джейн.

Без кръста се чувстваше уязвима, но бързо отхвърли тази мисъл. Всичко, което трябваше да направи, беше да подкрепи Адам. Той щеше да се справи с Брийд.

Той колебливо пристъпи и сложи ръка върху дръжката на вратата.

— Сигурна ли си? — попита я през рамо.

— Да — тя лекичко го побутна. — Върви!

Адам бавно завъртя дръжката и отвори вратата. Брийд стоеше там. Носеше дълга зелена туника и косата ѝ беше прибрана с красива сребърна шнола във формата на подскачаща съомга. Гледаше точно към него и все пак той имаше чувството, че не го вижда.

А-дам...

Думите ѝ като че ли идваха много отдалече.

А-дам, защо си ми сърдит?

— Време е да си вървиш — гласът на Джейн изведнъж прозвуча неестествено високо в ушите му. — Адам не те иска повече. Искаме да напуснеш къщата ни.

Брийд все още гледаше към Адам и той имаше чувството, че не е чула нито дума. Тя пристъпи напред и Джейн неволно отстъпи.

А-дам, обичам те. Къде си А-дам?

Приблужи се още малко и Джейн отново отстъпи. Вече беше на площадката. Трябваше да вземе парченцата от кръста, те щяха да ѝ дадат сили.

— Върви си, Брийд! — гласът ѝ беше още силен. — Адам, кажи нещо! Накарай я да си иде.

— Съжалявам, Брийд — Адам се беше обърнал към съпругата си. Усмихна ѝ се, после отново погледна Брийд. — Трябва да си вървиш. Уморен съм.

Брийд го погледна и като че ли за първи път видя лицето му. Уморен? Говореше на него и Джейн изведнъж осъзна, че думите като че ли идваха някъде отдалече в главата ѝ, а не от устните на самата жена.

Горкичкият А-дам. Брийд ще те накара да се почувстваш по-добре. Тя се приближи към Адам с разперени ръце.

— Не — извика Джейн. — Не го докосвай! Махай се!

Брийд се завъртя и сякаш я видя за първи път. Усмихна се.

— Ти не си добра за него — каза тя почти нежно. — Ти трябва да си отидеш, не аз.

Внезапно очите ѝ се разшириха, когато видя, че кръстът не беше там — малкият кръст, вибриращ от светлина, вече не висеше на шията

на Джейн.

Брийд мина покрай Адам и излезе на площадката.

— Адам — гласът на Джейн беше изтънял от уплаха. — Кажи й!
Махни се! А-дам не те иска!

С невероятна бързина Брийд протегна ръка към Джейн и силно я бутна в гърдите. Джейн отстъпи назад в празното пространство и се затъркаля надолу по стълбите. Тя извика, когато полетя надолу, после се чу как тялото ѝ тежко тупна в подножието на стълбите и настъпи тишина.

— Джейн! — изкрещя Адам. — Джейн, добре ли си?

Тя си отиде. Брийд му се усмихна. *Хайде, любов моя.* Протегна се и го хвана за ръката.

Адам мина покрай нея и застана на площадката.

— Джейн! Джейн! О, боже, Джейн, добре ли си? — хукна надолу, като прескачаше по две стъпала наведнъж.

И без да я докосва, знаеше, че е мъртва. Вратът ѝ беше изкривен, главата ѝ беше опряна под неестествен ъгъл на стената.

— Джейн! — прошепна Адам.

Той коленичи до нея и потърси пулс зад ухото ѝ. Но знаеше, че няма смисъл. Тя беше мъртва, Джейн беше мъртва.

За миг той остана неподвижен, невярващо втренчен в нея, после усети леко докосване по рамото. Брийд беше го последвала.

А-дам, ела горе. Обичам те, А-дам!

Той се изправи. Целият се тресеше. Обърна се и няколко секунди я гледа, без да може да проговори.

— Разбираш ли какво направи? — каза най-накрая, задушаван от сълзи. — Глупава, жалка крава!

Брийд погледна надолу и сви рамене.

— Ела в леглото, А-дам — каза тя равнодушно. — Не съжалявай за нея. Тя не беше добра за тебе. Ти обичаш мен.

— Вече не те обичам — гласът му беше много тих. — Напусни къщата ми!

— А-дам, аз те обичам. Искам да се любим.

Брийд се приближи към него и отпусна глава на рамото му. Изпълнена с енергията на умиращата жена, тя се чувстваше силна.

— Моля те, А-дам. Сега ще е добре, когато я няма. Цялата къща ще е наша.

Адам яростно се отдръпна от нея.

— Махай се — изсъска той. — Махай се, махай се, махай се! — Започна да крещи. — Кучка! Извратена убийца! Йезавел^[1]! Мегера^[2]! Махай се от тука! Не искам никога повече да те видя!

— А-дам — тя отстъпи от него озадачена. — А-дам, защо се сърдиш?

— Защото ти уби един от малкото хора, които някога съм обичал, затова.

Внезапно ядът му изчезна. По лицето му започнаха да се стичат сълзи. Той падна на колене и притисна главата на Джейн към гърдите си. От ъгълчето на устата ѝ течеше тънка струйка кръв и когато я прегърна, тя изцапа ризата му.

— Джейн — изкрещя той. — Джейн, скъпа моя, съжалявам! Господи, как ще живея сега?

Брийд отстъпи от него, като гледаше озадачено и двамата.

— Ще се върна — каза тя тихо и обидено. — Сега А-дам е сърдит на Брийд.

Той не ѝ обърна внимание. Беше взел една от ръцете на Джейн и я разтриваше отчаяно, сякаш се опитваше да влее топлина в тялото ѝ.

Адам, обичам те!

Думите се чуваха съвсем слабо в главата му. Той дори не погледна към нея.

Бет намери Лайза да седи до телефона в тъмното.

— Какво има? Какво се е случило? — тя запали лампата. — Лайза, какво е станало? Тук е ужасно студено.

— Какво? — Лайза я погледна втренчено.

— Лайза? — Бет се наведе и я прегърна през раменете. — Ти плачеш. Какво се е случило?

— Баба ти Джейн — Лайза бръкна в джоба на джинсите си, извади кърпичка и изтри очите си. — Мъртва е.

Бет отстъпи назад изненадана.

— Баба Джейн? Но тя не е толкова стара — възрази тя. — Какво се е случило?

Лайза сви рамене.

— Обади се Робърт Хардинг, партньорът на Адам. Изглежда е паднала по стълбите и си е счупила врата.

Тя отново избухна в плач.

— А как е дядо? — Бет не можеше да дойде на себе си.

Лайза сви рамене.

— Не е добре. Пиян е — тя поклати нещастно глава. — Робърт не знае какво да прави. Оправил се е с полицията и всичко останало, но иска и аз да отида.

— Не можеш да отидеш — Бет я хвана за ръката. — Лайза, имам нужда от тебе тук — не знаеше защо, но внезапно се почувства уплашена.

Лайза сви рамене.

— Нямам избор, Бет. Адам си няма никого.

Освен Брийд.

Тя не произнесе гласно думите, но те сякаш увиснаха във въздуха около нея.

Както често беше правила през годините, Лайза постоя в колата си пред къщата, загледана в прозорците на първия етаж, преди да влезе. Потръпна. Къщата изглеждаше странно пуста, като че ли сърцето ѝ беше спряло да бие. Предната градина беше занемарена. Някой беше хвърлил през оградата кутия от кока-кола и никой не се беше погрижил да я изхвърли. Тя вече ръждясваше, захвърлена насред пътеката. Лайза въздъхна, отиде до предната врата и натисна звънеца. Никой не се показа.

Когато най-накрая заобиколи отзад и надникна през прозорците, видя Адам да седи на бюрото си. Беше скрил главата си в ръце и сякаш спеше. Тя почука на прозореца.

— Адам!

Той не помръдна.

— Адам! Отвори ми!

Вратата на кухнята не беше заключена. Вътре Лайза спря да се огледа и влезе в кабинета му.

— Адам!

Той хъркаше.

— Адам, за бога, събуди се!

Лайза здраво го разтърси. Той простена, освободи се от нея и отново захърка.

Докато Адам спеше, тя изхвърли празните бутилки. Изглежда отново се беше преместил в спалнята, която беше споделял с Джейн и беше спал в нейното легло предишната нощ. Сбърчила нос, Лайза извади малката плоска бутилка от уиски изпод възглавницата, захвърли я в ъгъла при останалите и смъкна чаршафите. Поне когато се събудеше, щеше да намери стаята чиста и подредена, а останалата част от къщата — изчистена и свежа, както Джейн би я оставила. Тя застана пред стаята за гости, която Адам беше споделял доскоро с Брийд. Пое дълбоко дъх, отвори вратата рязко и погледна вътре. В стаята цареше бъркотия. Чаршафите и завесите бяха разкъсани, тапетите висяха на ивици от стените, а едното от стъклата на прозореца беше счупено. Тя се огледа и поклати отчаяно глава.

— Какво мислиш?

Събудил се най-после, Адам беше се изкачил по стълбите след нея и гледаше през рамото ѝ. Миришеше на немято и застояло.

— Не знам какво да мисля — тя се обърна и го погледна. — Освен, че имаш нужда от баня и преобличане, а след това — от сериозно похапване. Пиенето не помага в тези случаи, Адам, мисля, че знаеш това.

— Не искаш ли да знаеш какво се случи?

Очите му бяха червени и подути.

— Ако искаш да ми кажеш.

Той мина покрай нея и застана на вратата, като се оглеждаше.

— Казах ѝ да се маха.

— На Брийд?

— Че на кого другиго?

— И тя отиде ли си?

Той сви рамене.

— Предполагам.

— След като е опустошила стаята?

— Нали виждаш — той отиде и седна на леглото със стон. — Тя я уби.

По лицето му се стичаха сълзи, но той не направи опит да ги скрие.

Лайза се приближи и седна до него.

— Брийд уби Джейн?

Адам кимна.

— Исках да приключа с нея. Исках да дам на Джейни най-последно малко щастие. Тя го заслужаваше. Тя все още ме обичаше. Подкрепяше ме.

Той млъкна. Лайза го изчака да продължи. Известно време той търсеше думите, после въздъхна дълбоко и продължи:

— Тя не искаше да ме чуе. Тя... тя... бутна Джейн по стълбите — той изтри носа си с ръкава на пуловера. — Стана толкова внезапно. Знаех, че не може да е жива, но й говорех. Молах я да остане с мен. Молах я... — той сграбчи разкъсаната възглавница и скри сълзите си в нея. — Кръста. Малкият кръст, който си й дала. Той я беше опазил. Тя ми го даде, за да ме защитава, а аз го унищожих.

Лайза стисна рамото му.

Адам подсмръкна.

— Казах на Брийд да се връща там, откъдето е дошла. Тя е луда. Тя няма чувства. Тя е звяр!

— Какво каза на полицията?

— Какво можех да им кажа? Че спя с жена, която е избягала от лудницата и ръга с нож всеки, който влезе тук? Че съм й позволил да убие съпругата ми? — внезапно той захвърли възглавницата на другия край на стаята. — Какво можех да кажа? Че бях луд като нея? Че ме беше омагьосала така, че не можех да се освободя? Че все още изглежда като осемнадесетгодишна, въпреки че я познавам почти цял живот? Че всеки път, когато я погледнех, я пожелавах?

Адам се обърна и погледна Лайза с мътните си очи.

— Джейн беше с мен през цялото време. Като си помисля колко мъка й причиних! Като си помисля само какво направих с нея! Не мога да живея повече, Лайза!

— Трябва да го направиш, Адам — гласът на Лайза беше много нежен. — Боя се, че това ще бъде твоето чистилище — тя въздъхна, после повтори въпроса си. — Какво каза на полицията?

— Че е паднала. Беше истина. Робърт се погрижи за всичко.

— Брийд завинаги ли си отиде?

Той сви рамене.

Тя замислено прехапа устни.

— Хайде, Адам. Моля те, иди да се изкъпеш. Ще се почувстваш по-добре. Аз ще приготвя нещо за вечеря. Когато имаме какво да хапнем, ще решим какво да правим — тя отново сложи ръка на рамото му. — Какво направи за погребението? — попита го тихичко.

Той сви рамене.

— Изглежда ще има следствие. Робърт се занимава с всичко.

— Робърт?

— Нямам никого другого, Лайза — Обърна се с гръб към нея и излезе от стаята. — Нямам семейство, нямам приятели. А сега нямам и съпруга.

Адам се изкъпа и облече чисти дрехи, докато тя затопли малко супа от фризера. После той слезе в кухнята и си направи нескафе, докато тя режеше хляба. Погледна я нерешително.

— Ти си прекалено добра към мен, Лайза. Не го заслужавам.

— Разбира се, че го заслужаваш. Не помниш ли, че сме стари приятели? — тя сложи чинията на масата и когато минаваше покрай него го прегърна. Той миришеше доста по-приятно. — Малко супа ще те накара да се чувстваш по-добре, а после ще решим какво да правим. Мисля, че след погребението можеш да дойдеш за малко с мене в Уелс. Ти имаш семейство, Адам. Бет и аз сме твоето семейство.

По пътя към къщата беше спряла и купила букетче фрезии от малкото магазинче на ъгъла. Сложи ги в една чаша и я постави в средата на масата. Миризмата им сякаш изпълни кухнята.

— Можеш да се справиш с това, Адам — каза тя, докато бъркаше супата. — Ще имаш нужда от смелост, но ти си смел човек.

— Така ли? — той седна, хванал чашата кафе с две ръце.

— И двамата знаем, че е така.

— Не искам да идвам в Уелс — Адам внезапно вдигна очи към нея. — Не искам да се запознавам с Бет. Тя ще се чувства по-добре, ако не присъствам в живота ѝ. Ти също.

— Не ставай глупав, Адам.

— Не, Лайза, мислил съм за това, когато не се чувствах толкова луд — той се опита да се усмихне. — Много бих искал да останеш за погребението, а после да се върнеш в Уелс и да забравиш, че някога съм съществувал. Брийд е отмъстителен, кръвожаден паразит. Тя не си е отишла, просто изчаква. Имам чувството, че където и да отида, тя ще ме преследва до края на дните ми. Ще се боря с нея, докато имам сили,

но не искам да мисля, че съм я довел със себе си да преследва теб или детето. Остави ме да направя поне това за тебе, Лайза. Да не рискувам живота на Бет. Забрави ме.

— Никога няма да те забравя, Адам.

Той тъжно се усмихна.

— Навярно няма, но ти можеш да надживееш спомените — той отново вдигна очи. — Брийд ли уби Фил?

За първи път ѝ задаваше този въпрос след злополуката.

Тя се поколеба.

— Никога няма да знам със сигурност. Колата му се преобърна на един планински път.

Настъпи продължително мълчание.

— Не излагай и Бет на риск, Лайза. Знаеш на какво е способна кучката.

Лайза въздъхна.

— Ще видим. Може би тя никога няма да се върне.

— Може би.

Той хапна още малко супа и парче хляб, после се върна в кабинета си. Когато по-късно Лайза надникна вътре, Адам седеше, вперил поглед в стената.

На два пъти през нощта тя ставаше да го нагледа в леглото на Джейн. Той спеше спокойно, макар че тя се чудеше, дали в сънищата си не се намира далече в шотландските планини.

Лайза помоли Адам да разреши Джейн да бъде погребана в Уелс до Кълъм, Джули и Фил, но той беше непоколебим. Нямахте да има погребение. Нямахте да има гроб. И Бет не трябваше да идва. Погребението беше ужасно. Макар че много хора присъстваха на службата, само Робърт Хардинг, Адам и Лайза придружиха ковчега до крематориума. Патриша, която се намиреше в старчески дом в Съри, беше твърде крехка и объркана, за да разбере какво се беше случило. Тя изпрати цветя и само след няколко дни се обади и поиска да говори с Джейн.

Щом ковчегът изчезна безвъзвратно зад завесата на параклиса към крематориума, Адам се обърна и решително излезе навън. За миг постоя на дъжда, вперил поглед в небето с изопнато лице, после се

отпрати към колата. Бяха пътували заедно във волвото на Робърт Хардинг и той спря до него. Лицето му не изразяваше нищо; той не се огледа и другите двама, след като размениха погледи, побързаха да го последват.

— Надявам се, че ще дойдете у дома на чай — каза Робърт твърдо. — Зная, че не искате официално събиране. Всички уважиха това и си тръгнаха, но не можете да се върнете в тази празна къща сами. Искам да дойдете с Лайза поне за малко.

Адам не отговори. Сякаш беше потънал в някакъв друг свят, откакто беше седнал до Робърт на предната седалка. Яката му беше вдигната до ушите, студеният дъжд все още се стичаше по косата му.

— Благодаря ти — отговори Лайза от негово име. — Много ще ни бъде приятно.

Тя погледна към профила на Адам и се почувства несигурна. Изражението му беше блуждаещо.

Тази нощ той изпи цяла бутилка уиски и изпадна в забрава на канапето пред празния телевизионен екран. Лайза го покри с одеяло, изхвърли празната бутилка, паднала от ръката му върху килима и угаси светлината. Бавно и с натежало сърце тя се изкачи по стълбите.

Преследваше я мисълта, че трябва да остане поне още няколко дни.

Преди вечеря се беше обадила на Бет. Разговорът с нея беше като освежителен полъх. Представяше си я как седи в разхвърляната кухня в къщата. Навярно наоколо миришеше на пресен хляб — последното лудо увлечение на Бет — и дърва от огъня във всекидневната. Още едно от старите ябълкови дървета беше повалено от зимните бури и те бавно го изгаряха, клонче по клонче, заради прекрасния аромат, който се разнасяше от огнището.

— Самотна ли се чувстваш, миличка? — беше я попитала Лайза.

— Не, разбира се. Работя върху скиците си.

Бет гореше от ентусиазъм. Когато получи поръчката да илюстрира книгата на Рил, се беше нанесла в ателието на Фил и тактично, но без угризения, го беше променила така, че Лайза едва го позна. Стана ѝ приятно. Не беше необходимо да пази ателието като мавзолей на Фил, за да го задържи в сърцето си. Той винаги щеше да си остане там.

— И как върви?

— Добре — в гласа ѝ се усети известно колебание. — Всъщност Гил ще дойде за няколко дни. Решихме, че ще е по-лесно, ако заедно посетим местата и обсъдим всичко.

— Разбирам — Лайза си пое дълбоко дъх. — Съпругата му ще дойде ли?

— Не — отговори твърде бързо Бет. — Знаеш, че тя е градско момиче. Според Гил е твърде много заета със собствените си дела — от другия край се чу сподавен смях. — Пък и тя мрази планините. Той казва, че тя ще умре, ако се мръдне на повече от триста метра от Челси.

— И тя няма нищо против съпруга ѝ да прекара известно време в планината с такава привлекателна млада дама като тебе?

Последва нов кикот.

— Всъщност, тя била много по-притеснена, че привлекателната ми и сексапилна баба ще бъде тук. Зарадвала се, като разбрала, че те няма. Не, това не е вярно. Не мисля, че те се разбират. Наистина, Лайза — тя внезапно замълча. — Божичко, колко е ужасно да се смея така. Какво става там? Тъжно ли беше? Как се справя бедният дядо?

— Той е добре — Лайза продължи лаконично. — Мисля, че ще трябва да остана още малко, просто за да съм сигурна, че ще си стъпи на краката. Ще се справиш ли сама? Мога ли да ти имам доверие, когато останеш сама с хубавия Гил?

Бет изпръхтя презрително:

— Между нас има само делови отношения, това е всичко. И, повярвай ми, няма да направя нищо, което може да ги развали.

По-късно в спалнята, която някога беше на Кълъм, Лайза с въздишка съблече полата си. За миг остана загледана в отражението си в огледалото. Привлекателна, сексапилна баба, а? Трябваше да признае, че описанието ѝ харесваше. Приглади комбинезона върху плоския си корем и стегнатите бедра и се усмихна.

Звукът зад гърба ѝ беше толкова тих, че тя едва го чу. Изтръпна и се обърна, впила поглед в затворената врата. Ето го отново — тихо драскане по дървото. Намръщи се. Звучеше като мишка. Облече халата си, завърза колана, приближи се на пръсти до вратата и сложи ръка на дръжката. После рязко отвори и надникна навън.

Нямаше никого. Площадката беше тъмна, а къщата — тиха. Лайза се послуша за секунда, после бавно затвори вратата. За миг остана неподвижна и намръщена, после се обърна и продължи да се облича.

Когато на следващата сутрин слезе по стълбите, тя намери канапето празно. Френските прозорци бяха отворени и стаята беше изпълнена с мириса на мокра градина. Отиде до тях и погледна навън. Адам стоеше в средата на моравата под дъжда, подгизнал до кости. Той я видя и вдигна ръка за поздрав. Лицето му беше бледо и изпито и имаше вид на стогодишен. Тя го съжали от все сърце.

— Помислих, че дъждът може да излекува махмурлука ми.

Той се приближи до нея и тя забеляза, че беше ходил бос по тревата.

Усмихна му се:

— Така ли стана?

— Чувствам се много по-добре. Сега ще ида да се изкъпя и избърсна, после ще се почувствам по-добре. Съжалявам за уискито.

Той приличаше на засрамено малко момченце.

— Аз също — Лайза се наведе и го целуна по бузата. — Отивай, после се облечи, а аз ще направя малко кафе.

По време на обиколките си из Сейнт Олбънс тя беше открила прекрасен магазин за кафе в центъра на градчето и беше накарала да ѝ приготвят специална смес. Мирисът ѝ изпълни къщата и тя се надяваше, че това я прави малко по-уютна. Това и цветята бяха всичко, което можеше да направи. Джейн беше оставила зад себе си твърде много празнота.

— Лайза! — Адам стоеше на вратата. Лицето му беше посивяло, а в ръката му имаше някакъв малък предмет. — Ти ли остави това на леглото ми?

Още преди да види какво държи, тя почувства как сърцето ѝ се сви.

— Не, Адам. Нищо не съм слагала на леглото ти — каза му нежно, докато вземаше предмета от него.

Беше малка, изящно издялана фигурка на гола жена.

— Слонова кост ли е? — Лайза я завъртя в ръцете си. Беше студена като лед.

Той кимна.

— Предполагам.

Адам отиде до прозореца и погледна към градината. На тухления парапет, ограждащ малката тераса, седеше червеношийка.

— Знам какво бих направила с нея — каза тя.

— Ще я изгоря — той беше категоричен. — Това ли щеше да направиш и ти?

— Щях да ти кажа да я заровиш — отговори Лайза и му се усмихна. — Но навярно това не е достатъчно. Ти си прав, изгори я. Това ще ѝ покаже какво мислиш.

Очите им се срещнаха.

— Ти винаги си мислила, че тя е вещица, нали?

Адам взе фигурката от ръцете ѝ и се запъти към задната врата. Тя го последва.

— Нещо такова.

Наблюдаваше го как събира клонки и листа, навети от вятъра в гаража, където бяха останали сухи. Успя да ги подпали със запалката си. Известно време гледаха как пукат и пръскат искри, а когато огънят се разпали, той сложи малката фигура върху него. За миг Лайза помисли, че няма да изгори, но накрая статуетката почерня и изчезна.

Тя вдигна очи към лицето му, изопнато от болка.

— Чудех се дали ще изпищи.

Той кимна.

— Не мисля, че това е последното съобщение, което ще получа.

— Къде мислиш, че е тя сега?

Адам вдигна рамене:

— Кой знае? И кого го е грижа, стига да си стои там и никога вече да не се приближава до тази къща?

[1] Йезавел — в Стария завет — съпруга на цар Ахав. Името ѝ се е превърнало в синоним на грешница, порочна жена — Бел.прев. ↑

[2] Мегера (гр. мит.) — името на една от Ериниите (богини на отмъщението), нарицателно за ревнива жена — Бел.ред. ↑

Леглото беше твърдо и студено. Брийд се размърда, за да се намести по-удобно и посегна към възглавницата си. Напипа груб лен и сухи стръкове пирен, които одраскаха лицето ѝ.

— Значи вече си будна — езикът беше напевен и познат. — Моята малка пътешественичка се завърна. Къде беше, котенце? Ще ми кажеш ли?

Искаше отново да заспи. Гласът беше непознат, заплашителен, идваше от друго време и от друго място...

Броихан...

Очите ѝ рязко се отвориха и тя се изправи, замаяна от съня.

А-дам...

Къде беше той? Защо не искаше вече да бъде с нея? Какво беше направила, за да го ядоса?

Брийд усети горчиво-сладката миризма на огъня и месото, което се печеше на него. Устата ѝ внезапно се изпълни със слюнка. Колко дълго беше спала? Беше ли пътувала във времето, както я беше научил Броихан? Където и да беше ходила, беше гладна и схваната. Опита се да спусне крака от леглото, но внезапно спря, обзета от страх. Около глезените ѝ имаше вериги. Тя огледа сенките из стаята и го видя да седи до вратата. Той ѝ се усмихна и очите му светнаха като разтопено сребро сред бръчките на лицето му.

— Не! — тя разтърси глава със съжаление.

— Ти злоупотреби със силата си, Брийд. Не спази клетвата си небето да се срути върху ти и вълните да те залееят, ако предадеш доверието, което имахме в тебе — той бавно се изправи. — Ти си осъдена и сега ще трябва да платиш за предателството си.

Тя тихичко извика от страх, хвърли се обратно на леглото и издърпа грубата възглавница върху лицето си, като си наложи да се махне. Не беше нужно да търси място, където завесата е по-тънка. Където и да погледнеше, тъканта беше прозрачна. Когато Броихан се приближи и погледна, тя вече беше отпътувала. Тялото ѝ беше неподвижно, очите — безизразни, зениците — увеличени и

неподвижни. Той се усмихна. Щеше да продължи да я поддържа жива, да ѝ дава мляко и вино, да пъха в гърлото ѝ малки късчета месо, да разтрива лицето и ръцете ѝ, да обръща тялото ѝ, за да го запази живо. Някой ден душата ѝ щеше да се завърне и тогава можеше да я предаде на боговете; но преди това той щеше да я последва в другия свят, където живееше А-дам, за да разбере какво я беше запленило там.

Лайза въздъхна. Вдигна още една полупразна бутилка и клатейки глава със съжаление, я изля в мивката. Адам не се размърда. Понякога сънят му беше твърде дълбок, за да сънува или дори да похърква. Той лежеше, сякаш беше мъртъв и единственото, което тя можеше да направи, беше да сложи възглавница под главата му и да го завие с одеяло.

Знаеше, че е време да се прибере вкъщи. За какво стоеше тук? Когато беше трезвен, Адам беше очарователен както винаги, нежен, весел, сподавил мъката. Той се опитваше да я развлича и показваше обичта си по сдържания старомоден начин, който винаги я беше привличал у него. Тогава ѝ се струваше, че би могла да го убеди, че може би има бъдеще за тях двамата, ако отиде с нея в Уелс, където да го храни и глези, да го накара да се откаже от пиенето. Те се разхождаха заедно в парка, ходеха до улица „Фишпуул“ или до абатството. Понякога слушаха репетициите на хора, или звуците на органа, които долитаха изпод старинния покрив. После се връщаха и той сядаше да си говори с нея, докато тя готвеше. Понякога се смееха и си припомняха отминалите дни в Единбург и тя отлагаше отварянето на бутилката вино колкото се може повече. Но той се дразнеше, ако тя се забави твърде много и ставаше все по-нервен. Понякога виното беше достатъчно. Друг път то беше само началото.

Лайза усети кога Брийд се върна. Беше успяла да го заведе на горния етаж, преди да заспи и го беше сложила на леглото и събула обувките му. Като го покри с одеялото, се обърна и замря. В стаята се усещаше някакво присъствие, самият въздух сякаш неуловимо се беше променил. Чувствителна към такива неща, тя усети как космите по ръцете ѝ предупредително настръхват.

Огледа се. Стаята беше съвсем тиха. Адам лежеше отпуснат на леглото, с отворена уста. Промърмори нещо, облиза се и се обърна.

Ръката му закачи лампата на нощното шкафче, която падна с трясък, крушката се пръсна с гръм и стаята потъна в мрак.

Лайза затаи дъх. Очите ѝ постепенно свикнаха с тънката ивица светлина, която влизаше под вратата от площадката. Тя предпазливо отстъпи заднишком до вратата. През цялото време усещаше, че в стаята има още някой, затаил дъх като нея.

Когато стигна до вратата, тя я отвори и с облекчение излезе навън. Погледна назад. Имаше ли някаква сянка до леглото? Не беше сигурна.

— Пази се, Адам — прошепна Лайза. — Бог да те благослови.

После тихо и внимателно затвори вратата.

Долу тя включи телевизора в кухнята и сложи чайника на печката. Но колкото и шум да вдигаше, докато изваждаше чашка и чинийка и докато миеше съдовете, усещаше, че се ослушва в тишината на горния етаж. Тази нощ спа на канапето във всекидневната със запалена лампа. Призори стана и един час се разхожда по измитите от дъжда улици, преди да се върне във все още тихата къща.

Изчака да стане обяд и се качи горе. Адам все още спеше и доколкото можеше да прецени, всичко си беше така, както го беше оставила. На възглавницата нямаше следи от друга глава, чаршафите не излъчваха аромат на жена, но тя не беше съвсем сигурна. Кой ли беше вдигнал сините цветя, разпилени под счупената лампа, и ги беше сложил обратно в малката ваза? Навярно беше Адам.

Около пет следобед Лайза се обади на Бет.

— Как вървят нещата в Дивия Запад?

Стори ѝ се, че дочува далечна музика.

— Чудесно — гласът на Бет беше възбуден. — Гил е тука и днес обикаляхме и правихме снимки. Той иска да направя някои рисунки с мастило, а в книгата ще има около шестдесет големи акварела плюс един от тях за корицата — тя звучеше като замаяна от щастие. — Довечера мислим да отидем с колата до Брекън и да хапнем, а утре можем да отидем до Среден Уелс за някоя съвсем дива гледка.

Лайза чу смях и неясен коментар от другата страна. Усмихна се замислено.

— Бъди разумна, Бет. Помни, каквото и да ти казва, той е женен — каза тя сурово. — Не искам да те наранят, миличка.

— Разбира се, ще помня! Гил никога няма да ме нарани. А как е дядо? — гласът на Бет се промени, в него се прокрадна някаква официалност.

— Боя се, че не е много добре.

— Ох, Лайза — Бет прозвуча истински натъжена. — Какво ще правиш?

— Не знам. Не мога да остана тук завинаги, колкото и да ти се иска! — тя се разсмя на не много убедителното възмущение на момичето. — О, ще остана още няколко дни, но не мисля, че има смисъл. Той явно не иска да остави пиенето, не иска да се върне с мене и изглежда не се интересува от работата си. Доколкото разбрах, Робърт не би имал нищо против, ако Адам изобщо не се появи повече в кабинета. И, нека бъдем честни, време му е да се пенсионира. Честно казано, и аз не знам какво да правя. Не мога да стоя тук и да го дундуркам.

— Нито пък аз бих го позволил — гласът на вратата накара Лайза виновно да подскочи.

— Трябва да свършвам, Бет. Внимавай, миличка — тя затвори и се обърна. — Значи най-после стана.

Адам изглеждаше ужасно.

— Съжалявам, Лайза — потри уморено лицето си. — Това е за последен път, обещавам ти.

Той не спомена нищо за Брийд.

Лошото беше, че както обикновено, тя му повярва.

Още три дни те се разхождаха и говориха. Той се хранеше с нейните гозби и цветът на лицето му стана по-здрав. Веднъж се любиха на канапето във всекидневната — бавно и нежно, сякаш се връщаха в миналото; мечтателно сближаване, което ги накара почти да се разплачат.

— Адам, искам да се върнеш с мен — Лайза лежеше в прегръдките му и нежно галеше гърдите му, с глава, опряна на рамото му. — Скъпи, можем да бъдем щастливи в Уелс.

Той лекичко я притисна.

— Не, не можем. Няма да стане, Лайза. Ако мислехме, че може да се получи, щяхме да се оженим още преди години — той се усмихна

със съжаление. — Обичам те. Мисля, че винаги съм те обичал. Но ти и аз сме напълно различни. Пък и ако дойда при тебе, Брийд ще ни последва, и Бет също ще бъде в опасност. Не можем да рискуваме това някога да се случи. Не мисли за това, любов моя. Мечтите и спомените ще ни бъдат достатъчни.

Тази нощ Адам отново се напи до смърт и Брийд пак се появи. Лайза не разбра кое се случи по-напред.

Тя седеше на малката тоалетна масичка, която беше импровизирала от бюрото на Кълъм и едно огледало, донесено от тавана. Отдавна не се беше любила и сега гледаше отражението си и се чудеше дали приятната топлина, която чувстваше отвътре, си личи на лицето ѝ. Не се чувстваше виновна пред Фил. Беше сигурна, че той би я разбрал.

Викът на Адам я стресна и тя скочи на крака. Четката ѝ за коса падна с трясък върху масата.

— Кучка! Кръвожадна зла кучка! Махни се от къщата ми, чуваш ли ме?

С разтуптяно сърце, Лайза изтича долу и влезе в кабинета му.

— Адам, какво става?

Брийд стоеше до него и протягаше ръце. Едната от тях кървеше.

А-дам, обичам те.

Изглеждаше много красива, с разпуснатата си коса, меката си карирана рокля в зелено, виолетово, кафяво и златисто, която падаше до босите ѝ крака, със сребърната огърлица на шията си.

А-дам, какво става?

Очите ѝ бяха впити в неговите и тя сякаш изобщо не забелязваше Лайза на вратата.

— Вън от тук! — Адам леко се олюляваше. Той взе тежкия мраморен пепелник от бюрото си. — Ако не се махнеш от тука, ще те убия веднъж завинаги, мръсна кучко!

— Той говори сериозно — каза Лайза от вратата. — Трябва да си идеш. Не разбираш ли? Вече нямаш власт над него — тя влезе в стаята с разтуптяно от страх сърце. — Направи каквото ти казва. Остави го на мира.

Брийд се обърна. Погледна Лайза, сякаш я виждаше за първи път. Очите ѝ се присвиха.

— Ти — тя произнесе думата с такава омраза, че Лайза изтръпна.
— Показах ти какво ще се случи, ако се доближиш до моя А-дам. Твоят мъж умря.

Лайза усети, че се вледенява.

— Ще убия и теб! — очите ѝ сякаш я хипнотизираха и Лайза откри, че не може да отмести погледа си. — Ще убия и теб, и детето на детето на А-дам. Тогава А-дам ще остане само мой!

Зад нея Адам вдигна пепелника.

— Кучка! — сякаш не можеше да намери друга дума.

Когато замахна към нея, Брийд се отмести и пепелникът я удари по слепоочието. Тя се завъртя, заплю го и изведнъж скочи към гърлото му.

— Адам!

Викът на Лайза секна, когато Адам грабна бутилката от уиски, която стоеше на пода до бюрото му. Той замахна към мястото, където преди секунда стоеше Брийд, но намери само празно пространство. Бутилката се разби на хиляди парчета върху мраморната полица и падна в празната камина.

Хлипаща от шок и страх, Лайза се огледа.

— Къде е тя?

— Убих ли я?

Адам залитна назад и се подпря на бюрото. Дишаше тежко.

— Не знам. Не мисля — краката на Лайза се подкосиха и тя се свлече на канапето до прозореца. — Мили боже, откъде се взе?

— От ада, откъде.

— А къде отиде? — очите ѝ страхливо оглеждаха стаята.

— Пак там — Адам започна да се смее. — Не е ли красива? Видя ли я? С дългата си коса, огромните очи, с хитростите и изкушенията!

Изведнъж той се разплака. Протегна жално ръце към Лайза. Тя се изправи трепереща, отиде при него и притисна главата му до гърдите си.

— Призна, че е убила Фил — прошепна тя.

— Чух я.

— И Кълъм, и Джули.

— Да.

— И заплаши, че ще убие мене и детето на твоето дете. Говореше за Бет, Адам.

Настъпи дълго мълчание.

— Адам, трябва да си тръгна. Разбираш, нали? — Лайза нежно хвана ръката му. — Не мисля, че има смисъл да стоя тук.

Той кимна.

— Права си. Трябва да заминеш. Аз ще се оправя.

— Сигурен ли си?

Той кимна отсечено.

— Нещо повече, не искам никога повече да идваш тук, Лайза. С тази къща е свършено. Ще я продам. И без това вече няма какво да ме задържа тука. Не мисли, че не знам какво мисли за мене Робърт Хардинг. Той наистина ще се зарадва, ако напусна кабинета.

— Къде ще отидеш?

Нямаше смисъл да отрича казаното от него.

— Не знам. Може би ще попътувам малко, за да видя света.

Няколко минути тя остана неподвижна, като го гледаше тъжно. Той беше замислен и по лицето му се четеше такава мъка, че Лайза изпита физическа болка.

— Адам... — не знаеше какво да му каже.

Той се насили да се усмихне.

— В края на краищата всичко ще се оправи. Ще се справя. Не забравяй, че преживях голям шок, Лайза.

— Знам. Слушай, трябва да се върна при Бет, но ще идвам да те виждам често.

— Няма смисъл. Аз няма да съм тук.

— Ще видим. Ако не тука, някъде другаде. Ще идвам да те виждам, където и да си. Колкото по-екзотично е мястото, толкова по-добре. Познаваш ме, аз обичам да пътувам. Ако се заселиш в Таити, Тибет или Тихуана — със сигурност ще дойда.

Този път усмивката му беше по-сполучлива.

— Страхувам се, че звучиш като не особено добра естрадна песен.

Тя също се засмя. Час по-късно, след една силна и отчаяна прегръдка, Лайза си замина.

Брийд беше идвала и преди в овощната градина и тогава някой беше стрелял по нея.

Тя разтърси глава, когато кръвта се стече в очите ѝ. Онази жена, Джейн, беше умряла. Сега щеше да премахне и другата. Тези жени бяха превърнали живота на Адам в затвор и го бяха отнели от нея. Сега имаше и трета. Детето на детето на Адам.

Премина бавно през градината. Не усещаше, че едва се държи на краката си. Беше тъмно и тревата беше мокра. Промъкваше се незабелязано, скрита в сенките на дърветата. После прескочи портата и прекоси покрития с чакъл двор с тихи стъпки. В ъгъла му, до лендроувъра на Бет, беше паркирана голяма лъскава кола. Брийд я погледна за миг, после продължи. Трябваше да намери детето и да го убие.

В къщата Бет беше коленичила пред огъня във всекидневната с вилица за препичане на хляб в ръка. На чинията до нея имаше купчина препечени филийки от нейния домашен хляб. Гил ги мажеше с мекото жълто масло. И двамата се смееха.

— Сигурна съм, че това е достатъчно. И двамата сме достатъчно дебели!

Тя отхвърли дългата коса от очите си. Лицето ѝ беше сгорещено и лъснало от пот заради огъня.

Гил непрекъснато гледаше към дълбокото деколте на пуловера ѝ, което разкриваше вдлъбнатината между гърдите ѝ.

— Права си. Ако изядем всичко това, няма да ни остане никаква енергия — отвърна той и остави ножа.

Беше едър, привлекателен мъж със среден ръст и квадратно лице, заобиколено от мека златисторуса коса. Буйните му руси вежди и мигли ограждаха очи с цвят на метличина.

— Енергия за какво?

Опитът ѝ да пококетничи се проваляше от маслото, с което бе намазан носът ѝ.

— За да гледаме снимки — каза той твърдо. После се наведе и взе вилицата от ръката ѝ. — Достатъчно, миличка — наведе се пак и близна края на носа ѝ. — Колко вкусно!

— Гил, ами жена ти? — каза Бет безпомощно, като че ли знаеше, че е безсмислено.

Думите се бяха превърнали в нещо като мантра, която тя непрекъснато повтаряше, за да се откъсне от мислите си. Но и тя вече не помагаше. Мислите ѝ бяха напълно и непрестанно заети с него.

Той се усмихна.

— Вече ти казах. Идина и аз имаме свободен брак. Тя не се интересува от мене, щом я оставям да прави, каквото иска в Лондон — Гил сви пръста си като кука, пхна го в деколтето на пуловера и я притегли към себе си, за да целуне мазните ѝ устни. — Чудесна си на вкус.

— И дебела.

— Не си дебела, Бет. Ти си закръглена. Това е прекрасно. Не разбирам какво намират мъжете в кльошавите манекенки. Обичам жените, които запълват ръцете ми.

Той я бутна върху килимчето пред огъня и отново я целуна.

Внезапно под вратата нахлу ледено течение. Пламъците се издигнаха до комина, а пепелта в камината се разхвърча.

— Какво, за бога, беше това? — Бет извърна глава, за да погледне към огъня. — Да не би някъде да има отворен прозорец?

— И да има, аз няма да отида да го търся — Гил отмести косата от лицето ѝ нежно и целуна клепачите ѝ един по един. — Отвън започва буря, а тука е толкова уютно. Е, ще ядеш ли тази филийка?

Той взе едно парче и го поднесе към устата ѝ.

Тя се наведе напред и отхапа мъничко.

— Страхотно!

— Угоявам те за собствено удоволствие — Гил ухапа останалата част от филийката.

— Звучи отвратително декадентски. Не казвай на Лайза. Тя е модерна жена.

— Лайза е великолепна. Явно това се предава в семейството. Може да бъдеш феминистка, скъпа моя, стига това да не те кара да отслабнеш или да носиш дочени гащеризони — той се отдръпна и отхапа една по-голяма хапка от филията. — Това е разкошно.

Бет се намръщи. Вниманието ѝ изведнъж беше привлечено от огъня.

— Отнякъде става страхотно течение. По-добре да отида и да видя дали някой прозорец не се е отворил. Не искам да се откъсне от пантите. Чуй само как се огъват дърветата отвън — тя скочи с лекота

на крака и му се усмихна. — Недей да изяждаш всичкия хляб, докато ме няма.

Бет отвори вратата на всекидневната и надникна в тъмния коридор. Беше студено. Затвори вратата зад себе си, за да не изстине всекидневната, и тръгна по чорапи по плочките.

Кухнята беше ледена. Вратата към двора беше отворена и се удряше в стената. Тя пристъпи по мокрия под и известно време се бори с нея, преди да успее да я затвори и да пусне резето. Краката и косата ѝ подгизнаха. Внезапната тишина в кухнята беше почти толкова стряскаща, колкото и гневът на вятъра.

— Бет, добре ли си? — Гил я беше последвал. — Какво има?

Тя се обърна към него в мига, когато котката скочи от шкафа. Бет изпищя и падна назад, трескаво вдигнала ръце, за да запази лицето си от острите нокти.

— Гил — болезненият ѝ вик премина в ридание, а после затихна, когато тя се срина на пода.

Гил се опита да ритне котката, но не улучи. Грабна тигана и замахна към нея. Котката нададе вой и се шмугна край него в тъмния коридор.

— Бет, Бет, скъпа моя, добре ли си? — той коленичи до нея и нежно отдръпна ръцете от лицето ѝ. — Мили боже, добре ли са очите ти? Бет, можеш ли да виждаш?

Тя го гледаше мълчаливо, парализирана от ужас, после бавно се опита да седне.

— Мисля, че да. Добре съм. Лицето ми... — Бет се втренчи в покритите си с кръв ръце.

— Това са просто драскотини. Ти по чудо се обърна, когато тя скочи. Беше се насочила към лицето ти, но не улучи. Поне не съвсем — той нежно отдръпна косата от лицето ѝ, както беше направил пред огнището и видя дълбоката рана, която минаваше през слепоочието и стигаше чак до челюстта ѝ. — Можеш ли да седнеш на стола, за да виждам по-добре? Имате ли домашна аптечка? Може би трябва да те закарам в болница?

Когато най-сетне я настани пред огнището, бинтована и намазана с мехлем, и ѝ даде да глътне две хапчета против шока, Гил взе ръжена и тръгна да търси котката.

Не откри нито следа от нея.

— Не мога да разбера какво става. Претърсих всяко ъгълче — той седна до нея на канапето и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Шокът започваше да преминава. — Как се чувстваш?

— Добре — Бет се усмихна неуверено. — Надявам се, че това няма да заличи хубостта ми — тя се изсмя иронично. — Нищо не разбирам. Обикновено котките ме обичат.

— Това не беше обикновена котка. Видях я ясно. Беше доста по-голяма. Беше дива котка, от онези, които се срещат в Шотландия. Не знаех, че ги има и в Уелс — Гил се наведе и хвана ръцете ѝ. — Колкото до красотата ти — той я целуна по носа, — нищо не е в състояние да я помрачи — взря се отблизо в нея. — Мисля, че твоите хомеопатични церове са свършили работа. Вече не кърви. След два дни няма да си спомняш, че си имала драскотина. Жалко! — той се усмихна дяволито. — Тя ти придава доста екстравагантен вид.

Бет се усмихна слабо, после потръпна.

— Къде може да е тя, Гил? Страх ме е. Сигурно се е скрила някъде в къщата.

— Претърсих навсякъде. Трябва да е избягала през вратата...

— Не би могла. Нападна ме, след като бях затворила вратата — тя трепереща се сви в ъгъла на канапето. — През целия си живот съм се чувствала спокойна тук, а сега...

— И сега продължаваш да се чувстваш така. Слушай, каквото и да е било, вече го няма — Гил се замисли за миг. — Знаеш ли, защо не помолиш любезните си съседи от Брин Глас да доведат няколко от онези свирепи овчарски кучета и да проверят къщата? Те ще я намерят, ако е още тук, нали?

Бет нетърпеливо се изправи.

— Това е гениална идея! Веднага ще позвъня на Джени — на вратата тя внезапно спря. — Ще дойдеш ли с мене?

Той я последва.

Двадесет минути по-късно Джени пристигна в стария камион с две колита и един ритрийвър.

— Том, Дай и Бърти ще я намерят, ако е още тука — каза тя бодро, докато кучетата обикаляха около нея. — Какво по дяволите се е случило?

Те ѝ обясниха и тя се намръщи.

— Това е необичайно. Спомням си, че бедничката госпожа Крейг също беше нападната тука от дива котка преди години. Беше много лошо наранена. Котката беше влязла през прозореца на спалнята. Трябва да питаш баба си. Беше страшно. Мисля, че после тя я застреля. Бях много впечатлена, но доктор Крейг страшно се ядоса. Чудя се дали някоя двойка от тези големи котки не е избягала отнякъде и се крие тука? Да пусна ли кучетата в къщата?

— Да, моля. Ще я потърсят ли?

— Бърти ще го направи, а другите ще го последват. Бърти, търси! — нареди тя. Той погледна към ръката ѝ и с възбуден лай се втурна в къщата. Джени въздъхна. — Толкова е припрян. Никога не чака да разбере какво точно трябва да търси.

Бет се разсмя.

— Влез, Джени. Ела да пийнеш чаша чай или нещо друго, докато чакаме.

— Мисля, че трябва да вървим с тях, скъпа. Вярата ти в доброто им държание е трогателно наивна — Джени весело се засмя. — Може би по-късно ще изпия чаша чай.

Кучетата не намериха нищо. Лудата обиколка около къщата и тичането из таванските помещения не предизвикаха нищо по-тревожно от облак прах. После Бърти внезапно спря пред спалнята на Бет. Вдигна муцуна и козината на гърба му щръкна. Останалите две кучета чакаха зад него.

— О, боже.

Бет погледна към Гил. Той носеше ръжена. Наведе се и отвори вратата. Кучетата се поколебаха.

— Търсете — каза тихичко Джени.

Бърти се обърна и я погледна жално. После седна.

— Стойте тук.

Гил стисна здраво ръжена и тихичко отиде до вратата.

— Не виждам нищо — прошепна той и пристъпи още по-напред.

— Леглото ми — изкрещя внезапно Бет. — Вижте леглото ми!

Гласът ѝ сякаш освободи кучетата от магията и те се втурнаха в стаята. Струпаха се около леглото и започнаха да душат, но нито едно от тях не посмя да се приближи. Джени забеляза, че опашките им бяха свити между краката. Почувства страх. Кучетата ѝ не се бояха от никакви животни. Тримата внимателно влязоха в стаята и погледнаха

към леглото. Красивата покривка от съшити парченца беше разкъсана на парцали.

— Вижте — Бет вдигна останките. Чаршафите и одеялата отдолу бяха също разкъсани. — Но защо? — прошепна тя.

— Мисля, че е излязла през този прозорец — забеляза внезапно Гил. Кукичката, която го придържаше отворен, се беше разхлабила и той се беше затворил от вятъра. — Виждате ли? Съборила е цветята, когато е изскачала навън. — Той потърка дръжката на прозореца и погледна ръката си. — Кръв и черни косми.

После затвори добре прозореца и го заключи.

— Е, сега поне знаем, че наистина си е отишла — Гил се усмихна на Джени. — С ваше позволение ще почерпим с бисквити безстрашното трио — той хвърли поглед към Бет. — Идваш ли долу?

Тя не можеше да откъсне поглед от леглото си.

— Като си помисля, че можеше да направи това и с лицето ми.

— По-добре да отидеш до амбулаторията, за да прегледат драскотините, миличка — Джени се протегна и отметна назад косата на Бет. — Имала си голям късмет.

— Бяхме толкова щастливи, вечерта беше прекрасна и изведнъж се случи това... — Бет внезапно потрепери. — Като зла поличба, изплувала от мрака.

В кухнята Джени щракна с пръсти към кучетата и те легнаха под масата.

— Слушайте, имам едно предложение. Ако съм на ваше място не бих тревожила баба ти. Имам чувството, че тя много ще се уплаши и може би ще реши, че не бива повече да те оставя сама — тя погледна Гил под око. — Струва ми се, че ти не би искала това.

Бет лекичко я тупна по рамото и успя да се усмихне.

— Не намекваш нищо, нали, лельо Джени?

— Не, разбира се. Просто си помислих, че баба ти си има достатъчно тревоги.

— Да, така е — Бет се замисли за миг. — Напълно си права.

— Значи сме гроб?

Бет кимна.

— Гроб сме.

Тя отново неволно потръпна, когато погледна през прозореца. Някъде навън в мрака се криеше опасно животно. Припомни си

разкъсаната покривка на леглото. Защо го беше направило? Защо от всички стаи в къщата беше избрало нейната? И защо беше унищожило леглото ѝ?

След като Джени и кучетата си заминаха, Бет и Гил се върнаха във всекидневната. Купчината хляб лежеше недокосната на камината. Огънят беше покрит с пепел. Бет погледна към Гил.

— Не мога да повярвам, че това наистина се случи.

Той поклати глава.

— Нито пък аз — наведе се, за да хвърли в огъня дърва и я прегърна. — Бедното ми момиче, иска ми се да отидеш на лекар.

— Вече ти казах, че не искам. Няма нужда — тя се наведе към него. — Колко дълго можеш да останеш, Гил?

— Не зная — той сви рамене. — Трябва да се върна, за да работя върху ръкописа.

— Моля те, остани, докато Лайза се прибере.

Той нежно погали бузата ѝ.

— Бих останал завинаги, ако можех.

Гил беше отишъл в кухнята за бутилка вино и две чаши, когато телефонът иззвня.

Бет беше с него.

— Навярно е Лайза.

Тя вдигна слушалката и се обърна да гледа как той отваря бутилката.

— Трябва да говоря с Гил — гласът от другия край беше женски и леденостуден.

Тя мълчаливо му подаде слушалката.

По време на последвалия разговор, тонът му ставаше все по-раздражителен. Бет го наблюдаваше от кухненската маса със свито сърце.

— Доколкото разбрах, това беше Идина — каза тя, когато той най-накрая затвори.

Гласът ѝ беше дрезгав от страх. Беше разбрала за какво става дума.

— Бет — той беше пребледнял.

— Няма да отидеш — тя почувства как сълзите напират в нея като прилив. — Не още! Не и преди Лайза да се върне. Ти ми обеща!

— Скъпа Бет, трябва да тръгна. Тя заплашва, че ще се отрови.

— Не можеш да го направиш. Не можеш да ме оставиш сама! Няма да ти го позволя! Тя няма да го направи!

— Бет! — Гил застана пред нея. — Знаеш, че не бих тръгнал, ако не беше важно.

— И аз съм важна!

— Да, така е. Ти си най-важното нещо в живота ми. Но Идина има нужда от мене — той въздъхна. — Правила го е и друг път, Бет.

— Но аз имам нужда от теб, Гил! Ами ако котката се върне? Ако отново ме нападне? — тя го гледаше, внезапно обхваната от ужас. — Няма да тръгнеш веднага, нали?

Гласът ѝ премина в паника, когато видя, че той започна да събира разхвърляния си багаж. Изведнъж се спря и отиде до нея с разтревожено лице. Никога не му се беше налагало да взема толкова трудно решение.

— Моля те, скъпа Бет, не го прави още по-тежко за мене. Нямам избор. Трябва да те оставя, но ти ще бъдеш в безопасност. Ще доведе Джени и кучетата. Те ще се върнат, ако ги помоля. Дръж всички врати и прозорци заключени до сутринта. Ще ти се обадя, веднага щом пристигна там, обещавам. Разбери, не мога да оставя Идина сама, когато е в това състояние. Ако е увлечена по някой мъж, не ѝ пука. Но той я е зарязал — Гил тъжно поклати глава. — Знам, че това е изнудване, но аз съм неин съпруг, Бет. Нося отговорност. И все още съм много привързан към нея — той сви рамене и леко докосна нараненото ѝ лице. — Ти си силна, Бет. Ти си от онези, които оцеляват. Затова те обичам. Ти имаш своето изкуство. Идина си няма нищо. Обещавам ти, че ще се върна. Ще оправя някак нещата с нея и ще се върна.

— Ти ме обичаш, но все още си много привързан към нея — повтори Бет. — И вълкът да е сит, и агнето — цяло!

Седнала неподвижно на кухненската маса, наблюдаваше как той бавно и методично събра багажа си и го отнесе в колата.

— Гил, моля те! — най-сетне тя излезе при него, застана безпомощно до колата и отново се разплака.

— Не мога, Бет — той сложи и другия куфар в багажника и го затвори. Търпението му беше на изчерпване. — Ще отида да повикам Джени...

— Не си прави труда! — Бет изтича вътре. Мъката и страхът ѝ внезапно се превърнаха в гняв. — Не си взел всичко, знаеш ли? Мисля, че е по-добре да вземеш и това!

Тя неவிждащо се понесе из стаята, като събираше всичките им внимателно направени бележки, снимки и скици, списъка със заглавията, темите и главите. Събра ги закуп и ги хвърли към него в калния двор, разтърсена от гняв и мъка.

Гил се втрени в тях, потресен от постъпката ѝ, после вдигна очи към нея, обхванат от сляпа ярост.

— Държиш се като глезено дете, Бет! — извика той. После въздъхна. — Може би е по-добре, че го разбрах сега, преди да е станало твърде късно — гневно се качи в колата, обърна и излезе от двора, като мина през една от най-хубавите ѝ скици.

Тя гледаше невярващо след него, забравила напълно за котката, докато шумът от мотора заглъхна в далечината. Защо беше сглупила така? Та нали знаеше за Идина. Знаеше какво е положението още преди да покани Гил тука. Но той също се беше държал неразумно.

Едва, когато дъждът отново заваля на едри бавни капки, инстинктът ѝ за самосъхранение се обади. Намери фенерче и обиколи двора, като решително събра всички хартии закуп и ги хвърли върху кухненската маса, преди да тръшне вратата и да пусне резето. После се върна във всекидневната, хвърли се на канапето и заплака.

Беше тъмно, когато Лайза най-после изкачи стръмнината и спря на двора. Видя само колата на Бет и се учуди дали не са излезли някъде. Но в кухнята светеше и когато натисна задната врата, установи, че е заключена.

— Бет? Гил?

Бет отвори вратата и се хвърли на врата на Лайза.

— Той си замина!

Беше плакала толкова дълго, че лицето ѝ беше подпухнало, а очите — зачервени.

— Какво стана? Скарахте ли се?

— Нещо такова — Бет подсмръкна. — Беше толкова хубаво. Работехме над книгата. Правехме снимки, аз скицирах. Имахме големи планове. Той щеше да остане до следващата седмица. После се обади жена му.

Очите ѝ отново се насълзиха и тя бръкна в джоба на джинсите си за кърпичка.

Лайза въздъхна. Хвана Бет за ръката и влезе с нея във всекидневната. Беше почти тъмно. Само в ъгъла гореше една настолна лампа. Бет беше седяла на възглавничка пред огъня. Лайза запали още няколко лампи и хвърли една цепеница в камината.

— Казах ти да не забравяш, че той е женен — каза тя строго.

— Той каза, че имат споразумение.

— О, боже — Лайза вдигна поглед към небето. — Миличка, никога не вярвай на мъж, който ти казва, че има споразумение със съпругата си, както и на този, който ти казва, че тя не го разбира. Това обикновено означава, че го разбира твърде добре. И какво стана? Предполагам, че го е привикала обратно.

Бет кимна.

— Заплаши, че ще се самоубие, ако той не се прибере.

— Разбирам.

— И аз хвърлих по него всичките си скици — тя избухна отново в сълзи.

— О, Бет — Лайза се облегна на възглавничките и затвори очи. — Какво да правя с теб!

— Съжалявам.

Бет изглеждаше толкова малка и беззащитна, седнала на възглавничката, обвила ръце около коленете си, със стичащи се по бузите ѝ сълзи, че на Лайза се прииска да заплаче заедно с нея.

— Ще му се обадя сутринта — каза тя твърдо.

— Не!

— Бет, това е служебен ангажимент. Свързан е с много пари и договор. Не можеш просто да викаш, да плачеш и да му хвърляш бележките си. И двамата трябва да се държите като възрастни хора — Лайза се опита да говори по-сурово, отколкото ѝ се искаше. — Ако аз не му се обадя, ти трябва да го направиш. В тази работа няма място за примадони, нито пък този негодник може да си позволи да те съблазнява. И двамата трябва да се научите да бъдете

професионалисти. И за в бъдеще запомни, че не бива да спиш с бизнес партньорите си.

— А ти как спиш с Микеле?

— Това е друго.

— И как така?

— Така. Повярвай ми, Бет, различно е най-малкото затова, че той не беше женен. Освен това той не беше единственият ми източник на доходи, моята първа и най-важна работа, която да ми даде възможност да завържа връзки и да получа препоръки за още много поръчки.

Тя внезапно се намръщи, когато Бет вдигна глава и се взря в огъня.

— Какво за бога си направила с лицето си?

— Нищо — Бет бързо скри лице в ръцете си.

— Покажи ми! — Лайза се смъкна от канапето и коленичи до нея. — Божичко, Бет, какво се е случило? Да не би той...

— Не, разбира се. Как можа да си го помислиш?

— Тогава какво е било? — ужасът, който изпита, пролича в гласа й. — Кажи ми, Бет.

— Беше котка — промърмори тя в коленете си.

— О, не! — Лайза поклати глава. — О, господи, моля те, не отново!

Тя мълчаливо се отпусна отново на канапето.

Значи фактът, че беше оставила Адам, не беше достатъчен за Брийд. Тя все пак беше дошла в Уелс. Може би беше само предупреждение или нейното отмъщение не беше приключило? Кълъм, Джули, Фил, Джейн. В живота на Адам бяха останали само двама души. Тя и Бет, детето на детето на Адам...

Лайза потрепери.

Вечерта провери всички врати и прозорци и претърси цялата къща, след като Бет си легна. Преди да се отпусне изморено в собственото си легло, отключи шкафа, в който се намираше пушката на Фил и я подпря до леглото си. Под възглавницата си постави кухненския нож и спа, без да угаси светлината.

В девет и десет се обади Робърт Кейси.

— Какво става, Лайза? Гил казва, че не може да работи с внучката ти.

— Разбира се, че може — или щеше да може, ако си държеше панталоните закопчани — отвърна остро Лайза. Беше спала неспокойно и се чувстваше отвратително. — Кажи му да се държи като професионалист. Бет е разстроена. Не може да си играе така с нея. Това е непочтено. Просто му кажи да стои надалече от нея. Те са свършили всичко, което е необходимо на този етап.

Тя бе прегледала бележките и рисунките. Беше впечатлена от професионализма, с който бяха направени, въпреки калните следи и някоя и друга скъсана скица.

— Всичко ще се оправи. Те ще се успокоят.

— Бих искал да споделя твоя оптимизъм.

— Имай ми доверие — усмихна се Лайза.

През нощта я беше спходила една идея и тя се чувстваше странно развълнувана. Измина дълго време, преди отсреща да вдигнат телефона.

— Pronto^[1]?

— Микеле? Обажда се Лайза — тя затаи дъх. — Може ли Бет и аз да ти дойдем на гости?

Терасата беше такава, каквато я помнеше. Ронливият бял камък, обрасъл с ухаеща мащерка и риган, се сливаше с хълма. Като че старинният замък беше изникнал от самото сърце на планината. Лайза доволно въздъхна и погледна Микеле в очите.

— Ти си чудесен.

— Откога се опитвам да те убедя в това — той се усмихна. — Кога ще ми кажеш истината?

— Истината? — тя се протегна от ниския стол и вдигна чашата с вино.

— Да.

Той беше висок мъж, с гъста, напълно побеляла коса. По загорялото му лице имаше нови бръчки и очите му бяха малко изсветлели, но иначе не се беше променил. Тя все още изпитваше болезнено физическо желание всеки път, когато го погледнеше. Казваше си, че е смешно на тази възраст да желае толкова някой мъж. Но въпреки това непрекъснато ѝ се искаше да се протегне и да погали

косъмчетата на загорялата му ръка, която почиваше на масата до нея. Микеле се усмихна.

— Да, знам, че си дошла, за да отделиш Бет от някакъв неподходящ мъж, да ѝ позволиш да се отпусне и възстанови и как точно се изрази... — той цъкна с език. — Но не мисля, че това е истинската причина. Познавам моята Лайза. Тя не може да бъде уплашена, особено от някакъв си досаден писател. Че нали не я е страх от мене!

Тя се разсмя.

— Наблюдателен, както винаги.

— И така, каква е истината?

— Микеле, щях да ти кажа истината, ако смятах, че има и най-малка вероятност да ми повярваш. Но не смятам, че това ще стане.

Тя виждаше как Бет се разхожда в градините под тях.

Светлата ѝ сламена шапка се мяркаше нагоре-надолу между дърветата, после спря. Съзря белотата на скицника ѝ и разбра, че поне за известно време тя е намерила спокойствие.

— Защо не опиташ? — гласът му беше суров.

— Добре. Ще ти кажа. Страхувам се за Бет и за себе си.

Той я изслуша, без да я прекъсва. Веднъж се наведе, за да напълни чашата ѝ и отново се облегна. Не можеше да види очите му зад тъмните очила.

Когато най-сетне свърши, той остана мълчалив за миг. После бавно се наведе напред и се облегна с лакти на масата.

— Ходила ли си някога за съвет при свещеник?

Тя поклати глава.

— Адам не би го направил. Нито пък аз.

— Ами твоят приятел Мерин?

— Не зная къде е — тя се поколеба. — Вярваш ли ми?

— Защо не? Живял съм достатъчно, за да видя много странни неща. Пък и в края на краищата — той се усмихна, — нали това е накарало моята красива Лайза да се върне при мене!

— Ласкател.

Той прие забележката с леко кимване, после отново се наведе към нея.

— Разказът ти много ме заинтригува. В някои отношения това е прекрасна история. Младо момиче, увлечено от любовта си, преследва

през годините един мъж. Можем само да му завиждаме за такава всеотдайност.

— Това е лудост, Микеле. Едностранчива, налудничава мания — гласът на Лайза беше остър. — Знаеш ли колко хора е убила?

Той сви рамене.

— О, аз не казвам, че не е опасна — графът замълча замислен. — Откъде си сигурна, че няма да те последва в Италия?

— Не съм сигурна. Надявам се, че няма да го направи.

— И все още не си казала на Бет защо я е нападнала котката.

— Не, не искам да я плаша. Аз бях на осемнадесет години, когато Брийд за първи път се опита да ме убие, Микеле. Не мога да повярвам! Тя ме преследва почти половин столетие!

— Но не те е убила. Или е имала някаква причина да те остави да живееш, или ти си защитена и тя не може да те нарани. Кое от двете? — той махна очилата си и я прониза с поглед.

— Трябва да разберем това. Важно е. Все още ли обичаш Адам? — постара се гласът му да прозвучи равнодушно.

Тя се усмихна.

— В известен смисъл винаги ще го обичам.

— Но недостатъчно, за да живееш с него.

— Не. Ние сме твърде различни. Никога не бихме могли да живеем заедно.

— Чудя се дали това не е причината. Тя знае, че не представляваш заплаха. От друга страна ти смяташ, че е убила съпруга ти и дъщеря ти. За да те накаже ли? Или има друга причина?

— Не.

Тя отмести поглед, за да скрие внезапните си сълзи.

— Лайза — той нежно хвана ръката ѝ.

— Съжалявам — тя подсмръкна. — Ще ми налееш ли още вино? — протегна му чашата си с трепереща ръка. — Значи ми вярваш?

— Нали ти казах.

— Мислиш ли, че тук сме в безопасност?

Настъпи тишина.

— Така мисля. В края на краищата защо ще ви преследва, когато нейният Адам е изцяло на нейно разположение? Нали тя иска само това? — той дълго време мълча, после бавно я привлече към себе си. — Лайза, мисля, че е време да се оженим.

За миг тя се напрегна, после бавно се отпусна. Вдигна очи, още пълни със сълзи.

— Сериозно ли говориш?

Прегръдката му се затегна.

— Разбира се, *carissima*^[2]. През целия си живот не съм бил толкова сериозен.

Тя лекичко въздъхна.

— Тук ще се чувствам спокойна.

— Тук ще бъдеш в безопасност — той я отдалечи от себе си и се усмихна. — Няма да те ограничавам, Лайза. Няма да те карам да спреш да рисуваш. Предлагам ти само любовта си. Моля те, просто помисли за това.

А-дам...

Гласът ѝ отслабваше.

А-дам?

Тя безконечно претърсваше стаите, но те бяха празни. Мебелите ги нямаше. По пода имаше само прах. Тихичко се изкачи по стълбите и отново обиколи всички стаи. Тази, която беше споделяла с Адам и другата, в която той беше живял със съпругата си; дори стаята на момчето беше празна и по стените нямаше никакви плакати, картини или книги.

А-дам? Имам нужда от теб.

Без Адам, който да я задържи, силата ѝ отслабваше. Скоро трябваше да се върне в планините, където лежеше спящото ѝ тяло, уловено в капана на друго време. Вече нямаше никаква връзка с него и не можеше да го намери. Нямаше сили за нищо, освен безкрайно да обикаля из празната къща в Сейнт Олбънс, където тазгодишните рози цъфтяха, без някой да се грижи за тях. Новите обитатели скоро щяха да се нанесат. Те планираха да направят големи промени. Щяха да съборят стените, да сменят рамките на прозорците, да превърнат гаража в игрална зала, да ремонтират тавана. В градината щеше да дойде булдозер, да изкопае езерце, да изкорени старата круша и розите. Не ги интересуваше, че две жени бяха умрели в къщата. Не бяха суеверни и през ум не им мина, че тук може да има призраци.

Брийд ги наблюдаваше през прозореца как обикалят градината и обсъждат на висок глас какво ще направят с любимите цветни лехи на Адам. Дори да бяха видели котката, която се гушеше в храстите, те не биха се стреснали. Едно добро напръскване с препарат щеше да я прогони.

Е, Брийд, будна ли си?

Гласът на Броихан достигна до нея отдалече, заглушен сякаш от морска мъгла.

Време е да се върнеш при нас, Брийд. Времето ти за пътешествия изтече. Ето, и брат ти те чака.

— Гартнет? — тя отвори очи. — Гартнет, и ти ли си тук?

Къде се намираше? Тротоарът беше мокър и студен. Някой се беше надвесил над нея.

— Това е някакво хипи. Вероятно е натъпкана с наркотици.

Жената с прозрачен дъждобран и пазарска количка сви презрително нос и отмина. Следващият минувач ѝ хвърли няколко пенита, които издрънчаха на тротоара и останаха разпилени около нея. Тя плачеше.

— Гартнет?

— Какво казва? Май е на някакъв чужд език. Най-добре да повикаме полицията.

Те идваха и си отиваха. Никой не направи нищо. Когато стана студено и тъмно, тя се сви в сенките и се помоли котешкото ѝ тяло да се върне, за да може да се скрие, да ловува и да се подслони някъде.

Брийд, няма смисъл да се криеш повече. Върни се!

Чувстваше как я притегля към себе си. Веригата се вливаше здраво в глезена ѝ и тя изстена от страх. Адам щеше да я спаси, ако знаеше. Къде беше той? Защо беше напуснал къщата? Защо всичко се беше променило?

Брийд, ти не спази законите на друидите. Не се подчини на боговете. Те са разгневени, Брийд. Смяташе, че си твърде умна. Използва даровете им, за да удовлетвориш страстта си. Сега трябва да се явиш пред тях и да изкупиш вината си.

Стани. Размърдай се, отдалечи се от тези хора. Тя знаеше как постъпват досадно загрижените хора. Водят те в лудница, където те заключват, карат те да носиш грозни дрехи и да ядеш ужасна храна. Държат те там, за да не виждаш слънцето или луната, да не можеш да

се къпеш в меките кафеникави води на планинските потоци или в горещата баня в къщата на Адам. Вместо това те затварят като робиня. Тя усещаше около глезена си веригата на Броихан, която я държеше и ѝ пречеше да избяга. Когато се върнеше в леглото си в неговата колиба, щеше да умре от ръката му като жертва за боговете, разгневени от нейното поведение. Нямаше къде да отиде. Никой не се интересуваше от нея. Трябваше да стане. Трябваше да тръгне.

Не беше сигурна как успя да стигне до овощната градина. В един миг беше на мократа улица в Сейнт Олбънс, а в следващия — стоеше, облежната на покритата с лишеи порта, а пръстите ѝ бяха замръзнали от студ. Къщата беше тъмна. Тя се намръщи. Зелената ѝ рокля беше мокра и тънка. Трепереше силно. Затвори очи за миг и се опита да си представи, че има топла котешка козина, да почувства как гледа през присвити котешки очи, как се ослушва с наострени уши. Пръстите пуснаха портата и се опитаха да се свият в лапи, но нищо не се случи. Само парче от старото дърво се откърти под нокътя ѝ. Стресната от болката тя погледна и видя капка кръв. Набра малко мъх и го уви около пръста си, после бавно тръгна към къщата.

Внимателно я обиколи и надникна през прозорците. Вече знаеше, че вътре няма никого. В гаража имаше две коли, но беше заключен с катинар. Наблизо нямаше никого. Адам със сигурност не беше тук. Нито беше идвал скоро.

Тя се сви в един от старите хамбари, уви се с чували и се заслуша в шума на дъжда по плочите на покрива. Тук Броихан не можеше да я намери. Нито досадните хора от Сейнт Олбънс, които искаха да я отведат някъде и да ѝ дадат супа. Тук щеше да си почине до сутринта, а после щеше да продължи търсенето. Все някак щеше да открие отново своя Адам, дори ако това ѝ отнемеше цяла вечност.

[1] Pronto (ит.) — ало — Бел.ред. ↑

[2] Carissima (ит.) — скъпа — Бел.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
БЕТ
НАЧАЛОТО НА 90-ТЕ ГОДИНИ

Робърт Кейси се облегна и огледа вътрешността на „Хамбарът“ с огромно задоволство. Току-що беше изпил третата си чаша кафе с второ парче вкусен морковен сладкиш и беше напълно сигурен, че е постигнал това, за което беше дошъл. С усмивка насочи вниманието си отново към Бет.

— Знаеш, че не бих карал сто и петдесет мили заради кой да е илюстратор.

Тя отвърна на усмивката му.

— Знам, но и не би се осмелил да направиш подобно предложение на кой да е илюстратор. Знаеш добре, че Гил и аз не се разбираме.

— Но работите блестящо заедно.

30 000 екземпляра с твърди корици от книгата им „Магията на Черната планина“ бяха продадени веднага, а през следващите три месеца тя беше отпечатана още три пъти. Да ги накара да я довършат беше триумф на дипломатическите умения на Робърт, които несъмнено бяха значителни, но никога преди не бяха подлагани на такова изпитание.

— Слушай, Робърт, казах ти, че ще си помисля и наистина ще го направя. Предлагаш ми твърде много пари.

Тя хвърли за миг поглед на папката с документи върху мушамата с червени шарки, която покриваше кръглата маса пред тях. Работното заглавие „Моята планина: Красотата и мистерията на Шотландия“ изпъкваше върху корицата с черния си курсив. Това едва ли беше случайно и тя оцени високо идеята на Робърт да ѝ приложи този психологически трик.

Вратата се отвори и влязоха трима туристи, с почервенели от вятъра лица. Тежките им обувки застъргаха по плочките. Те застанаха пред дъската с менюто като търкаха ръцете си и духаха върху тях, развеселени и успокоени от топлината и мириса на готвено.

— Знае ли Гил, че искаш аз да направя илюстрациите? — тя погледна Робърт въпросително.

— Разбира се. Ясно му е, че си му крайно необходима. Без твоите рисунки книгата няма да се получи. — Робърт я погледна изпод вежди и направи гримаса. — Не трябваше да го казвам, но мисля, че трябва да го имаш предвид, преди набързо да ми откажеш.

Беше напълно сигурен, че тя няма да откаже, но не можеше да разчита на съгласието ѝ, докато не беше подписала никакъв документ. Може би беше време да смени темата.

— Каж ми, как е прекрасната контеса?

Бет се изкикоти.

— Тя изобщо не обича да я наричат така. Знаеш, че баба ми има доста леви разбирания.

— Сигурно Уелс ѝ липсва.

— Разбира се. Беше ѝ много трудно да продаде фермата. Всъщност, не мисля, че щеше да го направи, ако не беше успяла да купи за мен къщата на Мерин. Сега знае, че може по всяко време да ми дойде на гости. И те наистина идват всяко лято, когато ѝ стане твърде горещо и закопнее за малко мъгла и уелски дъжд.

— Сигурно и ти ѝ липсваш.

Бет замислено сви рамене.

— Разбира се. Но аз често ги посещавам. Пък и двете работим. Тя все още обикаля целия свят, за да рисува портрети, а и аз имам от време на време звездни мигове.

— Като този, например, когато един лондонски издател идва, за да се хвърли в краката ти и без да жали средства, те води на морковен сладкиш и кафе.

— Беше ли разтревожен, че не дойдох в Лондон?

Той се усмихна.

— Разтревожен — да, но не и изненадан. Правиш се на недостъпна — усмивката му стана още по-широка. — Зная, че с Гил имате проблеми. Зная и че ти е неприятно да идваш в Лондон. Ти си провинциално момиче до мозъка на костите си, нали?

— Така е. И освен това съм от Уелс, Робърт. Нямам никаква представа от шотландските планини.

— Можеш да научиш нещо. Пък и макар да си израснала в Уелс, един от дядовците ти е шотландец, нали? Не би ли искала да откриеш нещо за прародителите си по бащина линия? А и планините там много ще ти харесат. Гарантирам ти, че ще бъдеш омагьосана от тях.

— Ти вече май сам си вярваш на рекламите.

Тя го плесна по ръката. Облегна се назад и си позволи за малко да затвори очи. Главата ѝ се въртеше. Не беше виждала Гил от три години. Бяха се опитали да бъдат просто приятели, но не се получи. Попречи им сексуалното привличане. Идина. И любовта. Нейната любов. Те непрестанно се караха яростно. Въпреки това, тя си беше свършила работата. Скиците и рисунките ѝ бяха невероятни.

Но всеки път, когато трябваше да се срещнат и да обсъдят книгата, тя беше настоявала това да става в Лондон, в неутралните офиси на издателство „Хибърдс“ в Уест Енд. Там те се държаха внимателно и изключително учтиво един с друг. Два или три пъти той беше критикувал рисунките ѝ и тя беше изхвърчала от срещите като попарена. Два пъти тя му беше казала, че текстът му е пълна глупост и Робърт трябваше да го измъква от отсрещната кръчма. Все пак успяха да завършат книгата и тогава тя се зарече никога повече да не стъпи в Лондон.

На празненството в Хей, по случай издаването на книгата, ги бяха снимали заедно усмихнати. А когато ги заведоха на хълма над града, Бет със стиснати зъби и престорена усмивка към грандиозната гледка пред себе си, му каза да скочи от хълма. Никой от тях не споменавахе за няколкото идилични дни, които бяха прекарвали заедно в старата ферма; за нападението на дивата котка, оставила белег на лицето на Бет под дългата ѝ къдрава коса; или за невероятната болка, която беше изпитала, когато той я беше изоставил.

Тя се облегна назад и се загледа в огъня. Мястото бързо се пълнеше с хора и Бет откри, че трябва да говори по-силно, за да може Робърт да я чуе.

— Защо е толкова притеснен Гил? Та той изкара добри пари от книгата.

— Не мисля, че това е наша работа, Бет. Просто ми каза, че има проблеми — с поглед, втренчен към съседната маса, Робърт добави небрежно: — Сигурен съм, че вие двамата можете да работите добре заедно. Това ще бъде нов проект, ново място. И той ще се държи, както трябва.

— Той ли ти го каза?

Робърт кимна, после стана.

— Ще ида да си взема една бира. Искаш ли нещо?

Бет поклати отрицателно глава и го проследи с поглед, докато той си пробиваше път през претъпканото помещение, за да се нареди на опашката. Беше изкушена от предложението му, но онази част от нея, която отговаряше за самосъхранението и самоуважението ѝ, казваше: „Не, не го прави. Не се замесвай отново с него.“ Ако ѝ беше безразличен, нямаше да има никакво значение. Но тя все още го обичаше.

След Гил не беше имало никой друг. Или поне никаква сериозна връзка. Струваше ѝ се, че няма и да има. Гил беше първият мъж, в когото се беше влюбила, и колкото и глупаво да звучеше, изглежда щеше да остане и последният.

Гледаше как Робърт върви внимателно между препълнените маси към нея. По телефона ѝ се беше сторило добра идея да се видят тук. Въпреки че сега гъмжеше от хора, в по-ранните часове на деня, мястото беше тихо и приятно, подходящо за подобни срещи. Изведнъж се сети, че той беше изминал сто и петдесет мили заради чаша кафе. Нямаше да бъде гостоприемно, ако го отпрати, без да обядват. Може би дори трябваше да му предложи да пренощува.

В края на краищата го заведе на разходка край Уай, а после го закара до „Раднър Армс“ за късен обяд. Когато окончателно приключиха с обсъждането, Бет го върна при колата му, за да може да потегли към Лондон. Той леко се поколеба, когато му предложи да пренощува в къщичката ѝ, но накрая отказа. Утре имал срещи, които не можел да пропусне, каза тъжно. Тя не го попита дали една от тях не е с Гил.

На връщане, както обикновено, Бет спря до изправения камък и остана няколко минути, загледана в стръмния склон, който се спускаше към долината на Уай и гората Раднър. Когато нямаше други коли, мястото беше тихо и спокойно. Понякога ѝ се струваше, че оттук може да усети как сърцето на планината бие с бавен и уверен ритъм. Облаците се бяха отдръпнали и ниско на запад се беше показало бледо слънце, което хвърляше прозрачни сенки върху хълмовете. Въздухът беше студен, свеж и уханен. Беше минало много време, откакто си беше позволила за последен път да мисли за Гил. Дявол да го вземе Робърт! Беше я изправил пред неразрешима дилема.

Когато ѝ стана студено, се качи в колата. Не беше далече от тесния лъкатушен път към Тай Мор.

С къщичката се сдоби по странен начин. Същия ден, когато Лайза ѝ каза, че най-после се е съгласила да се омъжи за Микеле и ѝ предложи фермата — твърде голяма, твърде безразборно застроена, твърде скъпа за поддържане и изпълнена с твърде много спомени — Мерин беше дошъл и седнал на кухненската маса. Каза им, че възнамерява да продаде къщата си.

— И без това толкова рядко съм тук. Не ми се иска, но не виждам друга възможност.

Те все още не знаеха къде е заминал. Беше поискал смешно ниска цена, благослови Бет и насаме успокои Лайза, че тя ще бъде в безопасност там.

Задъхана от пътя, старата кола на Бет спря пред къщата. Трябваше в най-скоро време да направи нещо и за колата, и за пътя. Едно малко пежо, което не беше виждала друг път, беше паркирано на пътя и за момент тя се вгледа в него с внезапно, нелепо вълнение. Дали Гил не беше дошъл да я убеди лично да приеме работата?

Тя излезе от колата, все още озадачена и се огледа. Къщата беше заключена и наоколо не се виждаше никой.

— Има ли някой тук?

Бет заобиколи към малката градинка с билки на Мерин. По време на неговите дълги отсъствия тя беше подивялата сегашната ѝ собственичка предпочиташе да рисува растенията, вместо да ги плеви. Там стоеше един възрастен мъж с ръце в джобовете и се взираше в покрития с облаци връх на хълма.

— Здравейте! — тя спря учудена. — Мога ли да ви помогна?

Той се обърна. Беше висок, белокос, навярно над седемдесетгодишен, но изключително красив мъж. Бет веднага го позна. Портретът на дядо ѝ като студент висеше в ателието на Лайза. Тя беше получила много предложения да го продаде, но винаги беше отказвала. Почти жесток в своя откровен реализъм той вдъхновяваше и ужасяваше Бет, откакто се помнеше.

— Бет?

Гласът на стареца беше силен, но нещо в държането му я притесняваше.

— Аз съм Адам Крейг.

Бет се усмихна несигурно, отблъсната от такова официално представяне, после пристъпи напред.

— Радвам се да те видя, дядо — протегна се и го целуна по бузата.

— Търся баба ти. Ходих до фермата.

— Тя я продаде — Бет се поколеба. — Знаеш ли, че тя се омъжи отново?

Той рязко кимна.

— Хората от фермата ми казаха. Казаха ми също, че ти живееш тук самичка.

— Обичам да бъда сама — Бет не искаше да прозвучи толкова отбранително. — Такава ми е работата.

Чувстваше се неловко и не беше сигурна какво трябва да направи. В края на краищата това беше човекът, който през целия ѝ живот беше отказвал да я види. Тя подозираше, макар и да не разбираше защо, че я обвинява за смъртта на сина си, на нейния баща.

— Ще влезеш ли? Мога да направя чай или кафе.

Спомняше си, че той беше алкохолик. Скоро след последното посещение на Лайза в Сейнт Олбънс, преди четири години, той беше продал къщата и беше изчезнал. Оттогава никой не беше чувал за него. Помнеше колко разстроена беше Лайза.

Той въздъхна:

— Благодаря ти, момиче, с удоволствие.

Бет долови слабия му шотландски акцент.

Адам влезе след нея в къщата и се огледа. Тя беше донесла малко от любимите си вещи от фермата — малкия черен дъбов шкаф, двата стола стил Уиндзор от кухнята, собственото си легло, няколко старинни масички и скрина. Другите бяха продадени или заминаха с Лайза за Италия. Беше си направила ателие в стария краварник зад къщичката — изглежда на цялото семейство му беше писано да рисува в селскостопански постройки.

— Заповядай, седни — тя напълни чайника и го сложи на печката. — Бях до Хей. Издателят на книгата, която илюстрирах, пристигна днес от Лондон, за да обсъдим още една поръчка.

— И ти ли си художничка като баба си? — той изглеждаше изненадан.

Бет кимна. Излезе през задната врата и взе наръч дърва от купчината, подредена до стената на краварника. Хвърли ги в огнището и коленичи, за да ги подреди в пирамида.

— Не зная къде живееш в момента — каза тя колкото можеше по-небрежно. Адам все още стоеше в средата на стаята и се оглеждаше.

— Върнах се в Шотландия, където съм роден и израснал.

— Наистина ли? — Бет се отпусна на пети и погледна към него.
— Откога си там?

Той сви рамене.

— От две години. След като продадох къщата, отидох в Америка. Обикалях дълго. После се върнах в Шотландия — в Питърхрос — Адам замислено замълча. — Докато бях там, посетих свещеника и той ми каза, че на хълма се продава някаква къщичка. В края на краищата реших да я купя.

— Никога не съм била в Шотландия.

Чайникът засвири. Тя взе каната, която се затопляше в края на печката и сложи в нея чай.

— Странното е, че тази сутрин ме попитаха дали бих отишла там да работя.

— Много е красиво — най-накрая той седна. — Щастлива ли е Лайза? — прямият му въпрос я изненада.

— Да — тя го стрелна с поглед. — Много е щастлива.

— Още ли рисува портрети?

— Разбира се. Едва ли ще спре някога.

— Идва ли изобщо тука?

Бет кимна.

— По няколко пъти в годината. Отсядат в големия хотел в съседното село за по три-четири седмици.

— А ти казваш, че не си самотна тук?

Тя енергично поклати глава.

— Обичам да съм сама.

— Нямах ли си приятел? — очите му я гледаха проникателно.

— От време на време. — Бет замълча, усетила внезапно буца в гърлото си. — Нищо сериозно. Нищо в момента.

Усети, че няма нищо против въпросите му, навярно дядо й имаше право да ги задава.

Той кимна.

— А какво стана с човека, който живееше тук, Мерин?

Тя внимателно го погледна, докато наливаше чая. В гласа му се долавяше лека промяна. Докато останалите въпроси бяха зададени просто от възпитание, отговорът на този имаше значение за него.

Тя поклати глава.

— Съжалявам, не знам. Той идва и си отива, когато поиска. Не съм го виждала, откакто живея тук.

— Имаш ли адреса му?

— Само на адвоката му в Кардиф — Бет се поколеба. — Важно ли е?

Адам сви рамене и отново се изправи. Заразхожда се неспокойно напред-назад по килима.

— Баба ти Лайза прекарваше много време с него. Изглежда е бил много мъдър човек.

— Беше прекрасен. Мама и татко са прекарвали медения си месец в тази къщичка, нали знаеш? Това много ми хареса. Сякаш ни сближава по някакъв начин — тя му подаде чашата и му предложи захар. — Когато бях малка, го наричах Мерлин. Мислех, че е магьосник.

Адам я погледна изпитателно.

— Такъв ли беше?

— Не зная. Беше много загадъчен. Нямам представа с какво се занимаваше. Когато разбра, че искам да купя къщичката, намали цената наполовина. Беше направо подарък. Имах чувството, че заминава да живее в чужбина. Понякога се чудех дали не е влюбен в баба Лайза, но никога не можах да разбера.

— Ще ми дадеш ли името и адреса на адвоката му? — Адам остави чашата, без да е отпил от чая и отиде до прозореца. — Може би така ще успея да го открия.

— Защо искаш да говориш с него? — Бет внезапно се почувства натъжена. Той не беше дошъл заради нея.

Адам поклати глава.

— Мислех си, че може да ми помогне за нещо, това е всичко. Няма значение — той не я погледна в очите. — Бих искал да взема и телефонния номер на баба ти, ако смяташ, че няма да има нищо против.

— Разбира се, че няма да има. Тя беше много разстроена, когато ти замина от Сейнт Олбънс, без да ѝ се обадиш.

— Направих го нарочно. Тя знае защо.

Той отново седна и отпи от чая. Гледаше разсеяно в огъня и сякаш не забелязваше, че Бет седи срещу него. После каза:

— Много приличаш на Лайза. Тя беше невероятно красива като млада.

— Все още е — Бет беше най-запалената почитателка на Лайза. Усмихна му се. — Това е страхотен комплимент. Благодаря ти.

Той почти се усмихна.

— Добре ли е тя?

— Да — Бет замълча. — Защо не ѝ се обадим сега? Много ще се зарадва да те чуе.

— Не! — той скочи разтревожен. — Не, не искам да правя връзката. Не и от тука.

— Но защо? Какво има, дядо?

Държането му изведнъж рязко се беше променило и когато оставяше чашата си, ръката му така трепереше, че тя издрънча в чинийката.

— Трябва да вървя.

— Дядо, моля те, остани. Можеш да пренощуваш тук. Имам стая за гости.

— Не, трябва да вървя. Не трябваше да идвам. — Адам разсеяно се огледа. — Кажете на баба си да внимава.

— Ще ѝ предам. Дядо, какво има? С Лайза ли е свързано? Моля те, нека ѝ се обадя.

— Не — той поклати глава. — Не трябваше да идвам — повтори той. — Забрави, че си ме виждала. Не ѝ казвай, че съм бил тука.

— Но аз трябва да ѝ кажа.

— Не. Не ѝ казвай нищо.

Той внезапно отиде до вратата, отвори я и надникна в здрача.

— Съжалявам, не трябваше да идвам. Това беше грешка — мърмореше си под носа.

— Тогава поне ми дай адреса си, телефона...

— Не — Адам бръкна в джоба си за ключовете от колата. — Това беше глупаво и егоистично от моя страна. Не ѝ позволявай да тръгне след мен. Просто забрави, че съм идвал.

Той се качи в колата си и тресна вратата. Докато тя го наблюдаваше безпомощно, Адам запали мотора и обърна колата. За

миг Бет помисли, че ще си заmine, без да каже нищо повече, но той свали прозореца и извика към нея:

— Бог да те благослови, скъпа Бет! Бих искал да те познавам. Бях упорит, стар глупак, но повярвай ми, имах причини да стоя надалече. Сега просто забрави, че си ме виждала.

И той тръгна, подкарал колата далеч по-бързо от разумното. Тя примигна, като го видя да спира на билото, после той изчезна от погледа ѝ.

Бавно влезе в къщата и затвори вратата. След него беше останала странна атмосфера. Намръщи се и направи нещо, което никога преди не бе правила. Отиде и пусна резето. После вдигна телефона.

— Микеле? Come stai^[1]? Мога ли да говоря с Лайза?

Отговорът му беше подробен, изпълнен с обич и отрицателен. Тя тихо и тъжно се изсмя.

— Често ли изчезва сама, без да остави телефон или адрес?

Изглежда правеше портрет на семейство лозари някъде в Аbruцките планини.

— Това беше част от нашето споразумение, carissima, иначе тя щеше да се чувства като собственост на ужасния си съпруг шовинист. — Въздишката му беше само наполовина престорена.

— Но аз имам нужда от нея — не искаше да прозвучи толкова отчаяно.

— Аз също, Бет — внезапно той усети по тона ѝ, че нещо не е наред. — Какво има? Мога ли да ти помогна с нещо? Искаш ли да дойда там?

Тя се усмихна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не, благодаря ти, Микеле, няма нужда. Нищо не се е случило. Просто женски глупости.

Като интуиция. Самота. И страх.

По-късно, след като си свари яйце, препече хляб и седна с чаша горещ шоколад да гледа по телевизията някаква драматизация по Джейн Остин, тя си спомни, че Лайза ѝ беше казала, че Питърнос е в планината.

Това са моите планини...

Бет промърмори фразата под нос, с очи приковани към всекидневната на една красива джорджианска къща в Хемпшир, където елегантни гости си разменяха остроумни реплики и я отвличаха

от обърканите ѝ мисли. Адам Крейг я беше заинтригувал, развълнувал и малко я беше уплашил. Не можеше да престане да мисли за него. Какво всъщност беше дошъл да ѝ каже? Или, по-скоро на Мерин, защото той изобщо не беше имал намерение да я вижда, това беше ясно. И от какво се страхуваше?

През цялата вечер се чудеше над това, дори когато обмисляше предложението на Робърт Кейси. После двете събития се сляха с внезапна ослепителна неумолимост.

Тя не можеше да реши дали да приеме предложението на Робърт, ако не отидеше в Шотландия да види с очите си за какво става дума. В края на краищата нямаше нужда да се среща отново с Гил, за да го направи. Нямаше нужда дори да му казва, че отива. А там със сигурност щеше да открие къщата на Адам Крейг и да разбере защо той толкова се боеше да поднови връзката със семейството си. През всички тези години той беше като загадъчен странник в живота ѝ. Дядото, който не беше искал да я познава. Мъжът, който според признанията на Лайза, ѝ е бил любовник. Лекар. Блестящ, компетентен, интелигентен мъж, който се беше пропил и внезапно беше изчезнал от лицето на земята. А сега, след като беше изминал целия път до Уелс, за да намери Мерин, той отново беше избягал. Нямаше друга дума, той направо беше побягнал. Бет искаше да разбере защо.

Хотелът беше разположен в бившето имение на някакъв шотландски барон — кръстоска между гарата Сейнт Панкрас^[2] и замъка Инверари с нюанс на Тадж Махал. Бет замръзна с отворена уста, когато таксито ѝ зави по входната алея. После откри, че се усмихва. Това беше най-забележителната и смела архитектура, която някога беше виждала. Колата спря на чакъла пред предната врата и тя излезе. Четири кучета изскочиха навън и я поздравиха, завъртели опашки.

— Бет? — нисичкият, закръглен мъж с пясъчноруса коса, който излезе след кучетата, ѝ протегна ръце за поздрав. — Гил ми каза да те очаквам по това време. Добре дошла в „Лох Дуб“. Това е съпругата ми Пати.

Една също тъй закръглена жена беше излязла след него. Беше облечена в дънки и дебел пуловер и имаше дълга светлоруса коса, която стърчеше от дебелията разрошена плитка. Тя прегърна Бет, като че ли я познаваше от години.

— Гил ще дойде по-късно, ако му разрешиш. Той е разкаян и нещастен и се кълне, че ще бъде добър. Нали така каза да ѝ предадем? — подхвърли тя през рамо на съпруга си, който се изкикоти.

— Ако вярваш в това, значи вярваш в щъркели! — той грабна куфарите на Бет. — Наредено ми е да ти дам най-хубавата стая, най-добрата храна и всичко, което поискаш. Ние сме на твоите заповеди. В момента почти няма гости, затова честно казано, може непрекъснато да ти се мотаем в краката, така че ни кажи, когато искаш да останеш сама — очите му неустойимо проблеснаха. — Също така можеш да използваш колата ми. Гил каза да ти вземем кола под наем, за която той ще плати, но ще спестя на стария арабия поне тези разноски. През повечето време не са ни необходими две коли, така че, когато ти потрябва, е на твое разположение. Влизай, нека те разведе.

Бет не знаеше как толкова бързо се озова в Шотландия: обаждане до Робърт Кейси, няколко разменени съобщения между нея и Гил, който, както се оказа, трябвало да знае всичко за нейното посещение — и всичко беше уредено. Разбра, че Гил познава Дейв и Пати Андрюз от Лондон. Те щели да се погрижат за нея.

Тя бързо заподозря, че те бяха една от причините за решението на Гил да напише книга точно за този район.

Спалнята ѝ беше огромна. Черното дъбово легло с колони, изглеждаше достатъчно голямо да побере четирима, а през прозореца се виждаха зелени градини и хълмове, обрасли с пирен, които стигаха до малкото езеро, на чието име беше наречен хотелът.

— А банята ти е тука — Дейв отвори друга врата и разкри още една също тъй голяма стая, в центъра на която стоеше огромна вана на четири крака, които завършваха с лапи. — Не се притеснявай от цвета на водата. Това е торф, а не ръжда — каза ѝ той весело. — Барът ще е отворен веднага, щом поискаш да слезеш и тогава просто се чувствай като у дома си.

Дейв се оттегли с усмивка, като я остави да си поеме дъх и да разопакова багажа си.

Не очакваше да намери Гил да я чака на долния етаж. При вида на лицето ѝ, той вдигна ръце шеговито, сякаш се предаваше.

— Моля те, не стреляй!

Беше отслабнал, откакто го беше видяла за последен път и беше още по-красив, отколкото си го спомняше. Тя потисна с усилие вълната от възбуда и копнеж, която я завари напълно неподготвена и се намръщи свирепо.

— Не знаех, че вече ще си тук.

— Нямах намерение да идвам, но искам да поговоря с тебе. Моля те, става дума за книгата. Трябва да я направим. Каза ли ти Робърт какъв аванс ще ни дадат?

— Каза ми — гласът ѝ беше съвсем равен. — Къде е Идина?

— В Лондон — той се намръщи. — Моля те, Бет. Не можем ли да разговаряме като приятели и колеги? Без ангажименти.

Тя успя някак да се овладее.

Обуздавала здраво чувствата си, Бет се насили да се концентрира върху купчината бележки, които Гил извади, щом седнаха сами в уютната хотелска всекидневна, докато Пати и Дейв приготвяха вечерта. Всъщност не бяха сами. Наблизо имаше други гости — две жени на средна възраст разглеждаха снимки на канапето, а възрастният мъж, който по-рано през деня се беше разхождал из блатата с пушка, дремеше над чаша с местно малцово уиски.

— Виждаш ли? Местната история е прекрасна. Ще използваме съвсем същия формат както на „Черната планина“. Малко история, малко легенди. Местни птици и животни. Ще започнем с геологията. Тук има и няколко прекрасни замъка, два са от деветнадесети век — съвсем автентични. И прекрасни руини! — ентусиазмът му както обикновено беше заразителен и тя усети как нетърпението ѝ расте. — Можеш да отседаш тука, ако искаш, толкова дълго и често, колкото пожелаеш. Каза ли ти Дейв? Той има свободни стаи дори през туристическия сезон, а от приятели не взема пари.

— С тази философия никога няма да забогатее — Бет прелистваше бележките на Гил.

— Той вече беше богат и не му хареса — Гил ѝ се усмихна. — Не ти ли разказаха историята си? Те дойдоха тук по следите на мечтата си.

— И сбъдна ли се тя?

Когато очите им се срещнаха, между тях проблесна искра и Бет бързо отвърна поглед.

— Сбъдват ли се някога мечтите? — попита той тихо. — Мисля, че те са много щастливи тук. Може би това е достатъчно.

Тя се направи, че не го разбира.

— Наистина изглеждат щастливи. Странно е, но макар че изобщо не познавам Шотландия, дядо ми е роден и израснал на по-малко от час път от тука. — Бет осъзна, че говори твърде бързо, докато му разказваше за детството на Адам и живота му, за да попречи на разговора да се насочи към тях двамата. С облекчение погледна към Пати, която влезе, изпотена от горещината в кухнята и съобщи, че вечерята е готова.

Гостите се изправиха.

— Трябва да те запозная с дядо ми — каза тихичко Бет, докато влизаха в трапезарията след двете жени.

Внезапно ѝ се стори, че Гил може да ѝ даде извинение да го посети — навярно дядо ѝ знаеше много неща за местната история, а и тя щеше да бъде по-спокойна, ако отидеше с нея. Не знаеше от какво се страхува. Старецът беше прям и малко особняк. Не беше заплашителен по какъвто и да било начин, но нещо у него караше кожата ѝ да настръхва.

Те говориха дълго време, после Бет се изправи. Гил допиваше кафето си.

— Качвам се горе — обяви тя твърдо. Част от нея се съпротивляваше отчаяно. — Ще се видим сутринта.

Той я погледна и се усмихна накриво.

— Напълно ли си сигурна, че искаш да спиш сама?

Каза го уж на шега и толкова тихо, че никой друг в стаята не чу, но тя се огледа, притеснена.

— Гил, ти обеща!

— Съжалявам — той отново вдигна ръце.

Бет го прониза с поглед и се обърна.

— Ще се видим сутринта — повтори тя твърдо. — Може да се обадим на дядо и да му отидем на гости.

В стаята си отново се опита да се свърже с Лайза. Микеле все още нямаше новини и тя нещастно затвори телефона. Имаше огромна нужда да поговори с баба си.

На следващия ден Гил и Бет взеха обещаната кола, която се оказа старо червено порше.

— Всичко, което остана от кариерата ми на търговец на пари в Сити — Дейв ги изгледа подред, после ѝ подаде ключовете. — Ако искате да изгубите десет години премии и повечето си коса, купете си хотел в Шотландия с размерите на железопътна гара и след като го купите, открийте, че той пропада с няколко сантиметра на година. Грижете се за колата и внимавайте, защото се движи доста бързо.

Така и се оказа, щом Бет се осмели да превключи от втора. Караха в ярката слънчева светлина, обкръжени от замайващи гледки на планини, тесни долчинки и яркосини езера. Насочиха се на изток и накрая се отклониха от главния път, за да поемат нагоре по стръмното шосе към Питънрос.

Първият човек, когото тя спря на тясната селска улица, ухаеща на дим от дърва и мокри борови иглички, ги упъти към новия свещенически дом. Беше малко бетонно бунгало, разположено сред новопостроените къщи в покрайнините на селото. Бет остави Гил в колата с нос, забит в картата и почука на вратата. След няколко минути ѝ отвори хубава жена по анцуг. Свещеникът беше излязъл, но щом Бет обясни причината за тяхното посещение, лицето на жената се проясни.

— Вие сте внучката на доктор Крейг? Скъпа моя, толкова се радвам да се запозная с вас — каза тя топло и любезно. — Той изглежда така самотен, а и няма телефон. Много се притесняваме за него. Аз съм Мойра Макларън, съпругата на свещеника.

Дори да ѝ се стори странно, че Бет не знае адреса на дядо си, тя не го показва.

Обясненията бяха подробни и доста дълги. Бет разбра защо, едва когато подкара поршето по плетеницата от стръмни алеи и черни пътища, които водеха към къщичката, наречена Шилинг Хауз. Когато спряха отвън и излязоха от колата, тя се намръщи от миризмата на изгоряла гума.

Сърцето ѝ се качи в гърлото, докато отидат да позвънят на предната врата. Звукът от звънеца се чу някъде отзад, но отговор нямаше, а и не се виждаше никаква кола. Мястото изглеждаше изоставено и Бет изведнъж откри, че изпитва облекчение. Имаше

неприятното чувство, че когато се срещне с дядо си, той няма да ѝ се зарадва особено.

Заобиколиха бавно отзад. Къщата беше построена от сив груб камък, а рамките на прозореца и вратата бяха боядисани в бяло. Беше занемарена, същинска съборетина, както беше казал Адам. Зад нея имаше малка градина, заобиколена от ниски каменни стени. Тук някой беше порботил. Личеше си, че зеленчуците са наскоро окопани, а розовите храсти бяха спретнато подкастрирани. Бет се усмихна. Спомни си как Лайза казваше, че Адам обожавал розите си повече от всичко на света.

За тяхна изненада задната врата беше открената и тя предпазливо я побутна.

— Дядо, тука ли си?

Не последва отговор. Бет плахо надникна.

— Не зная дали трябва да влезем — прошепна тя плахо.

— Мисля, че трябва.

Гил беше застанал твърде близко. Чувстваше дъха му върху шията си и ужасно ѝ се искаше да посегне и го докосне.

— Трябва да провериш дали не се е разболял или нещо такова — продължи той. После, сякаш усетил чувствата ѝ, я докосна леко по рамото и се отдръпна. — Като най-близка жива роднина, ако не и единствена, имаш пълното право да го направиш.

Тя го погледна и кимна. Събрала кураж, го поведе навътре. Гил влезе в кухнята след нея.

Тя беше голяма, почти колкото всекидневната, доколкото можа да види през отворената врата. Това бяха единствените стаи на долния етаж. И двете бяха уютно обзаведени. В средата на всекидневната имаше огромна маса. На нея стоеше пишеща машина, заедно с купчина листа и книги. Из цялата къща бяха разхвърляни книги — по препълнените полици на стената, по мебелите, по пода и из цялата кухня — между хляба, млякото, домашното масло и полуизпитите чаши кафе и чай.

— Дядо?

Бет застана в подножието на малкото стълбище и погледна нагоре.

Къщата изглеждаше празна, но тя тръгна с известен страх по извитите стълби без парапет. От площадката се влизаше в две стаи и

баня. В тях също нямаше никого. Само в едната спалня имаше легло. В другата бяха струпани кутии и кашони, мебели. Спалнята на дядо й беше разхвърляна. Двойното легло не беше оправено, купчини книги се търкаляха и тука, както на долния етаж. Заинтригувана, тя взе две от тях: „Езическа Британия на келтите“ и „В търсене на пиктите“.

Като се върна на долния етаж, завари Гил внимателно да преглежда книгите на масата. Темите бяха същите. Пиктите и келтите в Шотландия, друидите, ранната шотландска история, заедно с всякакви книги за окултизъм и магия. Развеселена и леко шокирана, Бет прегледа някои от тях. Книга ли пишеше дядо й? Той беше направил многобройни бележки с дребния си, красив, но нечетлив почерк и на пишеща машина. До нея тя намери спретнато подредени списъци със справки и дати, както и нещо, което приличаше на рецептурник за магически отвари. Сега поне можеше да предположи защо е искал да види Мерин.

— Господи, Бет, виж това!

Гил издърпа друга купчина книги. Те бяха на немски, но илюстрациите им, на които бяха изобразени дяволи и всякакви демони, заети с недвусмислени действия, показваха какво е съдържанието им.

— Да не би дядо ти да пише книга за немската еротика? — той недоверчиво се разсмя.

— Не може да бъде.

Бет ги бутна настрани и придърпа друга купчина книги. Между „Психическа защита“ на Дайън Форчън и няколко книги за висшата магия се намираха и две книги за митовете, свързани с котките.

Тя се намръщи. Котки? Неприятен спомен се промъкна в съзнанието й. И тя, и баба Джейн бяха нападнати от котки. Бет потрепери и отстъпи от масата, като се огледа с неудобство.

— О, господи, Гил. Не трябваше да идваме тук.

— Разбира се, че трябваше. Това е страхотно, Бет — Гил беше притеглил един стол до масата и изглеждалше погълнат от книгите. — Той има изключителна библиотека. Сигурно струва цяло състояние.

— Той има кристално кълбо! — Бет го откри, убито в черно кадифе на една полица в ъгъла. — Я виж! Руни. Карти таро. Камъни, пера, о, и череп.

— Човешки ли? — Гил най-после вдигна поглед.

— Не, идиот такъв. На някаква птица с голям клюн.

— Гарван — Гил се приближи. — Той се занимава с нещо много интересно, Бет. Виж всички тези камъни, покрити със символите на пиктите. Ще трябва да нарисуваш един-два от тях за книгата — посочи огромния том, разтворен пред него на масата. Тя усещаше миризмата на одеколona му. — Всички познават кръстовете на келтите и изящните им гравюри. Ще трябва да нарисуваш някои от тях. Келтите са били добри каменоделци, а и пиктите също. Макар че каменоделство не е точната дума. В тези камъни се усеща невероятна сила. Чел съм малко за тях. Има много теории какво представляват — съобщения, родови знаци, пътни знаци, магически символи или надгробни плочи. Ето тук има един — Гил го посочи и ръката му лекичко докосна нейната. Тя не се отдръпна. — Снимал го е от всеки възможен ъгъл и е прекопирал символите, виждаш ли? Има змия, пречупено копие и огледало. И полумесец с нещо, което прилича на V. На гърба му има келтски кръст, но недовършен, което е интересно, защото показва, че първо са били издълбани символите на пиктите, а после — кръстът — той млъкна. — Бет, някой идва!

И двамата чуха шума от колата и се спогледаха виновно. Беше твърде късно да се скрият или да излязат. Който и да идваше, вече беше видял колата им пред вратата.

Когато вратата се отвори, те стояха един до друг край масата. Нисък мъж на средна възраст, облечен в дебел пуловер и яке, влезе с бързи крачки. Усмихна им се и протегна ръка.

— Аз съм Кен Макларън, свещеникът на Питънрос. Разбрах от съпругата ми, че сте роднини на Адам Крейг.

Бет пристъпи напред.

— Аз съм внучката му Бет. Искahме да го видим.

Макларън сви рамене.

— Понякога заминава нанякъде сам. Всеки ден идвам да го наглеждам и казах на жена ми, че малко се притеснявам за него — той погледна с неудобство към масата. — Виждам, че сте намерили книгите му.

— Разбира се — Гил изучаваше лицето на мъжа. — Доколкото разбирам, баща му е бил един от вашите предшественици?

Макларън кимна.

— Томас Крейг, чудесен човек. Всички в селото го уважаваха, а аз много харесвам Адам. Сприятелихме се веднага, щом той дойде да

живее тука, но трябва да призная, че съм загрижен за него — той напрегнато погледна към Бет. — Скъпа моя, Адам не ми е казвал, че има роднини. Мислех, че е сам на света.

Бет сви рамене.

— Срегнах го за първи път съвсем наскоро. Не съм го виждала от бебе. Мисля, че е бил много нещастен, след като баба ми починала, затова заминал. Никой не знае къде е бил.

Макларън кимна.

— Изглежда много самотен. Всеки ден излиза призори, а понякога и по-рано и скита из хълмовете. Когато е тука, се занимава с книгите си — той млъкна и въздъхна. — А аз наистина се притеснявам от някои от нещата, които прави тука. Не бих го казал на непознати, но вие сте му роднини, а ситуацията е странна. Той се занимава с много опасни опити — свещеникът изглежда последователно Бет и Гил. — Не зная какво се опитва да направи. От време на време обсъжда с мене някои от въпросите, които го интересуват — ако смята, че мога да му дам съвет по отношение на спиритическите методи например, — но мисля, че някои от нещата, с които се занимава, застрашават не само безсмъртието на душата му, но и живота му.

Бет го зяпна.

— Че с какво, за бога, се занимава?

— Черна магия, нали? — намеси се Гил и погледна към книгите на масата.

— Мисля, че се опитва да призовава духове, че се занимава с магьосничество. Съжалявам, че трябва да ви кажа това, но се боя за него. На всичкото отгоре не зная къде е. Къщата не е обикновено така... — той се огледа, търсейки подходяща дума — мръсна. Той не чисти често, но не оставя храната да се разваля. Мисля, че не се е връщал от няколко дни.

Бет и Гил отново се спогледаха и той окуражително я стисна за рамото.

— Навярно е заминал някъде. Нали и колата му я няма? Ако е отишъл да се разхожда из хълмовете и е паднал някъде, колата му щеше да е тука.

— Но е оставил вратата незаклучена — каза тихо Бет. — Нямаше да го направи, ако е мислел, че ще отсъства няколко дни.

— О, би могъл — намеси се Макларън. — Боя се, че това е типично за него. Казва, че никога не си заключвал вратите и не мога да го убедя, че престъпността достигна и дотук, макар и не в такава голяма степен, както на други места из страната — той се поколеба. — Струва ми се, че оставя вратата нарочно отворена. Мисля, че се надява някой да дойде.

— Имате предвид някоя определена личност ли? — попита Гил. Той разтваряше една по една тетрадките на Адам и ги разглеждаше.

Свещеникът кимна.

— Последния път, когато говорих с него за отворената врата, той ми каза така. Каза, че тя можела да го приеме като знак, че той иска да отиде при него. Но разбирам, че едва ли е имал предвид вас — той погледна към Бет и лекичко се усмихна.

Тя поклати глава. Този мъж с бледите сини очи и очила с дебели стъкла ѝ харесваше. Беше грижовен и дружелюбен и Бет чувстваше у него сила, която я успокояваше.

— Съмнявам се. Ако трябва да бъда честна, дядо дори не ми даде адреса си. Останах с впечатление, че не иска никой да идва тука. Когато той ме намери, търсеше баба ми — другата ми баба, майката на майка ми. Но тя живее в чужбина и той си тръгна.

Искаше да види още някого. Мерин. Мерлин, магьосника.

— Отседнали сме в хотел „Лох Дуб“ — намеси се Гил. — Бет и аз работим върху една книга — той я погледна, сякаш я предизвикваше да отрече — и тя предположи, че доктор Крейг може да ми помогне по отношение на шотландската история. Решихме, че това е добър повод да дойдем и да го видим — Гил направи пауза. — Изглежда той особено се интересува от камъните със символи, които искам тя да нарисова.

Макларън кимна.

— Този камък — той посочи снимките на Адам — се намира съвсем наблизо. Трябва само да се изкачите на хълма зад къщата и да прехвърлите билото. Той е негова страст. Чудя се дали няма някаква връзка с баща му. Из документите на енорията имаше много бележки за този камък, написани от него. По онова време смятали плочата за езически символ, който разпространява ерес. Томас Крейг е бил доста краен във вярата си и напълно безкомпромисен. Искал е да го събори.

— Но това е нелепо, става дума за древен паметник.

Свещеникът кимна.

— През различните времена нещата изглеждат различно. Сега към него сочи знак и има табела с исторически сведения — той замислено замълча. — Чудя се дали не очаква баба ти.

— Да не би да е сенилен? — попита внезапно Гил.

Свещеникът и Бет отговориха едновременно:

— Не!

— Мисля, че той преследва някаква цел — продължи свещеникът. — Само ми се иска да намери други пътища, за да я постигне, защото си играе с адския огън и макар че далеч не е сенилен, понякога ми се струва, че е на границата на лудостта.

На половината път към хотела, те отбиха от пътя, за да се насладят на изумителния залез. Гил беше купил маслен сладкиш, когато спряха да заредят с бензин, и сега предложи парче на Бет, докато търсеше в жабката тетрадката си.

— Доколкото си спомням, някъде наоколо трябва да има прекрасен водопад, но не съм сигурен дали ще имаме време да го видим, преди да стане твърде тъмно — той погледна към нея. — Ти се поболяваш от тревога за него, нали?

Тя кимна.

— Нищо не разбирам.

— Трябва да поговориш с Лайза. Навярно има някакъв начин, по който съпругът ѝ се свързва с нея при спешност.

Бет сви рамене.

— Господин Макларън ме уплаши. Той наистина беше разтревожен — внезапно тя посегна към дръжката на вратата. — Имам нужда да повървя. Нека се опитаме да намерим твой водопад. Все пак трябва да има разнообразие в рисунките ми. Може би този трябва да се види на лунна светлина.

В здрача пътят едва се виждаше, но те внимателно го следваха с помощта на малко джобно фенерче. Преминаха покрай покрити с лишеи дървета и стръмни скали и се заизкачваха по почти вертикалния склон.

Бет спря да разтрие крака си, след като обувката ѝ се подхлъзна по сипея и Гил я изчака.

— Добре ли си? — той махна с ръка към далечината. — Чувам водопада. Слушай.

Те стояха заслушани в шума на водата и шепота на вятъра из листвениците. Небето на запад беше все още светло от зарязващото слънце, но склонът пред тях беше тъмен. Бет потръпна. Отчаяно ѝ се искаше Гил да я прегърне.

— Далече ли е? Стъмва се много бързо.

— Не и според картата. Мястото е туристически обект. Поредица красиви водопади. Трябва да е съвсем наблизо. Пък и луната изгрява.

Внезапно през дърветата проникна сребриста светлина и се отрази във водата, която се спускаше по хълма. Изкатериха се по стръмния път и се озоваха на естествена площадка, надвиснала над тъмния вир под водопада.

Бет потръпна.

— Там долу изглежда много злокобно.

— Погледни нагоре! — ахна Гил. — Каква красота!

Сякаш потоци чисто сребро се стичаха по черната повърхност на скалите, пронизани тук-таме от изящните силуети на дърветата, които се бяха вкопчили в стръмните цепнатини. Шумът беше оглушителен. Гил погледна към Бет и най-накрая я прегърна. Прошепна ѝ нещо, но тя не успя да го чуе. Повдигна лице към него, но той разбра погрешно движението ѝ. Устните му бяха горещи и твърди, а ръцете му — сигурни. Тя знаеше, че трябва да се дръпне и да се освободи. Но само след миг забрави за това и притихна в прегръдките му, докато луната се издигаше все по-високо над планинския склон и светлината ѝ превръщаше дълбините на вира в течен огън.

Измина дълго време, преди Бет да си спомни решенията си и малко неуверено да го отблъсне.

— Не трябваше да го правим.

— Не — усмихна се той, — но се радвам, че го направихме.

— Гил, ами Идина?

Той въздъхна.

— Бет, с брака ни е свършено. Опитавме се, Бог ни е свидетел, но вече нямаме нищо общо. Тя също най-после разбира това. Идина е градско момиче, а аз съм провинциалист. Толкова е просто. Има и още нещо. Аз я отегчавам. Измина много време, откакто спрях да се любя с нея. Още преди да те срещна. Опитав се да ти кажа, но не мога да те

виня, дето не ми повярва — Гил се поколеба. — Заплахите ѝ да се самоубие... — той сви рамене. — Открих, че те нищо не означават. Те са драматични и ме карат да хукна през глава да я спасявам. Но тя е тази, която се отклони от правия път. Аз бях верен — направи пауза. — Верен на теб. Моля те, повярвай ми, не я нараняваме.

— Гил, искам да ти вярвам... — гласът ѝ внезапно секна. — Какво беше това? — всичките ѝ сетива бяха изострени.

— Кое? — той се взря в дърветата и скалите около тях.

— Сигурна съм, че видях нещо — там, в сенките — Бет почувства как я обхваща истински страх. — Да вървим, Гил. Да се връщаме при колата.

— Но тук е прекрасно, Бет. Наоколо няма никой. Пък и да има, няма значение. Никой не се интересува от нас — тя се беше отдръпнала от него и той я последва. — Пък и трябва да направя няколко снимки — апаратът висеше през рамото му.

Бет отново се огледа, като се опитваше да проникне с поглед в сенките.

— Недей. Нещо ни наблюдава.

— Нещо? — Гил отново я прегърна, този път — покровителствено. — Къде е?

— Не знам. Просто го чувствам. Моля те, нека си вървим.

Тя го хвана за ръката и го задърпа към пътя.

— Не, Бет. Почакай. Всички тези приказки за дядо ти и черната магия са те уплашили. Просто няколко снимки — той се освободи от прегръдката ѝ и посегна за апарата. Фокусира внимателно, застана на ръба на каменната площадка и насочи обектива към блестящата вода.

— Ето така. Прекрасно! Още веднъж. Не искаш ли да направиш скици, да си вземеш бележки?

Бет поклати глава.

— Нека дойдем отново по светло. Моля те, Гил, искам да си ходя.

По гърба ѝ лазеха тръпки. Посребрената красота на гората и водата изведнъж беше станала заплашителна. Паникьосвам се, внезапно си помисли тя. Това е точната дума. Страхувам се от Пан, бога на красивите и диви места. Тя прехапа устни. Или Гил беше прав? Нима книгите на Адам я бяха уплашили, а не великолепната дива красота на лунния пламък?

Не видя тесните очи, които я наблюдаваха иззад една надвиснала скала, нито чу драскането на ноктите, заглушено от шума на падащата вода.

Броихан все още я чакаше там, но тя го надхитри. Не отиваше в леглото, където той стоеше над спящото ѝ тяло. Връщаше се наблизко, незабелязана от него и силите ѝ бавно се възвръщаха. Стоеше близо до камъка, опипваше вдълбаните линии с пръст, виждаше мъха и вековните сухи лишеи, покрили рисунките на брат ѝ и се усмихваше. Само тя можеше да разчете кода. Никой друг не можеше да следва тайните указания, които бяха написани тука. Изображението на огледало върху камъка беше почти заличено, затова когато искаше да надникне в сенките на времето, тя се взираше в малкото перлено огледало в кутийката от пудра.

Бродеше из хълмовете. Понякога се връщаше в Хертфордшър и обикаляше из къщата, където преди много време беше живял Адам. Сега там живееха непознати хора и тя не ги харесваше, но не ги закачаше. Те не бяха от значение. Не си заслужаваше да им обръща внимание повече, отколкото на семейството, което живееше в старата къща на Лайза в уелските хълмове.

Адам отново мислеше за нея. Тя го усещаше. Чувстваше енергията му, но все още не можеше да го види.

Когато детето на детето на Адам пристигна в Шотландия, тя веднага почувства това в кръвта си. Връзката съществуваше и момичето беше много близко. Брийд стана още по-силна.

Броихан също го усети. Той напусна колибата, където лежеше заспалото тяло на Брийд и отиде в своята. Там гадаеше по дима на огъня и по водата и наблюдаваше момичето Бет, с буйната тъмна коса. Знаеше, че тя най-накрая ще го заведе при Адам — мъжът, нарушил свещените закони, и при Брийд. Той наостри ножовете си и погледна към луната. Знаеше, че други хора в други времена гледат същата луна и почувства, че тръпка премина през тялото му.

В сенките отново се беше появил и другият мъж от времето на Адам, който го преследваше от толкова дълго време. Уелсецът ставаше все по-силен и уменията му нарастваха. Броихан се намръщи. Трябваше да се пази. Дарбата на човека от Уелс беше особена, а

неговата сила вече не беше толкова голяма. Но той можеше да я възстанови. Щом веднъж пътищата към другите светове, които Брийд беше отворила и които бяха позволили на този мъж да се приближи, се затвореха завинаги, той щеше да възвърне силата на своята раса и да запечата сигурността на своя свят с кръвна жертва.

[1] Come stai? (ит.) — как си? — Бел.ред. ↑

[2] Лондонската гара Сейнт Панкрас е построена в пищен псевдоготически стил. — Бел.ред. ↑

Къщата беше празна. Застанал на ветровития уелски хълм, Мерин се огледа, изненадан. Знаеше, че имат нужда от него. Беше чул гласове, които го викаха. Беше сигурен, че Бет е в опасност, но къде беше тя? Остана за миг, загледан към долината, изпъстрена със светлини и сенки, заслушан в далечния крясък на мишелова, който кръжеше високо в небето. В далечината, зад ливадите около Уай, стръмният склон се издигаше на фона на следобедното небе. Беше мъгливо. От север идваше дъжд. Идваше и още нещо. Глас от мрака.

Той се качи обратно в колата и остана неподвижен за миг. На седалката до него купчината стари книги, подбрани от библиотеката му, съдържаха цялата информация, която му беше необходима. Една от тях, стар викториански пътеводител, лежеше отворена. Той я погледна и се намръщи. После изведнъж разбра какво трябва да направи. Бързо пое надолу по пътя, зави зад ъгъла и сви по следващата алея надолу, между високите храсти, някои от които се срещаха над пътя и образуваха тесен тунел. Дългите му силни пръсти стискаха здраво кормилото, докато колата се плъзгаше по чакъла и шистите към реката и моста Глазбъри.

Черквата беше отворена и Мерин влезе в мрачния студен неф. В ръката си държеше стария пътеводител, отбелязал с пръст страницата, която описваше кръста на св. Мейлинг в Брин-ир-Хид, около който, според легендите, феите танцували в навечерието на лятното слънцестоене. Той спря и погледна гравюрата, която показваше кръста. Разбира се, на него нямаше символи на пиктите и посочената дата беше около 650 г. сл.Хр., сто години след св. Колумба, но св. Мейлинг е бил пикт по произход. Беше ли наследил тайните знания на пиктите? Дали в е знаел тайните места в околността на своето закътано уелско абатство, където тъканта на времето е тънка и човек може да се приближи към Бога?

Кръстът беше там, в западната част на черковния кораб. Беше огромен, сив и тежък, но му липсваха величието и силата, които е излъчвал под открито небе. Сега, като повечето древни камъни,

красотата и историческото му значение го бяха направили ценен. За да бъде опазен от вандалите и времето, той беше прибран на закрито, но това беше унищожило силата му, беше прекъснало връзката му със земята и го беше превърнало в безличен експонат за любопитните туристи, които го зяпаха, отминаваха и забравяха.

Мерин приближи до него, като мислеше за камъка на Броихан на хълмовете на Шотландия. Онзи камък беше все още жива част от околността, свързана със земните енергии. Той притежаваше собствена сила, както и онази, която издълбаните върху него фигури му бяха придали. Мерин вдигна ръце и сложи длани върху огромния камък за минута, за да почувства дали нещо беше останало от неговата сила. Беше студен и грапав, укротен от неподвижната, спокойна атмосфера на черквата, но някъде дълбоко под дланите му се усещаше леко пулсиране. Доволно кимна. Тишината в черквата изведнъж стана напрегната. Не се чуваше никакъв шум от селото отвън, нито от шосето зад храстите, където превозните средства препускаха между Херфорд и Брекън из широката долина на Уай. Мерин лекичко прокара пръсти по каменната повърхност на кръста. Да, сега отново го почувства. Беше пробудил камъка от съня му. Той се усмихна и изпразни ума си от всичко, освен от усещането. В продължение на няколко секунди пулсацията сякаш се усилваше, после чу зад себе си вратата на черквата да се отваря. Гневно отстъпи назад. С отварянето на вратата шумът, светлината и движението отново нахлуха вътре. Странната неземна тишина беше изчезнала.

Той зачака, търпеливо скръстил ръце, докато посетителите се размотаваха наоколо, заровили глави в пътеводителя; гледаха към тавана и прозорците и шумно разговаряха помежду си. После дойдоха и застанаха до него пред кръста, като разглеждаха стария боядисан в зелено ръчен плуг, който кой знае защо беше поставен между пейките. Напрежението беше изчезнало. Ако беше искал да осъществи контакт с камъка или неговите създатели, беше пропуснал момента. С лека, учтива усмивка, той се обърна и излезе от черквата.

Навън спря и пое дълбоко студения въздух.

Почака десет минути, за да види дали ще излязат от черквата и ще си тръгнат, но от тях нямаше и следа. После още една кола спря и от нея слязоха три стари дами. Той изруга наум и се упъти към собствената си кола. Докато беше в черквата, навън беше паднала

мъгла. Беше влажно, тъмно и студено, но той трябваше да намери място, заредено с енергия. Спря за миг да погледне картата си, като си припомняше къде се намира пътеката, после излезе на пътя.

Близо до стария хамбар видя стрелката, която сочеше през прелеза нагоре по пътя. Огледа полето, което се простираше надалеч в мъглата. Тук-таме в далечината се виждаше мъгливият силует на някое самотно дърво. Мястото беше пусто.

Ставаше все по-студено и влажно. Дъждът се стичаше в яката му; той потрепери, докато минаваше през прелеза и внезапно се замисли дали постъпва разумно. Все пак не беше вече млад, а това, което се канеше да предприеме, беше безкрайно опасно. Застана на място, огледа се, послуша се. Беше прав. Някъде наблизо имаше проход към миналото.

Той решително продължи напред, пхнал ръце в джобовете си, с очи, вперени в калната пътека. Зад него мъглата се спусна, разнесе се, после отново се спусна. От шосето не се чуваше нито звук. Само вятърът и тишината отекваха в съзнанието му. Сега беше много близо. Чувстваше привличането на земята. Спря и се отпусна, за да почувства енергията, която трептеше под краката му. Кръстът беше някъде наоколо, на билото на малък хълм, забит в плетеница от вени, в които пулсираше жизнената сила на вековете. Оттук можеше да намери Броихан и Брийд, Бет, Лайза и Адам Крейг и ако беше необходимо, да се отправи към самото сърце на Шотландия.

Бет и Гил се наслаждаваха на вечерята в трапезарията на „Лох Дуб“, когато Дейв се появи на вратата.

— Бет? Извинявайте, че ви прекъсвам — на масата между ножовете, вилиците и чиниите с вкусна розова съомга бяха разхвърляни бележки и скици. — Търсят те на телефона. Познаваш ли някой си Кен Макларън?

Бет се изправи.

— Това е свещеникът. Божичко, какво ли се е случило?

Тя последва Дейв и той я покани в офиса си.

— Говори от тука, за да не се качваш догоре.

Гил се появи и застана до вратата, когато тя взе слушалката.

— Госпожице Крейг? Мислех, че трябва да знаете. Дядо ви се върна. Видях го този следобед, точно след като заминахте — Кен се поколеба. — Изглеждаше много разтревожен, потиснат и ядосан. Зная, че искам твърде много от вас, но си мисля, че може би ще е добре, ако можете да дойдете.

— Сега? Тази вечер? — адреналинът изпълни вените ѝ. Тя погледна към Гил пребледняла. Той тревожно я наблюдаваше. — Не знам дали мога да направя нещо. Аз едва го познавам и не мисля, че ще бъда от полза.

— Моля ви, Бет. Мисля, че някой трябва да поговори с него, а мен няма да послуша.

Тя беше сграбчила молива и трескаво рисуваше малки кръгчета и спирали по чистия бележник на Дейв.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. Просто елате и поговорете с него. Уверете го, че някой мисли за него. Предупредете го, че това, което прави, е опасно. Моля ви. — В гласа на другия край на жицата се усещаше спокойната увереност на човек, който е свикнал да получава това, което иска.

— Какво можех да кажа? — тя затвори телефона и погледна нещастно Гил.

— Можеше да откажеш — той се намръщи. — Ако тръгнеш, ще дойда с теб.

— Звучи глупаво, но съм уплашена.

— Не е нужно да ходиш, Бет — Гил сложи ръце на раменете ѝ. — Наистина не е нужно. Просто се обади на Макларън и му кажи, че не можеш да отидеш. Или аз ще го направя. Той се възползва от чувствата ти и това не е честно.

— Но той е прав. Дядо е съвсем сам. Навярно е уплашен. Той никога не би се върнал в Уелс, ако нямаше нужда от помощ.

Гил въздъхна.

— Тогава обади се отново на Лайза. Навярно вече се е прибрала. Тя е тази, която трябва да говори с него, не ти.

Бет се поколеба. Идеята ѝ харесваше. Но после поклати глава:

— Не, тя е много далече. Какво би могла да направи? Ако някой трябва да отиде, по-добре да съм аз. Не знаем дали изобщо нещо се е случило. Може би просто е объркан. Или болен.

Или призовава някакъв демон в самотната си къща в планината...

Двадесет минути по-късно те тръгнаха. Дейв им направи термос с кафе и пакет сандвичи с говеждо, масло и горчица на прах.

— Вместо вечеря. Не мога да оставя гостите ми да умират от глад. Репутацията ми ще пострада — той подаде на Бет ключовете от поршето и попита: — Колко уиски изпи преди вечеря?

Тя се усмихна убедително.

— Не толкова много, че да ме хванат, Дейв, честно. Нищо ми няма. Колата ти няма да пострада.

Той сви рамене.

— Надявам се. Не искам да изгубя последния спомен от светския живот.

— Няма страшно.

Тя караше бързо, но внимателно по тъмните лъкатушещи пътища и усещаше, че седящият до нея Гил е необичайно мълчалив. Фаровете прорязваха околността при всеки завой и осветяваха пирена, орловата папрат, скалите и водата с неумолимите си лъчи. Минаваха миля след миля, без да срещнат друга кола и най-после завиха по шосе А-9.

— Почти стигнахме — тя се осмели да го погледне.

— Карай по-бавно. За никъде не бързаме.

— Колкото по-бързо стигнем там, толкова по-бързо ще можем да се върнем.

Кокалчетата на пръстите ѝ върху волана бяха побелели. Тя сви на изток. Върху стъклото се посипаха дъждовни капки и Бет осъзна, че луната беше изчезнала зад черните облаци.

— Колко е часът?

— Минава девет. Макларън ще дойде ли там?

Тя кимна, с очи приковани в острите завои. Лиственици и борове се издигаха по стръмните склонове от двете страни на асфалта. Когато колата започна да се изкачва по пътя към Шилинг Хауз, светлините на фаровете се насочиха към небето.

Колата на свещеника не се виждаше никъде. Бет паркира до синьото пежо на Адам и изключи мотора. В къщата не се виждаха светлини.

Гил се взря през мокрото стъкло.

— Сигурна ли си, че добре си го разбрала? Може би е трябвало да отидем в къщата му.

Тя поклати глава. Стомахът я присвиваше от тревога. Сграбчи дръжката на вратата, излезе и задиша дълбоко студения свеж въздух.

— Не, той каза в Шилинг Хауз. Да заобиколим отзад.

Бет се поколеба и Гил я последва. Прегърна я и целуна косата ѝ.

— Всичко е наред. Макларън навярно е тръгнал насам. Предполагам, че не е очаквал да стигнем толкова бързо — той стисна ръката ѝ и уверено я поведе край къщата.

От кухненските прозорци се лееше светлина и те почти веднага видяха Адам да стои на кухненската маса, загледан в нещо пред себе си. Бет погледна към Гил.

— Да почукам ли?

Той кимна.

Адам вдигна очи, стреснат от звука, после бавно приближи вратата и я отвори.

— Ето те и теб, момиче, Кен ми каза, че си тука — той не се усмихваше. — По-добре да влезеш. И ти също, момко — погледна към Гил. — Глупаци такива.

— Искяхме да се убедим, че си добре — каза Бет тихо, когато Адам затвори вратата зад тях. Тя огледа нервно кухнята. Изглеждаше почти както я бяха оставили по-рано, но този път на печката имаше чайник, а Адам беше поставил чаша и буркан нескафе на масата между книгите.

— Добре съм — каза той, като не сваляше поглед от тях.

— Дойдохме вчера, защото се безпокоях за тебе. Вратата не беше заключена и изглеждаше, че те няма от известно време.

Тя изведнъж осъзна, че чинията със засъхнала храна беше изчезнала от дъската за изцеждане на съдове. Предположи, че Кен Макларън я е изхвърлил, преди да си тръгне.

— И вие решихте да се намесите — той говореше кротко. — Бет, скъпа, имах много сериозна причина да не искам да дойдеш тук. Не съм толкова стар и изкуфял, че да не мога да се грижа за себе си. Напълно с ума си съм. Опитвах се да те предпазя — Адам въздъхна дълбоко. — Но щом вече си тука, предполагам, че трябва да ви разкажа цялата история — взе буркана с кафето и откачи от куките на шкафа още две чаши. — Изпратих Кен да се прибере. Той ме предупреди, че

ви се е обадил. Много приятен млад мъж, но не знае защо съм тук. По-добре да не го замесваме.

— Да не го замесваме в какво, докторе? — обади се най-сетне Гил.

Адам вдигна вежди и го погледна. В очите му проблесна лукава искрица, докато разбъркваше кафето си.

— Доктор Джекил или доктор Франкенщайн? Разбирам какво си мислите, младежо — как ви беше името? Не, аз не създавам чудовища — той замръзна с капеща върху масата лъжица и за миг се взря в пространството. — Или може би правя точно това. Кой знае?

Обърна се и ги поведе към всекидневната, където седна на канапето. Бет хвърли поглед на Гил и го последва. Гил взе двете останали чаши.

Тримата седяха минута-две мълчаливо, осветявани от мекия блясък на настолната лампа в ъгъла. Навън вятърът се беше усилил и се чуваше как дъждовните капки удрят стъклото.

Адам се изправи и погледна към Бет.

— Предполагам, че Лайза не ти е разказвала много за мене — започна той бавно. — Пък и защо ли? Аз никога не съм се държал като истински дядо.

Бет вдигна рамене.

— Разказвала ми е това-онова.

Той бавно кимна.

— Казвала ли ти е за Брийд?

Бет погледна към Гил.

— Не си спомням — каза тя внимателно.

Адам въздъхна. Мълча дълго, преди да започне разказа си. В стаята не се чуваше нищо, освен шума на вятъра, който стенеше около стрехите на стария покрив и тихият, монотонен глас на разказвача.

— Когато моята Джейн умря, аз проклетх Брийд. Изпратих я обратно в ада, от който беше дошла. Тя уби твоя баща, моят Кълъм... — гласът му пресекна и той погледна встрани, после скри очите си с ръка. Пое си дълбоко дъх и продължи. — Тя уби Фил Стивънсън. Уби и майка ти.

Бет го гледаше, онемяла от ужас, с очи приковани в лицето му. Беше се вледенила.

Когато свърши разказа си, Адам се изправи. Отиде до прозореца и се втренчи навън в тъмнината.

— Обърнах ѝ гръб. Не исках да чуя молбите ѝ. Проклинах я отново и отново — той млъкна, загледан в отражението си в тъмното стъкло. — Отидох в Америка и дълго обикалях. Пиех много.

Бет гледаше неவிждащо към наполовина пълната бутилка уиски в ъгъла на бюрото.

— После отидох на юг. Бях в Бразилия, в Перу, в Боливия. Мислех, че мога да я забравя, но тя беше с мен, в главата ми. Където и да идех, чувах как ме вика. *А-дам!* Тя ме молеше да я допусна в живота си. Иначе Броихан щеше да я убие.

Той отново млъкна. Гил и Бет мълчаливо го наблюдаваха.

— Един ден ме прибраха от улиците на Ла Пас. Не си спомням какво съм правил там. Бяха ме били и обрали, но все още бях жив. Един шотландски свещеник ме приюти. — Той сухо се изсмя. — Католически свещеник. Баща ми с цялото си презвитерианско тесногръдие без съмнение се е обърнал в гроба, но човекът беше истински християнин. Той ми показва какво означава християнството. Беше изпълнен със състрадание, опрощение и любов. Когато се възстанових, работих няколко години за него в мисията. В някои отношения все още не разбирах кой съм. Знаех името си. Пазех си паспорта. Оказа се, че съм го носил в пояс под дрехите си и крадците не го бяха намерили. Но това беше всичко, което знаех. От посолството се опитаха да намерят семейството и адреса ми, но разбира се, аз бях продал къщата и няхах семейство.

Без да забелязва болката по лицето на Бет, той продължи. Очите му бяха втренчени в някаква далечна точка.

— Тогава Брийд се появи отново. Започнах пак да чувам гласа ѝ, все по-силно. Броихан беше съвсем наблизо и тя беше уплашена до смърт. Знаех, че трябва да се върна. Отец Джон ми даде пари назаем, за да долетя обратно в Англия — той отново млъкна. — Когато пристигнах в Англия, паметта ми започна да се връща малко по малко. Открих някои приятели. Открих Робърт Хардинг, бившия ми партньор. Открих адвокатата и банката си. Оказа се, че имам много пари. Изпратих на отец Джон парите за билета, и други — за мисията. Помотях се малко, без да знам къде да отида. Не можех да прогоня Брийд от ума си. Още я чувах да ме вика и да ме моли. Затова се върнах в

Шотландия — настъпи дълга тишина. После той продължи. — Бях забравил толкова много неща... Полека-лека всичко се върна в паметта ми. Смъртта. Убийствата. Но каквото и да беше извършила, колкото и да бях ядосан, започнах да разбирам, че го беше направила от любов към мене. Тя идваше от друг свят, където хората мислеха по различен начин. Не разбираше колко зла и отмъстителна е била — млъкна, сякаш обмисляше нещо, после поклати глава. — Трябва да й простя. Така постъпват християните. Трябва да я освободя, да я спася от Броихан. Но не мога да я намеря.

Върна се при стола до горящата печка и седна.

— Когато бях млад и за първи път срещнах Брийд, тя беше най-вълнуващото нещо в живота ми. Екзотична. Красива. Мислех, че е калайджийка. Така наричахме циганите в Шотландия. Но тя, разбира се, не беше.

Адам затвори очи и отпусна глава на облегалката на стола. Бет съсредоточено го изучаваше. Имаше мъжествено, силно лице. Загарът му изпъкваше на фона на буйната бяла коса. Беше висок и слаб, а ръцете му, които стискаха облегалките на стола бяха повече ръце на работник, отколкото на доктор.

— Аз все още я желая, Бет — видът му беше измъчен. — Независимо от всичко, което е направила, аз все още съм обсебен от нея. Опитвам се да я извикам обратно, но не получавам отговор.

— Какво е тя? — Бет шепнеше.

Той сви рамене.

— Броихан бил главният друид и настойник на крал Бруд. Той е човекът, който се противопоставил на св. Колумба, който дошъл от Айона, за да покръсти пиктите. По всичко личи, че е бил могъщ магьосник.

Бет погледна към Гил. Той се беше намръщил.

— Искате да кажете, че този Броихан е някакъв призрак? Че той преследва Брийд, а тя преследва вас? — попита той накрая.

— А коя е Брийд? — намеси се Бет тихичко.

— Брийд е дъщеря на сестрата на Броихан — Адам не отваряше очите си.

— Значи — Гил внимателно подбираше думите си, — Брийд също е призрак?

— Не! — Адам се изправи и в очите му проблесна гняв. — Не, тя не е призрак. Как би могла да е призрак?

Те се спогледаха.

— Тогава коя е тя? — настоя Гил.

— Тя е пиктска принцеса, обучена за бард и жрица. Обучавала се е в техните училища. Обучението трае деветнадесет години, но тя го прекъсна — той млъкна и за миг се замисли. — Тя наруши свещените клетви. Избяга след мене и Броихан я прокле — Адам гледаше в пространството, сякаш четеше фактите от някакъв списък в ума си. — Прочетох много книги, за да открия всичко това. Дрехите ѝ бяха толкова екзотични, езикът — тъй странен. Когато бях дете, смятах, че е циганка и дълго време мислех така. Дива, великолепна циганка. Но тя беше много повече от това. Тя имаше сила и знания. Опасна сила и още по-опасни знания.

Гил погледна към Бет и направи гримаса. Сложи показалец на слепоочието си и го завъртя. Бет се намръщи. И тя се беше зачудила дали дядо ѝ е нормален. Прочисти гърлото си.

— Да не би да искаш да кажеш, че тези хора и онова училище все още съществуват?

— Всичко съществува още, Бет. В паралелните на нашия свят светове. Помниш ли „Четири Квартета“^[1]? Онзи прекрасен цитат за времето? Трябва да го потърсиш.

Тя прехапа устни и сви рамене.

— И Брийд може да пътува между тези паралелни светове?

Той кимна, все още втренчен в далечината.

— Мисля, че е била предопределена да бъде бард. Има феноменална памет. Но беше надарена и с други способности. Научи се да се преобразява. Фърнес забеляза това. Не можеше да повярва.

— Фърнес? — Гил най-после взе кафето си и погледна към Бет.

— Фърнес беше психиатърът, който се грижеше за нея, когато беше болна — Адам внезапно се обърна с лице към него. — Мислиш, че съм луд, нали? Не те обвинявам. Защо трябва да ми вярваш? Направо не е за вярване. Тя можеше да се превръща в котка — той стана и известно време се разхожда напред-назад. — Всичко това го има в книгите — посочи към масата. — Изучаваш животното и медитираш върху него; после изпадаш в транс, напускаш тялото си и

се сливаш с него. Можеш да се превърнеш, в каквото пожелаеш — орел, кон, съомга, змия. Какво има, момиче?

Той внезапно забеляза пепелявото лице на внучката си и чу как тя рязко си пое дъх.

Бет прехапа устни.

— В Пен-и-Форд ме нападна котка. Съседката ми каза, че някога баба Джейн също била нападната... — гласът ѝ заглъхна.

Адам мълчеше. После разтърси глава.

— Защо не мога да я намеря? — гласът му беше тревожен.

— Нали не мислиш наистина, че това е била тя? — Гил не можеше да повярва.

Бет се намръщи. Беше наполовина уплашена, наполовина скептична като него.

— Ти като че ли си изучавал това преобразяване — тя се опита да говори спокойно, осъзнала, че е на прага на истерията. — Опитвал ли си го, дядо?

Той поклати глава.

— Още не съм се научил да се съсредоточавам достатъчно. Техниката ми не е добра. Но трябва да се науча. Трябва да я намеря. Да се убедя, че вината не е била нейна, че тя е била принудена от онзи звяр Броихан. Че вече не представлява опасност за Лайза или за тебе, Бет. Имам нужда от нея и трябва да се убедя в това.

— А ако Броихан те дебне? — Бет не знаеше накъде да погледне. Не можеше да повярва, че води подобен разговор.

Той погледна към нея натъжено.

— Мислиш, че е много смешно, нали, Бет? Попитай баба си. Тя ще ти разкаже. Напъни малкия си, стандартен мозък и използвай въображението си, ако не можеш да използваш разума. Учуден съм, че тя те е отгледала, а не притежаваш никаква интуиция.

Бет погледна встрани, наранена от презрението в гласа му.

— Аз не страдам от предубеждения — каза тя отбранително. — Просто никога преди не съм смятала, че тези неща са верни.

— Чувала ли си за Айнщайн?

— Разбира се, аз...

— Чувала ли си за квантовата механика?

— Не разбирам...

— Не разбираш. Но това не значи, че не съществува. Един от недостатъците на съвременното е, че само сравнението с вече известни неща може да бъде категорично доказателство, че нещо съществува. Разбира се, моята професия е особено зависима от този недостатък и аз бях обучен в емпиричната наука — той отново седна. — Но ние направихме грешката да пренебрегнем всичко, което не можем да обясним със собствените си критерии и да отречем всички феномени, които не се поддават на така наречените научни експерименти и доказателства. Това е толкова самонадеяно — Адам се наведе и удари с юмрук по масата. — Радвам се, че полека-лека нещата се променят — той отново посочи към книгите и списанията, разхвърляни по масата. — Ако ги прегледате, ще откриете невероятна смесица от наука и шарлатанство. Надеждите на Новото хилядолетие, проникновението — какви ли не боклуци, но и истински вдъхновяваща експериментална наука, най-после съчетана с философия и наблюдение на нещата, които нямат рационално обяснение — той замълча за момент, после бавно продължи, сякаш говореше на дете. — Видях жена, живяла по времето на св. Колумба, тоест през шести век след Христа — от плът и кръв като тебе — той кимна към Гил, който с мъка се опитваше да скрие недоверието си. — Говорих с нея, докосвах я, любих я. Не съм луд, нито халюцинирам, както явно си мислиш, млади момко. И не съм, както смята нашият общ приятел Кен Макларън, продал душата си на дявола — Адам изведнъж стана. — Днес бях в университетската библиотека в Единбург и много се уморих. Искам да си легна. Така че, ако вие двамата ме извините, бих искал да си тръгнете. Не виждам причини да идвате отново. Не обичам да ме вземат на подбив.

Веднага щом се качиха в колата, Гил продължително изсвири с уста и удари с ръка по таблото.

— Луд за връзване!

Бет лекичко се усмихна, донякъде съгласна с него, но все пак уплашена.

— Искан ми се да бях сигурна.

— Да не би да му вярваш?

Тя сви рамене.

— Нека не говорим за това сега — притвори очи, после посегна към дръжката на вратата. — Слушай, изтощена съм, ще караш ли вместо мен?

— Разбира се — той се протегна и докосна бузата ѝ. За миг те се погледнаха в тъмнината и Гил, завладян от любов и желание да я защитава, се наведе и леко я целуна по устните. — Съжалявам, Бет. Всъщност изобщо не е смешно, нали? Старецът навярно е опасен за самия себе си. Хайде! Ще карам до хотела — той излезе от колата и заобиколи отзад.

Бет остана за миг неподвижна. Притеснението ѝ за Адам внезапно беше изместено от целувката на Гил. Тя затвори очи и тихичко се сгуши в топлия мрак на колата. После колебливо протегна ръка към дръжката, отвори вратата и излезе в студения вятър. Светлините в къщата зад тях вече бяха угаснали. Нощта беше много тиха.

Бет потръпна.

— Горкият дядо!

Ръмженето, което долетя от рододендроните зад нея беше толкова тихо, че тя се зачуди дали не си въобразява. Спря с ръка на дръжката, косата ѝ настръхна и по гърба ѝ предупредително полазиха тръпки.

— Гил!

Той беше обиколил от нейната страна на колата и стоеше наблизо.

— Какво има?

Тя усещаше топлината и сигурността му.

— Чуй! — тя затаи дъх. — Божичко! Слушай!

— Бет, не трябва да вярваш в тези измислици — Гил обгърна раменете ѝ и я притисна към себе си. — Това е просто вятърът. Хайде, влизай вътре. Да тръгваме, преди отново да завали.

Този път ръмженето беше по-силно и той също го чу. Двамата замръзнаха от ужас.

— О, боже, Гил! Това е тя!

Той преглътна, вперил поглед в мрака.

— Влизай бързо вътре — прошепна и я бутна обратно на шофьорското място. — И затвори вратата.

— Ами ти?

— Аз ще мина от другата страна. Всичко е наред. Просто някакво животно. Навярно язовец или таралеж, нещо такова — той леко затвори вратата след нея и се обърна към храстите. Не виждаше

нищо. Вятърът се беше усилил внезапно и единственото, което чуваше, беше трептенето на дърветата и тревата, люлеенето на тежките листа на рододендрона.

С гръб към колата, той тръгна отново към другата врата.

Бет се наведе напред и я откряна.

— Влизай вътре, Гил!

Той се вираше в тъмнината, почувствал се нелепо уязвим, докато се промъкваше покрай задницата на поршето. Там имаше нещо. Усещаше как го наблюдава. Каквото и да беше изревало, то беше много по-голямо от таралеж. Пот се стичаше по челото му, когато достигна задната част на колата.

Хвърли се към вратата в мига, в който звярът скочи. Видя очите и зъбите му, усети миризмата на дъха му, преди да се хвърли вътре с главата напред и да се просне на седалката, наполовина в скута на Бет.

— Затвори вратата! За бога, затвори вратата! — той прибра краката си със стон. Ръката му гореше.

Бет се протегна през него и отчаяно задърпа дръжката.

— Кракът ти ми пречи! Дръпни го навътре! Не мога да затворя!

Тя видя през стъклото, само на сантиметри от лицето си, светещите очи на животното и чувства омразата му. После то изчезна.

— Гил! — тя трепереше като лист, докато той се опитваше да се изправи. — Добре ли си?

Гил се намести на седалката, като придържаше лакътя си. Пръстите му лепнеха от кръв.

— Тръгвай! Карай, Бет! — той целият трепереше. — Беше котка, видях я. Да бягаме от тука!

Тя запали мотора, включи на скорост и пое по пътя. Колата се закашля.

— О, боже!

— Успокой се — той си пое дълбоко дъх. — Не може да влезе в колата. Просто карай бавно. Да се махаме от тук...

— Ами дядо?

— Дядо ти ли? Той може да се погрижи за себе си. Не чу ли, че дори е спал с това изчадие! — Гил изстена от болка, когато колата се раздруса и пое напред. — Просто ни измъкни от тука, миличка. Моля те.

В тишината на своята спартанска спалня Адам погледна през прозореца в тъмнината. Угаси светлините и се качи горе веднага, щом неканените му гости изчезнаха. След няколко минути напълно беше забравил за тях. Отвори прозореца и се наведе навън, опрял лакти на студения камък. Вдъхна мекия нощен въздух, изпълнен с аромата на пирен, планинска мащерка и мокра земя. Прозорецът му от задната страна на къщата гледаше през малката градинка, с наскоро прекопаните розови лехи, към склона на хълма. Отвъд билото, което се очертаваше на фона на звездите, се намираше камъкът на Гартнет, обгърнат от енергията на своите загадъчни символи.

Той влезе с въздишка в стаята, дръпна един стол и седна, загледан в нощта. Беше твърде изморен за ритуала — тази вечер просто щеше да сънува, да се отпусне по вятъра на въображението си, докато, ако има късмет, сънят го приласкае и изтрие спомените за смъртта и страха. Да му останат само онези за красотата, сребристосивите очи, засмяната алена уста и тъмната копринена коса.

[1] „Четири квартета“ — шедьовърът в творчеството на поета Т. С. Елиът — четири поеми, които съдържат разсъждения за естеството на времето, вечността и вярата. С това произведение Елиът става лауреат на Нобелова награда през 1948 г. — Бел.ред. ↑

По-рано същия ден Идина Кембъл беше ходила на пазар. Четирите плика на зелени и бели райета лежаха, захвърлени на елегантното канапе в приемната. Беше ги захвърлила там когато се прибра, загубила интерес към покупките си, почти веднага след като ги направи. Влезе нервно в кабинета на Гил и се огледа. Както винаги, подът беше обсипан с книги и карти. Бюрото беше отрупано с море от хартии, засъхнали недопити чаши с кафе, препълнени пепелници и бележки, залепени на телефона, на стената, на картотеката и на компютъра — понякога тя се чудеше как изобщо успява да види екрана. Би се изненадала, ако знаеше, че всяка педя от хаоса и бъркотията в стаята на Гил, му бяха познати. Той можеше да намери всеки документ или писмо за секунди — е, почти винаги — и знаеше къде горе-долу се намира всяка книга в огромната му библиотека. Стига, разбира се, Идина да не докосва нищо.

Тя потрепери. Стаята на съпруга ѝ беше толкова различна от останалата част от къщата, така чужда на всичко, което тя харесваше и към което се стремеше. Понякога се чудеше как може все още да живее с него. Чувстваше истинско облекчение когато го нямаше. Помисли за миг за Деймиън Фицджералд, последното ѝ увлечение, който беше пълна противоположност на Гил. Светски фотограф, който имаше достъп до всички важни места. Творчеството и талантът му бяха грижливо поддържани и организирани. Тя беше видяла кабинета му и лабораторията едва предишния ден. Точно в тъмната стаичка, Деймиън се обърна към нея и нежно, но опитно сложи ръцете си с прекрасен маникюр върху раменете ѝ и я целуна. Целувката му я разтърси така, както Гил не бе успявал да го стори от години.

Тя замислено се огледа. На бюрото на Гил имаше скици на келтски кръст и на замък. Въздъхна. Последната му мания. Книгата, която щеше да прави с Бет Крейг. Идина седна на стола до бюрото му, като вдигна от него купчина списания и хартии и ги хвърли на пода. Тук нямаше нищо, което да го издаде, разбира се. Всички мечти и фантазии на Гил за Бет бяха там, където Идина никога нямаше да може

да ги открие — в главата му. Малката кучка го беше хванала в капана си, още първия път, когато го срещна. Тя потръпна и си представи буйната къдрава коса на Бет, бохемските ѝ небрежни дрехи, боята под ноктите и също тъй противната ѝ баба, контесата. Е, стига да поиска, щеше да се справи с тях така лесно, както преди. Тя се усмихна и се върна към изкусителната идея да започне връзка с Деймиън. Деймиън или Гил?

Ако заминеше сега за Шотландия, това щеше да попречи на Гил и неговата хубавица. Щеше да им развали удоволствието. А тя можеше да се върне навреме за забавата у Деймиън. Това щеше да бъде забавно. Идина бавно се изправи. В крайна сметка, човек живее, за да се забавлява.

Отделението за спешна помощ. Четиринадесет шева. Болкоуспокояващи. Полиция.

Съмваше се, когато Бет уморено паркира поршето на мястото му пред вратите на хотела и излезе. Постоя до колата за миг, като вдъхваше дълбоко студения, чист въздух, после заобиколи, за да помогне на Гил. Той беше преbledнял и скъсаното окървавено яке висеше около раменете му. Лявата му ръка беше здраво бинтована и прикрепена с превръзка през рамото.

Пати ги посрещна на стълбите.

— Господи, какво се е случило?

Тя беше облечена в джинси и дебел пуловер, а косата ѝ беше опъната назад в красив кок. Закуската на енергичните ѝ гости туристи започваше много рано.

— Да не сте разбили колата на Дейв?

Гил успя да се усмихне.

— Не, не сме повредили нищо важно. Само мене.

— О, Гил — тя стисна здравата му ръка. — Знаеш, че нямам това предвид. Какво се е случило? Падна ли?

— Нападна ни някаква дива котка. Близко до къщата на дядо — намеси се Бет. — Прекарахме нощта в болницата и в полицията.

И тя не знаеше защо се бяха опитали да разубедят полицаите да не тръгнат с мощните си пушки след животното.

Бет тръгна към входа, но Пати сложи ръка на рамото ѝ.

— Чуйте ме и двамата — тя снижи глас. — Идина пристигна снощи, след като вие тръгнахте. Мисля, че трябва да знаете. Настоя да я настаня в своята стая, Гил, и разбира се, искаше да знае къде сте — тя изглежда изненаданите им лица. — Дейв и аз казахме, че Бет е била повикана при болния си дядо, а ти си отишъл да я закараш. Не знаех дали постъпихме правилно, но не знаехме, че няма да се върнете цяла нощ! Тя стоя будна до след полунощ, за да ви чака. Беше бясна.

Думата, според Пати, изобщо не даваше точна представа за нещата.

— По дяволите — Гил затвори очи и леко се олюля. — Само това ми липсваше.

Бет пусна ръката му.

— По-добре иди и ѝ обясни — каза тя мрачно.

— Бет...

— Гил, няма смисъл да говорим за това. Просто иди.

Тя последва Пати в кухнята и седна на масата изтощена.

— Не мога да повярвам, че това се случва. След всичко, което преживяхме тази нощ. Защо е дошла? — Всеки момент щеше да се разплаче. Беше се зарекла, че няма да се влюби отново в него. Беше решила да бъде твърда. И почти беше успяла. Почти.

Пати дипломатично сви рамене.

— Мисля, че едно силно кафе и огромна топла закуска ще ти дойдат добре. Как мислиш?

Бет се поколеба, решила, че не би могла да хапне нищо от мъка. После изведнъж осъзна, че умира от глад и че прекрасният аромат от двете чинии, които в този миг внасяха в трапезарията, изпълва устата и със слюнка.

— Може ли да закусвам тук, при тебе?

— Ако не ти пречи това, че ще шетам нагоре-надолу като пощръкляла. Тя няма да се откаже лесно от него.

Пати замълча и погледна към Бет.

За момент Бет се обърка. Как можеше Пати да знае за Брийд? После осъзна, че тя говореше за Идина. Отпусна се на стола и се остави на изтощението и депресията.

— Съжалявам, миличка — Пати сложи кафето пред нея. — Познавам Идина от години. Много е очарователна, но не е тайна, че има силно развито чувство за собственост. Дейв и аз винаги сме се

чудели дали наистина обича Гил. Подозирам, че не. Но той е едно от нещата, които ѝ принадлежат и тя ще се бори до смърт, за да го задържи.

— Затова ли е дошла тука? Заради мене?

— Можеш да бъдеш сигурна. Няма сила, която да я измъкне от Челси и да я докара в Шотландия. Никога преди не си е давала труда да дойде тука — Пати чупеше яйца в една купа. — Сега ми разкажи за тази котка. Сигурно е било ужасно. А как е дядо ти?

— Всичко е толкова странно.

Изпита непреодолимо желание да разкаже на Пати всичко, което се беше случило, но нещо я спря. Не искаше да се подиграват повече с Адам, а и имаше нужда от време, за да помисли. Нападението на котката ги беше ужасило. Беше яростно, внезапно и едва ли беше просто съвпадение.

След закуска тя се изкъпа и излезе от банята с измита коса, загърната в кърпа. Мислите ѝ все още бяха объркани и нещастно скачаха от Гил и Идина към дядо ѝ и обратно, когато телефонът иззвъня.

— Бет, аз съм на Хийтроу. Микеле казва, че си се опитвала да се свържеш с мене. Какво има? — гласът на Лайза беше остър. — Нещо се е случило, нали? Какво правиш в Шотландия? Да взема ли самолета за Единбург и да дойда?

Как беше могла да забрави за интуицията на баба си?

— Миличка, чуваш ли ме? Добре ли си? — продължаваше Лайза. Гласът ѝ се чуваше така ясно, сякаш беше в стаята.

Бет хвърли кърпата на леглото и седна.

— Слава богу! Лайза, няма да повярваш какво става!

Докато тя разказваше, Лайза не пророни нито дума. Едва, когато Бет млькна, за да си поеме дъх, тя се обади.

— Всичко това е истина, Бет — далече, в оживената зала за пристигащи на терминал 2, Лайза беше изстинала от ужас. — Ако Адам се опитва да върне Брийд от мъртвите, да я призове или каквото и да е, аз му вярвам. Котката не е била случайност. Не отивай отново при дядо си! Ако се е върнала, тя няма да позволи на никого да се приближи до него. Няма да се поколебае да убие отново. А ти вероятно си следващата ѝ жертва, като единствен член на семейството му.

Слушай, ще хвана първия самолет. Говоря сериозно, Бет. Не ходи при него, докато не дойда.

След като затвори, Бет остана няколко минути неподвижна. Опитваше се да проумее това, което беше чула, после се излегна на леглото. Умът ѝ все още препускаше, въпреки изтощението. Адам и Брийд. Гил и Идина. Котката със зловещи нокти и оголени зъби. Тя затвори очи и почувствала как сълзите бавно се затъркаляха по бузите ѝ, нещастно свря лице във възглавницата.

Гил, който се промъкна в стаята ѝ, с пръст на устата, я събуди от неспокойната ѝ дрямка. Беше се изкъпал и преоблякъл, но все още изглеждаше блед и напрегнат.

— Идина излезе на разходка да се успокои — той седна на леглото. — Господи, Бет, какво ще правим?

Тя го погледна, докато наместваше ръката си в превръзката.

— Какво иска тя?

Гил направи гримаса.

— Смята, че имам връзка с теб.

Бет мълчеше. Не знаеше какво да каже.

Обичам те толкова много, че боли.

Иска ми се да имах връзка с теб.

И каква полза от това? Единствената нощ, която той беше прекарал с нея в Шотландия, беше в отделението за спешна помощ в болницата.

Не беше много романтично.

Идина беше негова съпруга и той сигурно все още я обичаше или щеше да се е развел досега.

Тя се надигна на лакът.

— Какво ѝ каза? — гласът ѝ беше дрезгав.

Той сви рамене.

— Искаше да знае как съм се наранил. Но всъщност не говорихме. Беше твърде ядосана.

Бет въздъхна и отметна косата от очите си.

— Току-що ми позвъни Лайза. Намира се на Хийтроу в момента. Казах ѝ какво се случи. Идва направо тук.

Не се приближавай към дядо си!... Тя няма да се поколебае да убие отново.

Думите на баба ѝ внезапно прозвучаха в главата ѝ.

— Каза, че всичко за Брийд е истина.

Настъпи неловко мълчание. Гил уморено поклати глава.

— Предполагам, че не се шегуваш?

— Не — Бет затвори очи. — Не, Гил, не се шегувам. Ще ми се да беше шега — тя го погледна и ръцете ѝ се разтрепериха. — Лайза каза, че Брийд не би се поколебала да ме убие.

— Не може да бъде — Гил потръпна. — Любима, няма да позволя нищо да ти се случи.

— Какво можеш да направиш, когато Идина е тук? — Бет седна и обгърна коленете си с ръце. — По-добре върви и ме остави да се облека — добави тя мрачно. — Лайза скоро ще бъде тук. Тогава двете ще мислим какво да направим за Адам.

— Бет — гласът му прозвуча сурово. — Аз съм тука заради теб.

Той внезапно се наведе, за да я целуне. Тя затвори очи. Трябва да се отдръпне. Трябва да скочи от леглото и да избяга. Не бива да оставя това да продължава.

Целувката им продължи дълго. После той бавно се отдръпна.

— Обичам те.

Бет поклати глава.

— Не можеш да обичаш двама души, Гил. Не и ако искаш те да бъдат щастливи. Трябва да избереш една от нас — тя стана и взе дрехите си. — Ще се видим долу.

Той се колеба, после стана на крака.

— Идина и аз не се разбираме вече...

— Не го казвай на мене, кажи го на нея. Хайде, Гил — гласът ѝ звучеше спокойно.

Кажи ѝ, че обичаш мен! Освободи се от нея, щом не си щастлив!

Тя се насили да се усмихне.

— Моля те, върви си.

Чак когато вратата се затвори зад него, Бет си позволи да заплаче отново.

Мерин се намръщи. Нишките, които се опитваше да проследи между пръстите си, се бяха оплели. Ужас, страх и кръв замъгляваха образите и докосването му загуби увереността си. Някой имаше нужда

от него. Беше дошло време да прекрати търсенията си по пътищата на времето. Онзи, когото търсеше, чакаше в сенките да се отвори проход, който да му позволи свободно да пътува през столетията. Той трябваше да го спре. Но преди това трябваше да свърши някои неща в своето време: не на тъмния, обвит с мъгли уелски хълм, а в самотната шотландска планина, където беше започнало всичко и където предстоеше битка на живот и смърт.

Когато Бет най-после влезе в библиотеката, където гостите се събираха да пийнат преди ядене, Гил вече беше там. Изглеждаше изтощен, когато стана и ѝ предложи място на канапето до камината. Никой друг още не се беше появил и стаята беше на тяхно разположение.

Той посегна и докосна ръката ѝ.

— Бет, обичам те. Ще поискам развод от Идина. Веднага. Още тук — той се разхождаше напред-назад по овехтелия персийски килим. — Тя си играе с нас, но ако иска представление, ще го получи.

— Гил...

— Имам нужда от теб. Обичам те, откакто те видях за първи път.

— Не мисля, че говориш сериозно, Гил — каза внимателно Бет. — Казвали сме си всичко това и преди, помниш ли? В Уелс. Ти не можеш да живееш без Идина. И двамата знаем, че в един идеален свят, ти можеше да бъдеш и с двете ни и ние и двете щяхме да бъдем щастливи, но светът не е идеален и в края на краищата всички ще бъдем нещастни.

— Не обичам Идина. Ти си тази, без която не мога да живея.

— Можеш — тя прехапа устни. — И не мисля, че ще можем да работим заедно, съжалявам.

— Бет, какво ти става?

Той ядосано вдигна поглед, когато Дейв се показва на вратата, за да каже на Бет, че я чакат на телефона.

Отново беше Кен Макларън.

— Съжалявам, че ви безпокоя — каза той, когато Бет се обади, — но доктор Крейг е излязъл някъде из хълмовете, а времето се разваля. Не знам дали да се обадя в полицията... Как мислите?

Тя погледна през прозореца. Бледото утринно слънце беше изчезнало и валеше проливен дъжд. Далечните планини вече не се виждаха. Мъгливи облаци се носеха над ливадите пред хотела.

— Защо мислите, че е в беда?

— Вратата беше широко отворена. Чайникът беше изврял. Пощата му лежеше на масата, недочетена. Не е взел палтото или бастуна си.

Бет дълбоко си пое дъх.

— Слушайте, очаквам баба ми да пристигне. — *Не отивай при дядо си...* — Тръгнала е насам. Направете това, което сметнете за най-добре, а когато пристигне, ние ще дойдем там.

Когато се върна в библиотеката, Идина вече беше там, застанала до Гил. Ръката ѝ собственически беше опряна на рамото му. Носеше яркорозова вълнена рокля и черен чорапогащник. Фигурата ѝ беше фина, прическата — съвършена, гримът — порцеланово гладък.

Тя поздрави Бет с изкуствена усмивка и двойна целувка във въздуха на около пет сантиметра от бузите ѝ.

— Ммм, как си, миличка? Чух, че с Гил ще правите нова книга?

За миг Бет си представи своите пищни извивки, опаковани в обикновени морскосини джинси и дебел пуловер с цвят на сметана. Косата ѝ беше вързана с копринен шал. После бързо отхвърли непоносимото видение и се усмихна храбро.

— Не знам, Идина. Зависи от много неща — погледна към Гил, който се беше вгълбил в питието си. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели. — Как е в Лондон?

— По-добре от тук — Идина погледна към прозореца и потрепери.

— Не мога да си представя какво правиш насам — не успя да се въздържа Бет.

— Няма да останем задълго, миличка, уверявам те — Идина ледено се усмихна. — Веднага, щом Гил си свърши работата, ще отидем на гости в Единбург.

— Вече ти казах, Идина, аз оставам — гласът на Гил беше рязък. — Бет и аз работим върху книгата — той погледна към Бет. — Какво искаше Кен Макларън? Наред ли е всичко?

— Дядо отново е изчезнал. Казах, че ще отидем, веднага щом Лайза пристигне — Бет отиде до бара, за да поръча уиски на Джордж,

Стиснала здраво чашата, тя се обърна отново към Идина, като се опитваше да скрие мъката и завистта си, докато гледаше елегантната ѝ фигура. — Той живее близо до Дъркелд.

— Ясно — Идина вдигна вежди. — Но не разбирам защо Гил трябва да идва с вас.

— Не трябва — усмихна се уморено Бет, но отново не успя да се въздържа и добави: — Но може би иска.

Когато Лайза най-накрая се появи късно следобед, изглеждаше много изморена. Бет, която гледаше от прозореца на библиотеката, изтича надолу по стълбите и здраво я прегърна.

— Всичко е толкова ужасно, Лайза! Така се радвам, че си тук! — тя пусна баба си, за да я разгледа и почувства пристъп на угризение. — Изглеждаш уморена. Съжалявам. Навярно не трябваше да ти казвам.

— Не ставай глупава — каза Лайза рязко. — Имам нужда само от чаша чай. Искam да зная какво точно става тука — тя беше слабичка и младолика както винаги. В косата ѝ с модерна прическа имаше съвсем малко бели коси.

Трябваше ѝ един час, за да очарова Дейв и Пати, да си намери стая, да се преоблече, да изпие чая си и да се приготви за път.

Когато Бет влезе в офиса на Дейв за ключовете от колата, Идина и Гил бяха изчезнали.

— Ще му предадеш ли къде отивам?

— Не се притеснявай — намигна ѝ Дейв. — Ако това те успокоява, те не се забавляват особено. Можеш да ги чуеш как крещят в коридора. Освен всичко останало, Идина мрази шотландския дъжд. Сигурно се страхува, че роклята ѝ ще се намокри — той избухна в смях.

— Дейв! — Бет се престори на изненадана. — Ще ти се обадя, когато разбера какво ще правим, но не се притеснявай, ако не стане тази вечер. Адам няма телефон, а предполагам, че ние ще бъдем у тях. Ще действаме по интуиция!

— Да разбирам ли, че ти и Гил пак сте заедно?

Лайза се отпусна в дълбоката кожена седалка до шофьора и затвори очи, когато колата излезе от алеята. Беше вече тъмно.

— Не и когато Идина е тук.

— А би ли искала да бъдете?

— Няма смисъл да мисля за това. Ако случайно не си забелязала, той все още е женен. Тя беше жената с розовата рокля.

— Глупачка — Лайза въздъхна. — Миличката ми! Животът и любовта никога не са лесни, нали?

Бет погледна профила ѝ, осветен от лампичките на таблото.

— Как е Микеле?

— С Микеле всичко е наред.

Очите на Лайза все още бяха затворени.

Най-после те спряха пред бунгалото на семейство Макларън и изтичаха по алеята към Кен, който ги чакаше на вратата.

— Влезте и се стоплете за малко, после ще отидем с моята кола на хълма — каза той, след като всички се запознаха.

— Говори ли с полицията? — попита разтревожено Бет.

Той кимна.

— Ходиха до Шилинг Хауз. Казват, че няма следи от животното, което е нападнало приятеля ти, но дъждът беше толкова силен, пък и някоя от колите може да ги е заличила. Доктор Крейг все още го няма — Кен поклати глава. — Притеснявам се. Знам, че той си мисли, че познава хълмовете, но е минало доста време, откакто е живял тука, а и вече не е млад. Пък и времето се разваля.

Те се качиха на старото возило на свещеника и Бет седна до него. Загледана в лъчите на фаровете, които осветяваха калния порой, тя поблагодари на Бога, че не ѝ се налага да кара поршето в тази тъмнина.

Когато най-после пристигнаха, Бет се огледа нервно в тъмнината. Искаше ѝ се Гил да беше с тях. Кен Макларън извади голям фенер и яркият сноп лъчи освети подгизналите храсти и заравнената трева. Тя затаи дъх и се послуша. Не се чуваше нищо друго, освен вятъра и дъжда.

Те притичаха от задната страна на къщата и Кен отключи задната врата. Блъсна вратата зад тях и потърси електрическия ключ.

— Не е приятно като си помислиш, че онази ужасна котка може да се скита наоколо — каза той спокойно.

Лайза и Бет се спогледаха.

— Изглежда не се е прибирал — каза бавно Бет. — Нищо не се е променило от миналата нощ.

Те влязоха във всекидневната. Бет отиде и дръпна прозорците разтреперана.

— Не мога да престана да се чудя дали някой или нещо не ни наблюдава — каза тя тихо.

Лайза направи гримаса.

— Сигурна съм, че е така. Иди и провери на горния етаж, скъпа. Увери се, че старият негодник не спи в леглото си.

Бет дълбоко въздъхна и тръгна към стълбището. Въпреки че лампите бяха запалени, тя почувства как страхът ѝ се връща. Нервите ѝ бяха опънати, очите ѝ трескаво се оглеждаха, когато стъпи на площадката и погледна към отворената врата на спалнята.

Тук горе беше много тихо. Изведнъж тя спря да чува приглушените гласове на Лайза и Кен, които разглеждаха книгите на Адам.

Студена паника пълзеше по кожата ѝ, когато пристъпи бавно към мрачните сенки пред себе си.

Ти накара моят А-дам да страда...

Гласът внезапно прозвуча в главата ѝ. Бет се вкопчи в перилата. Устата ѝ пресъхна.

Не обичам хората, които карат моя А-дам да страда...

— О, боже!

Шепотът ѝ прозвуча като вик в тишината на стълбите. Тя се обърна и хукна надолу.

— Бет, какво има?

Лайза я погледна над очилата си и видя бледото ѝ лице.

— Нищо, просто почувствах...

— Какво почувства? Видя ли нещо? Той не е тука, нали?

Тя поклати глава.

— Съжалявам, не погледнах — седна на масата и скри лицето си в ръце.

Кен изгледа и двете.

— Аз ще отида — каза той.

Изкачи се като взимаше по две стъпалата и те чува стъпките му по площадката и звука от запалването на лампите.

— Чух глас в главата си. Брийд ли беше? — Бет отчаяно погледна Лайза.

Чуха Кен да влиза в банята и в другата спалня. Най-накрая той се появи на стълбите.

— Няма го. Няма и следа от него — той се усмихна на Бет. — Не се учудвам, че се притесняваш, скъпа моя. Онази котка е можела да влезе, когато вратата беше отворена, макар че аз се съмнявам в това. Те са плашливи. Доколкото знам, не е обичайно, дори е невероятно да се задържат около човешко жилище. Полицаяте бяха много изненадани. Решиха, че по някакъв начин сте я уплашили и затова ви е нападнала. Съмнявам се, че ще я видим отново.

Лайза погледна към Бет и се намръщи. Изражението ѝ ясно говореше, че не бива да обсъждат случая пред свещеника. Ако Гил първоначално беше намерил разказа на Адам за невероятен, колко ли по-налудничаво щеше да звучи на църковния служител.

— Какво ще правим? Той не може да остане цялата нощ навън в това време? — Бет отчаяно се опитваше да се овладее.

Кен поклати глава.

— Мисля, че най-добре ще бъде да се обадя отново на полицията и да го обсъдя с тях. Не зная дали не трябва да организираме спасителна група? Притеснява ме, че колата му е още тука. Но от друга страна не знаем дали някой не е дошъл да го вземе.

— Никога не би оставил вратата отворена — намеси се Лайза. — Той може да е стар, но паметта му е наред, нали? — тя се обърна към Бет.

Бет кимна.

— На мене ми се видя съвсем в ред — тя въздъхна, — но къде ще го търсим? Може да е навсякъде из хълмовете.

— Едва ли би тръгнал без палтото си. Той е разумен човек — добави Лайза.

Бет вдигна вежди.

— Защо няма телефон тук? Сигурна съм, че може да си го позволи.

— Попитах го — въздъхна Кен. — Страхувам се, че това си беше чист инат. Беше много рязък с мене и ми каза, че няма никого, с когото да иска да говори по телефона и че е абсолютно способен да се грижи за себе си. Питам го какво ще стане, ако получи удар или му се случи

нещо подобно, а той ми отвърна, че ако получи удар, това ще си е по негова вина и ще си носи последствията.

Лайза се усмихна.

— Такъв си е Адам.

— Това не ни помага много при тези обстоятелства.

— Не — Лайза се поколеба. — Господин Макларън, искам да ви попитам, забелязвал ли сте Адам да прекалява с пиенето? — тя също беше видяла шишето с уиски.

Според Бет нивото на алкохола в него изглеждаше непроменено.

Кен поклати глава отрицателно.

— Каза ми, че е бил алкохолик, но че го е преодолял. Никога не съм го виждал да пие.

— Лайза!

Бет разглеждаше книгите по масата и изведнъж тя осъзна, че те са разместени, откакто беше тука последния път. Някои бяха разтворени, в други имаше отбелязани с листчета страници, а върху най-горната имаше бележки с червено мастило.

— Виж!

Заглавието беше „Психическа защита“. Тя я побутна по масата.

Лайза я придърпа и сложи очилата си. Няколко минути внимателно я разглежда.

Кен се намръщи.

— Не одобрявам съдържанието на повечето от тези книги.

— По-голямата част от съдържанието им е история — отвърна Лайза. — И философия. В тях има много мъдрост.

Тя продължаваше да чете.

— Те са порочни. Занимават се с черна магия.

— Глупости! — Лайза отново вдигна очилата на главата си. — Слушайте, млади човече, защо не отидете да ни направите кафе, докато аз ги прегледам? Може би ще ми дадат някаква представа къде е отишъл.

Резкият ѝ тон подсказа на Бет, че е силно раздразнена.

Тя вдигна поглед към Кен, който излизаше от стаята.

— Какво има? Какво видя?

— Погледни! — Лайза побутна книгата към нея. — Ти го видя. Чети!

Бет седна на един стол и запрелиства бавно книгата, като четеше само пасажите, които бяха отбелязани и подчертани с червено.

Добре известен факт е, че ако окултистът, който се намира извън тялото си, се сблъска с премеждия на астрално ниво, или ако астралното му тяло бъде видяно и ударено или простреляно, тези следи ще се проявят и върху физическото му тяло.

И по-надолу:

Изкуственият елемент се създава чрез сливане със съзнанието на съществото, което желаем да пресъздадем, одухотворяването му с част от собственото същество и пробуждане в него на природната енергия. Този метод може да бъде използван и за добро, и за зло...

Нима Лайза предполагаше, че по този начин Брийд е създавала котката? Или че действително се е превърнала в котка? Или е влязла по някакъв начин в тялото на истинска котка? Бет погледна към Лайза.

— Ти вярваш в това, нали?

— Да, Бет, вярвам във всичко това. Погледни тук и тук.

Всички книги за магията на келтите бяха подчертавани с червено. Пасажите се отнасяха за преобразяването и пътуването извън тялото.

— Той се е опитвал да го направи. Или е планирал да опита. Всичко е свързано с този камък — тя хвърли снимката пред Бет. — Виждаш ли? Опитвал се е да разгадае какво означават символите.

— Гил ги разбира.

— Съмнявам се — намръщи се Лайза. — Може и да си мисли, че ги разбира, но аз смятам, че Адам е работил по съвсем различна система. Виждаш ли какви бележки си е водил в тази книга?

— Огледало, издълбано в камък. Оградил го е. Тук пише: *Знакът на Брийд. Знак на жриците, способни да проникват в друга реалност. Тези камъни са пътни знаци, те посочват пътя през паралелните светове, а не към места в нашия свят.*

*„Поглежда в огледалото човекът.
И може пред стъклото му да спре.
Но ако силата у него го насочи,
ще се упъти към безкрайното небе.“*

Тя се поколеба, докато разчете дребните надраскани думи: *В миналото или в бъдещето. Място, където завесата е тънка*. Вдигна поглед към Лайза.

— Завесата?

— Между световите — Лайза се усмихна. — Това са езотерични науки. Искате да кажете, че така Брийд преминава в нашия свят и обратно в своя.

Бет поклати глава.

— Съжалявам. Просто не мога да го разбера. Не искам да те обиждам, но звучи като фантастика.

— Много пъти зад фантазията се крие истина, Бет — усмихна се Лайза. — Чети Юнг^[1]. Не се тревожи сега. Нека просто приемем, че Адам вярва в това. Дали не е отишъл до входа?

— До онзи камък? Кен Макларън казва, че не е далече от тука. Трябва да прехвърлим склона зад къщата. Той каза, че дядо бил обсебен от този камък — тя млъкна. — Мислиш ли, че е отишъл там? В тъмното?

— Когато е отишъл не е било тъмно.

Те се спогледаха.

— Бет, скъпа, не зная дали си се сетила, но тази нощ е Вси Светии. Това е един от моментите, когато завесата, ако ми позволиш да използвам този израз, е тънка. Винаги се е смятало, че сега е лесно за духовете да прекосят границата между техния и нашия свят. Ами ако той е избрал да опита да премине тази нощ, за да потърси Брийд?

— Но защо ще иска да я търси, ако тя продължава да го преследва? Ако тя е тука като котка? Ако аз я чувам и сега?

Лайза прехапа устни. Поклати глава, сви рамене, после седна и подпря глава на ръцете си.

— Не зная. Просто не мога да спра да си мисля как той стои там на открития склон сред проливния дъжд. Може би му е станало зле, може би е твърде изморен, за да се побере, може би е ранен или се е изгубил.

— Мислиш, че трябва да отидем и да го потърсим, нали?

— Да.

И двете вдигнаха поглед, когато Кен се появи с поднос кафени чаши. Той го плъзна на масата между книгите и въздъхна. Беше чул последните им думи.

— Аз също смятам, че трябва да го потърсим. Изпийте това, докато се обадя на Мойра. Ще се отбием вкъщи, за да вземем фенерчета, част от оборудването ми за къмпинг и спасителната екипировка.

Бет погледна със съмнение към Лайза. Мисълта да излезе навън в тъмното я ужасяваше.

— Не мислиш ли, че е по-добре да чакаш тука...

— Не! — Лайза я погледна възмутена. — Аз навярно съм в по-добра форма и от трима ви. Всеки ден в Тоскана изминавам мили, а съм живяла из хълмовете през целия си живот. Ако смятате, че малко вятър и дъжд ще ме уплашат, много грешите.

Но мен ме плашат, помисли тъжно Бет. Както и мисълта, че някъде там се разхожда една кръвожадна магьосница на хиляда и четиристотин години и ме дебне, или пък дивата котка чака, за да ми разкъса гърлото. Плаша се, че е Вси Светии. Но тя не каза нищо.

— И двете сме с подходящи обувки и якета — продължи Лайза. — Бет знае какво си мислиш, но предполагам, че тя няма да е там — тя отново погледна към Кен, сякаш го предизвикваше да я попита за кого говорят. — Ако Адам е отишъл в нейното време, тогава тя ще е там с него. Ако е болен или ранен, тя ще иска да го намерим. Повярвай ми, каквото и да прави или да не прави тя, със сигурност го обича.

Бет за щастие не видя как баба ѝ суеверно кръстоса пръсти под масата, докато говореше.

— Ако тръгнеш след нея, ще поискам развод! — беше изкрещяла Идина след него, докато Гил се качваше в колата.

За миг той остана загледан в жена си, която стоеше на вратата на хотела, скрита от проливния дъжд. Светкавица освети за част от секундата фасадата на хотела, после всичко отново потъна в мрак, с изключение на малкия правоъгълник светлина от лампите в коридора зад нея. Той поклати глава.

— Изгубих три часа, за да ти обясня, че точно това искам — Гил въздъхна. — Съжалявам, трябва да отида — помълча за секунда. — Впрочем ти не каза ли, че Деймиън те чака, за да те заведе на забава, Идина? — погледна я с пълно презрение. — Бих казал, че това е по-

важно, отколкото да почакаш да разбереш дали един старец е загинал в бурята, а ти?

Без повече да поглежда към нея, той даде заден ход с взетата назаем кола — този път от една от келнерките — и я насочи към алеята, като се мръщеше на острата болка в лакътя си. Когато погледна в огледалото за обратно виждане, видя, че тя все още стои там на дъжда и го гледа как си отива.

Той стигна в Шилинг Хауз, точно когато Лайза и Бет се качваха в колата на свещеника.

— Гил? — Бет се втренчи в него и лицето ѝ се оживи от надежда. — Къде е Идина? Какво се е случило?

— Идина се връща в Лондон — отговори той лаконично. — Завинаги. А аз оставам тука. Където и да кажеш, скъпа.

Той протегна ръцете си и я прегърна здраво. Бет го погледна в очите и се усмихна недоверчиво, но после го целуна по бузата.

— Гил...

— Хайде, вие двамата — Кен отметна мократа коса от очите си и им се усмихна. — Ако ще празнуваме, нека да изчакаме малко.

Когато спряха пред дома на свещеника, Мойра вече ги очакваше с термоси гореща супа, две раници и всичките фенерчета, които беше успяла да намери. Беше със здрави туристически обувки, дебело подплатено яке и шал. Кен притеснено се намръщи.

— Сигурна ли си, че искаш да дойдеш?

— Как бих могла да остана? — тя се вдигна на пръсти и го целуна. — Много харесвам стария доктор Крейг. Не се притеснявай. Обадох се и казах на полицията какво ще правим. Ако имаме някакви проблеми, те ще дойдат или ще повикат планинската спасителна служба.

Паркираха колата в разширението на пътя в подножието на хълма, откъдето тръгваше пътеката. Един знак, едва забележим между къпиновите храсти, обясняваше, че пътеката води към древен камък със символи, на два километра нагоре. Някъде вдясно Бет чуваше шума на планинския поток, който се спускаше по склона в скалистото си корито. От двете им страни дърветата, надвиснали над стръмната пътека, бяха украсени с увиснали лишеи. Краката ѝ се хлъзгаха по мокрите камъни, а ревът на вятъра в ушите ѝ заглушаваше всичко, освен шума на водата. Пътеката следваше коритото на потока,

изкачваше пролома между дърветата, заобикаляше оголените стени и бързо ставаше все по-стръмна и на места можеха да стъпват само между корените на дърветата, сякаш изкачваха стълба. Шумът на потока, който, придошъл от бурята, се сгромолясваше с пълна сила във водопадите, беше оглушителен. Когато Кен, който водеше, за миг угаси фенера си, те видяха блестящата пяна да се белее в тъмнината и почувстваха как земята трепери под краката им. Светкавица проблесна между дърветата и Бет потръпна. Погледна към гърба на Кен в лъскавия дъждобран и тежката раница, а после — към осветената от фенерчето пътека, където светлината се губеше между стволите на дърветата.

Преди да тръгнат, той им беше раздал фенерчетата, резервни батерии и вълнени шалове, и настоятелно, макар и безуспешно, се беше опитал да убеди Лайза да остане в колата.

С опънати нерви Бет тежко се катереше нагоре и от време на време поглеждаше дали Лайза е още до Мойра. Беше се уверила, че макар и почти на седемдесет, баба ѝ не се шегуваше, когато каза, че е в по-добра форма от всички тях.

Гил се спъна в камъните и побърза да се хване за нея. Тя го погледна и се усмихна. С него се чувстваше в по-голяма безопасност. Зад тях Мойра, в чиято малка раница бяха прибрани кафето и сандвичите, се препъваше по стръмната пътека. Те изчакаха нея и Лайза. Фенерчетата им осветяваха хлъзгавите скали.

— Добре ли сте?

Гил почувства как ревът на водата удави думите му. Мойра вдигна очи, усмихна се и кимна:

— Добре сме.

При един внезапен порив на вятъра, по-силен от предишните, Бет се препъна в един разхлабен камък. Вече излизаха от зоната на дърветата и ставаше по-студено. Кен спря, обърна се и ги изчака.

— Добре ли са всички? Остана още малко, но е още по-стръмно. Да си починем ли?

Той угаси фенерчето, за да пести батериите и те останаха скупчени за момент.

— Какво ще правим, ако е там? — попита Лайза, като се опитваше да надвика писъка на вятъра.

— Ако имаме нужда от помощ, за да го свалим, ще се обадим на полицията.

Тя кимна, олюлявайки се под новия порив на вятъра.

— По-добре да тръгваме! — извика той, за да го чуят. — Времето не ми харесва. Пък и не искаме да замръзнем. Хайде!

Сега те вървяха по-близо един до друг. Фенерчетата им осветяваха едва забележимата пътека, която минаваше през скалите и пирена. Светлината им пречеше да виждат надалеч, а когато Бет погледна нагоре, вятърът и суграшицата я ослепиха. Тя се препъна и за малко не падна. Лайза я хвана за ръката.

— Добре ли си?

Бет поклати глава. Страхът ѝ растеше. Все по-силно чувстваше, че нещо ги наблюдава. Усети погледа на Лайза върху лицето си и я видя да се усмихва окуражително. Искаше да извика, но нямаше глас. Кен вече беше тръгнал напред и всичко, което искаше беше да не изостава.

— Не е далече — изговори Лайза само с устни. — Не спирай!

Бет потръпна в палтото си и се насили да продължи. Гил вървеше плътно до нея. Каквото и да имаше наблизо, то не се приближаваше, а вървеше успоредно с тях.

Следващата, която спря, беше Лайза. Тя се наведе и изохка.

— Съжалявам, кракът ми се схвана. Дори и за мене е доста бързо.

Кен ги чакаше, с очи вперени в тъмнината отвъд малкия кръг от светлина.

Лайза изведнъж се изправи и се огледа.

— Тук има някой.

— Какво? — Кен се огледа. — Къде?

Тя угаси фенерчето си и направи знак на другите да направят същото.

— Чувствам, че някой ни наблюдава.

— Адам?

Лайза поклати глава.

— Ще извикам...

— Не! — тя го сграбчи за ръката. — Недей! Не знаем кой или какво е това — тя бавно се завъртя, загледана в тъмнината. — Каквото и да е, то не иска да знаем, че е там.

— Откъде знаеш? — прошепна ѝ Кен.

Тя сви рамене.

— Женска интуиция, инстинкт. Но не е Адам.

— Брийд ли е?

Бет се сви до тях, почувствала ледени тръпки по гърба си. Гил я беше прегърнал със здравата си ръка.

— Не мисля. Не ме питай защо. Колко има още до камъка?

Кен се огледа.

— По-лесно е да видя къде сме, когато фенерите са угасени. Ето там между облаците, където са звездите, това е върхът Бен Деарг. Мисля, че сме съвсем близо до кръста. Имаме късмет, че вече има пътека нагоре. До неотдавна никой не се качваше тук.

— Освен Адам — обади се тихичко Бет.

Лайза се беше намръщила.

— Ти го нарече кръст — тя дръпна Кен за палтото. — Какъв кръст? Нали търсим камък с пиктски символи?

Той кимна.

— Така е. От предната му страна има келтски кръст, а от задната — символи — той ободряващо ѝ се усмихна. — Обещавам ти, че не след дълго сама ще го видиш — Кен бързо се обърна, когато светкавица проряза хоризонта. — Надявам се, че това не са езичниците пикти в действие. Когато свети Колумба дошъл в Нърнес да покръсти крал Бруд, неговият друид предизвикал буря, за да го пропъди. Или поне се опитал да го направи. Струва ми се, че не е успял, защото силата на Христос била много по-голяма.

— Това е бил Броихан — каза бавно Бет. Тя триеше дъждовната вода от очите си.

— Точно така! Броихан — Кен изненадано я погледна. — Виждам, че и ти четеш книгите на баба си.

Той се обърна и ги поведе нагоре. След като се спогледаха в тъмнината, Лайза и Бет запалиха фенерчетата си и го последваха.

Колкото по-високо се изкачваха, толкова повече се засилваше бурята. Светкавици проблясваха около планинските върхове в далечината, после започнаха бавно да се приближават към тях и накрая те чуваха гръмотевиците съвсем наблизо между хълмовете. Бет сподави страха си и си наложи да продължи да се катери. Беше сигурна, че каквото и да ги наблюдава, то беше още там. Убеди се като

видя как до нея Лайза бързо поглежда през рамо, защото знаеше, че баба ѝ също го усеща.

Лайза се протегна и я хвана за ръката.

— Още малко, миличка. Той е там. Чувствам го.

Кен отново спря и освети с фенерчето си склона пред себе си.

— Пътеката изчезна. Не мога да я видя. Тази проклета суграшица скрива всичко.

Пред тях във всички посоки се простираха пирен и трева, докъдето стигаше лъчът на фенерчето. Отвъд него цареше мрак.

Бет потрепери и този път Кен я забеляза.

— Ще я намерим, не се притеснявай.

— Ами ако не я намерим? — тя се оглеждаше, насочила своя фенер към далечината. — Ами ако дядо също се е изгубил? Става все по-студено. Ами ако всички сме се загубили?

— Не сме се изгубили, Бет — гласът на Лайза беше още силен. — Не се притеснявай, вече сме съвсем близо.

Кен направи няколко крачки напред и отново спря. Насочи фенерчето си в дъжда и триумфално извика:

— Виждам го! Ето там!

Огромният камък, потъмнял от дъжда, се издигаше пред тях като огромен крив зъб, осветяван от проблясващите светкавици. Дори оттам, където се намираха, веднага забелязаха, че някой или нещо се беше сгушило в основата му.

Самичка в мрака, Брийд се огледа. Не знаеше къде се намира. Чувстваше вятъра, чуваше дъжда по листата на дърветата, чуваше гръмотевиците, но се беше изгубила. Проблесна светкавица и тя за миг почувства прилив на енергия, но когато светлината угасна, отново остана сама в дългата тъмна нощ.

Адам беше някъде там. Беше го чула да я вика. Отчаяно се опитваше да го намери, но не можеше.

Чувстваше, че и Броихан е наблизо. Той я преследваше с далеч по-голямата си сила и умения. Когато я хванеше, щеше да убие и нея, и Адам.

Имаше още някой — чужденецът от Уелс, който преследваше Броихан през пластовете на времето. Той също се приближаваше.

Брийд бавно се обърна и почувства как вятърът развява косата ѝ в мрака. Ако бурята се приближеше, щеше да се чувства по-силна. Тялото ѝ, което лежеше в леглото като затворник на Броихан, все повече отслабваше.

Той не искаше да убие тялото ѝ без душата. Затова я поддържаше жива с помощта на най-добрите си лечители, които я миеха, даваха ѝ мляко и вино, докато душата ѝ се върне от търсенето през вековете. Когато се върнеше в онова легло, щеше да умре от ръката на Броихан.

Умът ѝ беше замъглен и не можеше да мисли ясно. Там не съществуваше нищо, освен необходимостта да намери Адам и да се слее с него. А сега той отново беше изчезнал. Нямаше го в къщата му, нито в колата, никъде, където можеше да го намери. Някъде наблизо и други хора го търсеха. Хора, които щяха да ѝ го отнемат, точно когато той се беше научил да се връща при нея.

Брийд почака нова светкавица и вдъхна енергията, която връщаше силата ѝ. Адам беше наблизо. Ако успееше да се добере до него, щеше да го вземе със себе си в сенките и тогава те щяха да останат завинаги заедно, без телата да им пречат.

Тя се усмихна. Разбира се, имаше и друг източник на енергия. Той щеше напълно и веднага да ѝ върне силите. Проливането на жива кръв не изискваше умения. Нямаше нужда от посвещения, нито от специално обучение при друидите. Сама беше открила, че когато убива, енергията, освободена от жертвата, се влива в нея. А близо до камъка бяха хората, които искаха да ѝ отнемат Адам. Когато ножът се появи в ръката ѝ, тя най-после разбра кои са те — двете жени, които отдавна стояха между нея и Адам. Жената Лайза и детето на детето на Адам — Бет.

Беше справедливо те да умрат, за да дадат живот на нея и на Адам.

— Жив ли е?

Петте фигури, скупчени над него, осветиха с фенерчетата си Адам и видяха преbledнялото му лице, подгизналите дрехи и затворените му очи. Беше премръзнал. Кен потърси зад ухото на стареца някакъв пулс, после вдигна очи, като ги триеше от дъжда.

— Жив е, но едва се държи.

Той искаше да съблече якето си, но Лайза сложи ръка на рамото му.

— Няма нужда и ти да умреш от студ, Кен. Имаш нужда от дреха.

Кен я погледна и кимна. Свали раницата си на земята и я отвори.

— Помогнете ми да го увием. Ето, Бет — той трескаво ровеше в джоба си с мокри пръсти, — вземи телефона и се обади в полицията. Ще ни трябва помощ, за да го измъкнем оттук.

В светлината на двете фенерчета, които Лайза държеше, Кен извади от раницата химически загряващи компреси и ги натика под ризата и якето на Адам, под мишницата и при слабините, после го увиха в измамно тънко спасително одеяло. С хлъзгащи се от студения дъжд пръсти, те го омотаха като пашкул и го закопчаха с лепенките. Най-накрая Кен посегна към светлооранжевия спасителен чувал.

Докато бързаха да го затоплят, Бет, обърната с гръб към вятъра, се мъчеше с малките бутони. Измръзналите ѝ пръсти се плъзгаха, когато се опитваше да избере номера.

— Няма никакъв сигнал — уплашена тя опита отново, като се отдалечи още от тях. — Кен, не мога да се свържа.

Обърна се и направи още няколко крачки встрани, като се чудеше дали камъкът не пречи на връзката.

Заети с Адам в малкия кръг ярка светлина, останалите не я чуха. Вятърът се опитваше да изтръгне чувала от ръцете им, а Адам лежеше като мъртвец с отметната безпомощно назад глава и все още затворени очи.

Брийд ги наблюдаваше иззад дърветата, здраво стиснала ножа. Адам беше болен. Тя се насочи към него в мрака.

А-дам, какво има? А-дам, ела при мен!

Отговор нямаше. Не беше достатъчно силна. Тя присви очи. Бет се приближаваше към дърветата.

— Ало? — Бет беше успяла да се свърже и се опитваше да чуе през шума на вятъра дали има сигнал. — Ало? Моля ви, помогнете ни! Намерихме го при кръста. Той е в безсъзнание. Много е зле. Ало, чува ли ме някой?

Зад нея Кен и Гил най-накрая успяха да пхнат краката на Адам в спалния чувал. Бавно и мъчително те напъхаха вътре студеното му

тяло. Лайза разтриваше ръцете му и се опитваше да ги затопли, преди да ги напъха в сребърното фолио. Внимателно го подпряха с гръб на камъка, който го заслоняваше от суграшицата и вятъра.

Най-после Гил вдигна очи.

— Бет, свърза ли се? — той се взря в дъжда. — Бет, къде си? — гласът му рязко се извиси.

Кен го погледна.

— Какво има?

— Къде е тя? Не я виждам.

Свещеникът се изправи на крака и насочи фенерчето си към дърветата. Лайза и Мойра все още държаха Адам през раменете.

— Стойте тук и не мърдайте — нареди им той. Огледа се, присвил очи срещу дъжда, треперещ. Описа широк кръг с фенерчето, проклинайки факта, че батериите отслабват. Трябваше да отиде до раницата и да ги смени, но не искаше да го прави, преди да ги е използвал докрай. — Бет, къде си?

На склона растяха шотландски борове. Намръщен, той погледна към Гил. Защо не виждаха фенерчето? Беше ли угаснало?

— Бет! — извика Гил с всички сили, но вятърът грабна думата от устните му и я разкъса, дълго преди някой да я чуе. Обърна се към Лайза. Тя беше прегърнала Адам с две ръце, люлееше го лекичко и се опитваше да стопли премръзналото му мокро тяло. Гил отново се огледа тревожно и се приближи към дърветата. — Бет!

Кен го последва. Сега, когато отново се беше изправил и чувстваше силата на вятъра, той внезапно се почувства много уморен. Спря. Не трябваше да им позволява да идват тук. Трябваше да остави това на професионалистите. Но винаги, когато беше идвал тука преди, времето беше меко, а пътеката — ясна. Не беше осъзнавал колко е стръмна пътеката или колко релефна е местността. Бет можеше да се е спънала и паднала, да се е изгубила сред дърветата. Можеше да се е подхлъзнала в лепкавата киша или да е паднала от някоя скала.

— Бет! — гласът му беше пресипнал. Чувстваше как студът го пронизва до кости.

И тогава видя малкото кръгче светлина от фенерчето ѝ, скрито от дърветата. Беше вдигнала ръка до ухото си и се опитваше да надвика бесния вятър в слушалката на мобилния телефон.

— Бет!

Той насочи към нея фенерчето си и най-последно освети бледозеленото ѝ яке и скритото от косата бяло лице. Гил се спусна към нея. Почти я беше достигнал, когато чуа ръмженето откъм дърветата.

Тя свали телефона от ухото си и погледна по посока на звука.

— Чу ли това?

— Ела, бавно — той ѝ протегна ръка и освети с фенерчето боровете. — Не може да е същата! Не може!

— Тя е. Това е Брийд. Дошла е за Адам — Бет дишаше тежко, стиснала в ръка слушалката. — О, господи, къде е? Не мога да я видя.

Гил се протегна и я хвана за лакътя.

— От тук. Отдалечи се от дърветата. Не тичай.

Светлината на фенерчето отслабваше. Той погледна назад. Кен ги очакваше, насочил своя фенер към тях. Зад него, при камъка, Лайза и Мойра все още се занимаваха с Адам, без да разбират какво става. Нямахме с какво да се защитят, освен с тежкия фенер в гумената му обвивка.

— Кен! — извика тихичко Бет. — Помогни ни!

Докато с Гил предпазливо се придвижваха към него, тя отново чу ръмженето и видя Кен да се оглежда. Той също го беше чул.

— Внимавай, Кен. Това не е истинска котка — очите ѝ шареха между дърветата. — Ако знаеш някакви молитви за защита, мисля, че е добре да ги кажеш — гласът ѝ силно трепереше.

— Какво искаш да кажеш с това, че не е истинска котка? — вятърът връщаше думите му обратно.

Бавно и уверено Гил я отдалечаваха от дърветата.

— Искам да кажа, че е жена. Някаква зла магьосница. Моля те, повярвай ми. Просто използвай силата, която имаш като свещеник, за да я отпратиш — гласът на Бет истерично се повиши. — Тя ще ни нападне. Правила го е и преди. Искане да ме убие.

Ръката на Гил се стегна около нея.

— Хайде, нека бързо да отидем при другите. Няма да ѝ позволя да те докосне.

Ръмженето се чу отново, по-наблизо, въпреки че не можеше нищо да се види в слабия лъч на фенера.

— Хайде, в чантата има още батерии. Бързо!

Той се затича, като я дърпаше сред себе си, подскачайки от камък на камък през пирена, следван плътно от Кен.

Зад тях котката скочи иззад дърветата.

Бет изкрещя.

Гил се извъртя, бутна я зад себе си и се обърна към животното, което летеше към тях. С бързо движение се освободи от превръзката и с две ръце удари муцуната с фенерчето. Чу се звук от счупена кост, последван от болезнен рев.

Котката изчезна.

Разтреперан, с ръце, хлъзгави от дъжда и кръвта, Гил се огледа в тъмнината, фенерчето беше угаснало и той чакаше, дишайки тежко, като се заслушваше с цялата концентрация, на която беше способен. Къде беше тя? Беше ли я убил?

Внезапно отляво се появи светлина.

— Гил? — гласът на Бет трепереше. — Добре ли си?

Тя насочи светлината към него, а после — към дърветата. За част от секундата и двамата видяха пред борове фигура на жена, която държеше ръце пред лицето си. Когато я осветиха, тя погледна към тях и когато отмести ръцете си, видяха, че по челото ѝ, под дългата коса се стича кръв. Очите ѝ бяха уплашени и изпълнени с болка, а устата отворена в агония. После фенерчето на Бет примигна и угасна.

— Исусе Христе! — Кен гледаше към мястото, където я бяха видели. — О, Боже, какво направи?

— Спаси ни живота. Може би — Бет хвана ръката на Гил и за момент я стисна здраво. — Хайде, бързо. Не се бави. Да се върнем при другите.

— Но жената... — Кен гледаше назад.

— Остави я — Бет отново беше на ръба на истерията. — Моля те, ела при Лайза!

Изведнъж, докато вървяха към камъка, Кен се олюля назад.

— Какво има? Добре ли си? — Гил тревожно го погледна.

— Няма нищо, просто схващане.

Кен усети как челото му се изпотява. Почувства страхотна болка в гърдите и лявата ръка.

— Кен? — Бет се наведе към него. — Хайде, какво става? Можеш ли да вървиш обратно до камъка?

За секунда проблесналата светкавица освети бялото му лице и тя видя болката в очите му.

— Добре съм. Нека си почина малко.

Болката в гърдите му ставаше все по-силна. Не можеше да си поеме дъх.

— Почти стигнахме, приятелю — ръката на Гил го обгърна. — Още няколко крачки.

Той погледна назад към тъмнината, но не видя никакво движение.

Напредваше стъпка по стъпка, като наполовина носеше Кен, наполовина го буташе. Бет вървеше плътно зад тях, като непрекъснато се обръщаше с ужас назад.

Кен затвори очи.

— Съжалявам, не знам какво ми става.

Той се опита да се усмихне. Не му беше убягнала иронията, че Лайза беше поне с двадесет и пет години по-възрастна от него. Стискаше зъби, за да приглуши болката. Затвори очи, за да я прикрие.

— Ти беше фантастичен — Бет стисна ръката му. — Просто дишай бавно и ритмично. Ще се справиш — очите ѝ отново се вгледаха в тъмните сенки между дърветата зад тях. — Най-лошото мина. Щом стигнем, ще решим какво да правим.

Най-после те стигнаха залитайки до камъка и Гил внимателно подпря Кен до Адам.

— Какво има? — гласът на Мойра беше дрезгав.

— Нищо — Кен се насили да се усмихне. — Просто се схванах, това е всичко. След малко ще се оправя. Гил, в раницата има нови батерии.

Гил го погледна разтревожено, после коленичи до Лайза и започна да рови из раницата с треперещи ръце.

— Нападна ни дива котка — той погледна към нея, за да срещне погледа ѝ, после се обърна към Адам. — Той държи ли се?

— Едва-едва — Лайза гледаше с ужас. — Добре ли сте и двамата? — тя го освети с фенерчето си и видя кръвта. — О, божичко. Ранила те е.

— Само драскотина. Повечето кръв е нейна. Ударих я доста зле — Гил намери батериите и започна да разкъсва опаковката им. — Наблюдавай я — той изтри очите си. — Нападна ни котка, но после видях жена. Брийд ли беше?

— Разбира се, че беше Брийд — Бет коленичи до тях. Взираше се в далечината, стиснала безполезния фенер пред себе си като жезъл. —

Тя е вещица. Магьосница. Лайза беше права. Тя е и убийца.

Гил зареди фенера си с новите батерии и с треперещи ръце и го запали. Наведе се към Адам и бръкна в спалния чувал, за да провери отново пулса му.

— Все още е много слаб. Бет, успя ли да се свържеш по телефона?

Тя уплашено се огледа.

— Къде е той? О, не, трябва да съм го изпуснала, когато котката ни нападна. Божичко, съжалявам. Какво ще правим сега? — тя трескаво се оглеждаше.

Той твърдо стисна устни.

— Няма значение, ако си се свързала.

— Не знам дали успях. Като че ли нямаше сигнал и нещо прашеше, но вятърът и дъждът бяха толкова силни, че не можах да чуя дали някой ми отговаря. Съжалявам, Гил. Ще отида да го потърся.

— В никакъв случай — Лайза беше категорична. — Не можеш да се върнеш там, щом онова създание все още броди наоколо. А и телефонът сигурно се е развалил, ако е лежал на дъжда. Няма смисъл да го търсиш.

Гил се изправи.

— Страхувам се, че това е единствената надежда за Адам — той погледна към тъмнината. — Аз ще отида. Вие стойте тук.

— Никога няма да го намериш, Гил. Не и в този мокър пирен и калта — опита се да го спре Лайза. — Не ставай глупав!

— Трябва да опитам — той мрачно ѝ се усмихна. — Не се притеснявай, ще бъда нащрек. Този път фенерът ми е добър. Ще го намеря.

Трите жени наблюдаваха как Гил се връща по пътя, по който бяха дошли, като осветява с фенерчето наоколо си и от време на време го насочва към дърветата. До тях Кен се беше облегнал в скута на Мойра, стиснал зъби от болка.

— Каква глупачка съм! — Бет се свлече на колене до Лайза. — Господи, това е ужасно — тя погледна през рамо. — Няма да я видим, ако се промъква в мрака, нали?

— Не — Лайза беше прегърнала Адам. — Не, няма да я видим.

— Вината е моя. Ако не бях изпуснала слушалката...

— Бет, не си го направила нарочно. Никой не те обвинява. — Лайза изключи своето фенерче разтреперана. — По-добре да пестим батериите и да позволим на очите си да свикнат с тъмнината. Така има по-голяма вероятност да я забележим.

Тя си беше спомнила за Мерин, мислеше за неговата сила и в ума си обграждаше всички с непробиваема стена от светлина.

Сгушени накуп, от време на време те виждаха фенерчето на Гил да проблясва в далечината, докато методично претърсваше земята все по-близо до борове. От време на време той го вдигаше нагоре и осветяваше около себе си, сякаш да се убеди, че там няма никого.

— Ще ни нападне ли пак? — Бет се сгуши още по-наблизо.

Лайза поклати глава.

— Не знам — тя нежно сложи ръка на челото на Адам. — Къде ли е той, Бет? Ако е отишъл в нейното време, защо тя не е там с него? Защо още стои тук?

Бет се взря в лицето на стареца. Очите му бяха затворени, кожата бледа и мокра от суграшицата. Нямаше признаци на вътрешна борба. Изражението му беше спокойно.

— Мислиш, че се е прехвърлил в друго време? — прошепна тя тихичко, така че Кен и Мойра да не могат да я чуят.

Лайза кимна.

— Мисля, че се е опитал, но може да не е успял. Може би е попаднал на погрешно място или в погрешно време. О, Бет, как да разберем? — тя се загледа натам, където фенерчето на Гил беше изчезнало. — Брийд би могла да ни каже, ако не беше решила твърдо да ни убие.

— Не мога да го видя — Бет също търсеше с очи далечния лъч на фенерчето. В гласа ѝ прозвуча паника. — Лайза, не мога да го видя.

Лайза напрегнато се оглеждаше.

А-дам. Къде е А-дам?

Чуваше думите някъде в дъното на главата си.

— Не мога да го видя! — Бет се беше изправила на колене.

— Чакай! — Лайза сложи ръка на рамото ѝ. — Слушай!

— Какво има?

— Чух глас. Нейният глас.

— На Брийд? — прошепна Бет. Двете жени се заслушваха сред шума на вятъра и дъжда.

А-дам!

— Ето — Лайза отново стисна рамото на Бет. — Чу ли я?

Фигурата едва се открояваше на границата на полезрението ѝ. Тя разтърси глава, като се опитваше да се скрие от дъжда и отново се взря натам. Да, на ръба на мрака, стоеше фигура, малко по-тъмна, малко поплътна от сянка, с дълга коса и наметало, които сякаш бяха част от самия дъжд. Лайза преглътна.

— Брийд! — усети как Бет замръзна от ужас. — Брийд, ние също изгубихме Адам. Помогни ни да го намерим — тя затаи дъх. Приближаваше ли се сянката? — Моля те. Той се е изгубил. Ние всички го обичаме. Помогни ни да го намерим!

Сега фигурата определено беше по-близо. Ужасените им очи различаваха наметалото и сребърната брошка, която го закопчаваше косата ѝ под качулката, бледото ѝ лице с правилни бледи черти; яркият кървав белег над носа ѝ; безизразните очи и стиснатите устни. Тя сякаш не гледаше нито към тях, нито към Адам, а към земята между тях.

А-дам!

Устните ѝ не помръдваха.

А-дам, обичам те!

Сега Брийд стоеше на около десет метра от тях и очите ѝ бяха втренчени в лицето на Бет.

— Ние всички го обичаме, Брийд — Лайза се опитваше да говори спокойно. Затаи дъх, когато фигурата приближи още.

И тогава, без предупреждение, тя се хвърли към тях и двете едновременно видяха ножа с дълго острие в ръката ѝ. Бет изпищя, дръпна Лайза от пътя на Брийд и се намери само на сантиметри от пламтящия от ярост поглед. Отчаяно вдигна ръка, за да се защити. Успя да отклони ножа, когато чу глас зад себе си.

— В името на Христа, махни се! — Кен седеше и с трепереща ръка рисувахе във въздуха кръстния знак.

Брийд се поколеба. Стиснала здраво ножа, тя спря наскоро крачка.

— Всичко е наред. Тук съм!

Гил беше видял всичко. Той претича последните метри към тях и задъхан се хвърли към Брийд.

— Остави ги на мира, проклета вещице!

Опита се да ѝ вземе ножа. Фенерчето излетя във въздуха и падна на земята в преплетения мокър пирен. Настъпи мрак.

А-дам!

Жаловитият ѝ писък се врязва в главите им.

А-дам, спаси ме! Обичам те!

Той почувства остро убождане върху дланта си и изруга, като отчаяно се опитваше да достигне дръжката. Вече беше много изтощен. Не можеше да си поеме дъх.

А-дам!

Бет се беше изправила на крака. Тя намери фенерчето и го насочи по посока на битката.

— В името на Христа, отивай си! — Кен хлипаше от болка.

Гил и Брийд обикаляха в кръг. Краката им се хлъзгаха по мократа земя. В светлината на фенерчето и непрекъснатите светкавици Бет виждаше проблясването на острието. Зад нея Лайза също се изправи на колене, все още притиснала Адам към гърдите си.

— Недей, Бет!

— Трябва да му помогна.

Бет се промъкна по-близо до дебнещата се двойка, вдигнала тежкия фенер във въздуха, готова да го стовари по главата на Брийд, ако успее да я приближи достатъчно. Чуваше трескавото задъхано дишане на Гил, виждаше ножа, само на сантиметри от лицето му. Почти беше стигнала до тях, когато иззад билото на хълма се появи един хеликоптер и се приземи на стотина метра над камъка, като освети цялата околност.

Брийд извика, изпусна ножа и погледна нагоре. Косата и наметката ѝ се развяваха от вятъра.

Когато Гил и Бет отново погледнаха към нея, тя беше изчезнала.

[1] Карл Густав Юнг (1875–1961) — швейцарски психолог и психиатър, основател на аналитичната психология. — Бел.ред. ↑

По мълчаливо съгласие нито Гил, нито Бет споменаха за раните си от нож, когато от хеликоптера слезе лекар. Беше ясно, че не могат да вземат всички и също така беше ясно, че Лайза и Кен са онези, които трябва да тръгнат с Адам. Неустрашимият дух на Лайза не я беше напуснал, но бледото ѝ лице и неувереността, с която най-накрая се изправи, бяха уплашили Бет.

Докато стояха и гледаха как машината излита и се отправя на юг, Гил обгърна раменете на Бет.

— Сигурна съм, че Брийд си е отишла — промърмори той. — Страхуваш ли се? — той ѝ се усмихна.

— Не — отвърна тя, но знаеше, че не е вярно.

Без да се бавят, те потеглиха надолу обърнали гръб на камъка с неговите загадъчни фигури. Нервите им бяха обтегнати в очакване на рев откъм дърветата или проблясване на нож в мрака. Пред тях Мойра решително вървеше надолу, без да си позволява да мисли за бледия измъчен вид на съпруга си, когато докторът преслуша сърцето му или как хвана ръката ѝ, когато го отнасяха с носилката.

— Добре ли си?

Гил я настигна, а после спря и изчака Бет, като се опитваше да си поеме дъх. Отново беше сложил ръката си в превръзката. Чувстваше остра болка под ребрата си, а лявото му рамо сякаш беше изтръпнало.

Бет избърса водата от очите си.

— Може ли да си починем малко? Сигурни ли сте, че това е правият път?

Зад тях не се долавяше никакво движение. Ако успееш да стигнат между дърветата, поне щяха да имат зад гърба си нещо различно от огромното пространство, изпълнено с пирен, камъни и мрак.

Най-накрая те стигнаха линията на дърветата, където пътеката стръмно слизаше надолу покрай листвениците и смърчовете, които изпълваха тясната клисура. Тук те успяха да намерят покрит с мъх

ствол на повалено дърво, където седнаха, облегнати на една голяма скала, за да си починат.

Мойра несигурно им се усмихна.

— Идвала съм тук хиляди пъти. Не се притеснявайте. Лесно е, дори на тъмно. Да тръгна ли първа?

Косата ѝ се беше измъкнала изпод шала и ограждаше лицето ѝ с купчина блеснали от дъжда къдрици.

Гил освети пътя около тях с ръчния халогенен прожектор, който докторът им беше дал, и кимна.

— Щом веднъж стигнем потока, трябва просто да го следваме надолу. Тогава ще бъде лесно, нали? — той ободряващо им се усмихна. — Горе главите!

Те бавно заслизаха надолу, като често спираха, за да си починат. Веднъж Бет погледна към Гил и го докосна по ръката.

— Добре ли си?

— Разбира се — кимна той. Погледна към небето. Светкавиците все още проблясваха между облаците, въпреки че според него гръмотевиците бяха отслабнали. Бурята се насочваше на север.

— Добре съм. — Наум се молеше: *Дай ни сили да се върнем. Те не могат да се справят сами. И, моля те, дръж тази вещица далече от нас.* Стори му се, че различава пътеката сред пирена — тъмна ивица кал и камъни, по която през лятото към камъка на хълма се точеше безкраен поток туристи.

Не беше сигурен какво го накара внезапно да се обърне. Инстинктът, който дори не подозираше, че притежава, беше толкова силен, че когато се обърна, вече беше вдигнал фенера като палка в ръката си. За секунди видя Брийд толкова близко до себе си, че би трябвало да я чуе — ако изобщо беше издала някакъв звук — и изби ножа от ръката ѝ.

Тя се спря и той видя как потрепери. Поклати леко глава, сякаш изненадана, после пред очите му започна да избледнява. След миг беше изчезнала.

— Гил! — извика Бет. — Добре ли си?

— В името на бога! — Мойра се върна при тях, като се хлъзгаше по калните скали. — Не ми казвай, че отново се е върнала. Исусе Христе! — тя освети с фенерчето си наоколо. — Къде е лампата? Какво се случи с лампата? — гласът ѝ истерично се извиси.

— Изпуснах я — Гил дишаше тежко. — Трябва да е угаснала — ръцете му трепереха. — О, боже, надявам се, че не е счупена.

Беше видял Брийд достатъчно отблизо, за да забележи ръбестата рана на челото ѝ и онези странни невиждащи очи, втренчени не в него, а в Бет. Той смъкна раницата на Кен от раменете си. Скрил страха си, я претърси със студените си трескави пръсти за друго фенерче. На дъното откри стар швейцарски нож. Пусна го в джоба си и продължи да търси фенерчето. Пръстите му напипаха нещо четириъгълно и тежко. Беше сигнален комплект. Защо Кен не се беше сетил за него, когато си мислеха, че не са успели да се свържат с полицията по телефона?

— Гил! — задъханият вик на Мойра го накара рязко да скочи на крака. Сърцето му щеше да се пръсне от ужас.

Брийд беше отново там, само на няколко метра пред тях.

Гласът на Мойра прекъсна писъка на Бет. Силната ѝ вяра я правеше самоуверена. Беше много спокойна.

— В името на Исус, махни се, жено! Остави ни на мира. Махни се!

Тя пристъпи напред и насочи ръката си към Брийд.

— Мойра, внимавай!

Без да обърне внимание на Гил, Мойра отново пристъпи напред.

Внезапно Брийд прикова вниманието си върху нея. Присви очи. Не беше докоснала свещеника. Несъмнено силата му беше толкова голяма, колкото и на Броихан. Но това беше съпругата на свещеника. Тя не беше от значение. Тя нямаше сила, а ѝ препречваше пътя. Брийд извади сребърния нож, вдигна го с лека усмивка и удари.

Пронизителният писък на Мойра заглъхна, когато кръвта бликна от гърлото ѝ.

Прилив на сила заля Брийд и с окървавения нож в ръка тя отново се насочи към Бет.

Парализиран от ужас, Гил стоеше между тялото на Мойра и Бет. Сигналният пистолет беше все още в ръката му. Някак беше успял да извади ръката си от превръзката. С бавноподвижните си пръсти той извади детонатора и го завинти към една от ракетите, без да сваля очи от лицето на Брийд. Тя беше направила стъпка към тях и Гил виждаше дивия възторг в очите ѝ. Той освободи ракетата от скобата и задърпа пружината.

— Гил, помогни ми — Бет беше вдигнала един плосък камък и го държеше пред себе си. Беше обезумяла от страх.

Брийд се усмихна, без да откъсва поглед от нея. Вдигна ръка и двамата видяха как ножът проблясва, все още облян с кръвта на Мойра.

Пружината беше твърде стегната. Гил отчаяно я забута назад с палец. Ръцете му бяха хлъзгави от пот, чувстваше се безсилен. Това беше единственият им шанс. С последно усилие, той успя да я издърпа, насочи ракетата право към Брийд и отпусна.

Пламтящата топка магнезий я удари в гърдите. За момент те видяха как дрехите ѝ пламнаха, а лицето ѝ се сгърчи от страх и болка. После тя изчезна.

Настъпи пълен мрак.

— Тя щеше да ме убие — Бет затвори очи. Имаше чувство, че ще повърне. — Ти ми спаси живота. О, божичко! Мойра!

Тя се огледа с ужас. Не я виждаше. Обзета от паника, опипа земята за фенерчето. Когато най-после го откри, изтича към мястото, където Мойра лежеше сгърчена на пътеката.

— Мойра, добре ли си?

Светлината на фенерчето падна върху нея и Бет видя как кръвта се просмуква през дрехите ѝ, стича се по мокрия камък и попива в тревата. Нямаше съмнение, че е мъртва.

— Гил! — викът на Бет прозвуча като шепот. Тя внезапно се разплака.

— Исусе! Какво ще правим сега — Гил стоеше и гледаше надолу. — О, Бет. — Той коленичи до Мойра, хвана ледената ѝ ръка и напразно потърси пулса ѝ. Не усети нищо. Взря се в дъжда. — Горката Мойра — пое си дълбоко дъх и отново се огледа. — По-добре да ида и да видя какво е станало с Брийд.

Насили се да стане и да направи една крачка. После — още една. Краката му така трепереха, че едва се движеше.

С фенерчето на Мойра в ръце, Гил тръгна бавно обратно по пътя, докато стигна мястото, където изгорелите клонки и изпепелената трева показваха, къде е паднала ракетата. Претърси наоколо с помощта на фенера — между скалите, във водата, между обвитите с лишеи смърчове. Нямаше и следа от Брийд.

— Няма я. Отишла си е там, откъдето е дошла — той се върна при Бет. — Добре ли си, скъпа?

Тя беше се облегнала на скалата и в светлината на фенерчето лицето ѝ беше бяло. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Отвори бавно очи и си пое дълбоко въздух.

— Сигурен ли си, че си е отишла? — Бет цялата се тресеше.

Гил кимна.

— Няма никакви следи. Нито дрехи. Нищичко. Ако беше изгорена от ракетата, щеше да е в безсъзнание или да пищи. Повярвай ми, отишла си е — той сложи ръце на раменете ѝ и силно ги стисна. — Поне засега.

Малко остана Адам да направи отново същата грешка.

Всеки път, когато се озоваваше вън от тялото си, изненадата, че методът е проработил, а после въодушевлението и триумфът бяха толкова силни, че той отново се връщаше обратно и лежеше с разтуптяно сърце, като се чудеше дали няма да получи сърдечен удар.

Отначало беше смятал Брийд за дух, за призрак, който може да бъде призован от мъртвите и беше изгубил много месеци в упражнения върху древни текстове по некромантство^[1]. После беше проумял. Та тя беше жрица, посветена в едни от най-могъщите магически традиции, които познаваше западният свят. Тя не беше мъртва. Нито беше безсмъртна като вампир. Тя пътуваше във времето и беше напълно жива.

Отне му дълго време да усъвършенства техниката си. В различните книги имаше различни инструкции, но в нито една не бяха достатъчни. Адам подозираше, че много от тях бяха написани от хора, които изобщо не ги бяха опитвали. Но той беше упорит. Щом Брийд можеше да го направи, и той можеше. Използването на модерна терминология, техника и самохипноза беше ключът към съзнателното напускане на тялото — творческа визуализация и малко магия. Но той беше изучавал и трудовете на Джон Дий^[2], на Кроули^[3] и Кастанеда. Най-накрая успя. Беше се намерил някъде близо до тавана на спалнята си и за първи път видя отгоре тялото си, което изглеждаше заспало на леглото. Предпазливо се беше научил да се движи — всъщност да се носи във въздуха, а после да обикаля къщата стая по стая. Най-накрая

набра смелост да излезе навън и да се разходи в градината. Имаше нещо, което все още го ужасяваше. Във всички книги — във фактите и предположенията, имаше сребърна нишка, която свързваше тялото и душата, линията на живота, по която пътникът можеше да намери обратния път към тялото си. Той сякаш нямаше такава, или не можеше да я види.

Разбира се, имаше още много да учи. Трябваше да се научи да изминава огромни разстояния, както и да пътува във времето. Пък и още не разбираше как Брийд успява да пренесе истинското си тяло.

Той подозираше, че тук важна роля играе камъкът с огледалния знак. Той беше проход във времето, място, където завесата изтъняваше. Навярно всички подобни камъни отбелязваха такива проходи. Извън града беше пълно с такива светилища. Извори, бродове, кръстопътища, странни вековни дървета, необикновени скали, хълмове. Бяха безброй и добре описани. Спомняше си как като студент Лайза го беше завела на мястото, където според легендата Томас от Еркилдун преминал в страната на елфите и останал загубен там седем години. Колкото и да се мъчеха, не успяха да намерят точното място.

Първия път, когато се опита да го направи до камъка със знаците, той излезе от тялото си, но го обзе старата паника. Втория път се понесе като на шега около китката шотландски борове и слезе към потока. За да се върне в тялото си, трябваше само да го пожелае. Изглеждаше просто. Твърде просто.

Вси Светии беше времето, когато обикновено завесата изтъняваше. Притесняваше се, че времето е толкова лошо, но нуждата надделя. Не можеше да чака още една година. Внимателно се подготви, научи думите си и тръгна към камъка. Така се беше съсредоточил върху предстоящото пътуване, че не забеляза, че не затвори добре вратата зад себе си. Нито забеляза дебнешката котка, която все още чакаше на алеята — властна, заслепена от желание за мъст и омраза; уловена в капана на неговото време така, както и жертвата, която очакваше. Затова и тя не видя човека, за когото копнееше и толкова упорито търсеше.

Всички крайници го боляха, когато стигна при камъка. Трепереше от студ, но възбудата му нарастваше. Една част от него — висококвалифицираният доктор и човекът от двадесети век — отбеляза, че навярно ще умре от измръзване и че несъмнено е полудял.

Другата част беше решена да продължи. Той седна, облегна се на камъка и концентрира ума си върху времето на Брийд. Върху Гартнет, Джема и Броихан. И преди всичко върху Брийд, такава, каквато беше когато се запознаха — млада, безгрижна и дива. Трябваше да стане лесно. В края на краищата той и друг път го беше правил.

— Той е в кома.

Лайза вдигна глава, когато Бет и Гил си проправиха път в интензивното отделение и застанаха, вперили очи в неподвижното тяло на леглото. Електронното бибиждане на животоподдържащата техника беше единственият звук в стаята. Адам беше прехвърлен в Единбърг в ранните утринни часове.

— Ще се оправи ли? — попита тихичко Бет.

Тя пристъпи и сложи ръка върху тънките побелели пръсти на стареца.

Лайза сви рамене.

— Никой не знае. Не могат да разберат какво му е сега, когато температурата му се стабилизира. Той просто не е тук.

— А ти не можеш да им кажеш къде е? — Бет погледна унило към Гил.

Лайза поклати глава.

— Едва ли! Но ги помолих да се свържат с Айвър Фърнес. Той се е грижил за Брийд преди много години, когато я затворили в психиатрична болница някъде в Северен Лондон. Спомням си, че според Адам той е единственият човек, който може би е разбрал какво става. Всъщност той наблюдавал как Брийд изпада в кома и излиза от тялото си, а после се връща. Тя убила една от неговите сестри.

Бет потрепери.

— Изглежда убива, без да се замисли.

Тя и Гил бяха прекарвали часове в полицията, след като олюлявайки се, бяха слезли от планината и бяха насочили спасителната група към мястото, където лежеше тялото на Мойра, покрито с якето на Гил. По мълчаливо съгласие оставиха полицията да мисли, че са били нападнати от някой, който ги е причакал сред дърветата. Единственото нещо, което полицаите не можеха да повярват, беше, че убиецът на Мойра е жена. Те решиха, че тя е

избягала, прикрита от експлозията на ракетата. Все още чакаха до леглото на Кен, за да му кажат за смъртта на съпругата му, когато се възстанови достатъчно от пристъпа на гръдна жаба.

Лайза уморено се изправи и се протегна.

— Не смятам, че сме я убили.

Бет поклати главата си.

— Не знам. Тя просто изчезна. Напълно и без следа.

Лайза погледна отново към Адам.

— Може би вече го е намерила — тя нежно докосна челото му.

Зад тях вратата на отделението тихичко се отвори и затвори. Никой не се обърна. Очите им бяха приковани върху лицето на Адам.

Фигурата зад тях беше неясна, почти прозрачна и се движеше към леглото. Дрехите ѝ бяха скъсани и почернели, ножът — препасан в пояса. Погледът ѝ беше прикован върху Адам, който лежеше неподвижен върху белите чаршафи.

А-дам.

Лайза се намръщи. Шепотът прозвуча съвсем тихичко в главата ѝ. В горещата стая с неуморното бръмчене на климатика и електрониката, Лайза почувства слаб полъх по кожата си и вдигна поглед.

— Бет! — страхът в гласа ѝ накара внучката ѝ да подскочи. — Тя е тук!

— Не може да бъде — Бет отстъпи от леглото и се огледа.

Гил я прегърна със здравата си ръка и я притисна към себе си.

— Не трябваше да идваме. Довели сме я със себе си.

— Не е възможно! — Бет поклати глава. — Господи, как мразя всичко това. Дядо — тя безпомощно го погледна, — моля те, върни се!

— Той не може да те чуе, Бет — Гил гледаше към едно място на няколко метра от леглото, близо до Лайза. Усети как косата му настръхва. — Ето я там. Погледнете!

Двете жени се взряха нататък и отначало едната, а после и другата я видя — не беше повече от бледа сянка. Лайза се изправи и отстъпи. Опитваше се да създаде защитна преграда от светлина, но не се получаваше.

А-дам, върни се при Брийд. Обичам те, А-дам...

— Значи не я е намерил — гласът на Бет беше много тъжен.

При звука му Брийд вдигна очи. Обърна се и пред очите им сянката ѝ стана по-плътна. Погледна право към Бет, ръката ѝ посегна към пояса и извади ножа от кожената му капия.

— Не! — Бет отстъпи, вкопчена в ръката на Гил.

— Стига вече! — той я бутна зад себе си. — Защо кучката не те остави на мира?

— Тръгвай си, Бет! — каза Лайза тихо.

— Ами ти?

— Не се тревожи за мене. Просто тръгвай. Отведи я, Гил. Аз ще ви последвам. Тя няма да нарани Адам. И не викайте сестра. Тя не обича сестрите.

Остави А-дам, дете на детето на А-дам!

Гласът сякаш отекна в главите им, когато Брийд се хвърли през малката стая с вдигнат нож.

Една стойка с бутилка кръвна плазма политна към мивката и падна настрани. Един от столовете за посетители се удари в нощното шкафче и изведнъж запищя аларма. Вратата се отвори, появи се сестра, а зад нея — лекар. Докато те озадачени се оглеждаха, се чу злобно ръмжение.

— Това е котка — извика изненадан докторът, когато с гневен писък притиснатото животно се шмугна покрай него през вратата.

— Остави я, погрижи се за пациента! — извика отново той, когато друга аларма се чу в коридора. Отделението сякаш се изпълни с шума на тичащи крака.

В леглото си Адам спеше, безразличен към всичко. Там, където се намиреше, беше студено и валеше, но беше видял бляска на огъня край потока, пред къщата на Джема.

Чайната беше малка и претъпкана. Миришеше на топъл хляб и торта и беше много уютно. Седнали на малката кръгла маса Лайза, Бет и Гил оглеждаха останалите клиенти — предимно дами, които свършили с покупки, внимателно подреждаха скъпоценните пликове, пълни с трофеите от усърдното следобедно харчене. Имаше един-двама мъже — изтощени и потиснати — но всички бяха приятно отпуснати. От време на време вратата се отваряше и те виждаха

тъмнината на ранната вечер, мокрия тротоар с отражението на уличните лампи и чуваха свистенето на автомобилни гуми по улицата.

Лайза вдигна чашата си и с облекчение отпи.

— Не можах да повярвам, когато ни обвиниха, че сме вмъкнали тайно котка в болницата.

— Че как иначе би могла да влезе там?

Гил мажеше сметана и сладко на голяма хрупкава домашна кифла. Имаше чувството, че току-що е спрял да трепери. Хвърли поглед на двете жени и разбра, че и те се чувстват така.

Лайза потри лицето си с ръце. Току-що се беше обадила отново вкъщи. Искаше Микеле да дойде при нея в Единбург. Само че той не идваше. Телефонните ѝ обаждания до него оставаха без отговор, а икономката ѝ каза, че не знае кога той възнамерява да се върне от Рим.

— Ще ми се да знаех как да се свържа с Мерин — продължи тя, разочаровано поклащайки глава. — Той щеше да знае какво да правим. Слушайте, искам вие двамата да се върнете в къщата на Адам — Лайза се протегна и си наля още една чаша чай, като мрачно забеляза, че ръцете ѝ все още треперят. — По две причини. Искам да бъдете там, в случай... — тя се поколеба. — В случай, че Адам е там горе, до камъка. Съвсем самичък — погледна ги. — Разбирате, нали? Ако е успял да излезе от тялото си и е уловен някъде — тя вдигна рамене. — Не мога да понеса мисълта, че е някъде съвсем сам. Не зная кой е той, мъжът в болничното легло или онзи, който броди някъде между звездите. Другата причина е, че ако Брийд ще стои при Адам тук в болницата, ще бъдеш в безопасност там, далеч от нея. Там, където не може да те стигне.

Вън на улицата Брийд приближи до прозореца. Виждаше ги през изпотените стъкла. Спомняше си Единбург, тази улица, дори и това кафене от времето, когато Адам беше студент, а тя се беше сприятелила с една старица на име Маги.

Около нея хората бързаха в дъжда, за да хванат автобуса за вкъщи и не забелязваха тъмната сянка в края на пътеката от светлина, която се разпиляваше от прозореца. Без да знаят защо, те се разделяха и я заобикаляха в неподвижния мрак, после продължаваха в шума и оживлението на ранната вечер.

Брийд се усмихна. Жената Бет се беше скрила в кафенето, но скоро трябваше да излезе. Трябваше да си тръгне сама и да остави този едър мъж, който изглежда я следваше навсякъде. Тогава ще я убие. После ще направи кръвна жертва и кръвта на детето на детето на Адам, богата и пълна с енергия, ще спаси живота на Адам.

Вятърът свиреше край Шилинг Хауз и разтърсваше прозорците. Под вратите ставаше течение и Бет, свита пред печката, силно трепереше. Мястото беше влажно и студено и във въздуха се носеха страх и гняв.

— Била е тук — Бет се огледа из стаята, след като запалиха печката. — Чувствам я. Тя е като отрова.

Гил също се огледа. Не усещаше нищо друго, освен застоялия въздух както във всяка къща, в която не е живяно няколко дни.

— Не мисля така — той й се усмихна. — Хайде да не се тревожим за Брийд. Тя е в Единбург с Адам.

Бет го погледна със съмнение. Защо не можеше да бъде така сигурна като него? Все пак промени темата.

— Гил, кога ще се върнеш в Лондон, за да се разбереш с Идина? — тя не гледаше към него. — Не можеш просто да се престориш, че тя вече не съществува.

— Защо не? Тя често се е преструвала, че аз не съществувам — той прелистваше една от книгите на Адам върху масата. В светлината на настолната лампа рисунките на символите изглеждаха безжизнени. Вдигна очи, когато някъде наблизо се чу шум от плъзгане, последвано от трясък. — Всичко е наред. Това е просто някоя плоча от покрива — каза той успокоително. Беше видял внезапния ужас, изписан на лицето й.

Когато телефонът иззвъня, те и двамата изчакаха малко, после Гил го вдигна. Бет тревожно го наблюдаваше.

— Разбра ли за какво става дума? — Гил се приближи до нея и сложи ръка на рамото й, след като затвори. — Беше Кен. У дома си е и иска да поговорим за Мойра.

Бет прехапа устни.

— Горкият човек. Гил, не съм сигурна, че съм готова за това. Ще се разплача и ще влоша нещата.

Гил кимна.

— Слушай, мисля да сляза и да го видя. Имаш ли нещо против. Ще се оправиш ли сама тук за час-два?

Искаше ѝ се да каже: *Да, имам нещо против, да изкрещи: Моля те, не ме оставяй!*, но вместо това сви рамене и насила се усмихна.

— Не, разбира се. Горкичкият Кен. Сигурно се чувства ужасно. Отивай, но се върни, преди да се мръкне. Моля те!

Гил тръгна към вратата и посегна към палтото си.

— Заклучи след мен. Обещавам, че няма да се бавя. Ще ти оставя телефона.

Когато той излезе, Бет се втренчи във вратата. Вятърът сякаш се усили, запищя около къщата и изрева като влак по нанадолнище. Разтреперана, тя хвърли още няколко цепеници в огъня и отиде да разгледа книгата, която Гил беше прелиствал. В нея имаше серия от стилизирани келтски символи и животни. Погледна към един от тях — гребен и огледало. Адам беше оградил огледалото и написал с молив: *Отбелязва мястото, където е погребана жена или е тотем на клана.* До тази бележка имаше и друга: *Огледалото се използва при предсказания, некромантство, магия, обозначава света и неговото огледално изображение.* След това имаше пет украсени въпросителни знака.

— Искан ми се да разбере това. Искан ми се да помогна на дядо!

Бет обърна страницата и се послуша. Не беше сигурна за какво. За вятъра? За гласове? За звука от призрачни копита в мрака? За Брийд?

Потръпна, после взе решение и отиде до задната врата. Отвори я и се вгледа навън. Вятърът беше леденостуден и сякаш захапа лицето ѝ. Във въздуха миришеше на сняг, но все още не валеше и навън нямаше никого.

Тя се напрегна. В къщата телефонът на Гил звънеше. Обърна се и затича обратно, а вратата се хлопна зад нея. Когато посегна към слушалката, той спря да звъни. Сви рамене. Не ѝ се искаше да говори с никого.

Брийд чувстваше болката, като че ли беше в собствените ѝ гърди. Напрегна се и я преодоля, без да знае за момент къде се намира. Не можеше да се съсредоточи. Чувстваше се раздвоена. Част от нея беше

на хълма, близо до къщата и наблюдаваше как детето на детето на Адам стои в градината с развяна от вятъра коса, а другата част беше с Адам в болницата, невидима за докторите и сестрите, скупчени около леглото.

Правата линия се беше появила на екрана в три следобед, придружена от пронизителен сигнал за тревога. Те трескаво се опитваха да го върнат към живота. Брийд тихичко плачеше в ъгъла. За момент тя забрави за Бет. Къде беше Адам? Защо беше напуснал тялото си? Сигурно не беше рискувал да се върне да я търси на мястото, където Броихан я очакваше край леглото ѝ.

— Мъртъв е — гласът до леглото беше спокоен.

— Още веднъж — докторът вдигна електродите. — Всички да се отдръпнат!

Когато тялото на Адам се изви на леглото и електрокардиограмата улови още веднъж слабия му пулс, той се облегна на дървото на върха на хълма, на което се беше подпрял, за да не падне и притисна ръка към гърдите си, учуден от адската болка, която го беше пронизала.

Затвори очи и се опита да диша спокойно. Сега не беше време да се връща в тялото си. Нещата тъкмо бяха станали интересни. Беше видял Джема да излиза от колибата и да стои до огъня. Беше по-стара, отколкото си я спомняше. Косата ѝ беше побеляла, а лицето — набръчкано и тя говореше на Гартнет бързо и уплашено. Адам се понесе по-наблизо. Извика им, но те изглежда не го чуваха. Гартнет бе облечен по-пищно откогато и да било. Прашната туника и кожените панталони бяха изчезнали. Вместо тях, той носеше бродирано наметало, закопчано със сребърна брошка, кожени ремъци опасваха прасците му, а на кръста му висеше меч, който явно бе често употребяван. Те говореха на собствения си език, но Адам откри, че лесно ги разбира.

— Той има намерение да я принесе в жертва на боговете. Ако не я освободя, тя ще умре, а вероятно и ние. Не разбираш ли, мамо? Трябва да направим нещо.

Брийд! Те говореха за Брийд.

— Той чака до нея ден и нощ. В мига, когато тя се върне в тялото си, ще я хване и тя ще умре до моя камък. Белязах го с нейния символ и така подписах смъртната ѝ присъда със собствената си ръка.

Джема поклати глава.

— Брийд няма да се върне. Не е толкова глупава.

— Тя е отслабнала. Вече не разсъждава разумно, мамо. Съжалявам, но тя не е достатъчно обучена. Постъпи глупаво. Безумна, влюбена глупачка! — той удари с юмрук по дланта си. — Само ако можех да стигна до нея в страната на сънищата, преди да се опита да се върне.

— Недей, Гартнет!

— Какво друго мога да направя? Да стоя и да гледам как Броихан я убива?

— Ако отидеш в другия свят, може да не я намериш. Може и ти да се изгубиш.

Той се обърна и се загледа в огъня.

— Ще се допитам до боговете. Птиците ще ми покажат дали да отлетя с тях след Брийд към залеза или да я изоставя и да се отправя към зората.

— Гартнет — Адам пристъпи напред и се изправи над него на брега.

Гартнет не се обърна.

— Гартнет, аз съм тук, във вашето време. Дойдох да намеря Брийд.

Джема беше тази, която се обърна към него. Лицето ѝ беше напрегнато като на куче, подушило заек.

— Тука има някой!

— Джема? Не ме ли виждаш? — Адам пристъпи напред.

— Кой е? — Гартнет се обърна и погледна към Адам, но погледът му сякаш премина през него. Той се намръщи. — Да не е Броихан?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не вярвам. Пази се, сине! Не сме сами.

— Джема, Гартнет, моля ви! Това съм аз! — Адам пристъпи още по-близо и застана до огъня.

Пламъците избухнаха предупредително и той видя как Джема се загледа в тях с широко разтворени очи, сякаш го чуваше.

— Внимавай много! — тя сложи ръка на рамото на Гартнет. — Броихан е наблизо, а той има шпиони навсякъде. Тръгвай бързо!

Гартнет я погледна, сякаш се опитваше да прочете нещо в очите ѝ, после кимна.

— Тръгвам, мамо. Благослови ме!

Той скочи на брега, където преди малко стоеше Адам и се затича към камъка.

— Джема, ти ме виждаш, нали? — Адам се приближи още към нея. — Моля те! — беше отчаян.

Както беше тръгнала да влиза в колибата, Джема се спря и още веднъж се огледа, после поклати глава, сякаш се опитваше да се отърве от звука на гласа му в главата си. После отново спря.

— А-дам, ти ли си? Не мога да те видя, момчето ми, нито мога да ти помогна. Върни се при твоите хора, А-дам. Брийд се изгуби. Тя вече не е при нас. Тя те последва в твоето време и Броихан я прокле. Ние я изгубихме, А-дам, изгубихме я.

Джема остана още миг неподвижна, сякаш се ослушваше за отговора му, после се обърна и влезе в колибата.

Адам остана загледан в нея, после погледна към тялото си. Тя го беше нарекла момче, а той се виждаше така, както беше седнал в подножието на камъка в своя век — старец в овехтяло дебело яке, под което имаше два дебели вълнени пуловера и риза; старец с уморена, набръчкана кожа, тънки ръце и буйна побеляла коса.

Той се обърна, изкатери се от долчинката и забърза след Гартнет. Трябваше да стигне до камъка преди него. Трябваше да му се обади по някакъв начин. Трябваше да опътува обратно с него, после можеха заедно да потърсят Брийд.

Камъкът беше обвит в мъгла. Задъхан, той се смъкна в дерето и се изкачи по отсрещния склон. Пред себе си виждаше една забързана в тъмнината фигура.

— Гартнет! — извика той. — Почакай!

Фигурата не се поколеба, а продължи бързо напред, като заобиколи една разкаляна част от терена и скочи на скалите.

— Гартнет!

Адам почувства как гърдите му се напрягат. Беше почнал да се задъхва. Трябваше да спре за миг, превит на две, и да си поеме дъх. Когато се изправи, фигурата едва се различаваше в далечината. Той забърза след нея и когато стигна до върха на последната скала преди боровата горичка, отново спря. Сега виждаше Гартнет. Мечът му проблясваше на светлината, която нахлуваше между ниските облаци. Скоро щеше да се здрачи.

Адам замръзна. Отдясно, на обрасналата с пирен поляна нещо се раздвижи. Някой друг също преследваше Гартнет към камъка. Адам изстина. Падна на едно коляно, за да се прикрие и протегна шия, като се опитваше отново да долови движението. Може би беше елен или лисица. Не, беше човек. Сега той ясно го видя. Явно преследваше Гартнет. Приведен, за да не го видят, той притичваше от дърво до дърво и непрестанно се приближаваше до своята жертва.

— Гартнет!

Предупреждението на Адам прозвуча като шепот. Какво можеше да направи? Легна на земята и запълзя към камъка колкото можеше по-бързо и тихо.

Гартнет стигна малкото плато, на което беше изправен камъкът. Докосна го нежно, проследи с любов издяланите фигури, които явно помнеше наизуст, след тежката работа на открито, продължила месеци наред. Наведе се и Адам го видя да докосва огледалото — знака на Брийд, знака на жрица, която има силата да преминава в другите равнини на съществуване. После се изправи отново и вдигна ръце над главата си. Адам изведнъж осъзна, че погледът му е насочен към ято птици, които прелитаха ниско над хълма към залязващото слънце и изучава полета им. Това беше знакът. Птиците му бяха казали да последва сестра си към светлината.

За момент той остана неподвижен. Адам внимателно го наблюдаваше. Гартнет изглеждаше замислен. Очите му бяха затворени, лицето — спокойно. Той опря дланите си на камъка и изведнъж изчезна. Адам ахна. Там, където беше стоял, сега имаше друг мъж — висок мъж, с буйна коса и дълга черна роба, която се развяваше на вятъра — Броихан. След миг той също изчезна.

— Боже мой!

Адам седна на земята и притисна с ръка устата си. Огледа се, за да се убеди, че с Броихан не е имало никой друг. Доколкото виждаше, на хълма нямаше никого. Погледна зад гърба си. Ако само можеше да поговори с Джема и да й каже какво се беше случило. Но нямаше смисъл. Тя не можеше да го чуе. Имаше само една възможност. Трябваше да се опита да се върне. Трябваше отново да влезе в тялото си, което лежеше до камъка, но в друго време и да се опита да намери Гартнет там. Той предпазливо се изправи и тръгна през тревата към

мястото, където камъкът се изправяше като огромен пръст, насочен към небето.

Когато сложи ръце на повърхността му, както беше видял да прави Гартнет, той не можеше да знае, че тялото му, съссъдът на неговия мечтателен, търсещ ум, беше изчезнало.

[1] Некромантство — общуване с душите на мъртвите, обикновено с цел предсказване на бъдещето. Практикувано още в древността, но особено популярно по време на Средновековието и Ренесанса, когато се свързва с понятието черна магия. — Бел.ред. ↑

[2] Джон Дий (1527–1608) — английски алхимик и математик, личен астролог и доверен съветник на кралица Елизабет 1. — Бел.ред. ↑

[3] Аластеър Кроули (1875–1947) — английски поет и автор на езотерични трудове, окултист, занимавал се с възраждането на древни магьоснически традиции и практики. — Бел.ред. ↑

— От колко време е така? — Айвър Фърнес стоеше до леглото на Адам.

Възрастта му се беше отразила добре. Той все още беше хубав мъж, вече оплешивял, но слаб и мускулест. Приблужи до леглото на Адам и се наведе над него. Повдигна клепачите му, попипа ръцете и потърси пулса.

— Изглежда точно като Брийд, когато беше в кома.

Той се обърна, взе куфарчето си и извади овехтяла папка с бележки, която беше взел от болницата при пенсионирането си.

— Поисках да видя електрокардиограмите. При Брийд имаше интересни отклонения, които на времето бяха смятани просто за аномалия, но които според мен могат да са причинени от — той сви рамене и чаровно се усмихна на Лайза — нейния екзотичен произход. Разбирате, че не съм споделял истината за нея с колегите си. Иначе щяха да заключат и мен! Имах теория, че енцефалограмите трябва да покажат активност на онази част на мозъка, която не е била забелязвана, преди да функционира или чиято дейност не е била отчитана.

— Доктор Фърнес, това, което не разбирам, е как, ако тялото на Брийд е било в леглото пред вас, тя е могла да бъде някъде другаде? Адам не си я представяше в леглото си. Хората, които я видяха, които тя нападна, не си я представяха.

— Да, наистина — Айвър Фърнес изучаваше картоната на Адам. — Чудя се къде ли е сега добрият доктор Крейг — той замислено гледаше към Адам и дъвчеше бузата си. — И дали няма значение това, че сте преместили тялото му?

Лайза разтревожено го погледна.

— Какво искате да кажете?

Фърнес сви рамене.

— Просто често съм мислил за безкрайността на времето и пространството. Ако човек може по желание да преминава през времето и пространството, има ли значение къде е оставил тялото си?

Искам да кажа, ако смята да се върне обратно. И ако тялото умре, къде отива духът, душата или както наричаме жизнената енергия, която го е напуснала? Дали продължава да пътува в другите измерения или е прокълнат да скита вечно като призрак между световите, в търсене на гостоприемна плът?

— Това звучи ужасно — потръпна Лайза, взе ръката на Адам и дълбоко въздъхна. — Горкият ми! Тя направи живота му на земята ад, а когато накрая я потърси, нея я нямаше.

— Може би вече я е намерил — Фърнес замислено се взря в лицето на Адам. — Бих искал да знаем със сигурност.

Те и двамата погледнаха към сестрата, която влезе в стаята, погледна Адам и отново излезе, като затвори вратата.

Лайза въздъхна.

— Вие ме разтревожихте. Мислех, че някак ще разбере какво сме направили, но какво ще стане, ако се върне при камъка да търси тялото си и то не е там? Какво ще стане, ако не знае къде е? Но не можехме да го оставим там. Той щеше да умре — тя се изправи и отиде до прозореца, после се загледа в оживената улица. — Чудя се дали някои от хората, които според модерната медицина са изпаднали в кома, всъщност не могат да се върнат в телата си, защото са били преместени в болница и душите им не могат да ги намерят? — обърна се и го погледна. — Ще трябва да се върна при камъка.

Фърнес сви рамене.

— И какво ще направите? Ще му оставите съобщение?

— Не знам! — Лайза беше ядосана. — Но не мога просто да оставя това така, нали? Какво ще стане, ако той трябва да отиде отново там? Нима от болницата ще позволят да го отведем в планината през ноември под предлог, че душата му не може да намери отново пътя към тялото си?

Айвър Фърнес поклати тъжно глава.

— Знаете, че няма да го направят.

— Какво ще стане тогава? Ще бъде ли прокълнат да се скита навеки?

— Вие бяхте много близки, нали? — Фърнес се приближи до нея и нежно докосна рамото ѝ. — Навярно той ще дойде и ще ви намери. Страхувам се, че нищо друго не може да бъде направено. Можете само да чакате. Освен... — той млъкна и погледна към Адам.

— Освен какво?

— Освен, ако някак не успеем да го закараме там.

Мъглата беше много гъста. Броихан се движеше предпазливо след брата на Брийд между дърветата и надолу по стръмния път. Въздухът беше плътен и труден за дишане, а пътеката странно безформена под безшумните му сандали.

Гартнет препускаше надолу безстрашно, с меч в ръка. От време на време се подхлъзваше в калта и очевидно не забелязваше сенчестата фигура зад себе си. Очите му бяха вперени в далечината между дърветата.

— Брийд!

Гласът му беше странно глух в мъглата. За първи път младият мъж усети тръпка на страх по гърба си. Той спря, огледа се и се послуша. Наблизо имаше някой. Шумът на водата сякаш идваше много отдалеч, въпреки че виждаше проблясването на пяната, която обвиваше тъмните скали до него. Стисна по-здраво меча. Не забеляза фигурата, скрита в сенките.

Броихан много отдавна беше усвоил изкуството да става невидим, но Гартнет усещаше, че той е там. Някой ден трябваше да си разчисти сметките с чичо си, но сега имаше само една цел — да намери Брийд, да я отведе у дома и да я освободи от проклятието на Броихан и от затвора ѝ.

В подножието на хълма той спря. Нямахте как да разбере накъде да тръгне. Брийд, повика я наум. Къде си, сестричке?

Отговор нямаше. Чуваше само стенанията на вятъра в дърветата зад себе си.

После умът му докосна съзнанието ѝ за миг. Почувства гнева, страха и болката ѝ. Беше изгубила своя Адам, не знаеше къде е той и винеше някого за това. Отново ловуваше с ножа си — искаше кръв, за да намери любимия си и да го освободи от мъките. Внезапно Гартнет разбра кого преследва Брийд. Беше детето на детето на Адам, единствената кръвна роднина на Адам, единствената, която можеше да го задържи в неговото време и да застане между него и Брийд.

Мъглата около него се състи. Тя си беше отишла.

Брийд...

Викът му се изгуби във вихъра на пространството.

Бет се събуди внезапно и видя, че седи в стола до печката. От проблясването на фарове по тавана на всекидневната, тя разбра, че има посетител. Някаква кола се насочи към къщата и зави по алеята. Сърцето ѝ биеше силно и за момент не знаеше какво я беше обезпокоило. После чу трясъка от вратата на някаква кола. Изправи се. Навярно Гил се връщаше. Слава богу! Отиде до прозореца и погледна навън. Над градината се носеше плътна бяла мъгла. Не се виждаше нищо. После чу бавни стъпки към къщата. Не беше Гил. Затаи дъх, загледана във високата прегърбена фигура, която се движеше по пътеката.

Отстъпи от прозореца, приближи се на пръсти до вратата и зачака, като се заслушваше. Настъпи дълга тишина, после някой силно почука на вратата и извика:

— Бет? Бет, скъпа, тука ли си?

Тя се напрегна. Отначало не можа да познае гласа.

— Бет, аз съм, Мерин.

— Мерин? — не можеше да повярва. — Мерин, почакай! Идвам! Посегна към резетата с треперещи ръце и отвори вратата.

— Мерин? Как ме намери? О, толкова се радвам да те видя! — Бет го прегърна. — Така се бях уплашила! Къде беше? Как разбра, че съм тук?

Ако забеляза, че тя отново заключи вратата зад него, той не го показва. Отиде до печката и механично се наведе да хвърли няколко цепеници, както би направил въщи. После се обърна към нея. Изглеждаше същият както винаги, може би малко по-загорял, малко остарял. Очите му все още бяха дълбоки и забелязваха всичко.

— Дойдох, защото усетих, че имаш нужда от мен. Но, Бет, разбери, аз съм просто човек — той нежно ѝ се усмихна. — Не съм Мерлин!

Тя прехапа устни, леко разтревожена.

— Трябва ни Мерлин. Само той може да ни помогне.

Бет седна на ръба на канапето и започна да му разказва всичко, което се беше случило, като от време на време се чудеше дали той вече не го знае.

— Толкова бях уплашена. Тя е тука, в планините, и нищо не може да я спре. Дори не зная дали не може да влезе в къщата.

Мерин остана безмълвен цяла минута, когато Бет млькна и се загледа в лицето му. Най-накрая поклати глава:

— Не мога да усетя нищо, освен страх. Имам чувството, че тя се плаши от тебе точно толкова, колкото и ти от нея.

Нямаше смисъл да ѝ казва истината, не още. Той се облегна на възглавницата.

— Бет, трябва да те науча, както научих баба ти на някои основни факти за живота и смъртта — очите му проблеснаха за миг. — Както и на някои техники. Не трябва да се боиш. Брийд е, или е била, обикновено човешко същество. Изглежда, не е била приятна личност, но не знаем какво може да ѝ се е случило, за да я деформира така, както не знаем какво може да е повлияло, на който и да е нещастен престъпник или неуравновесен човек, когото срещаме в ежедневието. Тя е усвоила техники, които ѝ позволяват да пътува по един необичаен за нас начин. Ако трябва да вярваме на баба ти, тя произхожда от една култура, където в тези неща не само са вярвали, но и са ги практикували. Изключително изтънчена култура, която ние самодоволно наричаме варварска, макар и тя да не е по-варварска от тази на много наши съвременници. Тъй като не можем да правим някои от нещата, които те са можели, ние ги наричаме суеверни и наивни. Ти и аз вече знаем, че това не е истина.

Мерин се обърна с гръб към отворените вратички на печката, наведе се и взе ръжена. Тлеещите дървета избухнаха в пламъци.

— Брийд е учила години наред, за да постигне своите познания. Навярно не е завършила образованието си, но можеш да бъдеш сигурна, че знае много. Аз не съм друид — той отново се усмихна, — каквото и да казва баба ти, но може би съм наследник на друидите или на някое училище за лечители отпреди много столетия. Учих по целия свят, писах книги, седях в краката на различни учители, наблюдавах и слушах — Мерин седна на стола срещу нея. — Изглеждаш учудена.

— Не знаех. Лайза не знаеше, че пишеш книги.

— Това не е важно — той замълча за миг. — Твоят приятел Гил ще прекара нощта с Кен Макларън. Не ме питай откъде знам или как той знае, че ще бъдеш в безопасност. Това е част от тайната — Мерин отново се усмихна. — Трябва да използваме времето, през което ще

бъдем сами, за да планираме твоето обучение. Трябва да се опиташ да научиш за една нощ това, което обикновено отнема месеци или години. Трябва да отхвърлиш зрънцето съмнение, което все още усещам в мозъка ти, да изчистиш ума си от субективното и да се научиш да се вслушваш в интуицията си. Трябва да се научиш да се пазиш от Брийд и нейните приятели, ако има такива. Да умееш да се свързваш с нея. Трябва да можеш да се пазиш от котката в нея. Да можеш да предпазиш семейството си от беда. Навярно трябва да се научиш и как да върнеш дядо си у дома му. Тежка задача за — той погледна часовника на ръката си — не повече от седем часа.

Бет се намръщи.

— Защо за толкова кратко?

— Защото утре трябва да замина. Знам, че Лайза обича да си представя как аз изчезвам в облак дим в Пен-и-Бийкън, за да се скрия между световите в продължение на месеци или години. Страхувам се, че всичко е много по-просто. Имам билет за полета от Лондон до Ню Йорк — Мерин цъкна лекичко. — Също така, мисля, че си права. Мисля, че Брийд е създала връзка с тебе и ти си в голяма опасност. Може би няма да мине много време, преди да те нападне отново. Така че — той се изправи и потри ръце, — тъй като нямаш тренираната памет на бардовете, които можели да рецитират седмици наред, без нито един път да се повторят, предлагам да си осигуриш тетрадка, молив и неизменния спътник на нощното учене — чаша черно кафе, за да можем да започнем.

Не й каза, че преди да замине обратно за Ню Йорк, трябва да проведе своята собствена битка с Броихан.

Зората бавно настъпи и небето зад прозорците избледня, забулено от мъглата, която беше станала още по-гъста, но те продължиха да работят, без да я забелязват.

Той не й остави време да се страхува, нито да се съмнява в своите способности. Всеки път, когато тя мислеше, че ще припадне от изтощение, той я събуждаше. Когато свършиха, Мерин се изправи и й се усмихна.

— Готова си, Бет.

Тя също се изправи и погледна в огъня. Главата й се въртеше, чувстваше се изтощена и същевременно странно възбудена.

— Сигурен ли си?

Мерин се усмихна.

— Какво ти казах преди малко? Вярвай! Скъпа Бет, трябва да хвана самолета. Ти ще се справиш. Имаш естествена дарба за тези неща, иначе нямаше да успея да те науча така бързо. Предполагам, че трябва да благодариш на Лайза за това. Наследила си нейната интуиция. Скептицизмът, който е дошъл от дядо ти, беше забавил развитието ти, но сега научи, че между небето и земята има много повече, отколкото си си представяла^[1], и че това е нещо напълно истинско. Но сега можеш да се контролираш. Бъди смела, моя Бет! Аз ще бъда духом с теб, помни това, когато ти потрябвам — той спря и я целуна по бузата. — И, Бет — изведнъж се сети Мерин, — не позволявай на Гил да изсмуче енергията ти, скъпа — докосна носа си и ѝ намигна. — Просто се концентрирай над това, което трябва да се направи.

Тя остана на вратата дълго време, след като колата му изчезна надолу по пътя, после потръпна, влезе вътре и затвори. Тетрадката ѝ, изписана със съвети, диаграми и информация лежеше на канапето, където беше седяла през по-голямата част от нощта. Внезапно стаята ѝ се стори празна и самотна.

Не беше имала време да осъзнае какво се беше случило и не се чувстваше сигурна, че напълно беше попила всичко, което той се беше опитал да я научи през тези малко часове на интензивно учене. Разпали огъня в печката и бавно тръгна нагоре по стълбите. Една гореща вана и закуска щяха да премахнат болката от костите ѝ, а после щеше да поспи малко, за да възстанови силата си преди битката, която предстоеше. Мерин беше сигурен в това и тя беше съгласна с него. Чувстваше го във въздуха като далечна буря, като някакво смущение в енергийното поле около тялото си, като вледеняване на чувствата в равнините, където Адам и Брийд се търсеха, но не се намираха.

Можеш да чакаш Брийд да те намери или ти да я потърсиш.

Инструкциите на Мерин бяха спокойни, почти небрежни.

Мисля, че душата ѝ е разделена. Част от нея преследва Адам, а друга иска да унищожи всеки, който според нея, ѝ пречи. Това си ти. От теб зависи, Бет, да спасиш дядо си и да се справиш с нея.

Не мога да го направя! Както си лежеше във ваната, тя почувства как я обзема паника. Мерин го беше направил да звучи лесно — като нещо съвсем обикновено. Изкачи се по тъмно в планината, намери

прохода във времето и мини през него, намери дядо си и убий призрачната му любима магьосница, а после се върни и живееш щастливо до края на дните си. Никакви проблеми!

— Бет... — гласът в ухото ѝ беше нежен. — Бет, скъпа — устните му опариха нейните.

Тя се протегна и отвори очи. Стаята беше мрачна, светлината на деня беше забулена от мъглата.

— Гил?

В сънищата си беше отпътувала надалеч, беше се изкачила на мрачния склон до камъка. В далечината виждаше как дядо ѝ я чака. Той я беше видял и отчаяно протягаше ръце към нея.

— Върнах се. Боже, колко е студено навън! Пак заваля. Кен поиска да остана при него през нощта. Опитах се да ти позвъня, но телефонът не беше включен. Толкова съжалявам, не успях да се измъкна. Но си тръгнах веднага, щом можах. Не можех да те оставя повече сама тука.

Бет седна в леглото и запали нощната лампа. Вдигна часовника си и го погледна. Беше почти обяд.

— Как е той? — попита тя уморено. Гил беше седнал на леглото ѝ. В косата му блестяха ледени кристалчета.

— Нещастен, разбира се, и много самотен. Загубата на Мойра е разклатила вярата му.

— Горкият човек.

Бет спусна крака от леглото и посегна към халата си.

— Липсваше ми, Гил — хвърли се в прегръдките му. — Божичко, колко ми липсваше.

Тя не спомена за Мерин. Изведнъж се зачуди дали наистина беше идвал.

— И ти ми липсваше — Гил здраво я притисна. — Какво има, Бет? Случило ли се е нещо? Лайза обаждала ли се е?

Тя поклати глава.

Нищо. Просто се чувствам малко уязвима.

Не можеше да си спомни нищо. Думите бяха изчезнали. Беше забравила всичко, което Мерин ѝ беше казал.

Разтреперана, Бет се изправи и потърси чехлите си.

— Гил, искам да си отида вкъщи. В Уелс.

— Защо да не го направим? Няма нужда да стоим тук, Бет — Гил улови ръката ѝ. — Знаеш, че е така, нали? Можем да тръгнем още днес. Е, добре де, утре. Защо не го направим? Защо просто не си тръгнем? Дядо ти е в добри ръце. Не можем да помогнем на никого като чакаме тук.

Концентрирай се върху това, което трябва да се направи...

— Миличка, обичам те. Сега ми вярваш, нали? — той я гледаше втренчено. — Ще се разveda, говоря сериозно. И няма да се върна в Лондон.

— Наистина ли?

— Наистина. Иднина няма да откаже, познавам я. Писнало ѝ е от мене, а сега, слава богу, има друг, който да я развлича. Деймиън е богат и известен — точно какъвто ѝ трябва. Искam да прекарам живота си с теб, скъпа.

Не му позволявай да изсмуче енергията ти...

Бет го погледна, после бавно го целуна по устните.

— Скоро ще се върнем у дома. Но преди това трябва да направя нещо. По-късно. Хайде сега да вечеряме.

Те се нахраниха и по негово настояване се качиха горе да си починат. Тя знаеше, че не трябва да го прави. Трябваше да тръгне, но едва ли половин час имаше някакво значение.

От теб зависи, Бет... Последните думи на Мерин внезапно прозвучаха в главата ѝ... Не му позволявай да изсмуче енергията ти... Концентрирай се върху това, което трябва да направиш.

Гил я люби с настървение. Целувките му бяха топли, а ръцете отначало нежни, а после груби от желание. Бет лежа неподвижно дълго време, след като той заспа, сгъшена в прегръдките му. Не искаше нито да мръдне, нито да се отделя от него — сега или по-късно, докато накрая и тя заспа.

Когато се събуди, стаята тънеше в мрак. Стресната, Бет лекичко се освободи от ръцете му и се измъкна от леглото. Облече се бързо, навлече два допълнителни пуловера, после бързо се наведе да го целуне по челото и тръгна надолу по стълбите.

Долу се осмели да запали осветлението и погледна часовника. Минаваше шест часа. Навлече якето и ботушите си с трескава бързина и взе ключовете от колата му от масата. За момент се поколеба,

загледана в горещия червен блясък на печката. Той символизираше всичко, което беше сигурно и солидно в живота ѝ.

Трябва да можеш да защитиш семейството си... Трябва да се опиташ да върнеш дядо си у дома му...

Нямаше избор. Трябваше да отиде.

Надраска бележка на Гил и излезе в ледения вятър. За миг спря на пътеката, после се обърна и лекичко затвори вратата зад себе си.

Колата на Гил беше пред входната врата. Бет погледна към тъмния прозорец на спалнята, отключи вратата и хвърли тетрадката, картата и раницата си на седалката до шофьора. Сгуши се треперееща в якето си и точно преди да влезе в колата, чу тихо ръмжене.

Огледа се с ужас, после се мушна в колата с главата напред и тръшна вратата. Зад нея в къщата Гил продължаваше да спи.

Като се взираше през прозореца, Бет пхна ключа на таблото. Нищо не помръдваше. Пътят до голямото дърво изглеждаше мътно бял, а зад него се простираше стена от мъгла. Въобразяваше ли си или колата все още беше леко затоплена?

Къде е А-дам?

Гласът в главата ѝ беше съвсем ясен. Ръката ѝ се отдръпна от ключа.

Къде е А-дам?

Тя уплашено се огледа. Брийд не можеше да бъде в колата. Това беше възбуденото ѝ въображение. Пое дълбоко дъх, като се насилваше да вдишва бавно, хвана ключа и го завъртя.

Моторът угасна.

Натисна съединителя, усетила как ръцете ѝ се изпотяват и погледна нагоре към прозореца, като се молеше Гил да не се събуди. Не можеше да го вземе със себе си. Трябваше да направи това сама. Този път моторът, дори не запали. „Не, моля те!“ Тя удари по волана. „Моля те, тръгни, глупава проклетата кола!“ Опита още веднъж.

Защо причини болка на А-дам? Той те мрази.

Гласът отекваше, сякаш идваше от много далече, но Бет го чуваше ясно.

А-дам те мрази!

Затвори ума си за Брийд. Дори най-кратката мисъл щеше да ѝ позволи да нахлуе в главата ѝ. Това не биваше да се случи. Трябваше да се концентрира, да запази защитния кръг непокътнат и силен. Ако

успееше да се концентрира, нямаше да се провали. Нейният живот и животът на Адам зависеха от това. *Остави ме на мира!* Трябваше да отиде до камъка. Трябваше да намери Адам. Завъртя ключа отново и натисна съединителя чак до пода. Колата остана тиха.

Къде е А-дам? А-дам те мрази.

Остави ме на мира! Не знам къде е! Бет усети как паниката ѝ нараства. В колата беше много задушно, но не смееше да смъкне прозореца. *Махай се!* Тя ли беше призовала Брийд? Защо колата не искаше да запали? *Моля те, моля те, моля те, господи, нека да тръгне!* Бет опита отново ключа, като усещаше силната миризма на бензин от зададения мотор.

Зад нея се чу трясък и тя ужасена обърна глава. Още една плоча беше паднала от покрива. Тя се разби на камъните на алеята до нея. Гледаше невярващо. В момента нямаше никакъв вятър. В мъглата нощта беше много тиха.

Помогни ми!

Беше ли го казала на глас или само си помисли думите? Сложи ръце на кормилото и дълбоко пое дъх. После отново завъртя ключа. Моторът запали. Бет затвори очи, измърмори бърза благодарствена молитва, после излезе на заден ход от алеята и се насочи към планинския път.

Зад нея котката остана за миг на пътя, размахала гневно опашка. После се обърна и изчезна в мъглата.

Бет стигна до разширението на пътя в подножието на пътеката и за момент остана загледана в дърветата, осветени от фаровете. Никога през целия си живот не се беше чувствала толкова уплашена. Угаси светлините и с мъка преглътна. Изчака очите ѝ да свикнат с тъмнината и да събере кураж, после предпазливо отвори вратата и излезе. Въздухът беше много студен. Един нисък облак се издигна към небето и за миг тя видя звездите толкова близо, сякаш можеше да се протегне и да ги докосне. Млечният път падаше като прозрачен шал над главата ѝ, а в далечината между два хълма можеше да види как Орион изгрява на хоризонта. Тихичко затвори вратата, заключи я, после се обърна към пътеката. Дъхът ѝ приличаше на бял облак.

Къде е А-дам?

Спря ужасена. Гората беше много тиха. Трябваше да мисли за нещата, които я беше научил Мерин. Да се обгърне със защитен воал. Бет продължи бавно нагоре.

— Ами ако умре, Айвър?

Лайза седеше в задната част на линейката и наблюдаваше Адам, докато колата се отправяше на север към Питънрос.

— Това е моя отговорност, не твоя. Аз подписах формулярите — той ѝ се усмихна окуражително. — Ще умре, ако остане в болницата. Това е единственият му шанс. Ако беше лято, щях да предложа да го закараме до камъка, където е започнало всичко, но в това време... Е, тук поне ще е наблизо. Където и да е, може да се сети да потърси в къщи. Пък и ще му оставим знак.

— Как?

Айвър отново се усмихна.

— Това е твоя работа. Той ми каза, че си медиум. Сега е времето да го докажеш.

Наложи се дълго време да убеждават болничните власти да им позволят да приберат Адам за два-три дни. Единствено авторитетът на Айвър Фърнес и не съвсем вярната декларация на Лайза, че му е най-близка роднина и може да подпише всички необходими документи, най-накрая убедиха лекаря му, че болният няма да пострада от експеримента. Ако той знаеше, че обсъждат възможността да закарат пациента в планината и да го оставят в подножието на изпъстрения с пиктски символи камък, щеше да ги освидетелства на място. Времето беше толкова лошо, че Лайза не беше сигурна дали изобщо трябва да го връщат в Шилинг Хауз.

— Тя ще дойде ли при него?

Лайза сви рамене.

— Това всъщност не е той, нали?

Айвър се наведе и сложи ръка на челото на Адам, после хвана китката му и напипа пулса.

— Все същото. Слаб, но стабилен — той се изправи. — Ще ми бъде много интересно да срещна отново Брийд. Винаги съм мислил, че тя ми вярва, но не можех да бъда сигурен. И така, как ще изпратиш знак на нашите двама пътешественици?

Лайза сви рамене.

— Иска ми се да знаех повече за това. Мисля, че единственият начин е по телепатичен път. Навярно първо трябва да отида до камъка.

— Не се ли боиш? — той я погледна изпитателно.

Тя вдигна вежди.

— Да, страхувам се. Изплашена съм до смърт. Всичко, което искам, е да отпраша обратно за Италия при моя прекрасен и здравомислещ съпруг и да се скрия зад гърба му с бутилка кианти на есенното слънце. Но не мога, нали?

Тя се наведе и целуна челото на Адам. Беше много студено.

С присвити срещу студа очи, Бет продължаваше да се катери. Правеше всяка стъпка с усилие, фокусирала съзнанието си върху Адам. Трябваше да го намери. Нищо друго не беше от значение. Не си позволяваше да мисли какво ще стане после. Пътеката ставаше все по-стръмна и тя се задъха, но не можеше да си позволи да се занимава със слабостта на тялото си. Студът и страхът щяха да я разколебаят, да я направят уязвима. А тя трябваше да бъде силна.

Осветяваше с фенерчето пътя пред себе си. Гърлото ѝ беше свито от мрачни предчувствия, заливаха я вълни от слабост, докато слушаше как потокът се хвърля върху скалите от дясната ѝ страна и суграшицата пада върху клоните на дърветата. Трябва да запази кръга. Тя нервно се огледа. Беше ли я последвала котката? Но от нея нямаше и следа. Никога не се беше чувствала по-сама.

Успяваше някак да продължи да се катери. Само веднъж спря да си почине. Кръвта туптеше в ушите ѝ. Далеч вдясно виждаше блестящата вода на потока, която се стичаше по повърхността на една скала и се разбиваше на пръски, докато се спускаше по водопада. *Не слушай! Не позволявай на вниманието ти да се отклони! Помни Мерин! Мисли за него като за талисман в защитния кръг!* Земята стана по-равна и тя усети, че вятърът се засилва. Облаците отново се бяха отдръпнали и небето беше ясно и мразовито, покрито с блестящи звезди.

Докато приближаваше към камъка, усети под краката си силата на мястото. Изненадана спря и веднага усети, че се разколебава. Не трябваше да се поддава на чувства нито на страха, нито на яростта.

Трябва да остане спокойна и уверена. Пристъпи напред във високата трева и изправи рамене. Нямаше от какво да се страхува, освен от самия страх. Кой беше казал това? Някакъв американец. Дали не беше Рузвелт? Няма значение, ще си го повтаря като мантра. Никакъв страх. Само спокойствие и сила.

Сега вече виждаше камъка, брулен от вятъра, на планинския склон. Предпазливо се доближи. Чувстваше как енергията се излъчва от него на вълни. Той събираше земната енергия дълбоко в скалите под себе си; енергията, която позволяваше на тъканта на времето да изтънее и да се нагъне така, че хората да могат да пътуват из него. Отвъд това място времето и пространството бяха гъвкави, променливи и безкрайни.

С пресъхнала уста Бет вдигна ръце и ги сложи на камъка, за да почувства енергията, която вибрираше в него, да я поеме в тялото си, да почувства как извира под краката ѝ, преминава през дланите ѝ и се издига към главата ѝ. Сега нямаше вятър и облаците се връщаха, издигаха се от широката долина под нея, като скриваха от погледа ѝ далечните, озарени от звездна светлина планини, обикаляха мързеливо около храстите и все повече се приближаваха. След миг щяха да бъдат тук. Тя си пое дълбоко дъх. Мерин ѝ беше казал заклинанието, няколко прости думи на уелски, които трябваше да я преведат през границата. Бет се намръщи. Не беше сигурна дали ги помни, но после, без да си дава време да мисли, започна да ги изговаря на глас, отначало тихичко, а после по-високо. Чуваше как гласът ѝ отеква във вятъра и бавно падна на колене в замръзналата кал, когато мъглата я обгърна и времето яростно я всмука.

Гил стреснат се събуди. Изправи се уморено.

— Бет?

Мястото до него беше празно. Къщата беше тиха.

— Бет, къде си?

Огледа стаята. Беше тъмно. Намръщен, поднесе ръка към лицето си и погледна часовника. Беше спал часове наред.

— Бет!

Разтревожен, той претърси къщата, после отвори предната врата и погледна навън. Мъглата сякаш леко се беше разредила и той ясно

виждаше пътя и дори първото дърво върху могилата зад завоя. Колата му я нямаше. Озадачен, той влезе отново в къщата и затвори вратата. Едва тогава видя бележката на кухненската маса. Взе я и прочете:

„Отивам при камъка да търся Адам. Не се тревожи, знам какво правя. Винаги ще те обичам. Б.“

Гил изстена.

— Глупава жена! О, божичко, защо заспах!

Изтича обратно във всекидневната.

Мъглата бързо се разнасяше. През прозореца можеше да види храстите и малката градина в светлината на звездите, уродливата дива ябълка и тръните. Беше много тихо. Той потрепери.

Трябваше да намери начин да я последва. Трябваше му някаква кола. Колата на Адам беше заключена в навеса зад къщата, където стоеше, откакто бяха закарали Адам в болницата. Къде бяха ключовете? Той започна трескаво да претърсва — първо бюрото на Адам, после масата, кухнята, нощното шкафче в спалнята му на горния етаж. Нямаше и следа от тях.

— Исусе!

Все повече се вбесяваше. Беше затворен тука, а суграшицата отвън се превръщаше в сняг и той нищо не можеше да направи.

Навлече палтото и ботушите си, отвори задната врата и тръгна по пътеката. Беше решил да запали колата с кабелите, след като разбие вратата на навеса, но тя не беше заключена. Той я отвори и се промуши в тясното пространство между малката синя кола и паянтовите стени на навеса. Отвори вратата на колата. Ключовете бяха още на таблото.

На третия път успя да запали, докато моторът кашляше и се давеше в облак пара. Включи фаровете, погледна към скалата на резервоара и видя, че е наполовина пълен. С благодарствена молитва за тази малка милост, той излезе през тясната врата и зави надолу по пътя. Не се спря да заключи вратата.

Колата му беше там, където Бет я беше оставила, до един храст на края на разширението. Той спря до нея, изскочи навън и се сгуши в палтото си, докато тичаше нагоре по пътя. Мъглата отново се връщаше

и той почти веднага изгуби ориентириите си. Концентрира се колкото можеше върху едва забележимата пътека в краката си. Наруга се, че не беше взел фенерче.

Когато излезе на стръмната пътека, краката го боляха и дишането му беше затруднено. Ранената ръка все още го болеше, когато я движеше, а суграшицата се забиваше като ледени иглички в лицето му. *Спри, върни се, внимателно.* Беше изгубил пътеката. Огледа се трескаво, после отново я видя пред себе си, край потока като тънка ивица в мрака.

— Тук няма никого — Лайза се беше върнала при линейката, след като заобиколи къщата. — Задната врата е отворена и в къщата е сравнително топло, но няма и следа от Гил или Бет. Лошото е, че може би не са ни очаквали. Не можах да се свържа, макар че оставих шест съобщения на телефона на Гил.

— Можем ли да го внесем вътре?

Айвър седеше с Адам в задната част на линейката. С него бяха шофьорът и сестрата, която бяха наели за пътуването.

Лайза кимна.

— Отворих предната врата. Можете да го занесете направо в спалнята му на горния етаж. Сигурна съм, че другите двама скоро ще се върнат.

Едва когато Адам беше най-сетне настанен в собственото си легло и линейката отпътува, Лайза намери бележката на Бет на кухненската маса, където Гил я беше захвърлил. Тя се втренчи в Айвър пребледняла.

— Бет е отишла при камъка.

Айвър прочете бележката и въздъхна:

— И сигурно Гил я е последвал?

Лайза кимна.

— Ако само ни бяха изчакали!

— Мисля, че разбирам защо не са чакали — върху кухненската маса, между натрупаните писма и документи, Айвър беше открил телефона на Гил. Когато се опита да го включи, видя, че батерията е свършила. — Изобщо не са получили съобщенията ти.

— Мили боже! — Лайза се свлече на кухненското столче. —
Защо трябваше да водим Адам тук?

— Доведохме го на мястото, където трябва да бъде — той мрачно
я погледна. — Сигурен съм, че сме постъпили правилно, но всичко,
което можем да направим в момента, е да изчакаме да разберем какво
прави Бет.

— Да видим дали ще оцелее — рязко го поправи Лайза. — Не
забравяй, че там тя ще се сблъска с Брийд.

— Не съм забравил. — Айвър окуражаващо я потупа по ръката.
— Мисля, че е време да отидем при Адам. Нека се опитаме да го
накараме да ни чуе.

Мерин стоеше в сенките и наблюдаваше силуета, очертан от
залязващото зад планините слънце. Беше Броихан, облечен в черната
си роба, скръстил ръце. Беше напрегнат, сетивата му бяха изострени,
откакто внезапно осъзна, че вече не е сам, че онзи, който го
преследваше през времето, е наблизо. Той бавно се обърна с гръб към
аленото небе и огледа гората. Зад него в колибата спящото тяло на
Брийд лежеше неподвижно, покрито с дебело кожено одеяло.

Мерин се приближаваше безшумно. Усещаше чистотата на
студения въздух край себе си и невероятната тишина. Вече беше
съвсем близо.

Той се обгърна със защитния си плащ и почувства как силата му
нараства.

Бет не можеше да повярва, че се оказа толкова лесно. Хълмът се
зеленееше, огрян от слънцето. Пиренът беше лилав, а огромната
планинска верига сивееше на фона на синьото небе. Тя се огледа и
видя камъка, близо до себе си. Намръщи се, защото очакваше да види
гравирани символи — пречупеното копие, змията, огледалото. Но
всичко, което виждаше, беше огромният кръст върху гранита и меката
трева под него.

Чу се как хлипа на глас. Не се беше получило. Тя не търсеше
кръст. Беше попаднала на друго място.

Приближи се до камъка и тогава видя древните символи на гърба му — ясни, прясно издълбани, могъщи.

И така, детето на детето на А-дам е тук...

Гласът идваше иззад нея и Бет рязко се обърна. Брийд стоеше до камъка. В ръката си държеше бляскав железен нож, току-що наточен. Някъде на хълма през двадесети век беше изгубила откраднатия някога от Катриона сребърен нож. Беше облечена в дълга зелена роба, пристегната с кожен пояс. На кръста ѝ висеше празната кания.

Дете на детето на А-дам.

Беше като мантра в главата ѝ, но устните на Брийд не бяха и помръднали.

Бет пое дълбоко дъх и се опита да се успокои.

— Адам? Къде е той? Кажи ми къде е, дойдох да го намеря.

Паниката я замайваше. Или може би ѝ се спеше. Може би просто сънуваше, легнала в леглото до Гил, докато мъглата се събираше около прозорците.

Да си спомни какво ѝ каза Мерин. Да си представи бележките си, цели страници от тях, запечатани в ума ѝ. Да се обгради със светлина. Да продължава да повтаря защитната си мантра, да призове собствените си богове и ангели. Тя изправи рамене, като се опитваше да прикрие страха си и пристъпи напред, вместо да отстъпи, както беше настоял Мерин.

— Брийд, трябва да ми кажеш къде е Адам. Той не може да остане тук...

Внезапно Брийд се загледа зад нея към дърветата, с разширени от страх очи. Бет също чу далечен тътен на гръмотевица, свистенето и пукането на светкавица.

Концентрацията ѝ се наруши и тя се обърна. Там стоеше висок красив мъж с орлови черти и буйна бяла коса. Робата му в червено и златно беше покрита от тежка черна мантия. В ръката си държеше меч. Бет го гледа една секунда, забравила за Брийд, после се обърна и побягна. Краката ѝ се подхлъзнаха на тревата. Задъха се. Обзе я ужас.

Бет, стегни се. Не се плаши, тук съм. В главата ѝ внезапно прозвуча гласът на Мерин.

Къде беше той? Тя трескаво се огледа наоколо.

— Мерин!

Бет, бариерите между световете са вдигнати. Преведи Адам сега, когато времето е спряло.

Слънцето беше залязло и тя отново беше обкръжена от мъгла. Беше толкова гъста, че не можеше да види нищо. Суграшицата я удряше в лицето и бодеше като ледени игли.

Мерин, помогни ми! Къде е Адам? Не мога да го видя! Собственият ѝ глас сякаш звучеше в главата ѝ. Беше затворена в този кошмар, неспособна да се освободи. Тичаше, но не помръдваше. Дишаше, но се задъхваше сякаш дробовете ѝ бяха заключени.

Обърна се заслепена. Близо до нея в мъглата се виждаха други фигури. *Мерин? Дядо?* Не виждаше добре. Ужасът ѝ беше твърде голям. Видя нова светкавица и чу нов гръм. Суграшицата се засили. После почувства една ръка върху своята.

Ела, бързо. Обратно при камъка. Върни се в своето време.

— Мерин!

Брийд беше отново там, застанала пред чичо си. Косата ѝ се развяваше, острието в ръката ѝ изглеждаше безсилно срещу Броихан.

Вещица и предателка! Дъщеря на вещица! Гласът му отекна в бурята. *Ти и Адам ще умрете заедно тази нощ.*

— Дядо! Мерин!

Бет отчаяно се въртеше. Това беше сън, кошмар. Не можеше да е иначе. След миг те всички щяха да се превърнат в тесте карти и да изпадат край нея.

— Мерин, помогни ми! — извика тя в мрака. — Имам нужда от теб... Веднага!

Снегът се беше засилил. Гил се приведе по-ниско към земята, като за кой ли път си пожела да беше взел фенер. Беше се задъхал, очите му се присвиваха от студа. Пътеката беше изчезнала отново и той се приведе още, като отчаяно я търсеше.

— Бет! — той се изправи и извика в мрака. — Бет, къде си?

Никой не отговаряше. Гил отчаяно продължи напред. Горещите сълзи топяха суграшицата по бузите му.

— Бет!

Вече беше на билото и земята стана равна. Застана неподвижно и се опита да се огледа. Не беше ли това някаква фигура?

— Бет! — вълнението му даде сила. — Бет, идвам!

Затича се, после спря. Фигурата почти беше изчезнала в мъглата. Но това не беше Бет. Беше мъж, който сякаш размахваше меч.

— Всемогъщи боже! — Гил едва се спря.

Нямаше нищо, с което да се защити, освен голите си ръце. Броихан приближаваше. Косата му яростно се развяваше в падащия сняг.

Само след миг той беше до Гил, който отскочи извън обсега на смъртоносните му удари. Скочи напред под острието, хвана китката на другия мъж и я изви. Изненада се, че въпреки свирепия си вид, той беше далеч по-слаб, отколкото изглеждаше.

— Хвърли го, негоднико! — изсъска Гил през стиснати зъби и разтърси ръката на мъжа като териер.

Броихан!

Викът прозвуча отдалече, но все пак беше достатъчен, за да накара мъжа да се поколебае. Гил изтръгна меча му и той полетя във въздуха. После сви юмрук и се прицели в брадата на Броихан. Чу се тъп звук и друидът се олюля назад. Гил се обърна и затърси меча. Беше ранен и му се струваше, че кръвта влиза в очите му.

— Бет! — изкрещя той в суграшицата. — Бет, къде си? Адам?

Някой се приближаваше към него. Той внезапно разпозна тънката фигура с разпиляна коса и блестящи очи, която държеше нож...

— Исусе Христе! Бет, пази се! — не можеше да се помръдне. Беше като в кошмар. Не можеше и да вижда добре.

Крясъкът зад гърба му го стресна. Той се обърна навреме, за да види как огромният меч се спуска към него. Подхлъзна се, падна на едно коляно и с ужас погледна мъжа, който се беше над весил над него. Когато погледите им се срещнаха, прочете съдбата си в очите му.

Тогава внезапно се появи Мерин. Гил го видя да се изправя срещу Броихан с вдигнати ръце. Друидът се поколеба и отстъпи, после наведе меча си. Видя и Гартнет, който протягаше ръце към сестра си, а накрая се появи и Адам.

— Дядо! Адам! — писъкът на Бет ги накара да спрат. — Адам!

Той стоеше малко встрани и ги гледаше, един много по-млад Адам, с лице пламнало от вълнение и любов.

Брийд се обърна.

А-дам!

Беше го видяла. Най-после го беше видяла. Грейнала от радост, тя се затича към него през снега.

Бет затвори очи. Мерин! Какво я беше научил Мерин да каже? Изведнъж го видя пред себе си — нежното му лице, силата и увереността му. *Можеш да победиш, Бет! Можеш да спасиш Адам, Брийд и себе си! Повече нямаш нужда от мен.* И тогава тя си спомни думата. Онази дума на силата, която не биваше да бъде изговаряна, освен при смъртна опасност.

Затвори очи, вдигна ръце и я изкрещя към хълма. Гласът ѝ отекна и набра сила, когато вятърът утихна и снегът започна да намалява.

— Събуди се! — гласът на Гил, изпълнен с облекчение, сякаш идваше до нея отдалече. — Бет, събуди се!

Тя отвори очи и се огледа.

Броихан, Брийд и Гартнет бяха изчезнали.

Вратата към миналото се беше затворила.

Хвърли се към Гил, треперееща от студ и страх.

— Изчезнали са! Скъпи, помислих, че ще умреш! — зарови лице в гърдите му.

Той я прегърна.

— Кажи ми, че това беше сън, Бет.

Тя тихо и тъжно се засмя.

— Не мисля, Гил, погледни се.

Той избърса суграшицата от очите си и погледна надолу. Дрехите му бяха подгизнали от кръв. Когато дръпна ръкава си, видя голяма рана на ръката си, точно под лакътя.

— Това е от меча на Броихан — каза тихо Бет.

— Върховният друид — Гил леко изстена. — Кой ще ми повярва?

— Никой.

Тя беше смъкнала шала си и стегнато го обвиваше около ръката му.

— Бет, къде е дядо ти?

Бет спря и се огледа. Наоколо не се виждаше никой. Разтри очите си и бавно се обърна.

— Но той беше тук! Не го виждам. Гил, да не би да мислиш, че...

— Върнал се е с тях.

— Не, Гил! Мерин каза, че ще успее. Каза, че всички ние ще се върнем в собственото си време — по лицето ѝ се стичаха сълзи.

Гил я привлече към себе си, стиснал зъби от болката в ръката.

— Съжалявам, миличка. Не знам какво да ти кажа.

— Не успяхме — Бет за последен път се огледа наоколо и се запрепъва обратно към пътеката. — Всичко е било безсмислено. Горкият дядо. Той е затворен с тях, с този зъл Броихан. Те ще го убият.

Лайза стоя дълго време на задната врата, като се взираше в тъмнината. В съзнанието си виждаше не студената градина, покрита със сняг, а камъка с древните символи. Не се боеше. Усещаше, че всичко е свършило. Въздъхна.

— Бог да ви благослови, където и да сте!

Обърна се и най-после влезе в къщата.

Айвър седеше на масата на Адам. Със смъкнати на носа очила, той беше потънал в книгите му.

— Как е той?

Тя беше изморена и я тресеше.

— Проверявам го на всеки половин час. Няма промяна — той се изправи. — Иди и го погледни, а аз ще ти направя едно топло питие.

Лайза уморено изкачи стълбите, като събличаше по пътя мокрото си палто. Закачи го на парапета на площадката и влезе в спалнята на Адам.

— Бет отиде при камъка да те търси, стари негоднико — каза тя тихо, като приближи до леглото. Погледна го с обич. — Ще ми се да знаех къде си.

— Тук съм — шепотът беше толкова тих, че Лайза едва го чу. Той посегна към ръката ѝ, но беше много слаб и едва помръдна. — Видях Бет. Тя си идва. Видях и Брийд. Тя е в безопасност. Отиде при брат си в своето време. Той я освободи от Броихан и ще се погрижи за нея. Мерин също беше там.

Лайза се отпусна на ръба на леглото. Наведе се и го целуна по челото.

— Сигурен ли си, че тя няма да се върне?

— Е, поне за известно време — Адам поклати глава. — За известно време.

После се усмихна.

Когато я беше взел в прегръдките си, когато целуна студените й устни в снежната вихрушка, Брийд му беше обещала:

Някой ден, А-дам, отново ще те намеря. Някой ден ще те видя в съзнанието си и ще се върна. Тогава никой няма да ни раздели. Никога.

[1] Мерин перифразира думите на Хамлет от едноименната пиеса на Шекспир: „Да, има по земята и небето, неща, Хорацио, които нашата нещастна философия не е дори сънувала...“ — „Хамлет“ I действие, V сцена, превод: В. Петров — Бел.ред. ↑

Слънцето залязваше. Застудя. Адам с въздишка седна и се протегна. Сянката на големия келтски кръст падаше косо към него. Потри ръце и се огледа. Стомахът му стържеше и можеше да каже, без да гледа часовника си, че е време да се прибира.

Изправи се с мъка. Чувстваше се странно объркан. Бавно започна да си спомня съня.

Беше ли наистина сън?

Или беше сънувал целия си живот?

Погледна надолу по хълма, като се опитваше да се овладее и да си спомни. Баща му и майка му отново се бяха скарали. Той беше избягал на хълма при камъка си и беше заспал. Навярно беше станало така.

Беше момче, облечено в къси панталони и гуменки. На врата му висеше бинокъл.

Или може би все пак беше старец. Глупак, върнал се при камъка, за да търси Брийд, красивата отмъстителка от съня му. Старец, чийто живот почти беше свършил.

Предпазливо се погледна.

Какъв беше сега — старец или момче, чийто живот е пред него? Можеше ли да вярва на очите си или времето отново го беше изиграло?

Как би могъл някога да разбере?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.